

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

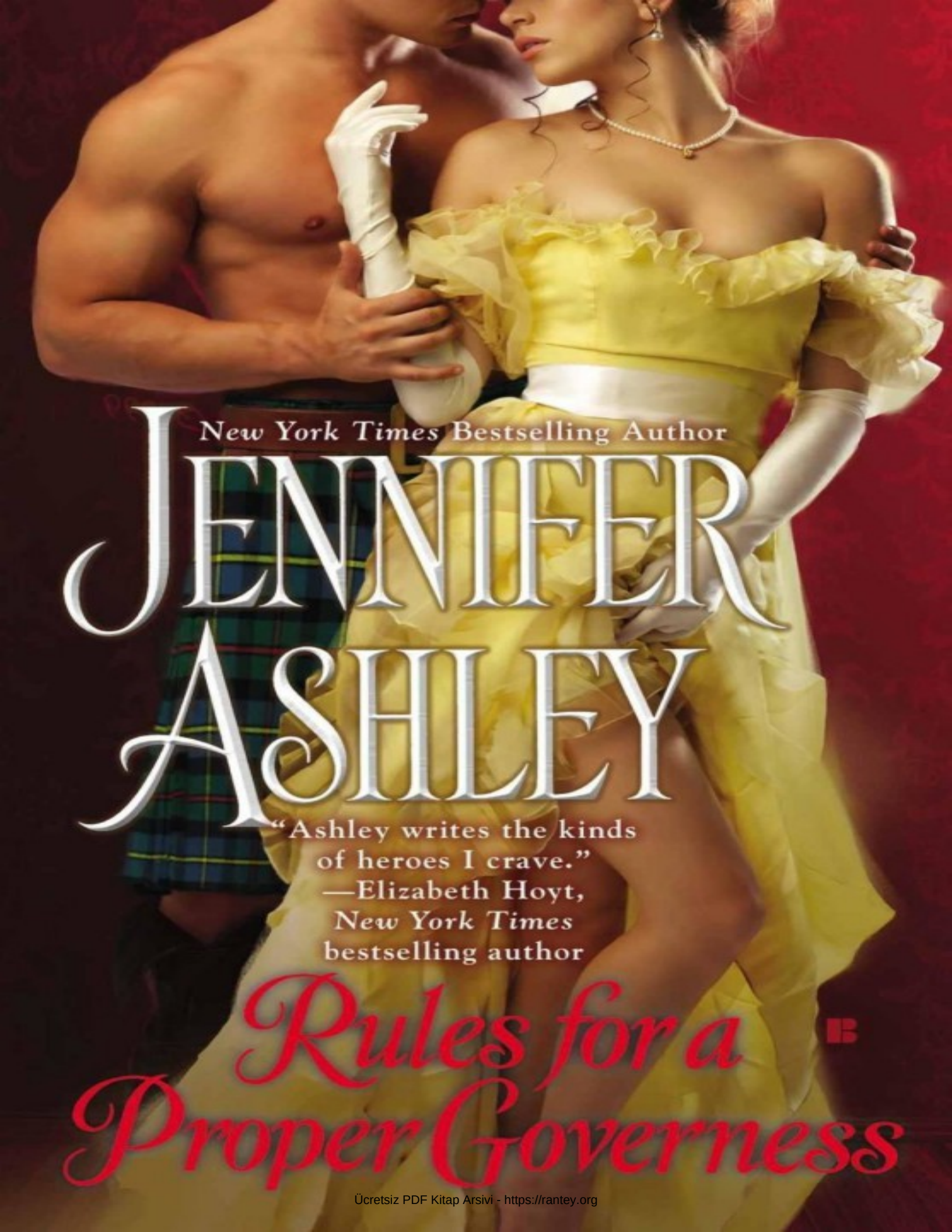
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

JENNIFER ASHLEY

"Ashley writes the kinds
of heroes I crave."

—Elizabeth Hoyt,
New York Times
bestselling author

Rules for a Proper Governess

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Övgü için

DANIEL MACKENZIE'NİN KÖTÜ İŞLERİ

"Harika, lezzetli ve seksi Mackenzie erkekleri geri döndü! . . . Okuyucular yenilikçi, ilgi çekici, dokunaklı, güçlü, duygusal ve unutulmayacak bir kitapla karşı karşıya olduklarını biliyorlar."

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Maceracı, seksi ... Ashley eğlenceli bir kitap için tüm unsurları hazırlamış. Ama mizahını ve cazibesini kattığında daha da fazlasını yapıyor."

-Kapakların Altında

ELLIOT MCBRIDE'IN BAŞTAN ÇIKARILMASI

"RITA Ödüllü Ashley, çok katmanlı, gerçekçi ve karmaşık karakterler yaratma konusunda çok başarılı ve Mackenzie kardeşler serisinin son bölümü, işkence görmüş kahramanların hayranları için zengin bir duygusal ziyafet. Ashley, Juliana'nın Elliot'ı romantik bir şekilde kurtarmasını büyük bir ustalıkla ele almakla kalmıyor, aynı zamanda bol miktarda şehvetli tutku da sunuyor."

-Booklist

"Ashley eşsiz kahramanlarıyla muhteşem, unutulmaz ve kalpleri durduran hikâyeler yaratıyor. Çok sayıda insani duyguya değinirken aşk hikayesini asla gözden kaçırmıyor. Yemyeşil bir düzyazı ve unutulmaz sahnelerle okuyucular yaralı karakterlerin aşkın gücüyle nasıl iyileşebileceğini öğreniyor. Unutulmaz, dikkat çekici, şefkatli ve dokunaklı, işte el üstünde tutulacak, tekrar tekrar okunacak ve iç geçirilecek bir kitap."

-RT Book Reviews (Top Pick)

DÜKÜN MÜKEMMEL EŞİ

"*Dükün Mükemmel Eşi*, ilk sayfasından son sayfasına kadar büyüleyici, şehvetli ve muhteşem bir hikâye."

-Joyfully Reviewed (Tavsiye Edilen Okuma)

"Unutulmaz Mackenzie'ler geri dönüyor ve Ashley serinin dördüncüsünde okuyucuların kalplerini ve zihinlerini çalan büyüleyici, yoğun duygusal bir romantizme dönüşüyor. Yenilikçi olay örgüsü ve karakterleriyle Ashley, türün sınırlarını zorluyor ve okuyuculara birçok düzeyde dokundukları için 'kalıcı' eserler yaratıyor."

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Her şey baştan çıkarıcı bir dünya, tıpkı benim yaptığım gibi siz de kendinizi kaptıracaksınız."

-DemonLovers Books & More

LORD CAMERON'UN ÇOK SAYIDA GÜNAHI

"Ashley'nin kusursuzca kaleme aldığı bu son tarihi aşk romanı, çok katmanlı karakterizasyonu; seksi, sırlarla dolu olay örgüsü; keskin zekâsı ve büyüleyici yazımıyla aşk romanı okurlarını zengin bir şekilde ödüllendiriyor."

-Booklist (yıldızlı)

"Tutkulu, iyi çizilmiş karakterler, soluksuz bir romantizm ve unutulmaz bir aşk hikâyesi."

-Library Journal

"Her zamanki gibi yenilikçi... Okuyucuları nefessiz bırakacak, güzel yazılmış, hassas, dokunaklı bir romantizm. Güçlü karakterizasyonları ve dokunaklı ama şehvetli hikaye anlatımı okuyucuları unutulmaz aşk hikayelerinin içine çekiyor."

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Jennifer Ashley çok şehvetli ve seksi kitaplar yazıyor. Eğer bu serinin ilk iki kitabını sevdiyseniz, bu kitabı da seveceksiniz. Eğer bu kitapları denemediyseniz, kesinlikle tavsiye ederim."

-Smexy Books

LADY ISABELLA 'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ

"Bu romana bayılıyorum: Yürek parçalayıcı, komik, dürüst ve gerçek. Kahramanı tanımak istiyorum - hayır, kahramanla *evlenmek* istiyorum!"

-Eloisa James, *New York Times* çoksatan yazarı

"Ustaca incelikli karakterizasyon ve bol miktarda şehvetli duygusallık, Ashley'nin kusursuzca hazırlanmış bu son tarihi romanına karşı konulmaz bir edebi lezzet katıyor."

-*Chicago Tribune*

"Okurlar sevin sin! Mackenzie kardeşler geri dönüyor ve Ashley duygu derinliği, unutulmaz karakterler, cızırtılı tutku, gizem ve kalbinize uzanıp onu yakalayan bir hikâye ile dolup taşan eşsiz bir aşk hikâyesi yaratmak için sihrini konuşturuyor. Brava!"

-*RT Book Reviews* (Top Pick)

"Her köşesinde tehlike ve entrika barındıran, içten, duygusal bir tarihi aşk romanı. Harika bir okuma!"

-*Fresh Fiction*

"Eğlenceli vakit geçirmek, seksi Highland kahramanları ve dokunaklı aşklar için Jennifer Ashley'nin romanlarından iyisi yok!"

-*Night Owl Yorumları*

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI

"Karmaşık karakterleri ve gerilim dolu olay örgüsüyle okurları büyüleyecek, nefis derecede karanlık ve nefis derecede seksi bir aşk ve romantik kurtuluş hikâyesi."

-*Booklist*

"Ashley'nin büyüleyici ve dokunaklı romantizmi ... okuyucuları birçok düzeyde etkiliyor. Brava!"

-*RT Kitap Yorumları*

"Seveceğiniz iki harika, parlak karakterle gizem ve entrika dolu bir hikâye. Son derece yetenekli bir yazar olan Jennifer Ashley'den daha fazlasını bekliyorum."

-Fresh Fiction

"Gizem, gerilim, merak uyandıran bir olay örgüsü, kötü adamlar, romantizm, acı çeken bir kahraman ve cesur bir kadın kahramanla dolu bu kitap tam bir kazanan. *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'ni harika bir kitap okumak isteyen herkese tavsiye ederim."

-Romance Junkies

*Jennifer Ashley tarafından yazılan
başlıklar*

The Mackenzies

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI LADY
ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ

LORD CAMERON'IN ÇOK SAYIDA
GÜNAHI DÜKÜN MÜKEMMEL KARISI
BİR MACKENZIE AİLESİ NOELİ ELLIOT
MCBRIDE'İN BAŞTAN ÇIKARILMASI
EVCİLLEŞMEMİŞ MACKENZIE

(Bir InterMix e-Kitabı)

DANIEL MACKENZIE SKANDALI VE DÜŞESİN
KÖTÜLÜKLERİ

(Bir InterMix e-Kitabı)

UYGUN BİR MÜREBBİYE İÇİN KURALLAR

Shifters Unbound

GURUR EŞLERİ
ILKEL BAĞLAR
KORUMA VAHŞİ

KEDİ

SERT ÇİFTLEŞMİŞ
EŞ YALNIZ KURT
OLDUĞUNU İDDİA

ETTI

(An InterMix eBook)

KAPLAN SİHİRLİ

FERAL ISI

(An InterMix eBook)

VAHŞİ KURT

*Rules for a
Proper Governess*

JENNIFER ASHLEY

BERKLEYSENATIN, NEWYORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika
- Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

UYGUN BİR YÖNETİCİ İÇİN

KURALLAR

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı© 2014 by Jennifer Ashley.

Jennifer Ashley'in yazdığı *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği* kitabından alıntıdır.

Telif hakkı © 2009 Jennifer Ashley'e aittir.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Berkley Sensation Books, The Berkley Publishing Group tarafından
yayımlanmaktadır.

BERKLEY SENSATION® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markasıdır. "B"
tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markasıdır.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin
Group (USA) LLC'nin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014. e-

Kitap ISBN: 978-1-101-61498-3

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley Sensation kitlese pazar baskısı / Ekim 2014

Kapak resmi Gregg Gulbranson'a
aittir. Kapak tasarımı George
Long. Kapak el yazısı Ron Zinn.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle herhangi bir benzerlik

tamamen tesadüfi.

Sürüm_1

İçindekiler

Jennifer Ashley'Kitaplarına Övgüler in
Jennifer Ashley'in Başlıkları
Başlık Sayfası
Kopya hakkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

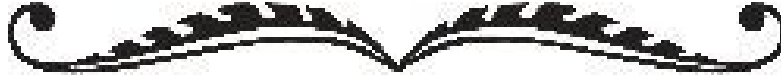
[Sonsöz](#)

[*Okuyucuya Mektup*](#)

[Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği kitabından *alıntı*](#)

Bölüm 1

KIŞ, 1885

Adamın sesi onu kendine çekti ve Bertie daha fazlasını duymak istedi. Balkonda öne doğru eğilerek dik ve kibirli bir şekilde duran, bir eliyle önündeki masada duran açık bir kitaba dokunan, diğer eliyle de tartışmasını sürdürürken işaretler yapan adamı izledi.

Bertie'nin tanıdığı kötü adamlar avukata Basher McBride derlerdi, çünkü Bay McBride her zaman mahkûmiyet kararı verirdi. Aptal peruklardan birini takıyordu ama yüzü kare şeklinde ve yakışıklıydı ve üstünde oturan yargıcınkinden çok daha gençti. Yargıcın önündeki vazoda solmuş bir burun çiçeği duruyordu, hem yargıç hem de çiçekler son derece yorgun görünüyordu.

Dava, ülkenin dört bir yanındaki gazetecilerin dikkatini çekmişti -Bir hanımefendinin alt kattaki hizmetçilerinden biri tarafından sansasyonel bir şekilde öldürülmesi. Sanık sandalyesindeki genç kadın Ruthie, patronunu bıçaklamak ve yüz pound değerinde gümüşü alıp kaçmakla suçlanıyordu.

Bertie, Ruthie'nin yapmadığını biliyordu. Cinayeti Jacko Small ve metresi işlemişti ama suçu üstlenmesi için Ruthie'ye tuzak kurmuşlardı. Bertie biliyordu, Jacko'nun planlarını duymuştu ama polis Roberta Frasier gibilerini dinler miydi? Dinlemedi.

Bertie'nin çoğu zaman polis memurlarıyla konuşma gibi bir alışkanlığı yoktu. Onlardan mümkün olduğunca uzak dururdu ve babası ile Bertie'nin sözde sevgilisi Jeffrey de bunu yapmasını sağlardı. Ama Ruthie'nin hatırı için denemişti.

Fark etmezdi. Ruthie'yi yine de tutuklamışlardı ve şimdi Ruthie yapmadığı bir şey yüzünden asılacaktı.

Büyüleyici sesiyle yakışıklı Basher McBride, Ruthie'nin yaptığına dair dava açmakla meşguldü. Ruthie'nin savunma yapacak parası yoktu, bu yüzden sanık sandalyesinde tek başınaydı, yaşına göre zayıf ve ufak tefekti, yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş bir hizmetçiydi. Bertie sadece yumruklarını sıkıp bir mucize olması için dua edebilirdi.

Bay McBride'in korkunç ifadelerine rağmen nefis bir İskoç aksanı vardı. Sesi derin ve zengindi, kalabalığın üzerinde sarhoş edici bir dalga gibi yuvarlanıyordu. Sıkılmış yargıç bile gözlerini ondan alamıyordu.

Bay McBride'in siyah cübbesinin içinde bile belli olan geniş omuzları ve sağlam bir sırtı vardı. Uzun boyluydu, odadaki herkese hükmediyordu, büyük, çıplak ellerindeki güç ortadaydı. Sanki bir dağ yamacında, elinde kılıcıyla saldırganları savuştururken daha çok evindeymiş gibi görünüyordu. Gri gözlerinden bir bakış fırlatsa, saldırganlar can havliyle kaçmaya başlardı.

Aksanı Bertie'nin anlayamayacağı kadar kalın değildi, ama R'leri hoş bir şekilde yuvarlanıyordu ve sesli harfleri uzundu, özellikle de Us'lar.

Bay McBride, sesi yine Bertie'nin içini ısıtarak, "Lord Hazretleri izin verirse," dedi, "Jacko Small'u tanık sandalyesine geri çağırmak istiyorum."

Bertie yutkundu, gergindi. Jacko cesedi Londra'daki evin oturma odasında bulunduğu dair ifade vermiş, sonra da Ruthie'yi mutfakta, önlüğünde kanla ağlarken görmüştü. Gümüş kaybolmuştu ve kimse onu bulamamıştı, bu yüzden Ruthie onu bir yere saklamış olmalıydı, değil mi? Polis ondan gümüşün yerini öğrenmeye çalışmıştı ama elbette Ruthie gümüşü çalmadığı için bunu bilmiyordu.

Yargıç iç çekti. "*Konuyla ilgisi* var mı, Bay McBride? Bu tanık bize olayların kendi versiyonunu zaten anlattı."

Bay McBride acele etmeden, "Bir iki sorum daha var, Lord Hazretleri," dedi. "Nedenlerimi zamanı gelince anlayacaksınız."

Duuui zamanında. Sesli harf ağzından yuvarlak, dolgun bir sesle çıktı.

Jacko tekrar içeri girdi, kendisine yeminli olduğu hatırlatıldı ve Mr. McBride'in yüzünde tüm masumiyetiyle.

"Şimdi, , Bay Small." Bay McBride hoş bir şekilde gülümsedi ama Bertie onun gözlerinde öfkeyle neşe arasında bir parıltı gördü.

Şimdi neyin peşindeydi?

"Bay Small," dedi Bay McBride yumuşak bir sesle. "Oturma odasının kapısını açtığınızda evin hanımını yerde, elbisesi kanlar içinde bulunduğunuzu söylüyorsunuz. Dışarıdaki gününüzden dönerken sizden kömür kutusunu doldurmanız istenmiş ve bunu yapmak için yukarı çıkmışsınız." Bay McBride tezgahının üzerindeki notlara baktı. "O gün Temmuz'un yedisiydi. Öğleden sonra, yazın tam ortasıydı. Gazetelerin bildirdiğine göre, hatırlanabilecek en sıcak gündü. Ateş yakmak için biraz fazla sıcak, öyle değil mi?"

Jacko gözlerini kırptırdı. "Şey ... Ben ... geceler hala soğuktu. Bunu hatırlıyorum."

"Evet, tabii ki. Lanet olası İngiliz havası. Affınıza sığınıyorum, Lord Hazretleri."

İnsanlar gülüştü. Yargıç kaşlarını çatı. "Lütfen devam edin Bay McBride."

"İfadenizde oldukça fazla kan gördüğünüzü söylüyorsunuz," dedi Mr. McBride hiç kaybetmeden. "Kanepede, yerde, kapı panellerine ve kapı koluna bulaşmış."

"Doğru." Jacko elini kalbine götürdü. "Bana bir dönüş verdi, öyle oldu."

"Odadan kaçıp mutfağa gittiniz ve sanığın üzerinde kanla lekelenmiş bir önlük gördünüz. Kanın üzerine bulaştığını çünkü akşam yemeği için tavukları doldururken aşçıya yardım edeceğini düşündüğünü söyledi. Tavuklar hala biraz kanlıydı ve o da ellerini önlüğüne sildi. Doğru mu?"

"Öyle dedi, evet."

"Şimdi, yardımınıza ihtiyacım var, Bay Small. Size çok önemli bir soru sormam gerekiyor, iyi düşünün. Arka merdivenlere açılan kapının tokmağına kan bulaşmış mıydı?"

Jacko yine gözlerini kırptırdı. Belli ki bu soruyu prova etmemişti. "Sanmıyorum. Emin olamıyorum. Hatırlamıyorum. Bilirsin, bir durumdaydım."

"Ama oturma odasındaki kapı kolundaki kanı çok net hatırlıyorsunuz. Bu konuda oldukça şiirseldin."

Daha fazla titreme. Jacko telaşlı görünüyordu.

Bay McBride ne halt ediyordu? Bertie'nin eldivenli eli parmaklıklara sıkıca yapıştı. Ruthie'nin yaptığını kanıtlaması gerekiyordu, Jacko'nun yalan söylediğini değil. Elbette Jacko yalan söylemişti ama Bay McBride bunu nereden biliyordu?

Ayrıca, Jacko'yu ifşa etmek onun işi değildi. Bertie mahkeme salonlarında herkesin harfiyen uyduğu prosedürler olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Sanki Bay McBride sahneye çıkmış ve yanlış rolü oynamaya başlamış gibiydi.

"Arka kattaki kapının tokmağında kan var mıydı?" Bay McBride derin sesini sertleştirerek tekrarladı.

"Evet," dedi Jacko. "Evet, şimdi hatırladım da, vardı. Oturma odasındaki gibi büyük bir leke daha. Açmak için dokunmam gerekiyordu. Korkunçtu." Jüriden birkaç kişi sempati içinde koltuklarında kıpırdandı.

"Ama öyle bir şey yoktu," dedi Bay McBride. "Eh?" Jacko başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Arka merdivenlere açılan kapı, ya da diğer adıyla yeşil çuha kapı, kırık bir panele sahipti. Sakin bir gün olduğu için tamir edilmek üzere götürülmüştü. O gün ne sizin açabileceğiniz ne de hizmetçinin üzerine kan bulaştırabileceği bir kapı vardı."

"Oh." Jacko ağzını açıp kapattı. "Şey, gerçekten hatırlamıyorum, değil mi? Ben, nasıl derler ... tedirgindim."

"Oturma odasındaki her eşyanın yerini ve her kan lekesini tüm ayrıntılarıyla hatırlamanıza rağmen. Sanık o gün sizi hiç görmediğini ve polis gelene kadar işverenin ölümünden haberdar olmadığını söylüyor. Mutfakın yakınına bile gitmediğinizi ve sanığı hiç görmediğinizi söyleyeceğim. Oturma odasını ve evi tamamen terk ettiğinizi, daha sonra geri döndüğünüzü, polisi orada bulduğunuzu, sanığı ve kanlı önlüğünü götördüklerini gördüğünüzü ve onu gördüğünüze dair hikayeyi uydurduğunuzu öne süreceğim."

Jacko şimdi endişeli görünüyordu. "Öyle mi? O yaşlı kaltağı öldürdüysem neden geri geldim?"

Yargıç acı çekmiş görünüyordu. Bay McBride'in gözleri sert bir ışık aldı. "Tamamen ortadan kayboldaysanız, suçluluğunuzu haykıracağınızı biliyordunuz. Gümüşleri atmak için gittiğinizi ve sanki bütün gün yokmuşsunuz gibi geri döndüğünüzü öneriyorum. Ve asla cinayeti sizin işlediğinizi söylemedim, Bay Small."

Hışırtılar ve mırıltılar mahkeme salonunu doldurdu. Yargıç sinirlenmiş görünüyordu. "Bay McBride, tanığın yargılanmadığını size hatırlatmama gerek var mı?"

Bay McBride, "Hayır, değil," diye onayladı. "Henüz değil."

Bir kahkaha daha. Jacko'nun yüzü terden parlıyordu, ancak bu kış gününde burası soğuktu.

"Tanıkla işim bitti, Lord Hazretleri. Özetleyecek olursam, burada söz konusu olanın işvereni öldüren, odanın her yerine kan bulaştıran ve ardından aynı kanla kaplı bir önlükle mutfakta sessizce oturan işbirlikçi bir genç kadın olmadığını söyleyeceğim.

-Ve ekleyebilirim ki, kayıp gümüşü imha etmek için zaman yoktu. Bunun yerine, başka bir kişinin bu suçu işlemek için çok daha iyi bir fırsata ve güce sahip olması gerektiğine ve adaletin yanlış tecelli etmesine tehlikeli bir şekilde yaklaştığımıza dair inancımı ortaya koyacağım. Belki de lord hazretleri kısa bir süreliğine geri çekilmek ve çirkin açıklamalarıma hazırlanmak ister."

Kahkahalar yeniden başlayınca yargıç homurdandı. "Bay McBride, sizi mahkeme salonumdaki davranışlarınız konusunda daha önce uyarmıştım. Burası tiyatro değil."

Oh, ama öyleydi, diye düşündü Bertie. Sadece oyun gerçektir ve perde de sondu. Bay McBride'in de bunu bildiğini hissediyordu, şakalarına rağmen.

Yargıç, "Ancak, düşüncelerimi toparlamak için kısa bir ara vermek istediğim konusunda haklısınız," dedi. "Mübaşir, lütfen Bay Small'un gitmemesine dikkat edin."

Yargıç ayağa kalktı ve herkes ayağa fırladı. Yargıç kapıdan geçerek kendi kutsal odasına girdi, gazeteciler hızla uzaklaştı ve diğer izleyiciler heyecanla konuşarak dışarı çıktı.

Bertie parmaklıkların üzerinden, oturmuş olan Bay McBride'a baktı, peruğunun altındaki güneş ışığı rengindeki saçlarını ovuştururken peruğunu yamultuyordu. Mahkeme salonu boşalırken, sanki ipleri kesilmiş bir kuklaymış gibi, vücudundaki canlılık .

Etrafına ve yukarıya baktı ama Bertie'ye bakmadı. Bay McBride hiç kimseye ve hiçbir şeye bakmadı.

Bertie onun yüzünün ne kadar boş olduğunu fark etti. Gözleri grinin tuhaf bir tonundaydı, fırtınalı bir sabah gibi berraktı. Bertie onu izlerken, o gözler Bertie'nin daha önce hiç görmediği kadar büyük bir hüznle doldu. Ağzı bir şeyler fısıldar gibi hafifçe kıpırdadı ama Bertie ne dediğini duyamadı.

Bertie bir bira içmek yerine olduğu yerde sabit kaldı, eli galerinin ahşap korkuluğundaydı. Gözlerini, performansı bittiği anda inanılmaz bir şekilde değişen aşağıdaki adamdan alamıyordu.

Bay McBride yargıç dönene ve mahkeme salonu yeniden başlayana kadar kürsüsünden ayrılmadı. Sonra ayağa kalktı, hayat bedenine geri aktı ve bir kez daha o güzel sesli, kibirli adam oldu.

Yargıç başlaması için işaret etti. Bay McBride davasını o kadar etkileyici bir şekilde özetledi ki herkes onun sözlerine kilitlendi. Jüri dışarı çıktı ve çok hızlı bir şekilde Ruthie hakkında kararını vererek geri döndü: *Suçsuz*.

Ruthie özgürdü. Bertie bir mucize ummuştı ve Bay McBride bir mucize yaratmıştı.

Uzun uzun kucakladıktan sonra Ruthie Bertie'den ayrıldı ve annesiyle birlikte eve gitti. Bertie, babasını ve Jeffrey'i karşıdaki barın önünde kendisini beklerken buldu.

Sokakta. Çok öfkeliydiler. Jacko, Jeffrey'nin en yakın arkadaşıydı ve Jacko cinayetten tutuklanmış ve polis tarafından götürülmüştü.

"Suçlu o," dedi Jeffrey karanlık bir sesle, çenesini Old Bailey'den çıkmakta olan, artık normal bir takım elbise ve palto giymiş olan Bay McBride'a doğru sallayarak. Bertie bir kez daha Bay McBride'ın bir odaya hükmeden bir adamdan hayattan bıkmış görünen bir adama nasıl dönüştüğünü fark etti.

Öğleden sonra soğuktu ve yaklaşan kış gecesiyle birlikte kararıyordu. Bertie çok ince eldivenlerinin içinde ellerini ovuşturdu ve babasıyla Jeffrey'nin onu bara götürüp bir yarımlik almalarını önerdi.

"Henüz değil," dedi Bertie'nin babası. "Sadece ona bir ders ver, Bertie. Hadi bakalım kızım."

Kız, yirmi altı yaşındayken. "Onu rahat bırakın," dedi. "O Ruthie'yi kurtardı."

"Ama Jacko'yu tutuklattı," diye homurdandı Jeffrey. "Sen kimin tarafındasın?" "Jacko kadını öldürdü," dedi Bertie. "O bir kötü adam; her zaman öyleydi. I Ruthie'ye aferin deyin."

Jeffrey Bertie'yi omzundan yakaladı ve barın yanındaki geçidin gölgelerine doğru itti. Ona herkesin içinde vurmayacaktı -bunu yapmak için onu görünmeyen bir yere götürecekti- ama eli sertçe kenetlendi. "Jacko benim en iyi arkadaşım," dedi Jeffrey, nefesi çoktan cinle ağırlaşmıştı. "O şeytan İskoç avukatın yanına git ve bize bir hatıra getir. Bunu hak ediyoruz. O hain piçin Jacko'nun rolünü üstlenmesi gerekiyordu."

Jeffrey'nin tutuşu acıtıyordu. Bertie çok fazla itiraz ederse hem Jeffrey'nin hem de babasının ona izin vereceğini biliyordu. Ama bunu yapamazdı.

"İskoç avukatın o şeytanı çok zeki," diye savundu. "Beni yakalayacak, sonra da Jacko'yla birlikte hücrede hakimın karşısına çıkmayı bekliyor olacağım."

Bertie'nin babası eğildi, nefesi çoktan kokmaya başlamıştı. "Sadece yap, Roberta. Sen bir hayalet gibisin, o asla bilemez. Ve eğer seni görürse, ne yapacağını biliyorsun. Şimdi elimi sana götürmeden önce dışarı çık."

Onu bırakmayacaklardı. Onlara göre Bay McBride bu işin kötü adamıydı ve cezalandırılmayı hak ediyordu. Bertie reddederse, babası onu sürükleyerek götürür ve teslim olana kadar döverdi. Bertie dayak yerken Bay McBride eve giderse, babası onu her öğleden sonra Bay McBride başka bir dava için dönene kadar burada bekletirdi.

Her iki şekilde de, Bertie bunu yapacaktı. Bir yol diğerinden daha az acı verici olacaktı.

Bertie sarsılarak Jeffrey'nin kurtuldu. "," diye . "Ben . Ama hazır olsanız iyi olur. O aptal değil."

"Dediğim gibi, seni asla göremeyecek," dedi babası. "Sende dokunuş var. Devam et."

Babası onu kürek kemiklerinin arasından ittiğinde Bertie tökezledi ama kendini toparladı ve omuzlarını dikleştirdi. Derin bir nefes alarak Bay McBride'ın beklediği yere doğru yürüdü, üzgün yüzü ve boş gözleri Londra şehrinin kalabalık caddelerinden çok ama çok uzakta bir şeye odaklanmıştı.

Sinclair McBride paltosunu buzrüzgara karşı sımsıkı sardı ve şapkasını gözlerinin üzerine indirdi.

Sör Percival Montague'u hatırlıyor musun Daisy? diye sordu gri gökyüzüne. *Bugün onu iyi benzettim. Yaşlı Monty neredeyse ellerini ovuşturuyor, zavallı kızın ölüm fermanını ilan istiyordu. Lanet olası embesil. Yeni doğmuş bir kedi yavrusundan daha suçlu değildi.*

Gökyüzü karardı, geceyle birlikte yağmur da yağmaya başladı. Burası o kadar soğuktu ki, Sinclair'in askerliğini yaptığı Kuzey Afrika'nın kavurucu sıcağına hiç benzemiyordu. Küçük kardeşi Steven, Sinclair'i hep kendisiyle birlikte seyahat etmeye ikna etmeye çalışırdı -İspanya, Mısır, en azından kışların ılık geçtiği Roma'ya geri dönmek.

Ama bir de Andrew ve Caitriona, yani Sinclair'in çok ilginç çocukları meselesi vardı. Sinclair dünyayı dolaşırken onları Elliot ve Juliana'nın üzerine yıkmayı kendine yediremiyordu. Kardeşi ve yengesi kendi ailelerini, kendi hayatlarını kuruyorlardı ve yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. *Onları yanımda mı götüreyim?* Sinclair gülümsemek zorunda kaldı. *Bu bir macera olmaz mıydı?*

Sinclair, iki korkunç çocuğunu trenlerde, vagonlarda, at arabalarında İtalya'ya kadar hayal etti. Hayır, en iyi cevap bu değil.

Andrew ve Cat'i düşünmek, Sinclair'in bütün gün kovmaya çalıştığı tek düşünceden kaçınmasına yardımcı oldu. Şimdi soğukta durmuş, arabacısının landau'yu getirmesini beklerken, bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına gelmişti.

Yedi yıl önce bugün beni terk ettin Daisy.

Margaret McBride, Maggie ya da ona en yakın olanlar için Daisy, Sinclair'in çocuklarını da almakla tehdit eden bir ateşten ölmüştü. Yedi yıl önce bugün.

Arkadaşlarım ve ailem hayatıma devam etmemi bekliyor, buna inanabiliyor musunuz? Ama hayatlarının aşkları ellerinden alınmadı, değil mi? Olsalardı böyle aptalca şeyler söylemezlerdi.

"Hayatına devam etmek" Maggie'yi, karısını, sevgilisini, yardımcısını, en iyi arkadaşını unutmak gibi geliyordu. *Ve ben bunu asla yapmayacağım.*

Maggie cevap vermedi. Hiç vermedi. Ama bunun bir önemi yoktu. Sinclair'in onunla yüksek sesle ya da kafasının içinde konuşarak elde ettiği rahatlık, bazı günler onu aklı başında tutan tek şeydi.

Hayatıma devam etmeye hazır olduğunda, bana söyleyeceğini biliyorum. Bir başka rüzgâr Sinclair'in şapkasını kapıp dişlerini sıkmasına neden oldu. Richards arabanın neresindeydi? *Sana güveniyorum, Daisy . . .*

Kalabalık yoğundu, Londra'daki herkes gece için evlerine gidiyordu. Sinclair savrulurken şapkasını tutuyordu. Richards çok uzun zaman alıyordu. Sinclair genelde acele etmezdi ama bu gece hava çok soğuktu ve yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başlamıştı.

Bir itiş kakış ve gümbürtü Sinclair'i hızlı bir adımla ileri gönderdi. Genç bir kadın ona doğru tökezlemiş, ayakkabıları ıslak kaldırımında kaymaya başlamıştı. Kadın ayaklarını tutmak için mücadele etti ve Sinclair kolunun altına destekleyici bir el koydu.

"Sakin ol kızım," dedi Sinclair.

Kadın ona baktı ... ve her şey durdu. Sinclair parlak mavi menekşelerle kaplı koyu renk bir şapka gördü, sonra aynı mavilikte gözler; bu gri girdabın içinde berrak ve sıcak. Genç kadının yüzü yuvarlaktı, burnu hafifçe eğikti, kırmızı dudakları büyüleyici bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

Onu daha önce hiç görmemişti ve aynı zamanda Sinclair sanki yıllardır bu karşılaşmayı bekliyormuş gibi bir sarsıntı hissetti. İkisi birlikte sıcak bir durgunluk içinde, etraflarında koşuşturan dünyanın geri kalanından uzakta durdular.

"Çok üzgünüm bayım," diyordu genç kadın. "Herifin biri dirseğini sırtıma dayadı ve ayaklarım altımdan kayıp gitti. İyi misiniz?"

"Ben bir bütünüm." Sinclair kendini gerçek dünyanın soğuşuna geri dönmeye zorladı ve suçluları izlemekle geçen uzun bir kariyerin bilemediği profesyonel değerlendirmesiyle onu inceledi. O bir sokak kızı değildi. Oyun kızlarının çaresiz bir görünüşü vardı ve baştan çıkarıcı olmaya çok hevesliydi. *Seni daha iyi hissettirmemi ister misin kuzum?* Sinclair'in Londra sokaklarında aldığı tekliflerin en temiziydi.

Bu genç kadın işçi sınıfındandı, muhtemelen uzun bir günün ardından evine dönüyordu. Kirli değildi ama kadife ceketinin kolları manşetlerinden yıpranmış, eldivenleri yıpranmış ve çok yıpranmıştı. Fakirdi ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Yine de birçok fabrikatör kadının sahip olduğu ezilmiş görünüme sahip değildi. Gülümsemesi güneşliydi, sanki dünyaya bir şans verilirse her şeyin daha iyi olabileceğini söylüyordu.

"Bu iyi," dedi. "İyi geceler, bayım. Tatlı rüyalar."

Bir gülümseme daha ve yaklaşan ışığın ani parıltısında Sinclair'in görebildiği tek şey gözleri oldu.

Derin ve mavi, okyanusun derinlikleri gibi. Akdeniz de bu renkte olabilirdi. Sinclair güney İtalya'yı ve kıyılarını orduda görev yaptığı ve dünyayı dolaştığı izin günlerinden hatırlıyordu. Orada huzuru bulmuştu.

Mavi gözlü bu genç kadın güzeldi, eski püskü kıyafetlerinin ve işçi sınıfı sırtışının ötesinde bir güzelliğe sahipti. Karanlığın çok uzun sürdüğü bir yerde, karanlığın içinde bir ışık .

Başka biri onu itti ve Sinclair yoldan çekilmek için döndü. Genç kadın için arkasına baktığında, kadın gitmişti. Kadının bulunduğu boşluğa gözlerini kırıştırdı, sonra bakışlarını kaldırdı ve şapkasındaki menekşeler sallanarak kalabalığın arasından süzülüğünü gördü.

Gülünç şapkasının ayrıntıları Sinclair'in onu rüyasında gördüğüne inanmasını engelledi. Ama elbette görmemişti. Güzel kadın hayalleri, mükemmel vücutlu, altın saçlı sirenlerdi, belki de lirlerini tıngırdatarak erkekleri kaderlerine sürüklüyorlardı. Sirenlerin orantısız gülümsemeleri, dolgun yüzleri ve Sinclair'i bir anlığına da olsa umutsuzluğundan çekip çıkaran mavi gözleri yoktu.

Ama artık gitmişti, imgelem olsun ya da olmasın ve Sinclair'in eve gitmesi gerekiyordu. Andrew ve Cat şimdiye kadar yeni mürebbiyelerini kilere kilitlemiş ya da yanlışlıkla evi yakmış olacaktı. Ya da her ikisini de.

Kötü olmak *istemediler*, onun küçükleri . . . Çoğunlukla istemiyorlardı. Mürebbiyelerden biri Andrew'un şeytan tarafından ele geçirildiğini iddia etmişti. Hatta onu şeytan çıkarabilecek tanıdığı bir rahiple temasa geçmeyi bile teklif etmişti. O mürebbiye bir saatten fazla dayanamamıştı.

Bir saat çaldı. Sinclair, alışkanlıktan olsa gerek, zamanı karşılaştırmak için saatine uzandı. Saati her zaman birkaç dakika hızlı çalışırdı ve tamir ettirmek

hiçbir fark yaratmadı. Yeni bir saat almak söz konusu olamazdı, çünkü Daisy ona bunu vermişti.

O da artık cebinde değildi.

Gerçeklik Sinclair'e buz gibi bir tokat gibi geri döndü. Bakışları, bir köşede kaybolan menekşe rengi şapkaya yöneldi.

Tanrım, ne kadar aptalmış? Genç kadının yankesici olduğunu anlamamıştı, çünkü yankesiciler genellikle sohbet etmek için durmazlardı. Çalarlar ve kurban farkına varmadan sıvıştırlardı.

Kötü şansına biri ona çelme takmıştı. Yoksa şans mıydı?

Sinclair dönüp kadının peşinden giderken bütün bunlar aklından geçiyordu, ayakları gittikçe hızlanıyordu. Arabasını bulup eve dönme düşüncesi artık yoktu. Saati geri almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sinclair genç kadını bulacak ve dünyanın öbür ucuna kadar kovalamak zorunda kalsa bile saati ondan alacaktı.

Bölüm 2

Basher McBride peşinden geliyordu. Bertie onun saatini kaldırdığında fark etmeyecek kadar zeki olduğunu anlamıştı ama kendine korkak olmamasını söylemişti. Şimdi aptallığının farkındaydı, çünkü onu kovalıyordu ve bir kalp atışında onu yakalatabilirdi. Onun mendilini almakla yetinmeli ve işini bitirmeliydi.

Ama Bay McBride'ın ona bakmasını istemişti. Şafaktan önceki gökyüzü gibi gri gözlerini görmek, gürleyen sesini duymak. Heceler üzerine döküldüğünde her yeri ısınmıştı -Kolay ol kızım.

Ona hayranlık duymak için çok uzun süre oyalanmıştı ve şimdi o geliyordu. Bertie hızını artırdı ve başka bir köşeden hızla geçti. Londra'yı herkesten daha iyi biliyordu ve onu neşeli bir kovalamacaya sürükleyebilirdi. Ve eğer Bertie onu atlatamazsa ... nereye kaçacağını bilirdi.

Newgate'in acımasız duvarlarının arkasındaki arka sokaklara doğru ilerledi, kuytulara ve dolambaçlı sokaklara daldı, sokaklar o kadar dardı ki gökyüzündeki son ışık kırıntılarını da siliyordu.

Bu geçitler çöpler, fareler ve aylaklarla doluydu. Cin sarhoşluğunun sersemliği içindeki adamlardan birkaçı Bertie yanlarından geçerken eteklerini tutmaya çalıştı ama Bertie ustalikle onlardan sıyrıldı ve koşmaya devam etti.

Bertie risk alarak Aldersgate Sokağı'ndan geçip daha dar sokaklara daldı. Afyonu fazla kaçırmış gibi görünen bir serserinin üzerinden atladı, patikleri sert zeminli sokakta tıkırdıyordu.

Ve bu sadece onun şansı değil miydi? İskoç adam ona ayak uyduruyordu. Köşeyi dönerken arkasına hızlıca bir göz attığında McBride'ın peşinden koştuğunu gördü; arabaların, tezeklerin ve hem insan hem de kemirgen haşaratın etrafından eğilip bükülürken vücudu atletik bir yetkinlikle hareket ediyordu.

Bertie'nin nefesi hızla kesiliyordu, korsesi bunu uzun süre devam ettiremeyecek kadar sıkıydı. Lanet olsun adama. Şimdiye kadar pes etmeli, Mayfair'deki ya da Belgrave Meydanı'ndaki rahat evine ya da tertemiz başını dinlendirmek için nereye koyduysa oraya gitmeliydi.

Yargıcın önünde nasıl dimdik durduğunu, eski sefaletle nasıl alay ettiğini, kararı nasıl tersine çevirip hepsini şaşırttığını hatırlıyordu. Basher McBride'in kibri üzerinden akıp gitmiş, yargıç bile isteksizce ona hak vermişti.

Ama sonra, performansı biter bitmez, tüm o kibir içinden çekildi ve Bay McBride'ı boş bir kabuk olarak bıraktı. Tabii şu ana kadar. Enerjisi geri gelmişti, Bertie'yi kovalamaya ve onu bir polis memuruna götürmeye odaklanmıştı.

O değil, asla o değil. Bertie hayatını bir ilmiğin ucunda sonlandırmayı pek istemiyordu. Jüri, Bertie'nin babası tarafından yankesiciliğe zorlanmasını anlayışla karşılayabilirdi - eğer ona inanırlarsa - ama bu sadece okyanus ötesine, hakkında hiçbir şey bilmediği bir yere götürüleceği ya da korkunç ve dehşet verici bir hapishaneye kapatılacağı anlamına gelirdi.

Şimdiye kadar ondan kaçmış olmalıydı ama Bay McBride hangi yoldan giderse gitsin onu görüş alanında tutuyordu. Bertie, hoşuna gitse de gitmese de onu Tuzak'a çekmesi gerektiğini biliyordu, yoksa ondan asla kurtulamayacaktı.

Onu böyle düşünüyordu -*Tuzak*- ve çenelerini büyük T harfleri çiziyordu. Kimse ondan kaçamazdı, en azından kolay kolay. Bay McBride akıllıydı; neyin ne olduğunu görür görmez diğer tarafa kaçır ve Bertie'yi yalnız bırakırdı.

"Oi!" diye bağırdı, mekâna üç adım yaklaştığında. "Bu Bertie! İçeri geliyorum!"

Karanlık bir sokaktaki bakımsız bir duvardaki kapı açıldı ve Bertie kapı eşiğinden . Yere inerken eteklerini topladı, ayak bileklerini molozların arasında döndürmemeye dikkat etti.

Kapının ardında, uzun zaman önce yıkılmış ya da sökülmiş bir evin bulunduğu boş bir alan vardı. Arsanın dört tarafı gökyüzüne doğru beş ve altı kat yükselen diğer binalarla çevriliydi. Buraya bakan hiçbir pencere yoktu, içerideki boşluğun sırlarını açığa çıkaracak hiçbir şey yoktu. Alan şu anda eski bir sobanın kalıntılarında yakılan ateş ve burada toplanmayı seven erkek ve çocukların fenerleriyle aydınlanıyordu.

Kapan, acil durumlarda, bir takipçi çok hevesli olduğunda ya da başka bir mahalleden kabadayılar çok yaklaştığında kullanılırdı. Kapan'ı sığınakları haline getiren erkekler ve çocuklar genellikle silahlıydı, genellikle sarhoştı ve kapıdan içeri girecek kadar çılgın olan herkese saldırmaya her zaman hazırды.

Bertie, taşlar ve kırık şişelerle dolu arsadan, ortadaki eski çöp yığınının yanından geçerek kaçtı. Daha küçük bir kapı diğer tarafa, Bertie'nin kaçıp evine gidebileceği başka bir geçide açılıyordu.

Yakışıklı Bay McBride'a son bir kez bakmak için arkasını döndü, mantıklı bir şekilde kaçmadan önce onu bir kez daha görebilmek için.

Ama mantıklı bir şekilde kaçmıyordu. Bay McBride içeri girdi, açık renkli saçlarında ateş ışığı parlıyordu, şapkası kim bilir nereye gitmişti. Kendisine doğru yaklaşmakta olan sert adamlardan korktuğunu belli etmedi ve Bertie'yi arsanın diğer tarafında gördüğünde, bir savaşçının gibi çınlayan bir sesle kükredi, "Durdurun onu!"

Kabadayılar gözlerini kırıştırdı, dehşet içinde kendilerinden kaçmayan kurbanlara alışık değillerdi. Bay McBride etraflarından dolanarak Bertie'ye doğru ilerledi. McBride hurda yığınını yarılادığında delikanlılar şaşkınlıklarını üzerlerinden atmış, sonra da saldırmışlardı.

"Ah, lanet olsun!" McBride'ın zengin İskoççası çınladı ve yığından paslı bir demir çubuk kaptı. Bertie'nin şaşkın bakışları arasında Bay McBride saldırıya karşı koymak için döndü ve karşılık vermeye başladı.

Ona saldıran gençlerin ve adamların bıçakları, sopaları ya da sopaları vardı. Bay McBride onların darbelerini savuşturdu, onlar kendisine vurdukça McBride da onlara vurdu. Demir çeliğe çarptı ve gençlerden biri bıçağı uçarken küfretti. Bay McBride bıçaklara karşı avantajlıydı, onları geride tutacak kadar uzun bir çubuk seçmişti. Ancak Bay McBride'ın menziline nasıl anladıklarında, . . .

Onu öldüreceklerdi.

Bu sert adamlar hırsız, katil ya da onların oğullarıydı. Daha önce de adam öldürmüşler, cesedi sarıp sarmalayıp Thames nehrine atmışlar, polisin ruhu bile duymamıştı. Bay McBride'ın iyi giysiler içinde bir züppe olduğuna aldırmaz, onu öldürür, soyar, ganimeti paylaşır ve cin içmeye giderlerdi.

Neden *kaçmadı* ki?

Bertie hızla ona doğru geldi. Yoldan çekilmesi için kendisine bağırان gençlerin küfürlerine maruz kalarak sallanan parmaklıkların etrafından dolandı ve ellerini Bay McBride'ın koluna doladı. Pahalı kumaşın altında, adamın elindeki demir çubuğa denk bir güç buldu. Bay McBride onu silkelemeye başladı ama Bertie daha derine indi.

"Bu taraftan," diye bağırdı. "Kaçın!"

"Çekil şuradan kızım!" diye bağırdı sert adamlardan biri.

"Adil oyun." "Hayır, sen onu rahat bırak! *Haydi.*"

Bay McBride'a doğru sarsıldı, o da sonunda aklı başına geldi ve onunla birlikte geldi. Kendilerini eğlenceden mahrum bıraktığı için öfkelenen delikanlılar peşlerinden akın etti. Bertie dar kapıdan koşarak çıktı ve pervazın üzerinden atlayarak sokağa fırladı. Bay McBride son anda dönüp dövmüşmek zorunda kaldı ve paltosunu kapmış olan iki genci geri püskürttü. Palto yırtıldı ama üzerinde kaldı ve McBride savrularak Bertie'yi takip etti.

Bertie kapıyı çarptı. Bay McBride'ın elindeki demir çubuğu kaptı ve kapıyı sıkıştırarak kapattı, ancak bunun uzun süre dayanmayacağını biliyordu ve çocuklar her zaman diğer taraftan dolaşabilirlerdi.

Onu kolundan yakaladı ve koşmaya başladı. McBride da onunla birlikte koştu, adımları güçlüydü.

Bertie'nin gençlerin geldiğini duyması uzun sürmedi. Birkaçı ilgisini kaybederek pes edecekti ama bazıları kararlıydı. Jeffrey'nin arkadaşları iyi bir kavgayı severdi ve Bay McBride'ın üzerinde buldukları ganimeti bölüşmek isteyeceklerdi.

"Bu taraftan," diye ısrar etti Bertie bir köşeye dalarken.

Londra'da Bertie'nin gidebileceği tek bir yer vardı. Orayı ondan başka kimse bilmiyordu; ne babası, ne Jeffrey, ne de kendi arkadaşları. Bay McBride'ı oraya götürmek riskliydi - onu bıraktığında polisler baskın yapabiliirdi - ama belki de bu fedakârlığa değebilirdi. Bu cesur, yakışıklı İskoçyalı, Doğu Yakası haydutları tarafından ölesiye dövülmeyi hak etmiyordu. Bertie daha uzağa gibi görünen bir ara sokağın sonuna doğru koştu. Bay McBride tartışmaya başladı ama Bertie parmağını dudaklarına götürerek onu gizli bir köşeye, ardından kaygan bir merdivenden ve gürültülü bir geçitten aşağı çekti. Sonunda Bertie, binaların arka tarafları arasında uzanan, köşeleri dışarı taşan ve yolu kapatıyormuş gibi görünen bir boşluğa sıkıştı. Bertie uzun zaman önce genç ve kıvrak bir kadının buradan geçip bir sığınak bulabiliriz.

Bay McBride dar kısımlardan geçerken biraz homurdandı, sonra Bertie'nin arkasından bir mantar gibi fırladı, o da yarım boy bir kapıyı içeri daldı. Bu kapı bir zamanlar büyük ve güzel olan bir evin eski bulaşıkhanesine ve mutfağına açılıyordu. Ama evler değiştikçe, yıkıldıkça ya da yeniden inşa edildikçe oda uzun zaman önce duvarla kapatılmış ve kilerin bu köşesi kaybolup unutulmuştu.

"Başına dikkat et," dedi Bertie.

Aynı anda bir gümbürtü duydu ve Bay McBride homurdandı, "Teşekkür ederim, genç kız. Tam zamanında."

Zifiri karanlıkta bir dizi merdivenden indiler, Bay McBride ağır bir eli Bertie'nin omzundaydı. "On yedi tane," dedi ve saymaya başladı.

Bay McBride'in eli sertti, yıpranmış kadife ceketinin ve yn korsajının altından sıcaklık yayıyordu. Parmakları da güçlüydü, ktt ve sertçe kavrıyordu.

En altta başka bir kapıdan geçtiler, sonra Bertie bir rafta sakladığı kibritleri el yordamıyla bulup lambaları yakmaya başlarken ona olduğu yerde kalmasını söyledi. u anda aşağıda  lamba vardı ve bunlar üçgen şeklindeki odayı kirleten yıkık tuğlaların ve dm kirişlerin üzerine pembe bir ışıık saçıyordu.

Dikkatlice kanepeye benzetilmiş bir yığın minder, en sağılam duvara yaslanmıştı. Bertie kanepenin üzerini al ve battaniyelerle rtm, yanına da buraya kaçırmayı başardığı gazete ve dergilerle dolu küçük bir katlanır masa yerletirmişti. Yukarıdaki geçit fazla mobilya getiremeyeceğı kadar dardı ama burayı elinden geldiğince rahat bir yer haline getirmişti. Yıllar boyunca küçük kilimler taşımış, ayaklarını soğıuk ve nemli zeminden uzak tutmak için onları üst üste koymuştu.

Bay McBride, Bertie'nin ışııkları güçlenene kadar kapının yanında kaldı. Çok geçmeden daha fazla gazyağına ihtiyacı olacağını gördü.

İri yarı adamın burada yeri yoktu, bu kesindi. Başı tavana değıdi ve geriye kalan birkaç kirişin altına eğılmek zorunda kaldı. Şaşkınlıkla odaya baktı, sonra gri bakışları Bertie'ye takıldı ve Jacko'yu rıhtımda kısırdığı gibi onu da kısırdı.

"Deli misin, genç kız?" diye sordu. "*Burada* mı kalacaksın? Bu tavan her an üzerinize düşebilir."

Onun gürleyen, lezzetli sesi boşluğı doldururken Bertie rperdi. "On altı yıldır ayağı kalkmadı," dedi sertçe. "Ve muhtemelen ondan çok daha önce ayağı kalkmıştır. Londra'nın bu bölgesinde sağılam evler var."

"Hangisi olursa olsun," dedi Bay McBride, yarı kendi kendine. "Neden beni o adamların elinden kurtardın kadın, hem de beni onlara sen gtrmen? Neden beni eşek sudan gelinceye kadar dmelerine izin vermedin?"

Bertie kollarını kavuturdu, bir an İskoç nszlerinin ve sesli harflerinin onun üzerinden akıp gitmesine izin verdi. "Kaman gerekiyordu, değıil mi?" diye sordu. "Sekiz sokak serserisiyle tek başına başa çıkabileceğini mi sandın? Bir tuğla kadar aptal olmalısın."

"Hayır, saatimi istedim." Gözlerinde öfke yeniden alevlendi, burada Bertie'nin merhametine kalmış olmasına, nerede olduğunu bilmemesine ve yardım alamamasına aldırmadı. Ama komuta ondaydı, Bertie biliyordu. O değil.

Bay McBride sert bir parmakla onu işaret etti. "Ben aval aval bakarken yeleşimden şey. Onu bana geri ver, ben de bir şey demeyeyim."

Sinclair genç kadının yüzünün mum ışığında kızarmasını izledi, suçluluk duygusu saf ve yalındı. Yutkundu ve kollarını ovuşturarak bir adım geri çekildi. Üzerinde saçma sapan menekşeler olan şapkası hâlâ başındaydı ve şimdi sağ kulağının yarısına kadar sarkıyordu.

Sinclair sesini yumuşatmaya çalışarak, "Bana nöbeti ver, ben de seni rahat bırakayım," dedi. "Polis yok, rıhtım yok, her ne kadar sen küçük bir çay yaprağı olsan da."

Adamın kafiye bilmesinden etkilenmiş gibi görünmüyordu: *Çay yaprağı hırsız*.

"Ruthie'ye neden yardım ettin?" diye sordu.

Sinclair nefesini tutmakta zorlanıyordu. Burası kapalıydı, ısırın rüzgâr dışarıda kalmıştı. *Ruthie*'den kastının, bir saat önce Old Bailey'de sanık sandalyesine oturmuş olan mutfak hizmetçisi Ruth Baxter olduğunu anlaması bir anını aldı. Duruşmanın ayrıntıları çoktan unutulmaya başlamıştı, bu duruşma onun için bir kayıp olacaktı ama Sinclair'in umurunda değildi.

"Bayan Baxter masumdu," dedi. "Neden bunun için hapse girsin ki?"

"Çünkü siz bir avukatsınız, yargıçlarla el ele kol kolasınız."

Bu genç kadının genel mahkemeler hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Yaşlı Monty ve Sinclair, Sinclair ilk kez peruk taktığından beri birbirlerine girmişlerdi. "Bayan Baxter'ın savunma yapacak parası yoktu. Ona baktığımda masum olduğunu biliyordum ve Bay Small'un suçlu olduğunu da biliyordum. Bunun benim saatimle ne ilgisi var?"

"Ruthie benim arkadaşım, değil mi?" Genç kadının gözleri mum ışığında masmaviydi. "Teşekkür ederim."

"Yani minnettarlığını saatimi çalarak ve beni serseri arkadaşlarının kollarına atarak mı göstermeye karar verdin?" Adam inanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Eğer bir adama teşekkür etme yöntemin buysa, seni ona kızgınken görmekten nefret ederim."

Gülümsemedi. "Sana söyledim, kaçman gerekiyordu. Seni deşerlerdi. Aklından ne geçiyordu? Bırakmalıydın."

Öfkesi paramparça oldu. "Neden yapayım ki? O *benim* saatim. Onu bana karım verdi."

Sinclair'in sesi yükselince genç kadın bir adım geri çekildi. "Evet? Sen zengin bir . Sana bir tane daha alsın." "Alamam, değil mi?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü o *öldü!*"

Kelimeler alçak tavanda ve umursamaz taşlarda çınladı ve Sinclair aniden nefes alamaz hale geldi.

Hiçbir zaman, Daisy'nin kayıp gittiği gün bile, Daisy'nin öldüğünü açıkça ilan etmemişti. Sinclair bu kelimededen kaçındı. *Geçtiğini, onu terk ettiğini, gittiğini* söylemişti. *Ölmek* çok fazla kesinlik demektir, toz olmak ve geri dönmemek anlamına geliyordu.

Sinclair nefes almak için çırpındı. "O ..."

Yüzünde ıslaklık hissetti. Lanet olsun. O da ağlamamıştı. Gerçekten ağlamamıştı. Onun için ağlamak, asla geri gelmeyeceği anlamına geliyordu.

"O ..."

Dünya etrafında hızla dönerek tek bir noktaya indi ve boğucu bir hal aldı. Karanlık görüşünü dolduruyor, kulaklarındaki basınç gücünü tüketiyordu. Dizleri bükülüyor ve bir boşluk onu içine çekmek için açılıyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve kendini yerde yığılı minderlerin üzerinde yarı yatar, yarı oturur halde buldu. Genç kadın onun yanında oturuyordu, şapkası gitmiş, koyu renk saçları ortaya çıkmıştı, yüzünde endişe vardı.

"İyi misiniz bayım?"

Bu gece bunu ona ikinci kez soruyordu, sanki tatlı bir endişeyle. Bir hırsızdı, katil arkadaşları vardı, onu nerede ne yapacağını sadece Tanrı'nın bildiği bu deliğe getirmişti ve yine de endişeyle iyi olup olmadığını sordu. Onu bu kanepeye kadının sürüklediğini fark etti. Sinclair burun üstü yere düşmüş olmalıydı ve kadın onu minderlere çekip uyanmasını sağlamıştı.

"Lanet olsun, kadın." Sinclair kolunu başının arkasına koydu ve ona ters ters baktı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Bir iki saniye daha gözlerini dikmiş ona baktı, sonra hızla ona doğru eğildi ve dudaklarından öptü.

Bölüm 3

Sinclair'in nefesi tekrar kesildi. Kadının bereketli sıcaklığıyla çevriliydi, yün eteği bacaklarının ve kalçalarının üzerine düşüyor, göğsü paltosunun içinden göğsüne baskı yapıyordu. Burnunun ucu yanağına değiyor, dudakları ağzında yumuşuyordu.

Öpücük acemice, hatta beceriksizceydi ve ona masum olduğunu her şeyden çok daha kesin bir şekilde anlatıyordu. Bir erkeği nasıl öpeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, onun zevk almasına izin vermek için dudaklarını nasıl ayıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de öpücüğü davetkârdı, erotikti, Sinclair'in görmezden gelemeyeceği bir arzunun tadıydı.

Elini ensesine götürüp ağır saç örgüsünün altından geçirerek onu kendine yaklaştırdı. Sinclair onu kendine doğru çekerken şaşkınlıkla irkildiğini hissetti, sonra vücudu karşılık verdi. Gözlerini kapadı, güzel maviyi dışarıda bırakarak ona doğru aktı ve onu öptü.

Sinclair'in uyarılması kükreyerek canlandı, vücudunun ihmal etmeye çalıştığı kısmı ağırlı bir şekilde sertleşti.

Neden olmasın? Bu genç kadın güzeldi, istekliydi, onu buraya getirmişti. Eğer işleri bittiğinde her şeyini çalmak istiyorsa, öyle olsun.

Sinclair onu bu kanepeye yatırabilir, kendisini ve onu rahatsız edici kıyafetlerden kurtarabilir ve içine girebilirdi. Uzun sürmezdi ve muhteşem bir an için Sinclair kendini çiftleşmenin zihin açıcı palyatifinde kaybedebilirdi.

Genç kadın boğazından belli belirsiz bir ses çıkardı. Sinclair onu kanepeye götürmek için yer değiştirmeye başladığını fark etti.

Gürültü onu tekrar kendine getirdi. O ne yapıyordu? Kız masumdu - en azından bedensel tutkular konusunda. Diğer erkekler, onun nasıl bir kadın olduğu ve nerede yaşadığının bedenini alma hakkını onlara verdiğine karar vererek umursamayabilirdi ama Sinclair asla bu kadar duygusuz olamazdı.

Onu aniden bıraktı ve ayağa kalktı. Kız minderlerin üzerine kaydığı yerden ona göz kırptı, hoş bir şekilde dağılmıştı ve adamın sertliğini bir nebze olsun yatıştırmıyordu. Bir süre daha onu izledikten sonra utangaç bir gülümseme verdi.

Utangaçtı. Zorlayıcı ya da nazlı değildi - saat için kendini satmıyordu. Sinclair'in onu neden öptüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama bunun nedeni iyilik istemek değildi.

Onun bakışları altında genç kadının yüzü alevlendi. "Şimdi benim bir fahişe olduğumu düşüneceksin," dedi, doğrulup bir tutam saçını geriye doğru tarayarak. "Ama ben sadece seni öpmek istedim, tamam mı?"

Sinclair *onu* öpmek istemişti. Hâlâ da istiyordu. "Sana söyledim, ben bir yargıç değilim." Uyarılması devam ediyordu, serbest kalmak istiyordu, onu bıraktığı için çok mutsuzdu. "Senin hakkında bildiğim tek şey yetenekli bir yankesici olduğun ve bana saatimi geri vereceğin."

Elini uzattı, kaya gibi sağlam olmasına şaşırdı, sıkı deri eldivenleri terk edilmiş arazideki kavgadan sonra bile sapasağlamdı. Genç kadın bir yandan dudağının kenarını çiğnerken bir yandan da korku içinde avucuna baktı.

Bunu yapmamalıydı. Dişlemek dudaklarını kızarttı, Sinclair'in dudaklarının onunkilere değdiğini hatırlamasına neden oldu ve tekrar tatma ihtiyacını artırdı.

"Mesele şu ki, Bay McBride," dedi onun çektiği eziyete aldırmadan. "Eğer sizden bir şey almadan eve dönersem, babam beni fena döver. Sakıncası yoksa dövmemesini tercih ederim."

Sinclair'in odağı geri döndü, sözleri öfkесinin artmasına neden oldu. "Seni neden dövsün ki?"

"Jacko'yu tutuklattığın için kızgın. Sana bir ders vermem için beni gönderdi."

"Öyle mi, naow?" Öfkелendiğinde her zaman olduğu gibi, ağzından çıkan o geniş İskoççayı duydu. "Bana babanın kim olduğunu söyle, gece bitmeden Newgate'te olacak."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bunu yapacağımı sanmıyorum." Elini eteğinin cebine daldırdı ve Sinclair'in saatinin tanıdık şeklini çıkardı. "Güzel bir parça olduğunu söylemeliyim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Sinclair hızlı bir hareketle saate uzandı ve onu elinden çekip aldı.

"Hey," dedi kızgın bir şekilde. "Sen . ." Ona ters ters baktı, öfkeliydi ama öfkесinin ardında korku vardı.

Sinclair avucundaki saatin ağırlığı karşısında rahatlayarak nefesini bıraktı. Saat sağlamdı, her şey olması gerektiği gibiydi.

Eve bir şey getirmezse babasının onu döveceğini söylediğinde ona inanmıştı. Londra'nın bu bölgesindeki erkekler genellikle oğullarını ve kızlarını kendileri için hırsızlık yapmaya ya da kızlarını

Sokaklar. Bu çocukların gidecek hiçbir yeri ve başvuracak kimsesi yoktu ve birçoğu dışarı çıkıp ailesine yardım etmek için biraz para kazanmanın iyi olacağını düşünüyordu.

Bu genç oyun kızlarının çoğundan biraz daha büyüktü, ama hâlâ evde babasıyla yaşayıp ona bakıyorsa, üstünlük ondaydı. İngilizler kadınların çok az güce ve paraya sahip olmalarına, sadece ailenin erkeklerine hizmet etmek için yaşamalarına çok önem verirlerdi. Sinclair bunun nedenini asla anlayamazdı, bu yüzden çok acı çekmişti.

Saati yeleğinin cebine yerleştirdi ve bunu yaparken genç kadının ellerini dikkatle izledi. Adam sokakta habersizken istediğini almıştı ve tekrar denemeyeceğini söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Sinclair bir bozuk para çıkardı ve ona doğru tuttu. "Bu senin piç babanı yatıştıracak ve sopasını esirgemesini sağlayacak mı?"

Kadının mavi gözleri kocaman açılmıştı. Sinclair parmaklarının arasında, bir Doğu Yakası ailesinin uzun bir süre boyunca yemek masraflarını karşılamaya yetecek kadar altın tutuyordu.

"Sen gerçekten deli bir adamsın," dedi hayretle.

"Al ," dedi Sinclair. "Fikrimi değiştirmeden önce."

Genç kadın uzun bir süre paraya baktı ama gözlerinde açgözlülük yoktu. Şaşkınlık, evet, ve temkinlilik, ama açgözlülük yoktu. Hükümdarı babasına teslim edeceğini, kendisine hiçbir şey ayırmayacağını biliyordu.

"Adın ne senin?" Sinclair ona sordu.

Ona ani bir gülümseme verdi, gözlerini aydınlatan ve onu güzelleştiren bir gülümseme. "*Bunu* sana söylemem gerektiğini sanmıyorum. Ruthie'ye iyi davranmış olsan bile."

Yeterince adil. Kadın paraya uzandı ama Sinclair onu geri çekti. Genç kadın itiraz eder gibi bir ses çıkardı ve Sinclair başını salladı.

"Bu aynı zamanda beni buradan çıkarıp tanıyabileceğim bir sokağa götürme ücretiniz. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette yapabilirim." Gururlu görünüyordu. "Londra'yı benden iyi kimse bilemez."

Sinclair ona inanıyordu. Onu hiç tereddüt etmeden şehrin bir ucundan diğerine ve Doğu Yakası'na götürmüş, karanlık köşelerden tam bir güvenle sıyrılmıştı.

Sinclair onun elini yıpranmış eldiveninin içine aldı ve altın parayı içine bastırdı. "Göster o zaman."

Güneşli bir sırtış daha ve kadın enerjiyle ayağa fırladı, yün etekleri Sinclair'in bacaklarına değdi. Sinclair de onunla birlikte ayağa kalkmaya başladı; kovalamacadan, öpücüğünden, odanın yakınlığından ve onu sersemleten zehirli gaz her neyse ondan hâlâ başı dönüyordu. Burası onun için gerçekten güvenli değildi.

Genç kadın onu ayağa kaldırdı, sonra odanın etrafındaki lambaları söndürerek onları karanlığa gömdü.

Sinclair onu orada, karanlıkta bırakıp bırakmayacağını merak edemeden, sıcak eli onunkine uzandı. "Hadi o zaman," dedi.

Bertie Bay McBride'ı karanlık sokaklara çekti, güneş bulutların arkasında çoktan kaybolmuştu. Bertie onu çekerken Bay McBride'ın eli onunkinde kaldı ve Bay McBride'ın sıcak gücü Bertie'nin kalbini garip bir şekilde çarptırdı.

Jeffrey Mitchell'ın Bertie'nin sevgilisi, Bertie'nin babası onu bırakmaya karar verdiğinde evleneceği adam olması gerekiyordu. Daha gençken Jeffrey'nin kaba cazibesi ona heyecan verici gelmişti, ama daha iyisini bilecek kadar büyüdüğünde bu heyecan çabucak kaybolmuştu. Kesinlikle Jeffrey hiçbir zaman Bertie'nin kalbini yerinden oynatmamıştı. Bertie hiçbir zaman Jeffrey'i bir hoşça kal öpücüğünden daha fazla öpmek istememişti - Jeffrey, Bertie'nin babası her zaman yanındayken bunu denemezdi zaten.

Bay McBride'ı öpmek bir dürtüden daha fazlasıydı. Bir ihtiyaç onu yakalamış ve Bertie o zengin İskoç hecelerini söyleyen ağzı öpmek isteyerek kendini ona doğru fırlatmıştı.

Adam boynunu kavradığında ve öpücüğü daha da derinleştirmek için onu kendine çektiğinde neredeyse yere düşecekti. Karşılık vermek, kendini ona sonuna kadar bırakmak ve onun sert vücudu tarafından kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu görmek istemişti.

Adam geri çekildiğinde, Bertie ondan iğreneceğinden, onu bir oyun kızı sanacağından korktu. Öyle değildi ve bunu bilmesini istiyordu. Ama bir an için Bertie onun bir fahişe olmasını çok istemişti. Sadece onun için.

Bertie onu başka bir basamaktan yukarı çıkardı, daha işlek caddelerin sesleri onlara doğru geliyordu. Burası sisliydi, nehre yakındı, Londra'nın çalışma ışıkları

gri sis tarafından gizlenmiş.

Kızın eli onunkini sıkıca kavradı. Birazdan Bay McBride kendini kaptırıp koşarak uzaklaşacak, sisin ve Bertie'nin arasında sonsuza dek kaybolacaktı. Ona olabildiğince uzun süre tutunmak istedi.

Yine de onun gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Bay McBride bu dünyaya ait değildi. Bertie onun lüks bir meydanda lüks bir evde yaşadığına ve kendisine bakacak bir sürü kölesi olduğuna bahse girmişti. Güzel giysileri, özenle tıraş edilmiş saçları ve cilalı çizimleri ona bunu söylüyordu.

Bertie onu merdivenlerin başında, bir duvarın gölgesinde durdurdu. "Bu sokak seni Fenchurch'e götürecektir," dedi sessizce. "Bak, St. Paul's orada." Sis içindeki hayalet kubbeyi işaret etti. "Oradan yolunu bulabilir misin?"

"Evet." Kelimeyi inanarak söylemişti. Bay McBride şimdi kendi dünyasına geri dönmüştü, ayağa kalkıp yargıcın gözlerinin içine baktığı zamanki gibi kibir ve özgüven içine akıyordu.

Bay McBride elini saçlarında gezdirirken ana caddeden gelen ışık, sislerin bıraktığı damlacıklarda parıltıyordu. "Arabacım yollarda bir aşağı bir yukarı gidip çılgınca beni arıyor olmalı. Her zaman yanımda olmazsa kendimi kaybedeceğimi düşünür."

Bertie, Bay McBride'in mahkemenin yeniden toplanmasını beklerken ve yine Old Bailey'nin dışındaki sokakta dururken içinde gördüğü boşluğu düşündü. Bu kasvetli bakışı daha önce de görmüştü; hayatta kendileri için hiçbir şey kalmadığını bilen delikanlılarda, kendilerini istemeyen erkekler tarafından karınları doyurulan kızlarda. "Öyle mi?" diye sordu endişeyle. "Kendini aşacak mısın?"

Bay McBride bakışlarını St. Paul'un kütlesinden ayırıp ona baktı. Bu ışıktaki elmas gibi parlayan dumanlı gri gözlerini seviyordu.

"Tabii ki hayır." Sesi sinirli geliyordu. "Evde küçük çocuklarım var. Onları asla bırakmam."

Sesi öfkeyle çınladı ve Bertie rahatladı. Bu adamın kafasından başka ne geçiyor olursa olsun, kendisine kasten zarar vermek üzere değildi.

Yüz ifadesi gülümsemenin başlangıcıyla yumuşadı. "Eğer bana bir şey olursa, Andrew ve Cat erkek kardeşlerimden ya da kız kardeşlerimden biriyle yaşamak zorunda kalırlar. Onlara, yani kardeşlerime ve kız kardeşime karşı bu kadar acımasız olamazdım."

Bertie sırtıttı. "Cıvıl cıvıllar mı? Çocuklarınız?"

"Canlı. Bu onlar için iyi bir kelime." Şapkasına dokunmak için uzandı, sonra orada olmadığını hatırladı, Bertie'nin peşinde kaybolmuştu. "İyi geceler, Bayan . . . İsimsiz. Evinize gidin ve cep karıştırmayı bırakın. Seni bir daha yakalarsam yargıcın karşısına *çıkartırım*. Eğer baban bunu yapmanı isterse, bir polis memuru çağır ve ona beni çağırmasını söyle. Sen yetişkin bir kadınsın. İsteddiğini *yaparsın*, baban değil."

Bunu söylerken ona sertçe baktı, bakışları kısa bir süreliğine dar korsesinin içinde yükselen göğüslerine kaydı.

Bertie, "Doğru," demeyi başardı.

Başıyla onayladı. "İyi geceler o zaman." Bay McBride elini onunkinden çekti ve arkasını döndü.

Bertie'nin kalbi, ondan bir adım ve bir adım daha uzaklaşırken sıkı bir acı kütlesine dönüştü. Bir an içinde gece ve sis tarafından yutulacak ve sonsuza dek yok olacaktı.

Bertie onun arkasından birkaç adım koştu, elini tuttu ve kendisine çekti. Adam şaşkınlıkla arkasını döndüğünde, Bertie kaşmir paltosunun yakalarını kavradı, parmak uçlarına kalktı ve onu öptü.

Bay McBride kısa bir an için kızın saldırısı karşısında kıpırdamadan durdu, sonra iki kolunu birden kızın etrafına doladı ve onu kendine doğru çekti.

Ağzını Bertie'nin dudaklarına doğru eğdi, dudaklarını ayırdı ve dilini içeri sokarak ona baş döndürücü bir tat verdi. Bertie dilini beceriksizce onunkine doğru hareket ettirdi, soğuk bedeninde hoş bir şok yaşandı. Adamın ağzı sıcaktı, dudakları güçlüydü, kolları onun düşmesine asla izin vermiyordu.

Öpüşme devam etti, Bay McBride onu kendisiyle birlikte gölgelerin içine çekti. Çok güçlüydü ama gücü onu koruyor ve kolluyordu, talep etmiyor ve korkutmuyordu.

Bertie onun yakalarını tuttu, sanki bırakırsa uçup gidecekmiş gibi asıldı. Adamın vücudu kadınınkine karşı sertti, adamın boyu kadının sırtını büküyordu. Bertie onunla birlikte döndüğünü, ikisinin kendi özel danslarını yaptıklarını, şehrin uğultusu ve telaşının görkemli, renkli bir akıntıda onları çevrelediğini hayal etti.

Bay McBride öpüşmeyi kesti, nefesi soğukta buğulanıyordu. Hâlâ onu tutuyordu, kolları onu sarmış, tüm kötü şeyleri ondan uzak tutuyordu.

Gri gözlerindeki bakış bir ıstırap ve aynı zamanda bir ihtiyaçtı. Açlık. Bertie'nin kalbi hızla atıyordu ve bacakları titriyordu. Adamın da titrediğini hissetti, her ne kadar sağlam ve sarsılmaz olsa da.

Sonra çenesi gerildi ve Bertie onun gözlerindeki ışığı kasıtlı olarak bastırıldığını gördü. Bertie'yi ayakları üzerinde sabitledi ve parmaklarını paltosundan çekerek onu soğuk ve çaresiz bıraktı.

Bay McBride bu kez iyi geceler dilemeden son bir bakışla dönüp uzaklaştı. Fenchurch Sokağı'na doğru ilerledi, onu da kendileriyle birlikte karanlığa ve yoğun sise sürükleyen Londra kitlesiyle karşılaştı. Sonra da gitmişti.

Sinclair ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı ve tavanı düşündü. Kendini yatmaya ikna ettikten sonra burada yatmış ve uyanık kalmıştı. Uykusuzluk nöbetleri sırasında genellikle dağınık olan düşünceleri tek bir şeye odaklanmıştı: yankesiciyi öpmek.

Burnu kalkık, gözleri yaz göğü renginde bir kadın. Dudaklarının sıcaklığı saatler geçmesine rağmen Sinclair'in dudaklarında kalmıştı. Sinclair kendine ne kadar düşüncelerini durdurmasını ve uyumasını söylese de, o çalınmış öpücüklerin yükselen neşesini bastıramıyordu.

Çalmamıştı, üzerine atlamış, vücudunu onunkine dolamış ve onu anlamsızca öpmüştü. Hem de iki kez. Her baskısı, ağzının her hareketi, parmaklarının her darbesi sonsuza dek Sinclair'in üzerine kazanmıştı.

Güneşli bir gülümsemesi ve masmavi gözleri olan, muhtemelen bir daha hiç görmeyeceği isimsiz bir yankesici.

Hayır. Sinclair'in içindeki, gerçekleri yıldırım hızıyla toplayan, depolayan ve anlayan becerikli adam olayları çözmeye başladı. Hızlı düşünmesi ve isabetli sonuçlar çıkarması onu mahkeme salonlarında korkulan, yargıçların isteksiz saygısını kazanan ve sanık sandalyesindeki şüphelileri dehşete düşüren şeydi.

Genç kadın, Ruth Baxter'ın arkadaşı olduğunu söylemişti; Sinclair ya da en azından kıdemsiz kâtabi Henry, onun hakkında her türlü bilgiye sahipti. Bayan Baxter genç kadının kim olduğunu, nerede yaşadığını ve durumunun ne olduğunu biliyordu. Sinclair onu bir gün içinde bulabilir ve ...

Ne?

Öpücük için teşekkür mü edeyim? Ona daha fazla para mı vereceksin? Vahşi babasından nasıl mı öğütlesin?

Kadının bir işi var mıydı, yoksa ana gelir kaynağı yankesicilik miydi? Babasının onu hırsızlık yapmaya gönderdiğini söylerken Sinclair'ın sempatisini kazanmak için yalan mı söylemişti? Yoksa gerçek miydi - çünkü elbette yankesiciler sokaklardaki en dürüst insanlardı.

En azından Sinclair babasının onu yalnız bıraktığından emin olabilirdi. Genç kadın yaşlıydı -vücudunun dolgunluğu, gözlerinin kenarlarındaki minik çizgiler ve gözlerindeki dünyevi bakış bunu ona söylüyordu. Şehvet konusunda masumdu ama bu onun çocuk olduğu anlamına gelmiyordu. Gerçek bir işi ya da ona bakan biri olmalıydı. *Bir şeyler.*

Öpücüğün baş döndürücü etkisi Sinclair'in sağduyusunu bir anlığına sildi ve şehveti tekrar dindiğinde kendine güldü.

Kızın izini asla bulamayacaktı. Ruth, onu serbest bıraktığı için Sinclair'e ne kadar minnettar olursa olsun, arkadaşını bir avukata teslim etmeyecekti. Menekşe mavisi gözlü kız, Londra'nın uçsuz bucaksız yollarında kaybolacaktı. Sinclair odasına dönüp dosyalara bakacak, mahkemedeki bir sonraki oturumuna hazırlanacak ve hayatına her gün eşlik eden acıyı bir kenara itmeye çalışacaktı.

Bu, ve . . .

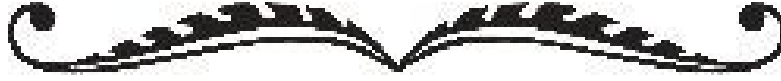
"Baba!" Yatağının üzerine küçük kolları ve bacakları, çekme rengi saçları, iri gri gözleri ve geniş bir gülümsemesi olan bir gülle düştü.

Sinclair oğlunun coşkulu sarılışına boyun eğdi, sonra onu geri itti. "Lanet olası gecenin bir yarısı Andrew," diye gürledi.

Andrew coşkuyla başını salladı. "Hayır, değil. Saat sabahın beşi ve yeni mürebbiyemiz tuhaf kokuyor."

Bölüm 4

"Hayır, o-" Sinclair durdu. Bayan Evans yanından her geçtiğinde burnuna morina ciğeri yağı kokusu geldiğini inkâr edemezdi. "Önemli değil. Bayan Evans senin mürebbiyen. Ona eziyet etmek yok, yatağında kurbağa yok."

"Kurbağa yok," dedi Andrew aynı fikirdeymiş gibi. Andrew, Sinclair'in tanıdığı en neşeli mizaca sahipti ve aynı zamanda Sinclair'in şimdiye kadar karşılaştığı en azılı suçlulardan daha fazla sorun çıkarabilirdi. "Kurbağalar için hava çok soğuk," diye devam etti Andrew. "Ama kilerde biraz böcek buldum."

Sinclair ona sert bir bakış attı. "Böcek yok, hamamböceği yok, örümcek yok. *Hiçbir* böcek ya da araknid yok. Anladınız mı?"

Andrew pişman görünmüyordu. "Evet, efendim."

Sinclair temkinli davranmaya devam etti. Andrew'un ne yapmaması gerektiğini özellikle belirtmezse, çocuğun daha sonra ona geri döneceğini biliyordu. *Ama Japon balığı yok dememiştin!*

Sinclair komodinin üzerinde kibrit buldu ve lambayı yaktı. Sekiz yaşındaki oğlu, uzun boylu İskoçyalı'nın uzun bacaklı, ham kemikli görünümüne çoktan sahipti. Sarı saçları ve gri gözleri vardı, tam bir McBride'di.

Lamba ışığı Maggie McBride-Daisy'nin fotoğrafının üzerine de düşmüştü - koyu renk saçları ve gülen gözleri sepya fotoğraf tarafından gizlenmişti. Sinclair'in kızı Caitriona da aynı gözlere sahipti.

Andrew babasının üzerine tırmandı, fotoğrafı aldı ve ona bir öpücük verdi. "Günaydın anne," dedi ve fotoğrafı yerine koydu.

Şiltenin üzerine yığıldı, sarılıp uyumaya devam etmeye hazırdı. Sinclair, Andrew'un çocuk odasından gizlice çıktığını çok iyi biliyordu, bu yüzden kaybolduğu anlaşıldığında ortalık karışacaktı ama Sinclair'in onu geri göndermeye yüreği elvermedi. Andrew gözlerini kapadı ve gürültülü bir horlama taklidi yaptı.

Sinclair mendilini kaldırdı ve Andrew'un ıslak öpücüğünü fotoğraftan sildi. Andrew'un hevesi yüzünden çerçevenin camını birkaç kez değiştirmek zorunda kalmıştı ama önemli değildi.

Mesele şu ki Daisy, dedi Sinclair sessizce, fotoğrafı yere bırakıp yorganı oğlunun üzerine örterken, bence sen onu severdin.

Şehir dışında bir yerdeydi. Yüz binlerce ruhtan biri, menekşe rengi gözleri ve sıcak gülümsemesiyle ateş gibi öpüşen genç bir kadın. Sinclair muhtemelen onu bir daha göremeyecekti.

Bertie, Bay McBride'in Upper Brook Sokağı'ndaki evinden çıkışını izledi; lüks bir adrestir ve hiç de yanlış değildi. Bay McBride kendisini takip eden geniş omuzlu bir İskoç'a bir şeyler söylemek için döndüğünde, bir satıcıdan aldığı sıcak kestaneleri çiğneyerek parmaklarını ve ağzını sıcak tuttu.

İki adam hemen hemen aynı boydaydı, ama ikincisinin kızıl saçları vardı ve İskoç eteği ile bir köle ceketi giyiyordu - belki de centilmen centilmen dedikleri şeydi, İskoç versiyonu. Ruthie, Bertie'ye uşakların o kadar kibirli ve doğru davranabildiklerini söylemişti *ki onları* düğ ya da baron sanırdınız. Bu o kadar kibirli değildi - daha çok takım elbisenin içine tıkılmış ve bundan hoşlanmayan bir dövüşçüye benziyordu. Bay McBride'a bir şeyler hırladı ve Bay McBride da ona karşılık verdi. Aferin ona.

Kızıl saçlı İskoçyalı kenara çekilirken bir at arabası tıkırdayarak geldi. Kızıl saçlı adam hâlâ kaşlarını çatmış olan Bay McBride'a kapıyı açtı ve Bay McBride elindeki çantayı arabanın içine attı.

"Bırak onu Macaulay," diye tersledi Bay McBride ve kendini arabanın içine attı.

Kapı kapandı ve araba ileri doğru sarsıldı. Bay McBride koltuğuna geri yerleşti, pencereden dışarı bakmıyordu. Hizmetçisine hırladığı zamanki canlılığı dışında, yine o korkunç boşluğa bürünmüştü.

Bertie, Park Lane'den aşağı dönüp gözden kaybolana kadar arabayı izledi. Nereye gittiğini biliyordu - Bay McBride her gün bir çeşit valizle arabasına biner ve Strand'in Fleet Caddesi'ne dönüştüğü yerin yakınında bulunan Middle Temple'daki odalarına doğru yola çıkardı. Orta ve İç Tapınaklar, hepsi de ince boyalı kapı ve pencerelere sahip, Bertie, babası ve Jeffrey gibi suçluları yakalamak için canla başla çalışan avukat ve katiplerin bulunduğu, sert tuğla binalardan oluşan dar sokaklardan oluşuyordu.

Bay McBride'in odaları Essex Court denilen küçük bir meydanda, Mayfair'deki evinin tarzına uygun, yelpaze ışıklı kapısı olan zarif bir binadaydı. Hem odalar hem de ev paradan bahsediyordu, hem de çok paradan. Belki de tüm McBride ailesi onun kadar havalıydı ya da Basher katilleri darağacına göndererek epey para kazanıyordu.

Bertie dikkatli bir araştırmayla Bay McBride'in nerede çalıştığını ve nerede yaşadığını öğrenmişti. Onunla karşılaşmasının ertesi günü, mahkemede geçirdiği bir sabahın ardından onu Old Bailey'den çıkarken görmüştü ama bu kez doğrudan şık görünümlü arabasına binmişti. Bertie tek başınaydı.

-Ne babası ne de Jeffrey ona adamı tekrar soymasını söyleyecekti ve kendini Londra'nın sıkışık sokaklarında ağır ağır ilerleyen arabanın peşinden yürürken bulmuştu. Bertie için onu gözünün önünde tutmak kolaydı.

Araba Fleet Sokağı'nda fazla ilerlemeden Tapınaklara doğru dönmüş, dar bir sokakta Bay McBride'ı indirmek için durmuştu. Bay McBride oradan yürümüş, Bertie de çok yaklaşımadan onun arkasından yürümüşü.

Bay McBride onu hiç görmemişti. Odasının bulunduğu güzel görünümlü binaya girmiş, kapıda başka bir avukat ve telaşlı bakışlı bir kâtiple selamlaşmıştı.

Diğer avukat Bay McBride'in omzuna bir tokat atmış ve gülmüştü. "İskoç Makinesi efsanesi devam ediyor. Gazeteler seni seviyor, yaşlı adam. Ezilenleri savunman, gerçek katili iki kaşının arasından vurman, yaşlı Percy Montague'un sana hırlamasına neden olman, kadınlar seni şimdi daha da çok sevecek."

Kâtip o kadar resmi değildi ama başını salladı ve hayranlıkla, "Aferin size, efendim," dedi. "Yeni dosyanız şömine rafında duruyor ve saat üçte bir konferansınız var."

"Kötülere rahat yok," dedi Bay McBride, şapkasını eğdi ve içeri girdi.

Avukat ve kâtip birlikte yürürken Bertie yolundan çekilmişti. Etrafındaki evlere girip çıkan diğer avukatlar, siyah takım elbiseleri, paltoları ve şapkalarıyla bu sert adamların en sertleri ona bakıyordu. Bertie, şapkası yeni olsa bile, yıpranmış paltosu ve yırtık çizmeleriyle yerinde duramıyordu.

Babası Bertie'nin kendisine getirdiği servetten o kadar memnun kalmıştı ki, ödül olarak ona birkaç yarım kron vermiş ve keyfine bakmasını söylemişti. Bertie'nin babası zengin olduğunda hep neşeli olurdu. Bir zamanlar

Jacko Small'un şu anda Bow Street hapishanesinde olduğunu ve yargılanmak üzere Newgate'e götürülmeyi beklediğini unutacak kadar keyifliydi. Jeffrey bu konuda hâlâ kızgındı, bu yüzden Bertie *ondan* kaçıp alışverişe gitmişti.

Neden şapka dükkânından ayrılıp Old Bailey'e gitmeye karar verdiğinden emin değildi. Kendi kendine dün yarım birasını içmediğini, o yüzden bara dönüp kendini ödüllendirebileceğini ve akşam yemeği yiyebileceğini söylemişti ama Bay McBride'ı görür görmez ayakları onun arabasını takip etti.

Daha sonra alışveriş yaptıktan sonra Tapınağa dönmesine neyin sebep olduğunu o da bilmiyordu. O gün Bay McBride'ın gidişini kaçırmıştı ama ertesi gün öğleden sonra Bertie onu arabasına doğru yürürken gördü, kolunun altında valizine ek olarak bir tomar kâğıt vardı. Arabacı ona nereye gitmek istediğini sordu ve Bay McBride sadece "Eve" diye cevap verdi.

O sırada güneş çoktan batmıştı, sokaklar karanlık ve soğuktu ama Bertie, Strand'a dönüp gözden kaybolana kadar arabanın peşinden yürüdü.

Yüreği parçalanmıştı -onu bu karmaşanın içinde asla bulamayacaktı- ama bir süre sonra, bir gün önce Bay McBride'ın odasının kapısında gördüğü katiple karşılaşma şansına sahip oldu. Kâtip Bertie kadar uzun boylu ve biraz daha gençti ama sıırım gibiydi, gür siyah saçları ve dostça bakan mavi gözleri vardı.

Dostane ışık Bertie'nin şansını denemesinin tek nedeniydi ve "Diyorum ki, şu arabaya binen Basher McBride dedikleri adam mıydı? *Onun* hakkında çok şey duydum."

"Biz ona İskoç Makinesi diyoruz," dedi katip gururla. "Ben onun katibiyim. Yani en kıdemsiz katiplerinden biriyim. O bizim odalarımızın parlak yıldızı, bir QC. Bir gün yargıç olacak, benden söylemesi."

Bertie gülümseyerek, "Güzel bir araba," dedi. "Güzel atlar." "Eşleşen griler, saf kanlar. Ülkenin dört bir yanında Şunlar. Tabii ki kız kardeşi atlardan anlayan Lord Cameron Mackenzie ile evli. Tüm yarışları onlar kazanıyor."

"Öyle mi?" Bertie'nin gülümsemesi derinleşti. "Bunu unutmayacağım. Arada sırada çırpınmayı severim."

"O zaman benden söylemesi, kısrak yarışlarında paranızı Lady Day ya da Night Blooming Jasmine'e yatırın, yanlış yapmazsınız."

"Lady Day or Night-Blooming Jasmine. Ascot'ta Kraliyet Locası'nda olduğumda hatırlayacağım." Bertie göz kırptı. "Sence yeni şapkamı beğenecekler mi?"

Kadın güldü ve tezgâhtar da onunla birlikte güldü. "Yeterince cazip," dedi kâtip, artık iyice çözülmüştü. "Ama Lord Cameron'ın atları üzerine bahis oynamazlarsa kraliyet ailesi bile kaybeder."

"Bay McBride'in kayınbiraderi mi dediniz? Bir lord mu?"

"Lord Cameron bizim Bay McBride'in kız kardeşiyle evlendi. de İskoç." Kâtip başını salladı, sanki Bay McBride'in o küçük kusur dışında onun gözünde mükemmel olduğunu söylemek ister gibiydi. "Bay McBride çoğu zaman Londra'da yaşıyor ama İskoçya'da büyük bir evi var, burada büyük bir muayenehanesi var. Yakında oda başkanı olmazsa hiç şaşırmam."

"O zaman Londra'da büyük bir evde oturuyor olmalı," dedi Bertie, sonunda onun bilmek istediği konuya gelmişti.

Tezgâhtar artık ona iyice ısınmıştı. "Öyle. Bir kere gitmiştim. Mayfair'de, Grosvenor Meydanı'na yakın büyük bir ev. Bir sürü oda, kocaman merdivenler.

-Her şeyi anneme en az bir düzine kez anlatmak zorunda kaldım."

Bertie ona birkaç soru daha sordu ama ya katip tam adresi hatırlamıyordu ya da ne olduğunu söylemeye niyeti yoktu. Ama bu bir başlangıçtı.

Katip Bertie'ye yaklaşarak, "Ben de öyle diyorum," dedi. "Ben şimdi eve gidiyorum.

Belki yolun sonundaki barda sana bir şeyler ısmarlayabilirim?"

Bertie en sıcak gülümsemesini takındı. "Çok nazıksınız ama eve, babamın yanına gitmem gerekiyor. Yemeğini zamanında alamadığı zaman tam bir ayıya dönüşüyor ve sana söylemeliyim ki çok büyük yumrukları var. böyle." Bertie iki elini havaya kaldırarak babasınıninkilerin abartılı bir boyutunu gösterdi. "Seninle sohbet etmek güzeldi."

Tezgâhtar, hayal kırıklığını ifade etse de, şiddet yanlısı babasının düşünceleri karşısında uygun bir şekilde telaşlanmış görünüyordu. Şapkasını eğdi ve ikisi ayrıldılar.

O gece Londra'yı bir uçtan bir uca geçip Grosvenor Meydanı yakınlarındaki evin izini sürmek için artık çok geçti -Bertie, akşam yemeğini zamanında yemeyen babasının öfkesi konusunda abartmıyordu.

Ertesi gün Bertie, doğrudan Grosvenor Meydanı'na bağlanan yollar boyunca dolaşarak Mayfair'in kalbine doğru yol aldı. Meydanın kendisi dört geniş caddeyle sınırlıydı; ortada büyük bir kapısı olan bir çitle çevrili, ağaçlarla dolu geniş bir yeşil alan vardı. Meydanda yaşayanların keyfini çıkarabilecekleri küçük ve güzel bir kır parçası.

Bertie üç gün boyunca meydana gelmiş ve sokaklarda dolaşarak Bay McBride'dan bir iz aramıştı. Ayak işlerine giden ya da alışverişe çıkan bir köle gibi davranmaya dikkat ediyordu, böylece hiçbir polis onu oyundaki bir kız olarak tutuklamayacaktı. Fahişe sanılırsa utancından ölürdü ve masumiyetini kanıtlamaya fırsat bulamadan babası onu bir güzel döverdi.

Görünüşe göre yeterince saygın görünüyordu, çünkü polisler onu rahat bıraktı ve işlek caddelerde kimse ondan şikayetçi olmadı. Soruşturmasının üçüncü gününün erken saatlerinde kestane yerken Bay McBride'ın Grosvenor Meydanı'nın batı yakasına açılan Upper Brook Sokağı'ndaki çok uzun, çok zarif tuğla evinden çıkışını izledi.

Zemin katın büyük tuğlaları beyaza boyanmıştı, bu da fanuslu siyah kapıyı daha da keskin hale getiriyordu. Uzun pencerelerin üzerinde kemer yoktu ama görkemliydi ve ev yükseldikçe her katta biraz daha küçülüyorlardı - Bertie'nin görebildiği kadarıyla en az beş kat. Birinci kattaki odaların pencereleri boyunca narin ferforje korkuluklar uzanıyordu, zemin kat ise daha işlevsel bir korkulukla çevriliydi ve merdivenler bulaşıkhaneye ile mutfaka kadar iniyordu.

Bertie, Bay McBride atına binip gittikten sonra eve bakıp dalgın dalgın ağzına bir kestane daha atarken kızıl saçlı İskoç Macaulay ona doğru döndü. Adamın mavi bakışları Bertie'yi öylesine şiddetle süzüyordu ki, Bertie neredeyse kestaneyle bütün olarak yutacaktı.

Çabucak umursamaz bir tavır takındı ve aceleyle caddeyi geçip Park Lane'e doğru ilerledi. Sadece zararsız bir genç kadın olduğunu, gezip görmek için dışarıda bir gün geçirdiğini anlatmaya çalıştı. Macaulay'in onu izlediğini hissetti ama geri dönecek cesareti bulduğunda Macaulay gitmiş, Bay McBride'ın evinin kapısı kapanmıştı.

Bertie adamın pencereden bakmayacağına güvenmediği için adımlarını Park Lane'in diğer tarafındaki Hyde Park'a doğru çevirdi. Upper Brook Sokağı'ndan çok uzak olmayan bir kapı parka açılıyordu ve Bertie o kapıdan geçerken hızlı adımlarını sürdürdü, kestanelerini bitirdi ve kâğıdı buruşturup cebine koydu.

Hyde Park kışın bile ağaçlarla bezeli geniş çimenlikte ve sıkışık gri evlere ve kalabalık sokaklara alışmış gözleri rahatlatıyordu. Bertie vakti olduğunda parka gelmeyi, yazın çiçeklere, sonbaharda renk değiştiren ağaçlara ve atlara bakmayı severdi.

Yılın her zamanı Rotten Row boyunca koştururdu. Çiçeklerle dolu caddeleri ve eğimli çimenleriyle Regent's Park'ı daha da çok seviyordu ama o kadar kuzeye sık sık gidemiyordu. Buradaki büyük evlerde yaşamak ve bu parkın neredeyse kapının önünde olması ne kadar muhteşem olmalı.

"Efendi Andrew!" Keskin bir ses kış havasını yarıdı. "Buraya geri dön! Derhal!"

Bertie'nin arkasından küçük bir nesne fırladı, kırmızı bir şapka küçük bir kafadan uçarak Bay McBride'inkiyle aynı renkte saçları ortaya çıkardı. Şapka, yakışıklı bir ceket, diz pantolonu, beyaz çoraplar ve sağlam çizmeler giymiş bir çocuğa aitti. Bertie bu füzeyle neredeyse ayakları yerden kesilecekti, küçük kolları ve bacakları havaya kalktı, ama Bertie yana savruldu ve olduğu yerde dönerek dengesini sağladı ve düşmesini engelledi.

Siyahlar giymiş bir kadın çocuğun peşinden nefes nefese koşuyordu. Giydiği ağır palto onu zorluyordu ve küçük tüllü bir şapka kulağının üzerinden kayıyordu.

Bertie'ye yetişirken, "Affedersiniz hanımefendi," dedi. Sonra kadın Bertie'ye şöyle bir baktı, yıpranmış giysilerine ve hasır şapkasına baktı, onun üst sınıftan bir bayan olmadığını anladı ve ses tonunu değiştirdi. "Yoldan çekilmelisin," diye tersledi. "Aklından ne geçiyor? Efendi Andrew!" diye tekrar seslendi ve çocuğun peşinden koşarak uzaklaştı.

Kadının ardından küçük bir kız patikadan aşağı doğru yürüdü. Bertie'ye göre kız on bir yaşlarındaydı ama bir moda tabağı gibi giyinmişti. Koyu mavi bir elbisenin üzerine kürklü bir ceket giymiş, elbisenin arkası biraz büzgülü ve eteği de dizlerinin hemen altına kadar uzanıyordu. İnce beyaz çoraplar giymişti, Bertie'ye göre bu soğukta parkta koşmak için biraz fazla inceydi. Takımı tamamlayan bir çift fildişi renkli düğmeli ayakkabı ve ipeksi yumuşaklıkta bir kürk şapka vardı. Şapkanın altından harika bir şekilde kıvrılmış kalın siyah saçlar dökülüyordu.

Kız yavaşça, neredeyse ilkel bir şekilde yürüdü ve koyu renk bukleleri olan büyük bir bebeği göğsüne doğru kucakladı. Kız pembe yanakları, mavi gözleri ve zarif kıyafetleriyle porselen bir bebek olabilirdi.

Kız Bertie'yi hiç tanımadı, sadece dadı ya da her neyse onun peşinden yürüdü. Kızın gözlerindeki boşluk Bertie'yi çarptı - kız bu tür bir kasvet için çok genç olmakla kalmıyordu, Bertie aynı boşluğu yakın zamanda başka bir çift gözde de görmüştü - yakışıklı Bay McBride'in gözlerinde.

Ayrıca Bay McBride'in gizli odasında uzanışını, onunla rahatça konuşurken elinin onunkinde fevkalade sıcak olduğunu da hatırlıyordu. Evdeki hiç kimse

tüm dünya nerede olduklarını biliyordu. Onu terk etmeden önceki pasajda, ona çocukları Cat ve Andrew'dan bahsetmişti.

"Andrew, *hayır!*"

Bertie, Bay McBride'in çocuklarının neden canlı olduğunu söylediğini anladı. Andrew düz bir çizgide koşmayı bıraktı ve sola, başka bir kapıdan Park Lane'in trafiğine doğru kaçtı.

Dadı, atların, arabaların ve at arabalarının yanından geçerken çığlık atarak onun peşinden koştu. Sürücüler ona küfrederek durdular. "Sen aptal mısın kadın?" "Sorumluluğuna bundan daha iyi sahip çıkamaz mısın?" "Delikanlıyı öldürtmek mi istiyorsun?"

Cat adındaki kız, yolun karşısına geçip geçmemekte ya da Andrew ve dadının dönmesini bekleyip beklememekte kararsızmış gibi kapıda durdu. Bertie Cat'e yetişti ve ona dostça bir baş selamı verdi.

"Peşlerinden gitsek iyi olacak sanırım," dedi Bertie. "Dadınız sizi de avlamak zorunda kalırsa muhtemelen düşüp ölecektir."

Cat, Ruthie'nin duruşmasında Bay McBride'a kaşlarını çatarak bakan yargıca yakışır bir şekilde Bertie'ye küçümseyici bir bakış fırlattı. "O bizim *mürebbiyemiz*. Bir dadı için çok yaşlıyım." Bertie'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen kimsin?"

"Benim adım Bertie. Trafik biraz açıldı. Gel ."

Bertie Cat'i elinden tutup hızla sokağın karşısına çekti. Kız sürüklenmeden etti, bebeği kolunda sıkıca tutuyordu.

"Bertie bir *erkek* ismi," dedi Cat kesin bir ifadeyle.

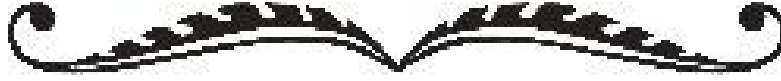
"Biliyorum ama arkadaşlarım beni böyle çağırıyor. Gerçek adım Roberta. İşte geldik."

Andrew başka bir sokakta gözden kaybolmuştu. Yolun yarısında iskeleyle örtülü bir ev vardı; ev yıkılıyordu, ya da inşa ediliyordu, ya da boyanıyordu, ya da buna benzer bir şey. Her halükârda, şu anda üzerinde çalışan kimse yok gibiydi.

Andrew bu fırsatı değerlendirerek kısa bir merdivene tırmandı, iskeleyi tuttu ve bir maymun gibi tırmanmaya başladı. Küçük kız Bertie'den kurtuldu, merdivene koştu ve hemen peşinden yukarı çıktı.

Bölüm 5

"Aşağı gel!" diye yalvardı mürebbiye. "*Lütfen*, aşağı inin."

Andrew ve Cat mutlulukla onu görmezden geldiler. Neredeyse en üst kata, son pencere setinin hemen altına tırmanmışlardı ki Andrew bir tahtanın üzerine oturup bacaklarını boş havada salladı. Kız kardeşi daha ağırbaşlı bir şekilde onun yanına oturdu ve deri kaplı bileklerini birbirine doladı.

Mürebbiye sert olmaya çalıştı. "Efendi Andrew, Bayan Caitriona, hemen buraya inin!"

Andrew yana baktı ve dilini dışarı çıkardı. Caitriona hiçbir şey söylemedi, sadece önüne baktı.

Bir kalabalık toplanmıştı. Bir adam, "Şüphesiz onları siz öldürdünüz, hanımefendi," dedi ve kahkahalarla güldü.

"Arsız dilenciler," dedi dükkândan çıkan bir tezgâhtar. "Onlara bir kayış takmanız gerekiyor."

Başka bir adam daha nazikti. "İşçilerin geri gelmesini bekle. Yerlerini değiştireceklerdir. O evde kimse yok, yoksa biri içeri girip onları pencereden alabilir."

"İşçiler nerede?" diye sordu mürebbiye. "Tembel tembel dolaşıyorlar. Bahse girerim çay ya da daha sert bir şeyler içmeye gitmişlerdir. Öyle değil mi?"

"Uzun sürmez," dedi kibar adam.

"Efendi Andrew, *aşağı* gelin." Mürebbiye neredeyse ağlayacaktı.

"Bana bırak." Bertie garip bir şekilde balık kokan mürebbiyeyi iterek geçti ve merdivene ve iskeleye hesaplı bir gözle baktı. "Nasıl olsa işçiler onları korkutabilir."

Mürebbiyenin soğuk onaylamaz bakışı kadının çaresizliğiyle birlikte buharlaştı. "Eğer onları aşağı indirebileceğinize inanıyorsanız, genç bayan, buyurun deneyin."

Bertie eldivenlerini çıkardı ve cebine soktu. Her iki avucuna da tükürdü, birbirine sürttü, zıpladı ve iskelenin yatay bir direğini yakaladı.

Kendisini ilk tahtaya taşımak için ayaklarını ve bacaklarını kullandı, sonra parmaklıklara tırmanmaya başladı, hızla yukarı doğru ilerledi. On yaşındayken böyle şeyler daha kolaydı, diye düşündü kendini yukarı çekerken, ama kendini esnek tutmuştu.

"Sirkte misin?" diye bağırdı adamlardan biri aşağıdan.

Bertie cevap vermedi. Çocukların yaptığı gibi merdivene tırmanabileceğini biliyordu ama bir akrobat gibi sallanarak yukarı çıkmanın dikkatlerini daha iyi çekeceğine karar vermişti.

Haklıydı. Bertie en üstteki tahtaya ulaşip korkusuzca aşağıya, onlara doğru yürüdüğünde Cat ve Andrew gözlerini ona bakıyorlardı.

Bertie bir gümbürtüyle Andrew'un yanına oturdu ve bacaklarını onun yaptığı gibi yana doğru salladı. bakıyormuş gibi yaptı. "Ooh, çok güzel. Buradan oldukça güzel bir manzara, değil mi?"

Caddenin kısa boyunu, sonra Hyde Park'ı, Row'u ve Knightsbridge'in ötesindeki evleri görebiliyordu.

"İşte Serpentine," diye işaret Bertie. "Gördünüz mü?"

Andrew daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Kendini demir bir direğe dayadı ve endişe verici bir şekilde uzağa eğildi. Caitriona sessizce ceketinin arkasından tutarak onu sabit tuttu.

Bertie, Cat'in buraya Andrew'un düşmediğinden emin olmak için geldiğini fark etti. Cat suratı asıkmış gibi davranıyordu ama gerçekten suratı asık bir kız, kardeşi ya kurtarılan ya da düşüp ölene kadar sıkılmış bir halde aşağıda durur ya da uzaklaşırdı.

"Hadi Serpentine'de kayığa binelim!" Andrew bağırdı.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Bertie. Serpentine'de hiç kayıkla gezmemişti ama başkalarının bunu yapmasını izlemiş ve kıskanmıştı.

"Kayıkla gezmeye gitmiyorsun," diye seslendi mürebbiye. "Babanız gibi iyi bir avukat olabilmek için derslerinize geri döneceksiniz, Efendi Andrew."

Bertie, derslerden söz etmenin bir çocuğu eve çekmenin en iyi yolu olmadığını düşündü. Andrew direği kavradı.

"Avukat olmayacağım," diye bağırdı. "Macaulay gibi bir ghillie olacağım ve av avlayacağım. Ya da Steven Amca gibi bir asker olup düşmanları vuracağım." Hayali bir tüfek kaldırdı ve insan ya da hayvan hedefini vururken patlayıcı sesler çıkardı.

"Tekne gezintisi için çok soğuk olabilir," dedi Bertie sohbet edercesine. Ama belki çay için değil. Sabahları çay içiyor musunuz? Eminim kekli, börekli, bol tereyağlı ve reçelli harika çaylarınız vardır."

"Oh." Çocukların Bayan Evans'tan kaçmasına şaşmamalı. Tam bir eli sıkı ihtiyara benziyordu. "Cebimde birkaç kuruş var," dedi Bertie. "Bir dükkanda çaya ne dersin?"

"Ne kadar istersen." Bertie Mayfair'de bir dükkânda çay ve kek yemenin tam olarak ne kadara mal olduğundan emin değildi ama bunun için yeterince parası olduğu kesindi. Bugün iyi bir genç hanım gibi çayını ya da öğle yemeğini dışarıda içmeyi, sonra da eve dönüp yine eski Bertie olmayı planlıyordu.

"Bertie."

Caitriona onun yerine cevap verdi. "Adı Roberta, ama arkadaşları ona Bertie diyor," dedi, bu bilgiden gurur duyarak.

"*Caitriona*," dedi Cat.

Bertie onu, altındaki iskeleye sallanıp çıktığı yoldan aşağıya inmekten güçlükle alıkoydu. İskelenin bir merdiven gibi çaprazlama uzandığı tahtaların uçlarında daha kolay bir iniş yolu vardı. Bertie çocukları o tarafa yönlendirdi ve önlerinden aşağı indi. Her seviyede durdu ve Andrew ile Cat'in peşinden tırmanırken onlara sırayla asıldı, kendilerini sabitleyene kadar devam etmelerine izin vermedi. Sonunda, merdivenin yaslandığı, sokağın bir metre yukarısındaki en alt tahtaya ulaştılar.

Andrew ve Cat merdivenden inerken, Bertie tırmanmak için kullandığı direğe tutundu ve sallanarak yere indi. İniş i istediğinden biraz daha sert oldu ama gülümsemesini takındı, ağrıyan ayaklarını silkeledi ve ellerini çocuklara uzattı.

"Çay ve kek yiyeceğiz," dedi Bertie, yüzü neredeyse morarmış, şapkası hâlâ bir kulağının üzerinde duran Bayan Evans'a. "En yakın dükkân nerede?"

Bayan Evans'ın ağzı sanki içinde kötü bir şey sıkışmış gibi büzüldü. Dışarı çıkmasına izin vermezse patlayabilirdi. "Çay ve kek mi?" diye tekrarladı soğuk bir ses tonuyla.

"Evet, doğru," dedi Bertie. Kadın biraz minnettarlık göstermeliydi. Ne de olsa Bertie iki çocuğu iskeleden başarmış ve bu sırada boyunlarını kırmadıklarından emin olmuştu.

Bayan Evans burnunu çekti ve şapkasını düzeltti. "Babaları eve dönmeden onları geri götürmeyi unutmayın, yoksa polisi çağırır. Upper Brook Sokağı 22 numarada oturuyorlar. İyi günler."

Bertie'nin gözleri büyüdü. "Nereye gittiğini ?"

"Ajansıma, Bay Sinclair McBride'ı defterlerinden sonsuza dek silmelerini söylemek için. Otuz bir yıldır İngiltere'nin en iyi ailelerinden bazılarına mürebbiyelik yapıyorum. Ama *onlar* çocuk değil." Uzun, siyah eldivenli parmağıyla Andrew'u işaret etti. "Onlar *şeytan*. O evde bir gün daha kalmayacağım. Sözlerimi unutma genç kadın, canını kurtarmak için kaçacaksın. Ama önce onları eve geri götür ki Kraliçe'nin danışmanının çocuklarını kaybetmenin acısını çıkarma."

Bayan Evans arkasını döndü ve hızla uzaklaştı. Bertie arkasından seslenmek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Andrew ve Cat Bertie'nin ellerine sıkıca yapışmışlardı, Andrew Bertie'nin tutuşuna karşı sallanıyordu.

"O zaman yeni mürebbiyemiz siz misiniz?" diye sordu, gri gözlerini ona dikerek. "Seni Bayan Evans'tan daha çok sevdim." Bertie'nin paltosuna doğru eğildi ve kokladı. "Morina karaciğeri yağı kokmuyorsun."

"Bu muydu yani?" Bertie, Bayan Evans'ın uzun paltosunun, arabaların ve at arabalarının yanından sıyrılarak caddede ilerleyişini izleyerek sordu. Kesinlikle hızlı bir tempo tutturabiliyordu. "Biraz rütbeli, değil mi?"

En yakın çay dükkânı Mount Caddesi'ndeydi. Zarif iç mekanda beyaz örtüler, ince porselenler ve ağıır gmşlerle kaplı masalar vardı. Onları içeri alan garson Bertie'ye ters ters baktı ama yakınlarda oturan iki çocuğu tanıdı. Onları arka taraftaki bir masaya oturttu ve aydanlıklarla fincanların yanı sıra bir kase şeker ve geniş ağıızlı bir tencere krema getirdi. Bertie kek ve çörek istedi ve adam onları getirmek için ortadan kayboldu.

Bertie ay servisinin nasıl yapılacağını biliyordu. Annesi öldükten sonra babasının hayatına girip çıkan pek çok kadından biri biraz biriydi. Bu kadın - Sophie- Bertie'ye şapka takmayı, odalara girmeyi, düzgünce tokalaşmayı, kıyafetlerini seçmeyi çay doldurup dağıtmayı öğretmişti. Sophie, biraz nezaketten kimseye zarar gelmez, demişti. Bertie her zaman Sophie'nin görgü kurallarını nereden öğrendiğini merak etmişti ama kadın geçmişinden hiç söz etmemişti.

Bertie ona düşkündü ama kaçınılmaz olarak Sophie babasının zorbalığından bıkmış ve diğerleri gibi gitmişti.

Bertie artık nerede olursa olsun Sophie'yi kutsuyordu, çünkü Bertie artık ayı ustalıkla fincanlara doldurabiliyor, şeker maşasını doğru bir şekilde eline alabiliyor ve sahte bir havalı sesle bir topak mı yoksa iki topak mı istediklerini sorabiliyordu. Andrew ona güldü ve Cat bile hayranlıkla baktı.

Kremalı, şekerli çayın ilk fokurdayan tadını yudumlarken, garson kek, çörek ve tumbul çöreklerle dolu iki katlı bir servis tabağıyla geri döndü. Bu cömertliğin ortasında bir tencere kaymak duruyordu.

Bertie sevinçten çığlık atmamak için kendini tuttu ve ağırbaşlı olmayı hatırladı. Parası olduğunda genellikle doğruca pastaneye giderdi. şapkalar, paltolar ve yeni botlar ihtiyaçtı ama kaymakla doldurulmuş bir çörek lüks sayılırdı. Diğer kadınlar kolyeler ve yüzükler için sızlanabilirdi ama Bertie'ye yağlı bir çay keki verdiğinizde cennete giderdi.

Elini cebine daldırdı ve bozuk para kesesini çıkardı. "Ne kadar?"

Garson şaşkınlıkla bir kez göz kırptı ve sonra ona soğuk bir bakış attı. "Bunu Bay McBride'ın hesabına yazacağım," dedi sert bir sesle ve uzaklaştı.

"şey, ben asla," dedi Bertie, o gözden kaybolduğunda. "Sanırım ayağımı soktum. Bir hesap. Ne güzel."

Andrew ona, "Babam her yerde onlardan var," diye bilgi verdi. "İstediğini soruyor ve Macaulay arada bir gidip parasını ödüyor."

Bertie bir pastaya uzandı ve onu bir tabağa koyarak Cat'e verdi. Andrew'un tatlıları öylece kapıp gitmeyip beklemesi hoşuna gitmişti.

Bertie'nin dağıtması için. Herkes üzerine krema sürülmüş bolca kek aldığında, Bertie çatalını kaldırdı.

"Macaulay," dedi. "Ona ne diyordun? Ghillie mi? Nedir o?"

Caitriona cevap verdi. "Bir ghillie av bekçisi gibidir ama Macaulay *sadece* bir ghillie değildir. Babama göz kulak oluyor. Evle ve İskoçya'daki evle ilgilenir. Daha çok bir kâhya gibi."

"Macaulay *her şeyi* yapar," dedi Andrew. "O babamın dadısı. En azından ben ona öyle diyorum."

Bertie, Bay McBride'ı arabaya bindirirken koca İskoç'u ve onun hırıltılarını düşündü. "Yüzüne karşı ona dadı demek istemezdim."

"Aldırmıyor," dedi Andrew. "Bunun komik olduğunu düşünüyor."

Bertie, Macaulay'ın güldüğünü hayal bile edemiyordu ama belki de Andrew'a karşı bir zaafı vardı. Bertie yemeğini yerken, bu çocuğa karşı zaaf duymanın kolay olacağını düşündü. Andrew'un tuhaflıklarına rağmen sıcak bir ruhu, açık bir samimiyeti vardı. Garson bile ona hoşgörölü bir bakış attı.

Caitriona ise çok az hareketle, ilkel bir şekilde yemeğini yedi. Macaulay hakkında yaptığı ilk açıklamadan sonra sessiz kaldı. *Lütfen ve teşekkür ederim* dedi ama o kadar hafıftı ki Bertie kelimeleri zar zor duydu.

Bertie bunun utangaçlık olmadığını düşündü. Daha çok konuşmak için çaba sarf etmek istememesiydi. Cat, Andrew'un gevezelikleri arasında tek kelime bile edemiyordu, o yüzden belki de ağabeyi gevezelik ederken sessiz kalmayı öğrenmişti.

İskelede ve burada, dükkânda geçirdikleri onca zaman boyunca Cat bebeği bir kez bile bırakmamıştı. Bebeğe kendi sandalyesini vermedi ya da diğer kızlar gibi onu kek ve çayla besliyormuş gibi yapmadı. Cat kolunu bebeğin etrafında sıkıca tuttu ama tabağındaki her kek lokmasını ve fincanındaki her çay yudumunu mideye indirirken ona bakmadı bile.

Bertie bir ara bebeği başıyla işaret ederek, "Çok güzel," dedi. "Adı ne?"

Caitriona çatalını bıraktı ve iki kolunu da bebeğe doladı. "Onun adı Daisy. Onu bana annem verdi."

Bertie'nin Bay McBride'ın gözlerinde gördüğü sefaleti bırakarak ölen anne. Bertie parmaklarındaki kırıntıları sildi ve yakasının arkasından zincire asılı bir madalyon çıkardı.

"Bunu bana annem verdi," dedi. Bertie her ne kadar temiz tutmaya çalışsa da gümüş hafifçe kararmıştı ve zinciri yıpranmıştı. Cat'e annesinin genç ve güzel bir kızken çekilmiş küçük bir resmini göstermek için madalyonu açtı.

Bir tarafında bir kadın, diğer tarafında da ince bir örgü siyah saç. "Benim annem de vefat etti, o yüzden bu benim için çok özel, tıpkı bebeğinin senin için olduğu gibi."

Caitriona önce Bertie'ye, sonra kolyeye, sonra tekrar Bertie'ye baktı. Şaşkın görünüyordu, sanki başka insanların da sevdikleri birini kaybetmiş olabilecekleri ve sakladıkları hatıraları olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Bertie madalyonu kapatıp bir kenara koydu. "Bunu her zaman takıyorum, sanki yanımdaymış gibi."

Caitriona başını salladı ve Bertie bir an için kızın gözyaşlarına boğulacağından korktu. Cat'in kaşları biraz çatıldı, gözleri odağını kaybetti.

Sonra bir nefes aldı, gözlerini kırıştırdı ve o an geçti. Biraz daha çay için fincanını uzattı ve Bertie doldurduktan sonra özenle yudumlayarak tekrar sessizliğe gömüldü.

Bertie bunun peşine düşmedi. Zavallı kız annesini özliyordu ve bu Bertie'nin anlayabileceği bir şeydi.

Andrew keklerin çoğunu yedi. Bertie buna rağmen karnını doyurmayı başardı ve son çöreğinin üzerinde oyalandı. Bu harika bir rüya gibiydi; sıcak bir dükkân, kaymak, yumuşak bir çay ve paraya gerek yoktu. Bay McBride ne güzel bir dünyada yaşıyordu.

Sonunda tabaklar temizlendi, fincanlar boşaldı ve Bertie gitme zamanının geldiğini anladı. Cat ve Andrew'un ellerinden tutarak onları dükkândan çıkardı ve Mayfair'den geçerek Upper Brook Sokağı'na götürdü.

Gezinti bittiği için üzgündü ama çocuklar eve, Bertie de Doğu Yakası'na aitti. Babası bir ev inşaatçısının yanındaki işinden dönmeden önce geri dönmesi gerekiyordu, böylece akşam yemeğinin kendisini beklememesine kızmayacaktı.

Ayrıca, Bertie'nin Bay McBride'in onu çocuklarıyla yakalamasına ihtiyacı yoktu. Onun ne halt ettiğini ve neden kendisini takip ettiğini merak edecekti. Bertie nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değildi - onu tatmin edecek bir cevap bile bulamıyordu.

Eve vardıklarında, ön kapı iri yarı Macaulay'den başkası tarafından açılmadı. Üçüne öyle bir baktı ki, Bertie çocukların ellerini bırakıp olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya hazırды.

Macaulay sertçe Caitriona'nın Bertie'nin elindeki eline baktı, kaşları daha da çatıldı. Bertie kızı bırakmaya çalıştı ama Cat onu bırakmadı.

Andrew ise Macaulay'in üzerine atılarak kollarını iri adamın kiltli dizlerine doladı. "Bayan Evans kaçtı. Bertie bize çay verdi ve eve getirdi. Artık bizim mürebbiyemiz o."

Macaulay'in gözleri kısıldı. Aptal değildi ve bu kadar yakından her zamankinden daha korkutucu bir dev gibi görünüyordu.

Bertie kuru boğazıyla yutkunarak kendini Macaulay'in açık mavi bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Biraz bakıma ihtiyaçları vardı, hepsi bu. Mürebbiyeleri kaçtı ve onları terk etti, aptal inek. Ama işte buradalar ve ben de şimdi eve gidiyorum."

Cat belli belirsiz bir acı çığlığı attı ve Bertie'nin eline daha da sıkı sarıldı. Andrew Bertie'ye döndü ve avazı çıktığı kadar bağırды: "Hayır, kalmalısın! Sen şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi mürebbiyesin! Lütfen, Bertie! *Lütfen!*" Bağırışları daha da yükseldi, ta ki çığlık atana kadar, kelimeler bulanıklaşıp anlaşılmaz hale geldi.

Macaulay telaşlanmış görünüyordu, yüzündeki sert ifade histerik çocuklarla nasıl başa çıkacağını bilmeyen bir adamın şaşkınlığına dönüşmüştü. Andrew'un gürültüsü üzerine, "Belki de kendisi eve gelene kadar kalsanız iyi olur," dedi.

"Ama ..." Bertie dudaklarını ıslattı. "Ben mürebbiye değilim..." Sözleri Andrew'un tutarsız çığlıkları altında boğuldu.

"Fark etmez," dedi Macaulay. "Kreş en üst katta, tavan arasının bir altında. En iyisi onları oraya götürün."

Diğer hizmetkârlar neyin yanlış gittiğine bakmaya geliyordu, her yerden fırlamış tavşanlar gibi. Kasketli iki hizmetçi, siyahlar giymiş bir kadın ve elinde bir kova kömür taşıyan sert takım elbiseli genç bir adam, hepsi durup baktı, yüzlerinde endişe vardı.

Andrew'un gözleri sıkıca kapanmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve yumruklarını sıkarak bağırıyordu. Cat, Bertie'nin yanına büzüldü ve diğer koluyla bebeğini tuttuğu gibi Bertie'nin elini de sıkıca tuttu.

", , " dedi Bertie çabucak. "Ben kalacağım. Burası bir süreliğine tabaklarımı koyabileceğim en iyi yer. Andrew, şu korkunç çığlığı kes. Sanırım kafam ikiye ayrılıyor."

Andrew anında sessizliğe gömüldü, gözlerini açtı ve zorlukla nefes aldı. "Tabakların mı?" diye sordu boğuk bir sesle, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Ne tabağı?"

Bertie güldü, gülüşü titrekti. "Et ayaklı tabaklar. Gördünüz mü?"

Andrew şaşkınlıkla ona baktı ve sonra başını salladı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu bir tür kafiye oyunu, değil mi? Yani kimse ne dediğini bilmiyor."

Andrew burnunu çekti. "Bana öğretecek misin?"

Bertie, Macaulay'ın bir beyefendinin çocuklarının Cockney argosu bilmesine gerek olmadığını söyleyerek homurdanmasını bekliyordu ama Macaulay sadece Bertie'nin aceleyle uzaklaşmamasından dolayı rahatlamış görünüyordu. Bertie, "Neden olmasın, anlamıyorum," dedi. "Şimdi bana şu çocuk odasını göster."

Andrew muzaffer bir çığlık attı ve mutlu bir şekilde merdivenlerden yukarı koştu.

Cat Bertie'yi peşinden sürükledi, hâlâ onun elini sıkı sıkı tutuyordu.

Diğer hizmetkârlar gözleri fal taşı gibi açılmış, çeneleri gevşemiş bir halde onları izliyordu ama hiçbirisi Bertie'nin iki çocuk tarafından yakışıklı Basher McBride'ın muhteşem evine götürülmesine engel olamadı.

Yorgunluk. Bu, bir gecenin kayıtsız uykusunun anahtarıydı. En azından öyle olmalı.

Sinclair kalın kâğıt rulosunu yanındaki vagon koltuğuna bıraktı. Kâğıdı bağlayan kurdele yere düştü ama onu almaya zahmet etmedi.

Başı ağrıyordu. Ruth Baxter davasından beri -yankesiciyle tanıştığı günden beri- her gün mahkemeye gitmekle kalmamış, tane daha saçma sapan mektup almıştı.

Sevgili merhum eşiniz o kadar da tatlı ve masum değildi, değil mi? Dosyasının hangi bölümünü kürsüdeki yargıç arkadaşlarınıza göndermemi istersiniz?

Mektup da diğerleri gibi köşeli harflerle yazılmıştı. Sinclair mektubu eve götürmek üzere bir kenara katlamıştı, ağzında kötü bir tat vardı.

Mektuplar bir yıl önce, Noel'den hemen sonra gelmeye başlamıştı. Onları kız kardeşinin eniştesi olan Başmüfettiş Fellows'a göstermiş ve aile içinde kalmalarını sağlamıştı. Fellows Scotland Yard'ın en iyi dedektiflerinden biriydi ve Sinclair'ın değer verdiği bir özelliği vardı: ketumluk. Fellows bir soruşturma başlatmıştı ama şu ana kadar hiçbir şey bulamamıştı. Mektubu yazan kişi her ne kadar tehdit etse de, ne tehditlerinin arkasını getirmiş ne de sessizliği için herhangi bir tazminat talep etmişti.

Bir deli, dedi Sinclair kendine. Hiçbir şey bilmeyen biri.

Endişelenmemesi gerektiğini biliyordu ama yine de sinirlenmişti. Sinclair, Fellows'un talimatı uyarınca, aldığı tüm mektupları Müfettiş Fellows'a götürmüştü, bunlar gibi olanlar hariç. Daisy'den özellikle bahsedenleri evdeki bir kutuya koymuştu. Konuları dışında diğerlerinden farklı değillerdi ve Fellows'a zaten üzerinde çalışacak çok şey vermişti.

Zaten Fellows'u ziyaret etmek için acele edecek zamanı da yoktu. Sinclair son gecelerde pek uyumamıştı ve bu gece okuması gereken üç dosya daha vardı. Ev halkı uyurken ve o uyumazken çalışma odasında onları gözden geçirecekti.

İyi de oldu. Yatağa girdiğinde Sinclair mavi gözlü yankesiciyle tesadüfen karşılaştığını düşünerek uyanık kalacak ya da uyuyakalacak ve rüyasında bunu görecekti.

Rüyalar onu paylaştıkları öpücüklerin çok ötesine götürüyordu. Rüyalarında Sinclair onu derme çatma kanepesine yatırıyor, lambalar etraflarında usulca yanıyor ve giydiği oldukça şık elbisenin düğmelerini açıyordu.

Altında çıplak, yumuşak ve tatlı olurdu, sıcaklık ve gece kokardı. Parmaklarını saçlarında gezdirirken boğazını ve göğsünü öpecekti.

Vücudunda aşağı doğru ilerliyor, öpücükler bırakıyor, bacaklarının arasındaki sıcaklığı bulana kadar kumaşları kenara itiyordu. Rüyalarında onun nektarını tadabilir, güzel kokusunu içine çekebilirdi. Sinclair onu içerken inliyor ve kayıyordu, hareketleri durgunlaşıyordu. Sinclair işini bitirdiğinde, onun üzerinde yükselir ve kendini içeri kaydırırdı.

O harika noktada, rüya her zaman çözülür ve Sinclair uyanırdı, yarı inleyerek, kaskatı kesilmiş, yumrukları sıkılı. Serbest kalmaya ihtiyacı vardı, kendini çok uzun süre tutmuştu.

Sinclair yalnız geçirdiği ilk birkaç yıldan sonra, duygularını devreye sokmadan bir kadınla fiziksel olarak doyuma ulaşabileceğini öğrenmişti. Tüm kalbiyle sevdiği kadına ihanet etmiş gibi hissetmeden cinsel ihtiyaçlarını yatıştırabileceğini keşfetmek onu rahatlatmıştı.

Yankesiciyle tanışmadan bir hafta önce, Sinclair'in kardeşi Steven ve yeni karısı, Sinclair'i kendi yaşlarında dul bir kadın olan Bayan Thomalin'le tanıştırmışlardı; Thomalin çekici, güzel, zeki bir kadındı ve Sinclair'in onu dans ettikleri balo salonunun özel bir köşesinde öpmesine aldırmamıştı. Onu bir restorana ya da benzeri bir yere götürmeyi teklif etmeli ve daha sonra özel bir akşam için buraya dönebilirlerdi. Hizmetçileri asla bir şey söylemeyecekti.

bir kelime. Ona sadıktılar -Macaulay, kahya Bayan Hill ve alt hizmetkârlar Bay McBride hakkında asla hikâye anlatmazlardı. Efendileri bastırılmış arzularını dindirirken onların sağduyusuna güvenilebilirdi.

Araba durdu. Sinclair sersemliğinden kurtulup kâğıtlarını topladı, kurdeleyi alıp kalın yığının etrafına bağladı. Çantası zaten doluydu, bu yüzden kâğıtları, kendisine arabanın kapısını açan Macaulay'e doğru itti.

Sinclair'in çalışma odası zemin katın üstündeki ikinci katta, evin ön tarafında geniş bir odaydı. Çift kanatlı bir kapıdan yatak odasına geçiliyordu ama yatak odasına koridordan da girilebiliyordu. Sinclair, düşünceleriyle baş başa kalabildiği bu özel odayı seviyordu; tabii üst kattaki çocuk odasında ortalık sessizken.

Bu gece sessizdiler. Şüpheli bir şekilde. Sinclair ceketini, şapkasını ve eldivenlerini aşağıda uşak Peter'a bırakmıştı ve şimdi valizini masasının üzerine koydu. Macaulay, Sinclair için taşıdığı bir kucak dolusu kâğıdı onun yanına koydu.

"Kestaneler nerede, Macaulay?" Sinclair ona sordu. "Yoksa Bayan Evans pes edip onlara bir doz afyon mu verdi? Eğer yaptıysa onu kovmak zorunda kalacağım."

"Yatıyorlar." Macaulay'in sesi her zamankinden daha hırçındı. "Akşam yemeklerini yediler ve yattılar, şimdi de uyuyorlar."

Pek olası görünmüyordu. "Sakın bana onlara gerçekten afyon verdiğini söyleme." "Hayır, efendim." Macaulay huzursuzca hareket etti.

Sinclair durdu ve düzeltmekte olduğu kâğıtlar parmaklarının arasından kayıp gitti. "Neden? Hasta mı onlar?" Anneleri öldüğünde olduğu gibi, çocuklarının tekrar hastalanacağı korkusuyla yaşıyordu. Çok hastalanmışlardı, özellikle de o zamanlar bebek olan Andrew. Onlar atlatmıştı ama Daisy atlatamamıştı.

"Hayır, efendim," dedi Macaulay. "Yeni mürebbiye. Bugün işe başladı."

"Yeni mürebbiye mi?" Sinclair gözlerini kırıştırdı. "Bayan Evans'a ne oldu böyle? Yoksa Andrew onu mahzene kilitlemeyi mi başardı? Ve Tanrı aşkına, yeni bir mürebbiye nereden buldum? En iyi babalardan biri olmadığımı biliyorum ama küçüklerime bakması için ne zaman birini tutup tutmayacağımı hatırlayabiliyorum."

Macaulay büyük ellerini açıp kapadı, hiçbir şey söylemedi. Tuhaf. Macaulay her konudaki fikirlerini genellikle İskoç hırıltılarıyla ifade etmekte hiç zorlanmazdı.

"Ne oldu dostum?" Sinclair sordu. "Seni daha önce ne diyeceğini bilemez halde hiç görmemiştim."

Macaulay nefesini bıraktı. "Bence onunla kendiniz konuşsanız daha iyi olur."

"Katılıyorum." Sinclair elindeki son kâğıt yığınının da bir düzene soktu. "Eğer çocuklar yatmış ve uyuyorlarsa, onu aşağı gönderin."

"Tamam." Macaulay rahatlamış bir ifadeyle kapıyı arkasından çarparak hızla uzaklaştı.

Sinclair kâğıtları bırakıp pencerenin yanındaki küçük masaya ve onun için her zaman dolu tutulan İskoç viskisi sürahisine yöneldi. Masanın üzerinde dama tahtası deseni vardı ve Andrew her zaman babasına onunla satranç ya da dama oynaması için yalvarırdı. Andrew en son buraya geldiğinde masanın üzerine tırmanmaya çalışmış ve viski sürahisini yere düşürerek kurşun kristal parçalarını ve en iyi Mackenzie maltını halının üzerine saçmıştı.

Sinclair ağır bir bardağa bir ölçü viski doldurdu ve dilindeki hissin tadını çıkarmaya çalışarak tek seferde içti. Merdivenlerde Macaulay'in sesini duydu, adam cevap vermeyen biriyle konuşuyordu. Macaulay'in adımları sert, mürebbiyenin adımları ise tereddütlüydü, sanki Macaulay onu buraya çekmek zorundaydı.

Macaulay kapıyı duvara çarpacak kadar hızla açarken Sinclair arkasını döndü. Bileğinden tuttuğu genç kadını kendine doğru çekerken Macaulay'in eteği sallanıyor, koyu yeşil yün etekleri kadının önünde dönüyordu.

Sinclair bardağı düşürdü. Neredeyse Andrew'un sürahiyi devirdiği zamanki kadar yankılanan bir şangırtı çıkardı. Viski halıyı yeniden lekeledi.

Macaulay, malları teslim ettikten sonra arkasını döndü ve kapıyı çarparak kaçtı. Büyük İskoçyalı vahşi doğada korkusuzdu, tek başına kilometrelerce yürür ve vahşi hayvanlarla gözünü kırpmadan yüzleşirdi. Ama iş mürebbiyelerle ilgilenmeye gelince rengi atar, çilleri yüzünde belirir ve olabildiğince çabuk ortadan kaybolurdu.

Sinclair bitkin, doymamış, sarhoş olmayı umuyor ve cebinin çalındığı geceden beri beynini dolduran çılgın düşüncelerden yorulmuştu.

Çalışma odasının halısındaki viski lekelerinin hemen ötesinde durmuş, Akdeniz mavisi gözleriyle kendisine bakan yankesiciyle yüzleşmeye hazır değildi. Çıplak elleri gergin bir şekilde dolanıyordu ve yüzü

Koyu renk saçlarının altından saçları dağılmıştı, ama ona ukala bir sırtış gönderdi, bu sırtış onu altı gece üst üste uyanık ve sert tutmuştu.

"Şimdi, Bay McBride," dedi. "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel, değil mi?"

Bölüm 6

Sinclair'in yorgunluktan, lanet olası mektuptan ve ağrıyan ihtiyacından beslenen İskoç öfkesi kaynadı ve patladı. Nefesini içine çekti ve darmadağınık odada yankılanan bir çığlık attı.

"*Evimde ne halt ediyorsun?*"

Genç kadın gözlerini kırıştırdı ve bir adım geri attı. Ama kaçmadı, Sinclair'in bağırdığını duyan genç kadınların yaptığı gibi nefesi kesilip elini kalbine götürmedi. Subaylar ve askerler, Sinclair ciddi öfkelerinden birine kapıldığında yüzleri kızarmış ve ona itaat etmek için çırpınmışlardı.

Yankesici sadece baktı, öptüğü kırmızı dudaklar hafifçe aralandı. "Küçük çocuklarına bakıyordum, değil mi? Onlar uyuduktan sonra gitmeye çalıştım ama adamınız Macaulay kapıyı sürgüledi ve açamadım."

"Saçmalık." Sinclair'in vücudu gergin ve sıcaktı. "Londra sokaklarında istediğin gibi dolaşabilirsin, bir *evden* çıkış yolunu bulamadığına inanamıyorum. Bilmek istediğim neden o evde olduğun."

"Sana söylemiştim. Çocuklarınıza bakıyorum. Mürebbiyeniz onları bana bırakarak yattı, lütfen. Tozdan onu göremedim, çok hızlı koşuyordu. Onları sokağa bırakmamı ister misin?"

Sinclair elini yüzünde gezdirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Burada ne işin var senin? Mayfair'de mi? *Benim evimde?*"

Kaşları birbirine yaklaştı, bu da mavi gözlerini ve yuvarlak yüzünü daha da çekici hale getirdi. "Onları eve getirerek sana biraz iyilik yaptım. *Ve* kalmaları için onları yatağa yatırdım. Bunun bir angarya olduğunu anlıyorum." Küçük gülümsemesi geri geldi. "Nedenini bilmiyorum. Sadece biraz hikâye istediler ve bıraktılar, bu kadar basit. Ama evde olduğunuza göre, ben gideyim."

Kapıya doğru yöneldi. Sinclair onun önünden hızla geçti, kapıya doğru döndü ve sırtını kapıya dayadı. Genç kadın durdu, gözleri büyüdü.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Sinclair belli belirsiz neden onu kolundan tutup sokağa çıkarmadığını merak ediyordu -burada iyi bir şey yapmış olamazdı- ama vücudu ve ağzı kontrolü ele almıştı. "Bana buraya nasıl geldiğini ve neden üst kattaki çocuk odamda çocuklarıma hikâyeler anlattığını anlatacaksın."

Yüz ifadesi tekrar yumuşadı. "Biliyor musun, sesin böyle çıktığında hoşuma gidiyor. Zengin ve yumuşak."

Yüce Tanrım. Gülümsemesi, gözlerindeki sıcaklık onu öldürüyordu. Her an onu yakalayıp kollarına alacak ve hiçbir şey hissetmeyene kadar öpecekti. Sinclair onu buradan çıkarmalıydı. Çıkarmak zorundaydı.

Sırtını kapıya dayadı. "Soruma cevap vereceksin."

"Şimdi de mahkeme salonundaki gibi konuşuyorsun." Ona abartılı bir baş sallama hareketi yaptı. "Lord hazretleri rica ederse."

Ya da belki sadece düşüp ölecekti. Bir yargıcın önünde eğilen bir avukatın gülerek yaptığı taklit, Sinclair'in ona olan ihtiyacının artmasına neden oldu. Kaskatı kesilmişti, boğazı kurumuştı ve omurgasından aşağı soğuk ter damlıyordu.

"Kaçamak yapmakta iyisin, hakkını vereyim," demeyi başardı. "Evimi nasıl buldun?"

Yüzüne renk geldi ve omuz silkti. "Tasadüfen oradan geçiyordum."

"Anlıyorum. Doğu Yakası'ndan çıkıp Yukarı Yaka'ya kadar Brook Sokağı, değil mi? Fikir neydi, başka neler bulabileceğimi görmek mi? Arkadaşlarını buraya getirip onlara en seçkin parçaları göstermek mi? Hayal kırıklığına uğrayacaklar. İyi para kazanıyorum ama dük değilim. Evimde paha biçilmez tablolar ya da gümüş tabaklar yok."

Genç kadının kızarması derinleşti. "Ben hırsız değilim, Bay Kanlı Kibirli McBride."

"Evet, öylesin. Cebimi karıştırdın, sonra da beni dövmeye ve zaten sahip olmadığın her şeyi çalmaya hazır haydutların kollarına attın."

Ellerini birbirine doladı. "Biliyorum, ama ..."

Sinclair ona doğru adım attı, tam önünde durdu, sesinde en iyi mahkeme salonu sertliği vardı. Kadın geri adım atmadı ama korkmasa da gergin bir şekilde ona baktı.

"Ne düşünmeliyim?" diye sordu Sinclair. "Tanrı aşkına, ona adresimi verdiğimi hatırlamadığım halde evimde, çocuklarımla birlikte bir yankesici görüyorum. O da bana adını hiç söylemedi."

"Ben Bertie." Biraz daha kızardı. "Yani, Roberta. Frasier. Bayan. Ben evli değilim."

"Bertie." Bu isim onun gibi şımarıktı. Gülen gözlerine, ucu eğik burnuna ve geniş ağzına daha ağırbaşlı olan *Roberta*'dan daha çok uyuyordu.

"O benim," dedi Bertie. "Ve seni soymaya gelmedim. Kazara içerideyim."

"Oh, ayağın takıldı ve kendini ön kapımdan düşerken buldun, öyle mi?"

"Bay Macaulay kalmamın daha iyi olacağını söyledi. Gitmeye çalıştığım da çocuklarınız ... vay canına, gürültü yapabiliyorlar, değil mi? Benden çok hoşlandılar, ama Bayan Evans'ın doldurulmuş kazından sonra komik görünüyor olmalıyım. Biri onu bağlayıp bir düzine tüyle gıdıklaya bile eğlenemez."

Londra'nın en iyi ajansından gelen ilkel ve düzgün mürebbiye Bayan Evans'ın bu tasviri Sinclair'in kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Onun nesi vardı ki? O bir *yankesiciydi*, çalmadığı zaman onu döven bir babası ve onu yakalamaya çalışanlarla uğraşan kabadayı arkadaşları vardı. Sinclair onun gibi kadınlarla her zaman sanık sandalyesinde karşılaşırdı. Çoğu hırsızlığa ve fuhuşa sürüklenmişti - başka bir yol bilmiyorlardı, hayal bile edemiyorlardı. Bertie bir oyun kızı değildi ama bir hırsızdı. Çekici bir hırsızdı ama yine de bir hırsızdı.

"Bana inanmadığımı biliyorum," diyordu. "olsam inanmazdım. Ama o anda birinin oğlunuza ve kızınıza göz kulak olması gerekiyordu. Bu ikisi başlarını bir sürü belaya sokabilirler, değil mi? Şimdi dediğim gibi uyuyorlar, ben de eve gidiyorum. Etrafından dolaşabilmem için kenara çekilersen, beni bir daha asla göremezsin. Söz veriyorum."

Sinclair hareket edemiyordu. "Aptal olma," dediğini kendi de duydu. "Şimdi gidemezsin. Sokaklarda tek başına vals yapmak için çok geç."

Bertie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben her zaman geceleri dolaşırım. Ama o kadar endişeleniyorsan, o süslü arabayı çağırabilirsin. Bir prenses gibi Whitechapel'a dönmek benim için sorun olmaz."

Sinclair başını salladı. "Arabacım yatmaya gitti. Bu gece burada kalacaksın ve sabah gideceksin. Hayır bekle, başka bir mürebbiye bulduğumda gideceksin. Eğer Cat ve Andrew senden hoşlanıyorsa, ben eve yeni bir kurban getirene kadar onlara bakabilirsin."

Bertie *kurban* kelimesini duyunca kaşlarını kaldırdı ama Sinclair sözünü geri almadı. Bu zavallı kadınlar tam olarak buydu. Sinclair kendi çocuklarıyla başa çıkamıyordu ve bunu herkes biliyordu.

"Peki bu ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Lanet olsun, bilmiyorum. Macaulay yarın ajansa gidecek. Ben gidemem. İncelenecek çok fazla dosya var." Sinclair kâğıt yığınıyla dolu masasına baktı.

Bertie ellerini kalçalarına dayayarak, "Kararını ver," dedi. "Buraya seni soymaya geldiğimi düşünüyorsun, bu yüzden gitmemi istiyorsun. *İyi, gideceğim* dediğimde, *hayır, kal ve çocuklarıma bak diyorsun*. Size bir şey söyleyeceğim Bay Basher McBride." Kadın adama yaklaştı, parmağını öğüt verircesine kaldırdı. "Ben karşılıksız çalışmıyorum. Dürüst bir iş yaptığımda dürüst bir ücret alırım. Burada kalıp akarların iyi olduğundan emin olacağım, ama buna değmesini . Bunun için bir taç alacağım. *Ve* kahvaltı için benden para almayacaksın."

"Bir taç-?"

Kararsız görünüyordu. "çok mu fazla? , yarım kron olsun o zaman, ama daha az olmasın."

"Aman Tanrım."

Ne *halt* ediyordu bu adam? Sinclair, arabacının uykusunu boş verip Richards'ı uyandırmalı ve ona bu genç kadını geldiği yere geri götürmesini söylemeliydi.

Ama içinden bir ses onu yanında tutmak için, onun kendisine böyle gülümsemesini sağlamak için her şeyi yapmasını söylüyordu. Onun varlığı soğukta bir sıcaklık, ağır karanlığı yaran bir ışıktı.

Yine konuşuyordu. "Çocuklarınıza kadar ucuza bakıyorsanız, ilk sorun belirtisinde kaçan bir mürebbiyenizin olması şaşırtıcı değil."

"Sen neden bahsediyorsun kadın? Mürebbiyelerime yılda elli pound ödüyorum. İş istiyor musun, istemiyor musun?"

Bertie'nin ağzı açık kaldı, gözleri doldu. "Elli *pound* mu? Yüce Tanrım, o kadar para için şeytanın kendisine bile katlanırdım. Bayan Evans tam bir aptal." Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Bir dakika, bana iş mi teklif ediyorsunuz?"

"Sana söyledim, evet, yeni bir mürebbiye bulunana kadar. Maaş, yemek ve kıyafet için harçlık." Yıpranmış elbisesinin gitmesi gerekecekti - rolüne uygun görünmek zorundaydı. Bayan Hill'in tepesi atacaktı ama sonra her zaman yaptığı gibi duruma ayak uyduracaktı. Son derece eşitlikçi bir adam olan Macaulay omuz silkip başını sallayacak, Doğu Yakası'ndan bir işçi kızının McBride'ların çocuklarına bakmasında bir sakınca görmeyecekti, yeter ki bunu yapabilsin.

"Giysiler." Bertie yün elbisesine baktı, eteği Londra sokaklarının çamuruyla lekelenmişti ve sanki sert bir şeyin üzerine oturmuş gibi kıcı da dahil olmak üzere birçok yeri kir içindeydi. "Ne tür giysiler?"

"İçinde köpek güreştiriyormuşsunuz gibi görünmeyenler."

Gülümsemesi parlak bir güneş ışığı gibi parlıyordu. "Köpeklerle güreşmedim. Sadece çocuklarınızla."

Sinclair, kibirli bir kadın olan Bayan Evans'ın Andrew ve Cat'i Bertie'yle bırakıp kaçmasına neyin sebep olduğunu bilmek istiyor muydu? Yoksa bu maceranın kulağına hiç gelmemesi en iyisi miydi?

Kendini kapının önünden çekmeye çalıştı. "Bayan Hill, hizmetçim, sizi halledecek. Kahvaltınızı çocuk odasında yapacaksınız. Mürebbiyenin yatak odası onun yanında."

Aslında bunun tam üstünde. Bertie tavana baktı, bunu zaten biliyordu. Sinclair bütün gece bu çalışma odasında olacak, külotları inceleyecek, tam başının üstünde, yatağında uzanmış, küçük çamaşırlarına kadar soyunmuş, yüzü uykudan kızarmış olduğunu bilecekti. Elleri sert yumruklara dönüştü.

"Artık gidebilirsin," dedi sertçe.

Ona dar bir bakış gönderdi. "Her türlü şeyi aynı anda söylüyorsun, değil mi? Kalmamı mı istiyorsun? Yoksa gitmemi mi?"

"Kal. Ama burada değil."

Bertie masanın enkazını, dolup taşan kitaplıkları, masanın üzerine ve yere yığılmış kitapları ve şimdi de kırılmış viski bardağını ve halıdaki kehribar rengi lekeyi görerek odaya baktı. "Alt katta bir hizmetçiniz var, sizin için ortalığı temizlemiyorlar mı?"

"Hayır. Yani, evet. Burada hiçbir şeye dokunmalarına izin yok. Çok önemli bir şeyi yanlış yere koyabilirim."

Bertie merakını belli ederek masaya doğru ilerledi. "Önlüğünde kan olan bir hizmetçinin soğukkanlı bir katil olmadığını söyleyen bir not mu? Jacko'nun yaptığını nasıl anladın hayret."

"Pek bir şey yoktu. Şiddet yanlısı bir suçlu ile masum bir kadın arasındaki farkları anlamayı öğrendim."

"Yine de bu bir mucizeydi ve bunun için sana teşekkür ederim." Bertie elini uzatarak külotlardan birinin içinden çıkan bir kâğıdı düzeltti ve Sinclair bunun isimsiz bir mektup olduğunu fark etti.

Onun bileğini yakaladı. "Hiçbir şeye dokunma."

Kolunun altında sıcak, sert bir et buldu. Bertie önce eline, sonra yüzüne baktı, gözlerinde temkinli ama aynı zamanda yumuşak bir ifade vardı.

ona. "Sorun yok," dedi, sesi korkmuş bir hayvanı sakinleştirir gibi kısıktı. "Hiçbir şeye zarar vermem."

Sinclair homurdandı. Bu sesin boğazında ne aradığını bilmiyordu ama çıkmıştı. "Yatağına git."

"Will, beni serbest bırakır bırakmaz."

Sinclair parmaklarına onu bırakmasını söyledi, ama bunun yerine onu daha yakına çekti, bileği ve eli çenesinin hemen altına gelene kadar kolunu bükte. "Eğer benimle oyun oynadığını öğrenirsem," dedi sert görünmeye çalışarak, "eğer istediğini almaya geldiysen, kanunun ağırlığı üzerine çökene kadar durmayacağım."

İskoç Makinesi'nin bunu söylediği en azılı kötüler bile yüzlerini buruşturdu ve uslu duracaklarına söz verdiklerini mırıldandılar. Bertie ona sadece bir sırtıma daha gönderdi.

"Misafirperverlik olmaz, değil mi? Ben hırsız değilim, Bay McBride. Artık değilim. Saat bir defaya mahsus bir şeydi, ve ben buna hazırlandım."

Bertie içtenlikle konuşuyordu, gözlerinde masumiyet vardı ama Sinclair gardını indirip ona güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Başka bir mürebbiyenin izini sürerken Cat ve Andrew'u bir gün kadar oyalayabilirse ne âlâ. Artık işe yaramadığı an, gitmiş olacaktı.

Sinclair onu aniden serbest bıraktı. "Seninle üst kata o zaman." Bu sözleri söylerken boğazı kurumuştı ve bir öksürükle sözlerini bitirdi.

Bertie güldü. Bu kahkaha pırıltılar ve güneş ışığıydı. Arkasını döndü ve ondan uzaklaşarak kapıya doğru yürüdü. Rahatlama.

Ancak kapıyı açmadan önce dönüp ona doğru geldi.

Tanrım, hayır. Benden uzak dur. Sinclair kadar zordu ki, asla uyuyamayacağını biliyordu.

-Belki de günlerce.

Kadın *ona* bir mendil uzatırken Bertie'nin gülümsemesi genişti, ki onun mendiliydi. Ayrıca frakının dış cebinde iki tane bozuk para vardı.

"Çok kolay hedef oluyorsun," dedi. "Sana daha iyisini öğretmem gerekecek."

Bertie mendili ve bozuk paraları onun iri eline sıkıştırırken, o şaşkın bir halde öylece durdu. Sonra tekrar arkasını döndü, eteklerini savurarak kapıdan çıktı. Sallanan etekler, Bertie'nin bağıcıklı çizmelerin içindeki ayak bileklerini ve soluk çorapları görmesine izin verdi, sonra etek tekrar düştü ve kadın kapıdan çıktı. Gitmişti.

Odadaki tüm hava da onunla birlikte gitmiş gibiydi.

Bay McBride ertesi sabah işe giderken Bertie çocuk odasında küçüklerle kahvaltı etti ve onlara bir süreliğine mürebbiyeleri olacağı haberini verdi. Andrew, Bertie ona oturmasını ve hizmetçinin tepside getirdiği kahvaltıyı yemesini hatırlatmak zorunda kalana kadar yüksek sesle sevindi.

Bertie Frasier gibilere sıcak, lezzetli kahvaltılar taşıyan hizmetçiler. Hizmetçi ona yan gözle baktı, belli ki efendisinin hislerini merak ediyordu, ama tepsiyi bırakırken olabildiğince kibardı ve Cat ile Andrew'a dostça davrandı.

Kahvaltı çay, kızarmış ekmek, domuz pastırması ve haşlanmış yumurta ve hepsinin üzerine dökmek için bir sos kabında biraz sostan oluşuyordu. Sos kabı ağır gümüşlendi ve bir şilin değerindeydi. Bertie Andrew'un yaşında olsaydı, babasının hâlâ suyun üzerinde yürüdüğünü düşündüğü zamanlarda, onu burada günlük yemekler için pahalı tabakların kullanıldığı bir ev olduğu konusunda uyarırdı, hem de çocuk odasında.

Ama Bertie artık babasını daha iyi tanıyordu. Onun gibi olmak istemiyordu ve bir daha asla ama asla Bay Sinclair McBride'dan bir şey çalmayacaktı. Dün gece mendilini ve bozuk paralarını almak biraz eğlenceliydi ve haksız da sayılmazdı; babası çok kolay biriydi. Bunu sadece daha dikkatli olması gerektiğini kanıtlamak için yapmıştı.

O ve akarlar kahvaltı ederken, Sinclair'in alt katta Macaulay'e bağırdığını, kapıları yumrukladığını duydu. Bay McBride'ın tavanı titreten bir sesi vardı ve Macaulay bile onunla boy ölçüşemezdi. Mahkemedeki herkesin onun önünde rüzgârdaki sazlar gibi eğilmesine şaşmamalı. Ancak Bay McBride kapıları yumruklamayı bıraktığında boşluğun farkına varıldı.

Bertie kendini onu can kulağıyla dinlerken buldu, ön kapı açılıp kapandığında ve adam arabasına binerken sesi azaldığında hayal kırıklığı içinde süzülüyordu. Cat ve Andrew masadan kalkıp onun gidişini izlemek için pencereye yöneldiler. Araba uzaklaşırken toynaklar şakırdadı ve onu başka bir gün için odasına götürdü.

Andrew, sanki babası onu yukarıda görebiliyormuş gibi çılgınca el salladı. Caitriona sadece arabanın arkasından baktı, bebeği kolunun arasında sıkıca duruyordu.

Hizmetçi tepsiyi almak için geri döndü, efendisi gitmiş olsa bile hâlâ kibardı. Sohbet etmek için oturmadı, gerçek bir mürebbiye olmadığı için Bertie'ye küstahlık etmedi. Sadece kahvaltılıkları topladı, yere düşen bir kaşığı onun için getirdiğinde Andrew'a teşekkür etti ve tekrar dışarı çıktı.

"Peki o zaman," dedi Bertie ellerini ovuşturarak. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Parkta askercilik oynayın!" Andrew bağırdı.

"Ders almamız gerekiyordu," dedi Caitriona, ama sanki askercilik oynamak ona da daha cazip geliyormuş gibi hüzünle.

"Bak ne diyeceğim." Bertie, dolu bir kitaplığın yanında duran temizlenmiş masaya oturdu. "Bu kitaplardan birinden bir hikâye okuyalım, sonra da parka gideriz. Ben senin mürebbiyen olmalıyım ve sana bir şeyler öğretmezsem baban bana kızar, değil mi?"

Bertie'nin seçtiği kitap büyük, ağır, resimlerle ve küçük, sıkışık metinlerle doluydu. Bertie gayet iyi okuyabiliyordu ama bu kitapta bunu yapmak için gözlerini zorlaması gerekiyordu. Andrew'un dinlemek istediği bölüm, çok çok uzun zaman önce Doğu Anglia'da Boadicea adında bir kadının Romalı askerlere karşı bir orduya liderlik ettiği bir savaş hakkındaydı. Bertie ilgiyle okudu; bu onun ilk kez duyduğu bir şeydi.

"Biraz oyun gibi, değil mi?" Boadicea'nın dramatik sonunu okuduklarında Bertie sordu. "Kötü adamlar, kahramanlar ve kılıç dövüşleriyle, tıpkı bir Noel pantosunda olduğu gibi."

"Bir Noel nesi?" Andrew burnunu kırıştırarak sordu.

"Panto, bir pandomim." Bertie şaşkınlık içinde onların boş yüzlerine baktı. "Siz hiç panto görmediniz mi? İçinde kavgalar, kötü adamlar, pantolon giyen bir kız, kadın kılığına girmiş bir adam ve bir sürü şaşırtıcı numaranın olduğu bir oyun..." Her iki çocuk da ona gözlerini kırıştırarak bakarken, ne demek istediğini anlamamıştı.

Bertie kitabı kapattı. "Görünüşe göre sana çok şey öğretmem gerekecek. Ama karşılığında sen de bana bir şeyler

öğreteceksin, bahse girerim." Caitriona kaşlarını çatı. "Sana ne öğreteceğim?"

"Nasıl düzgün bir mürebbiye olunur? Ben nasıl mürebbiye olunacağını bilmiyorum, değil mi?" Bertie onlara göz kırptı. "Tamamen size güvenmek zorundayım."

Andrew sırtı. "Bir mürebbiye bize yığınla kek veriyor ve bütün gün parkta oynamamıza izin veriyor."

"Düzgün bir mürebbiye dedim Andrew, düzgün bir aptal değil." Bertie onun saçlarını karıştırarak sözlerini yumuşattı. "O halde, ben bir dakikalığına eve giderken siz ikinizin uslu duracağınıza güvenebilir miyim? Eşyalarımı alacağım."

Her de daha fazla şaşkınlık. "Eşyalarını almaya gidebilirsin," dedi Cat. "Bayan Evans'ın kendi eşyaları için buraya göndereceği gibi."

"Kime göndereceksin? el atmayacaklarına güvendiğim sadece birkaç arkadaşım var ve ayrıca onları da dışarıda bırakmak istemiyorum. Dün gece eve gelmedim ve sevgili yaşlı babam benim için çıldıracak ve kahvaltısını isteyecek."

"Ama saat on oldu," dedi Cat. "Babamız her gün saat sekizde işe gidiyor."

Bertie sırtıttı. "Çünkü senin baban saygın bir büroda saygın bir avukat. Benim babam bir inşaatçı için çalışıyor ve bazen iş oluyor, bazen de olmuyor. Her iki durumda da, bütün gece arkadaşlarıyla dışarıda kalır ve canı istediğinde içeri dalar. Şimdiye kadar iyi bir duruma gelmiştir."

İki çocuk hayranlıkla dinliyordu. Andrew sesini yükselterek, "Bizi de yanında götür," dedi.

Bertie bir rahatsızlık hissetti. Cat ve Andrew, fırçalanmış ve taranmış halleriyle tatlıcı vitrinindeki zarif pastalar gibiydiler. Cat'in üzerinde açık mavi bir elbise vardı ve küçük fiyonkunun üzerinde saçındaki mavi fiyonkla uyumlu büyük bir fiyonk vardı. Andrew külot, tertemiz beyaz bir gömlek, ceket ve küçük bir kravat giymişti. Andrew olduğu için zaten her şeyi kirletmeyi başarmıştı, ama kimse onu zengin ve şımartılmış küçük bir çocuktan başka bir şey sanamazdı. Bertie'nin yaşadığı yerdeki sokak kabadayıları ikisini de canlı canlı yerd.

Bertie hemen, "Hayır, sen burada kal ve kitap falan oku," dedi. "Uzun sürmez. Siz yemeğinizi yerken ben de giderim."

"Öğle yemeğimiz yok," dedi Cat. "Saat birde akşam yemeğimiz var."

Bertie ona göz kırptı. "O zaman sen süslü yemeğinin tadını çıkar, ben de eve gideyim."

Andrew'un sesi da yükseldi. "Bizi yalnız bırakmamalısın."

Bertie şaşkınlıkla ona baktı. "Yalnız değilsiniz. Tanrım, bu çatı altında okyanuslar kadar insan yaşıyor, değil mi? Macaulay ve Bayan Hill, alt kattaki hizmetçi Charlotte, aşçı Peter ve senin için buraya gelen diğer hizmetçi. Adı neydi onun?"

"Aoife," dedi Andrew. "İrlandalı. Bayan Hill ona Jane dememiz gerektiğini, çünkü Aoife'ın tuhaf olduğunu söylüyor ama onun adı bu, ben de öyle diyorum."

Bertie, Aoife'ın gözlerinde gördüğü güler yüzlü pırıltıdan, Andrew'un açık sözlülüğünü takdir etmesi gerektiğini düşündü.

"Bir de arabacı Richards var," dedi Cat. "Onu pek görmüyoruz, çünkü damat ve bahçıvanla birlikte konakta kalıyor."

"Gördün mü?" Bertie dedi ki. "Her türden insan. Bana her zaman ihtiyacın yok, değil mi?"

"Evet, var!" Andrew avazı çıktığı kadar .

"Diğerleri bizim serkeş ve ele avuca sığmaz olduğumuzu söylüyor," dedi Cat, lafı eğip bükmeden. "Kutsal dehşet olduğumuzu ve kimsenin bize bir şey yapamayacağını söylüyorlar."

"Ben kutsal bir terörüm!" Andrew bağırdı. "Atları serbest bıraktığımda Richards da böyle demişti. Ama kapıyı açan Cat'ti."

Cat bebeğinin başına bir öpücük kondurmak için zaman ayırdı ama Bertie onun yanağındaki kızarıklığı gördü.

Bertie dirseklerini masaya dayadı. "Richards elinin tersiyle sana vurdu mu?"

Andrew bağırmayı kesti ve gözlerini dikerek baktı. Cat başını kaldırdı. "Hayır," dedi, Bertie'nin bunu sormasına şaşırılmış gibiydi.

"Babam onun kafasını koparırdı," dedi Andrew. "O hafta tuttuğumuz mürebbiye bizi akşam yemeği yemeden yatağa gönderdi ve babam onu kovdu."

"Aferin babana." Bertie'nin babası bile onu ceza olarak aç bırakmamıştı, gerçekte aç olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bertie doğmadan önce ölen büyükbabası, karısı ve oğlu açlıktan ölürken tüm parasını içkiye harcamıştı. "Yine de baban seni biraz şımartmışa benziyor."

"Bize istediğimiz her şeyi veriyor," dedi Andrew, sesi yeniden yükselmeye başlamıştı. "Ne istersek, ne zaman istersek."

"Ama o hiç evde olmuyor," dedi Cat sessizce.

Bertie, Bay McBride'in dün gece ne kadar geç geldiğini ve bu sabah yine ne kadar erken gittiğini düşündü. "Benim babam da dışarıda kalıyor," dedi. "Ama ben eve uğrayıp onu tamir ettireceğim ve sen farkına bile varmadan hemen buraya döneceğim."

Cat tekrar bebeğine baktı. "Geri gelmeyeceksin."

Kelimeler sessizdi, Andrew'un sandalyesinde zıplaması ve onunla gitmek istediğini tekrar bağırmasıyla neredeyse boğuluyordu.

Bertie Cat'in gözlerinin içine bakabilecek kadar ona doğru eğildi. "Şimdi, Bayan Caitriona, bu fikri aklınızdan çıkarın. Elbette geri geleceğim."

Andrew, "Eğer gidersen, pencereden tırmanır ve peşinden geliriz," dedi.

Bertie telaşlandı, Andrew'un tam da bunu yapabileceğini fark etti. "Hayır, yapmayacaksın," dedi kararlılıkla. "Buraya dönmek ve bir seninle yaşamak istiyorum. Şimdi tek yapmamız gereken Aoife ya da Macaulay'i ben yokken onlarla iyi geçineceğine ikna etmek."

"Aoife, İrlanda'da yaramaz çocukların bir kuyudan aşağı atıldığını söylüyor," dedi Andrew. "Ama bunu söylerken güldü, o yüzden ona inanmıyorum. Ve Macaulay çok kızıyor. Bayan Hill kızmıyor; soğuk soğuk bakıyor ve bir hayaletin beni yakaladığını düşünene kadar bana bakıyor. Bayan Evans buradayken bize gizlice kek yedirmesi dışında."

Bertie'nin Bayan Hill'e olan saygısı arttı. Ama anlaşılan ev halkının geri kalanı çocukların davranışlarına alışmıştı ve onlara göz kulak olma fırsatını hoş karşılamayacaklardı.

"Eleanor Teyze'de kalabiliriz," dedi Cat.

Andrew sandalyesinden sıçradı, eskisinden daha da heyecanlıydı. "Eleanor Teyze! Yapabileceğimizi söyle, Bertie. Söyle, söyle."

Bertie onlara ihtiyatla baktı. "Eleanor Teyze kim?"

"Grosvenor Meydanı'nda yaşıyor," dedi Cat. "O bir düşes. Ainsley Teyze'nin kocasının erkek kardeşiyle evli."

Bertie akrabalık bağlarını takip etme zahmetine girmedi; Doğu Yakası'ndaki aileler çok geniş ve karmaşık olabiliyordu. Birinin "bizim Mary" ya da "bizim John" olduğunu söylediğiniz sürece, dışarıdan gelenler kimin kiminle akraba olduğunu anlamak için zaman kaybetmezlerdi. "O gerçek bir düşes mi?" Bertie ilgisini çekerek sordu.

"Hart Amca bir dük," dedi Andrew. "Kilmorgan Dükü. Bir İskoç dükü."

"Bir İngiliz dükü de," diye düzeltti Cat onu. "Kilmorgan'ın İskoç soyundan on dördüncü, İngiliz soyundan ikinci dükü."

Bertie'nin bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama ilgisi artmıştı. "Sanırım gerçek bir düşesle tanışmak istiyorum," dedi. "Bunu deneyelim derim."

Gerçek düşes Bay McBride'ın evinden çok da uzak olmayan bir malikânede yaşıyordu. Çocukları bu düşese götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen Bayan Hill, Richards'ın arabayı getirmesini teklif etti ama Bertie yürümek için bir neden göremedi. Aralık günü keskin ama aydınlıktı, fazla bulut yoktu ve ev sadece bir ya da iki blok ötedeydi.

Andrew, Grosvenor Meydanı'ndaki evi gösterdiğinde Bertie, bir tarzda toparlanmanın daha akıllıca olabileceğini düşündü. Burası Bay McBride'ın evinden çok daha büyük, daha uzun ve iki kat daha genişti. Onun

Büyük kapı iki sütun arasına yerleştirilmişti ve kemerli pencereler duvarlardan yukarıya, çok yukarıdaki bir çatıya doğru yükseliyordu.

Kapıyı, Bay McBride'ın evindeki Peter gibi sırtımayan, oldukça sert ve ince yapılı genç bir adam açtı. Yine de Cat ve Andrew'u tanıyordu ve üçünü geniş bir fuayeye götürdü.

Oymalı ahşap korkuluklu merdivenler, her sahanlıktaki büyük pencerelerden ışık alan yüksek bir salondan yukarı doğru kıvrılıyordu. Bertie başını eğerek tavanda bulutların ve uçan yaratıkların resmedildiği bir tablonun bulunduğu merdivenin tepesine kadar baktı.

Yanındaki Andrew'un sesi patladı. "Eleanor Teyze! Seninle kalıyoruz, böylece yeni mürebbiyemiz eve gidip babasının başına bir şey gelmeden eşyalarını alabilecek!"

Üstlerinde bir yerde bir kapı kapandı. Bertie hafif ayak sesleri duydu ve ardından, güzel bir tabloda fırlamış olabilecek kadar olağanüstü güzel bir kadın, yüzü merakla aydınlanmış bir halde merdivenlerden inmeye başladı. İnerken elbisesi hışırdadı; eteği açık ve koyu mavi yeşil çizgilere sahipti ve düz mavi yeşil bir üst etek arkaya doğru fırfırlar halinde düşecek şekilde açıktı. Parlak kıvılcık saçları örgü ve bukleydi, muhtemelen son modaydı ama Bertie'nin hiçbir fikri yoktu ve uzun kollu korsajı kalem inceliğinde değil, kıvrımlı bir vücudu sarıyordu.

Bertie bir düşesin şişman, kır saçlı, sert ve buyurgan olacağını sanmıştı. Bu kadın öyle değildi. Genç ve dinçti ve Bertie'nin büyüleyici bulduğu bir canlılıkla hareket ediyordu.

Düşes merdivenlerden indi ve Bertie'ye delphinium mavisi gözleriyle içten bir ilgiyle baktı. "Yeni mürebbiyesiniz, değil mi?" diye sordu.

"Onun adı Bertie!" Andrew bağırdı. Derin bir nefes aldı ve başını arkaya attı, böylece sesi kendilerinden kat kat yukarıdaki tavana ulaşabilecekti. "Alec ile oynamaya geldik!"

Düşes gülümseyerek, "Artık uyanmış olacak, orası kesin," dedi. Elini Bertie'ye uzattı. "Nasılsınız Bayan Bertie? Oldukça sıra dışı bir isim olduğunu söylemeliyim. Ailedeki herkesin yaptığı gibi bana Eleanor Teyze diyebilirsiniz. Zarafet ve düşeslik biraz karmaşık bir hal alabiliyor, bu yüzden aile içinde sadece Eleanor Teyze'yim. Kocam hariç, ama onun ağzından ne çıkacağı hiç belli olmaz. Şansınıza evde değil. Tam adınız ne demiştiniz?"

Bölüm 7

Bertie bir şey söylememiştir ve düşesin kurnaz bakışları altında birden gerilerek boğazını temizledi. "Bayan Roberta Frasier," dedi, uzatılan eli tutarak. Sophie'nin öğretilerini hatırladı ve yapabildiği kadar zarif bir şekilde kısa bir reverans yaptı. "Hanımefendi."

Eleanor'un tutuşu güçlüydü. Bertie'nin elini tuttu ve mavi gözleri parlak ve değerlendirici, çok dikkatli bir bakışla onu kıstırdı. "Mürebbiye, değil mi? Hiç cevap vermediniz."

Andrew çoktan merdivenleri yarılamıştı. "O dünyadaki en iyi mürebbiye! Sonsuza kadar bizimle kalacak!"

"Gerçekten mi?" Eleanor Bertie'nin elini bırakmadı. "Andrew, lütfen parmaklıklara tırmanma. Geçen ay düştüğünde Hart Amca'nın ne dediğini biliyorsun. Bunu söylediğim için beni bağışlayın Bayan Frasier, ama bir mürebbiyeye pek benzemiyorsunuz."

"Şey," dedi Bertie dudaklarını ıslatarak. "Belki de daha yeni başladım."

"Anlıyorum." Eleanor sanki Bertie'nin kafasındaki her düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi ona daha dikkatli baktı. Güzel ve güler yüzlü olmasına rağmen korkutucu bir bu. "Caitriona, sen ne diyorsun?"

Eleanor, *Caitriona* ismini söylediğinde, Bay McBride'in sahip olduğu geniş İskoçların bir ipucu ile dilinden yuvarlandı. Oda kâtibi başını sallayarak, İskoçlar, demişti. Bertie'nin hayatında karşılaştığı tek İskoç, Glasgow'un arka sokaklarından çıkıp şanslarını Londra'da denemek için gelenlerdi. Bertie çoğu zaman onların söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Bay McBride ve Eleanor daha anlaşılır konuşuyorlardı ama İngiliz olmadıklarını belli eden bir tınıyla.

Cat Eleanor'a açık bir bakış attı. "Onun kalmasını istiyoruz."

Eleanor'un ifadesi Cat'e bakarken yumuşadı, gözlerine şefkat girdi. "Anlıyorum. Bunun üstesinden gelinebileceğine eminim." Dikkatini tekrar Bertie'ye çevirdi, hâlâ Bertie'nin elini tutuyordu. "Onları bakılmaları için buraya mı bırakıyorsunuz? Tam olarak nereye gidiyorsunuz?"

Keskin bakışları Bertie'nin yalan söylemesine izin vermedi. "Whitechapel. Küçük bir sokak."

Eleanor kararlı bir şekilde başını salladı. "O kadar yolu yürüyemezsin. Arabayı çağıracağım."

Bertie'nin gözleri büyüdü. Babasıyla birlikte kaldığı Whitechapel ve St. Anne's Sokağı'nda bir dükün arabasının karşılandığını hayal etti.

"Hayır, hayır, bir omnibüsle giderim," dedi Bertie hızla. Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı, kapıdaki uşağın kendisini can kulağıyla dinlediğinin farkındaydı. "Sen daha nerede olduğunu anlamadan tekerleklerin yaldızlarını ve atların koşum takımlarını çalarlar."

"O zaman anlaştık. Franklin, majestelerinin arabacısını getir," diye uşağa seslendi düşes. "Bayan Frasier'ı Whitechapel'e götüreceksin." Dikkatini tekrar Bertie'ye yöneltti. "Ya da isterseniz Franklin'e gidip eşyalarınızı almasını söyleyebilirim. Seni zahmetten kurtarır, sen de Cat ve Andrew'la kalırsın-Andrew, parmaklıklar hakkında *ne* demiştin?"

"Bir şeylere tırmanmayı seviyor," dedi Bertie belli belirsiz.

"Öyle değil mi? Bir gün ünlü bir akrobat olacak ve hepimize dil çıkaracak. Kalıp benimle çay içmek ister misiniz, Bayan Frasier? Hadi Franklin, fazla zamanımız yok."

Ne için çok zaman? "Hayır, ben giderim," dedi Bertie, sonunda elini düşesin oldukça sert kavrayışından çekerek. "Ne alacağımı bilirim. Ve eğer babam oradaysa . . . şey, en iyisi benim gitmem."

Eleanor'un gözleri kısıldı. "Yine de Franklin'i seninle göndereceğim. Çok zayıf bir genç olmasına rağmen oldukça iyi bir boksördür. Ona ihtiyacın olursa bağırırsın. Ama gidecekseniz yola çıksanız iyi olur, daha önce ... oh, canım. Çok geç."

Franklin ön kapıdan dışarı fırlamıştı. Kapı kapanırken Bertie yüksek sesli bir hırıltı duydu ve sonra dev gibi bir adam kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Elinde paltosuyla durdu ve kartal bakışlarına benzer bir bakışla etrafına bakındı. Bertie'nin o güne kadar gördüğü en altın rengi gözlere sahipti ve bu da onu daha da kartal gibi gösteriyordu.

"Merhaba canım," dedi Eleanor sıcak bir sesle. "Bu Bayan Bertie Frasier, Andrew ve Caitriona'nın yeni mürebbiyesi. Eşyalarını almaya gidiyor ve ben de tabii ki arabaya binmesi gerektiğini söyledim - Franklin arabayı almaya gitti. Yüzünüzdeki ifadeden toplantınızın iyi geçmediğini anlıyorum ama neyse ki yukarıda bol miktarda viski ve güzel kekler var."

Senin için yapılmış. Cat ve Andrew çaya kalacaklar, bu yüzden nazik ol Hart ve en azından on dakikalığına kimseyi korkutma."

Kilmorgan Dükü hızlı konuşması boyunca Bertie'ye baktı ve karısının yaptığı gibi onu olduğu yerde sabitledi. Şüphesiz yakışıklı bir adamdı -koyu kızıl saçları, güçlü bir yüzü, sağlam bir vücudu ve güzel kıyafetleri vardı- ama korkutucu biriydi.

Bertie, ani gülümsemeleri ve öfke patlamalarıyla, ayı gibi sesiyle ve gri gözlerindeki sıcaklıkla Bay McBride'ı tercih ettiğine karar verdi. İnsan Bay McBride'ın varlığında rahat olabilirdi. Onun tadını çıkarabilirdi. Dük'ün yanında Bertie'nin sürekli tetikte olması gerekirdi. Hiç de rahat değil. Yine de Eleanor ona gevezelik ederken bile büyük bir sevgiyle bakıyordu.

"Hart Amca!" diye bağırdı yukarıdan bir ses. "Yakala beni!"

Dük telaşla başını kaldırdı ve bir füzenin yarım kat yukarıdaki korkuluktan kendisine doğru düştüğünü gördü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye kükredi dük, kollarını açıp Andrew'u yakalarken bile. Andrew telaşlanmak yerine kollarını bu heybetli adamın boynuna doladı ve güldü.

Eleanor Bertie'ye kışkırtıcı hareketler yaptı. Franklin artık kaskatı kesilmiş bir halde içeri girmiş ve onu takip etmesi için el sallamıştı. Bertie, Andrew'a endişeli bir bakış attı ama Eleanor gülümseyerek başını salladı ve ellerini çırpmaya devam ederek Bertie'yi uzaklaştırdı.

Bertie kaçtı. "Vay canına," dedi Franklin siyah cilalı arabanın kapısını açarken. "Hep böyle midirler?"

Franklin kibarca gülümsedi. "Hareketli bir ev ama iyi insanlar. Onlara karşı tek kelime duymayacaksın. İçeri girin, bayan."

Bertie, Dük'ün arabasının babasının sokağında karşılanması konusunda haklıydı. Güzel bir arabaydı, doğru; güzel atları olan bir landau ve onu süren kırmızı ceketli ve yüksek şapkalı bir arabacı.

Bertie o arabanın içi kadar güzel bir yerde hiç yaşamamıştı. Koltuklar deri, yumuşak ve esnek, duvarlar cilalı ahşap, perdeler kadife ve yerde halı vardı. İçerişi de sıcaktı, ayaklarını sıcak tutmak için sıcak kömür kutuları vardı.

Landau'nun sınırlarını terk edip East End sokaklarının soğuşuna karışmaktan nefret ediyordu ama arabacıyla birlikte en üste binen Franklin, araba Bertie'nin babasıyla birlikte yaşadığı lojmanın önünde durur durmaz kapıyı açtı. Bertie arabanın basamağından evin kapısına atlarken sokaktaki herkes durup ona baktı, uşak onu sosyetik bir hanımefendi gibi aşağı indirdi.

Bertie, komşularını görmezden geliyormuş gibi yaparak Franklin'e, "Bir şey olmaz," dedi ve evin loş iç kısmına girdi.

"Hangi cehennemdeydin?"

Bertie ikinci kattaki dairelerinin kapısını açar açmaz feryat koptu. Gerald Frasier, arkadaşlarına göre Gerry, ön odaya sendeleyerek girdi, yüzü kırlaşmış sakallarla kaplıydı, gözleri kan çanağına dönmüştü. *Akşamdan kalma*, diye düşündü Bertie. *Ve kötü de. Sadece benim şansım.*

"Çalışıyordum," dedi Bertie. "Dürüst bir hayat kazanıyorum." Babası onu yakalayamadan yanından geçti ve seyrek döşenmiş ama temiz ve düzenli olan kendi yatak odasına girdi. Bertie her şeyin yerli yerinde olmasını severdi.

"Çalışıyor musun?" Gerry onun peşinden gelirken bağırdı. "Çalışmak da ne demek? Bir erkekle birlikteydin, değil mi?"

"Hayır," dedi Bertie. Babası bu haldeyken onunla baş etmenin tek yolu sert olmaktı. "Beni bundan daha iyi tanırsın." Çalışma masasının çekmecesini açtı ve temiz iç çamaşırlarını çıkarıp bir valizin içine tıktırdı.

Babası ona yaklaştı, geceyi bir erkekle yatakta geçirdiğine dair işaretler var mı diye baktı. Gerry her zaman Bertie'nin kontrol edemediği bir adamla kaçmasından korkardı. Ya da buralarda genç hırsızlardan ve fahişelerden oluşan ekiplere komuta eden cepleri dolu kötü adamlardan biri tarafından kaçırılmasından. Babası sarhoş bir hödük olabilirdi ama kimsenin kızına dokunmasını istemezdi.

Sorun şu ki, Bertie bütün geceyi bir adamla, Sinclair McBride'la geçirmiş olmayı *diliyordu*. Dün gece yatağında yatarken, onun bir kat altında, masasında oturduğunu, muhtemelen gazetelerini okurken geniş ellerini kırpılmış saçlarında gezdirdiğini bilmek onu huzursuz etmişti. Onu nasıl öptüğünü ya da çalışma odasının kapısının önüne dikilip ona meydan okuduğunda gri gözlerindeki ateşi düşünmekten kendini alamamıştı.

Babası homurdandı. "O zaman ne iş yapıyordun?"

"Dürüst bir iş dedim." Bertie valize daha fazla çorap doldurdu ve çekmeceyi açarak annesinin resmini ekledi. Annesi çerçeveli fotoğraftan ona Bertie'nin hatırladığı tüm sıcaklığıyla gülümsedi.

"Ne yapıyorsun?" Gerry talep etti

"Çocuklara bakıyorum, bilmeniz gerekiyorsa." Bertie saç kurdeleleri, bir fırça ve birkaç tuvalet malzemesi ekledi ve yumuşak çantayı kapattı.

"Eh?" Gerry bakakaldı. "Çocuk bakmak hakkında ne biliyorsun ki?"

"Bunca zaman *sana* ben baktım, değil mi?" Bertie ona uyarıcı bir bakış attı. "Onlar iyi bir aile, bu yüzden onlardan uzak dur."

Gerry onun peşinden ön odaya doğru yürürken kan çanağına dönmüş gözleri daha da açıldı. Burası soğuktu; babası ateş yakmamış ya da çay için su ısıtmamıştı. Bertie içini çekerek mutfığa gitti, sobaya çıra attı ve birkaç kibrit çaktı. Çaydanlığı boşalttı, lavaboya su pompalayarak duruladı, doldurdu ve kaynamaya bıraktı. Çayı demliğe koydu ama doldurmak babasına düşecekti.

Bertie ön odaya dönerek, "İçine sıcak bir fincan koy, kendini daha iyi hissedeceksin," dedi. "Ve ondan sonra bir uyku daha çek."

Gerry, Bertie'nin eldivenlerini tekrar giymesini izledi, sonra valize baktı ve her şey onun için bir araya geldi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun ?"

Gerçekten de gürültü konusunda Andrew'a rakip olabilirdi. "Sana söyledim. Bir işim var. Geri dönmek zorundayım."

"Nereye?" Gerry onu kolundan yakaladı. "O valizi kaldır ve bana kahvaltı hazırla. Beni duyuyor musun? Sonra da bara gidip bana bira getireceksin."

Bertie bir nefes aldı ve cesaretini topladı. Buraya döneli yarım saat olmuştu ve Sinclair McBride'in evinde kaldığı süre bir rüya gibi geçip gidiyordu. Bu rüyaya tutunması, buradan uzaklaşması gerekiyordu. Sinclair'in bir anda sıcacık olabilen gri gözlerini ve bir odayı dolduran İskoç sesinin gürültüsünü düşündü. O sesi tekrar duymak istiyordu. İş bitmeden önce birçok kez daha.

"Yapamam," dedi Bertie. "Artık düzgün bir işim var. Gerçek maaşla." Babası hırlayarak, "Ben var demedikçe yok," dedi.

Bertie , çantayı aldı ve kapıya doğru yürüdü. Babası da peşinden geldi. Gerry bir gece cin içtikten sonra sakar ve yavaş olabiliyordu ama bugün şanssızdı. Onunla kapının arasına girdi.

"Bir adamın süslü parçası olmak için benden kaçıyor musun?" Gerry onun kolunu tekrar yakaladı ve bu kez sertçe kavradı. "Cehenneme kadar yolun var. Ya kahvaltımı başlatırsın ya da seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Hayır, gitmeme izin vereceksin!"

Gerry güçlüydü, hep öyleydi. Ama Bertie uzun zaman önce öğrenmişti ki, eğer karşı koyar ve sıkı dövüşürse, genellikle kaçabilirdi. Babası sakinleşip iyi ruh hallerinden birine bürünene kadar kaçıp sığınağına saklanırdı. Kendini iyi hissettiğinde Bertie'nin babasından daha cömert kimse yoktu. Sorun şu ki, babasının ne zaman neşeli olacağından asla emin olamazdı ve iyi ruh hali her zaman geçerdi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı, bayan?" diye sordu tok bir ses.

Kapıyı dükün arabacısı açmıştı; geniş omuzlu, düz yüzlü ve dev gibi elleri olan iri yarı bir adamdı. Bir boksör gibi görünüyordu ve buna uygun güçlü bir sesi vardı.

"Bu o mu?" Gerry sordu. "Süslü adamın mı?"

Bertie gözlerini devirdi. "Çok çılgın bir hayal gücün ."

Arabacı Gerry'yi ondan uzaklaştırdı. Sarsmadı ya da yumruk atmadı, sadece Bertie'nin babasını omzundaki büyük bir eliyle geri çekti ve Gerry'nin hareket etmekten başka seçeneği kalmadı.

Bertie arabacıya minnettar bir bakış attı. "Ona iyi davran, mı? Çok fazla cin içtikten sonra hep kötü olur."

Boksör kalın boynunu başıyla selamlayarak eğdi ama babasını katı bir boğa gücüyle yerinde tutmaya devam etti.

Bertie etraflarından dolanıp kapıdan çıkarken Gerry, "Bertie-kız," diye bağırdı. Akşamdan kalma olduğu zamanlarda genelde yaptığı gibi sesi acınası ve kaybolmuş geliyordu. "Beni bırakamazsın. Bana kim bakacak?"

Bertie merdiven boşluğundan geriye baktı. Babası arabacının geniş kolunun arkasından ona bakıyordu, yüzü korkudan kaskatı kesilmişti. Gerçekten de umutsuz bir ihtiyardı.

"Bayan Lang'i sana bakması için göndereceğim. Ondan hoşlandığını biliyorsun." Bayan Lang bir meyhanecinin dul eşi idi ve Bertie'nin babasının lokalinde barmaid olarak çalışıyordu. Gerry Frasier ve onun huysuzluklarıyla başa çıkabilen birkaç kişiden biriydi.

Bertie dönüp merdivenlerden aşağı inmeye başladı, babasının görüntüsünü ve yakarışlarını duymamaya kararlıydı.

Bertie dışarı çıktığında bir sokak delikanlısı atları tutuyordu ve ilgili komşular da izlemek için dışarı çıkmışlardı. Franklin, Bertie'nin arabaya binmesine yardım etti.

Hem meraklı hem de kavgacı bakışları altında.

Çok değil birkaç dakika sonra arabacı evden çıktı, hiç de kötü görünmüyordu. Bertie arabayı yolun aşağısındaki barda durdurup durduramayacağını sordu, arabacı da o suskun haliyle başını salladı ve tüneğine tırmandı.

Franklin kapıyı kapatırken Bertie koltuğa yerleşti ve eldivenlerinin içinde üşüyen parmaklarıyla valizini kucakladı. Düklük arabası, çocukluğunun sefil sokaklarında gıcırdayarak ilerliyor ve onu alıp götürüyordu.

Sinclair onları durduramadan ev insanlarla doldu. Zemin kattaki misafir odasının çift kapılı girişinden kalabalığı inceliyor, hepsinin Londra'da ne işi olduğunu merak ediyordu. İngiliz sosyetesinin taşrada bir şeyler vuruyor ya da taşra Noel'ine hazırlanıyor olması gerekiyordu ama hem ön hem de arka salonları, aralarındaki büyük kapılar açık olduğu halde misafirlerle doluydu.

Sinclair'in yeni görünmesi Rose kısa bir süre düşeslik yapmış, Sinclair'in kız kardeşi Ainsley de bir zamanlar kraliçenin nedimesi olmuştu. İkisi Londra'daki herkesi tanıyordu ve Sinclair'in vahşi kardeşi Elliot'la evlenen Juliana, organizasyon işlerine inanılmaz derecede düşkündü.

Sinclair birkaç hafta önce, İskoçya'ya gitmeden önce insanları bir toplantıya davet etmeyi düşündüğünü ağzından kaçırdığında, üç kadın bir kasırgaya dönüşmüştü. Bu gece Sinclair, QC Sinclair McBride'in Londra Noel suaresi için kurdeleler ve yeşilliklerle süslenmiş olan kendi evini zar zor tanıdı.

Çocuklar Bertie'yle birlikte üst kattaydı. Sinclair son birkaç gündür yankesicisini pek görmemişti, ona kalmasını söylediği geceden beri. Bu hafta Old Bailey'de pek çok dava görölüyordu, mahkemeler tatile girmeden önce bu davaları bitirmek için acele ediyorlardı. Sinclair her gün uzun saatler mahkemede kalıyor, sonra da odasına dönüp gecenin ilerleyen saatlerine kadar yeni duruşmalar için hazırlık yapıyordu.

Ya da belki de sadece eve gitmekten kaçınıyordu. Bertie' çocuk odasında çocuklarıyla güldüğünü ya da ofisinin üst katındaki yatak odasında uyuduğunu düşünmek onu huzursuz ve azgın yapıyordu.

Bayan Hill ya kendisinin ya da Macaulay'in ajansa dönüp potansiyel mürebbiyelerin bir listesini getireceğine söz vermişti ama garip bir şekilde ne hizmetçi ne de Macaulay bunu yapacak zaman bulamamıştı. Sinclair onların ertelemelerini anladığını düşündü. Andrew ve Cat, Bayan Frasier geldiğinden beri -onlar için- şaşırtıcı derecede iyi davranmışlardı. Evdeki fikir birliği, Bayan Frasier ne kadar alışılmadık olursa olsun, onun burada olmasının akıl sağlıkları için değerli olduğu yönündeydi.

Onların akıl sağlığı güvende olabilir, diye düşündü Sinclair karanlık bir şekilde, ama kendisinininki tehlikedeydi.

Sinclair kardeşi Elliot'ı pencerelerin yanında gördü ve ona doğru ilerledi.

"Juliana'nın burada olmasını anlıyorum," dedi Sinclair, Elliot'a yaklaşırken bir uşağın tepsisinden şampanya alırken. "Ama sen, küçük kardeşim? Kalabalıktan hoşlanmazsın. Ya da yaygarayı. Ya da İngilizleri." Sinclair şampanyadan derin bir yudum aldı ve yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Ne yazık ki viski görünürde yoktu. Juliana, Rose ve Ainsley şampanyanın bir Londra suaresi için uygun olduğunu söylediler.

Elliot hiçbir şey içmedi; sadece durdu ve sosyetenin önde gelen isimlerinin yüksek sesle çok az şey hakkında uzun uzun konuşmalarını izledi. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa karanlık bir köşeye çekilip kara kara düşünebilirim," dedi.

Sinclair gülerek cevap verdi, kardeşi yeniden şaka yapabildiği için mutluydu. Elliot'ın yaralı yüzü artık yıllardır taşıdığı yorgunluk çizgilerini taşııyordu ve gözlerindeki karanlık aydınlanmıştı. Elliot, Pencap'ın kuzeyindeki dağlarda özellikle vahşi bir kabilenin esiri olarak cehennemi yaşamıştı ve McBride'lar aylarca onun ölmesinden korkmuştu. Sinclair, Elliot'ın tamamen iyileşmesinin uzun zaman alacağını biliyordu ama evlendiğinden beri Elliot'ın karanlık dönemleri önemli ölçüde azalmıştı. Elliot'ın Sinclair'in yanında durup kendi şakasına gülümseyebilmesi Juliana'nın McBride'lara verdiği en büyük hediye idi.

"Bir an için ikimizden birinin seni vurmak zorunda kalacağını düşündüm," dedi Sinclair, aşırı tatlı şampanyasından bir yudum daha alarak. "Vurmadığımız için mutluyum. Elbette, eğer bu pekmezden biraz daha içersem, *beni* sürükleyip götürmeni ve ıstırabıma son vermeni isteyebilirim."

Elliot, Sinclair'in kalbini ısıtan bir kahkahayla cevap verdi. "Eğer bilmek istiyorsan, ben *onun* için buradayım." Elliot, şu anda Sinclair'in kariyerini desteklemek üzere davet edilmiş huysuz bir yargıca şirin görünmeye çalışan güzel, gülümseyen, kızıl saçlı genç kadına doğru başıyla işaret etti. Elliot'ın gri gözleri yumuşadı. "Juliana'mın parlamasını izlemeyi seviyorum."

Bu basit açıklama Sinclair'ın baldızına duyduğu minnettarlığın artmasına neden oldu.

Elliot'ın dikkatini Sinclair'ın arkasındaki bir şey çekti. "Dikkatli ol," dedi. "Çöpçatan kadınlar kör tarafınızda."

Sinclair, Kilmorgan Düşesi Eleanor ve artık Bayan olan Rose'a döndü. Steven McBride yaklaştı, iki bayan üçüncü bir kadının yanında duruyordu.

Öptüğü ve fırsatını bulduğunda yemeğe götürmeyi planladığı Bayan Thomalin'di. Bayan Thomalin otuzlu yaşlarının başındaydı ve düzgün vücutluydu, altın sarısı saçları özenle örülmüş ve kıvrılmıştı. Yüzü güzeldi, gözleri maviydi ve gülümsemesi davetkârdı.

Sinclair ayrıca, avukatın dikkatiyle, Clara'nın saçı ve kıyafetiyle ilgili her şeyin son moda olmasına azami özen gösterildiğini, ancak bunun çok titiz bir şekilde yapılmadığını fark etti. Clara Thomalin dünyaya hoş bir görüntü sunmaya özen göstermişti, ancak her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sürekli saçlarını veya kıyafetlerini okşayarak bunu mahvetmedi. Dengeli ve kendinden emindi.

Sinclair insanları değerlendirirken kendine engel olamıyordu; sanık sandalyesinde ve tanık kürsüsünde bir insanın her yönünü, her tepkisini, her seğirmesini, her davranışını değerlendirmeyi öğrenmişti. Bunları öğrenmiş, sonra da gerçeğe ulaşmak için bunları didik didik etmişti.

Bu nedenle Sinclair, Bayan Thomalin'in gülümsemesinden ve kibar el sıkışmasından, bu gece Sinclair'ın yatağını paylaşmaya tamamen niyetli olduğunu anladı.

Bertie üst katlar arasındaki sahanlıktan son konukların da kapıdan çıkıp geceye karışmasını izledi. Andrew ve Cat gecenin büyük bölümünde onunla birlikte merdivenlerde oturmuş, aşağıdaki kalabalığa bakmışlardı. Andrew herkese gülmüştü ama Cat hiçbir şey söylemeden sessizce izlemekle yetinmişti.

İki çocuk da uyuklamaya başlayınca Bertie onları çocuk odasına geri götürdü ve yataklarına yatırdı. Sonra geri döndü, bir kez daha izlemek için yerleşmeden önce cesaret edebildiği kadar merdivenlerden aşağı indi.

Düşes Eleanor, Bertie'yi sahanlıkta görmüş ve ona dostça bir el sallamıştı. Bertie de elini kaldırmış, hanımefendinin kendisini işaret etmesini ya da yanına gelip onunla konuşmaya çalışmasını beklemişti. Ancak Eleanor, Bertie'yi güvende bırakarak zorlu kocasıyla birlikte geri döndü.

Bertie, Sinclair'ın kız kardeşi sarışın Ainsley'den oldukça hoşlandığına karar verdi; Ainsley, huzursuz hareketleri, ani gülümsemeleri ve parıltılarıyla ona çok benziyordu.

kaşlarını çattı. *Değişken*, Sinclair için iyi bir kelimeydi. Kardeşleri Elliot ve Steven da aynı değişkenliğe sahipti ama Elliot'ınki daha bastırılmıştı. Bertie onun bir zamanlar kırıldığını biliyordu -Bayan Hill Bertie'ye McBride'lar ve geçmişleri hakkında çok şey anlatmıştı. Bayan Hill'in buruşuk yüz ifadesine rağmen, dedikoduya hazır bir kadındı ve anlattıklarının hepsi de ilginçti.

Bertie, gecenin ikinci yarısında Sinclair'in koluna asılan, saçlı sakalı birbirine karışmış kadından hiç hoşlanmamıştı. Sinclair salonun kapısına doğru her yöneldiğinde ya da giden konuklarla vedalaşmak için koridora çıktığında kadın da onunla birlikte oluyordu. Kadın güzeldi ve bir moda tabağı gibi giyinmişti, üst sınıftan bir hanımefendiydi, zarif, hatta muhteşemdi. Bertie, Steven'ın karısının bir arkadaşı olduğunu öğrendi, bu da aile tarafından onaylandığı anlamına geliyordu.

Uşak Peter son konukların üzerine kapıyı kapattığında Bertie'nin yüreği yandı, ama Sinclair ve kadın -Bertie ona Lara dendiğini duymuştu- salonda kol kola birlikte kaldılar.

"Yatağına git, Peter," dedi Sinclair. "İyi bir gece çalışması yaptın. Ben Bayan Thomalin'e bakacağım."

Onunla ilgilenecekti, tamam. Bertie'nin gözleri kısıldı. Kadının gözlerindeki ısıltıya bakılırsa, kendisiyle ilgilenilmesini dört gözle bekliyordu.

Peter, Sinclair ve Bayan Thomalin'i yalnız bırakarak arka merdivenlere doğru gizlice gözden kayboldu. Bayan Thomalin yüzünü Sinclair'e çevirdi ve Sinclair eğilip onu öptü.

Bertie sahanlıkta donup kalmış, gölgelerin içine çekilemiyordu. , öpüşmelerini izlemek için olduğu yerde sabitleniyordu -uzun, deneyimli öpücükler, Bertie'nin yaptığı gaflardan hiçbiri yoktu.

Clara başını kaldırdı ve Sinclair'e şefkatli bir bakış attı. Sinclair elini Clara'nın göğsüne koydu, göğsünün büyük bir kısmı Clara'nın düşük yakası tarafından açıkta bırakılmıştı ve Bertie'nin kalbi yeniden kanadı.

Onun yatağının altındaki yatağı paylaşacaklardı. Sinclair güzel ve yakışıklı vücudunu ortaya çıkarmak için giysilerini çıkaracak ve utanmaz Bayan Thomalin'i soyunurken öpecekti. Bayan Thomalin onun karanlıkta gülümsemesini görme ayrıcalığına sahip olacak, onun üzerine uzanırken gri gözlerinin kasvetini kaybetmesini izleyecekti.

Bertie sanki zemin ayaklarının altında dalgalanıyormuş gibi parmaklıklara tutundu. Gözlerinde bir sıcaklık hissetti ve ağlamak üzere olduğunu fark etti. Bertie nadiren ağlardı, babası en acımasız olduğu zamanlarda bile. Bunu öğrenmişti

tutmaya çalıştı. Ama şu anda, titreyen uzuvları ve gergin göğsü gözyaşlarının gelmekte olduğunu söylüyordu.

Sinclair ve Bayan Thomalin merdivenlere yönelecek kadar uzun bir süre birbirlerinden ayrıldılar. Bertie yeni, gri kaşmir elbisesinin eteklerini topladı ve merdivenin geri kalanını sessizce çıktı. Nefesi kesilerek yatak odasına girdi ve ses çıkarmadan kapıyı kapattı.

Uzun bir süre yatak odasının ortasında durdu, boğazı düğümlendi, gözleri doldu, yumrukları sıkıldı ve çözüldü. Vücudu o kadar kaskatı kesilmişti ki bacakları ağrıyordu.

Onun burada ne işi vardı? Bu evde, Mayfair'de? Bertie kendini buraya aitmiş gibi yaşayabileceğine inandırmıştı. Ama buraya ait olmadığını biliyordu.

Neden sağduyuyu bir kenara bırakıp kaldığını biliyordu; maaş, yeni giysiler ya da yumuşak yatak ve sıcak odalar için değil. Bertie, Sinclair McBride'a yakın olmak için kalmıştı. Onu her gün görmek, sesini duymak ve ona sahip olamasa bile yanında olmak istemişti.

Aptal kız. Burada yaşamak, Bertie'nin Bayan Thomalin gibi güzel bir kadın ona asılmaya karar verdiğinde buna katlanmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ne de olsa Sinclair bir erkekti. Bertie'nin deneyimlerine göre çoğu erkek uzun süre bekâr kalmıyordu. Peki ya Sinclair evlenmeye ve çocuklarına yeni bir anne vermeye karar verirse ne olacaktı? Hiçbir kadın kendini kocasına atan ve onu öpen bir mürebbiyenin çocuklarına bakmaya devam etmesini istemezdi.

Bertie valizine doğru bir hamle yaptı. Yıpranmış yeşil elbisesi gitmiş, Aoife tarafından kapılmış ve Bayan Hill tarafından çabucak bir paçavracıya satılmıştı. Bertie'nin artık üç yeni elbisesi vardı; ikisi gri, biri de koyu mavi ve yeşil ekoseliydi. Bayan Hill ekoseli olanın özel günler için olduğunu söylemişti. Ama elbiseler aslında onun değildi ve Bertie bunu biliyordu. Paralarını Sinclair ödemişti.

Evden getirdiği iç çamaşırlarını bürodan çıkardı ve Bayan Hill'in ona verdiği yeni küçük takımı geride bıraktı. Sinclair onu bir hırsız olarak tanıyordu, ama o giderken onu soymayı, ona bu zevki tattırmayı reddetti. Sadece kendi eşyalarını almış, kurdeleleri ve Bayan Hill'in verdiği küçük fırça ve tarak takımını bırakmıştı. Bayan Hill, her ne kadar soğuk biri gibi davransa da, tüm bunların altında oldukça düşünceli biri olduğunu kanıtlamıştı.

Bertie gözyaşlarını kırıştıtarak valizini bir çırpıda kapattı. Giderdi. Sinclair'le güvenli bir şekilde kucaklaşır kucaklaşmaz aceleyle merdivenlerden inecekti.

Bayan Thomalin, Peter'ı geçip kendini dışarı attı. Londra kışının soğuk karanlığına geri döndü.

Yan odada, Caitriona uykusunda haykırdı.

Bertie kendini valizi ve kaçma düşüncelerini bir kenara bırakıp aceleyle çocuk odasına giderken buldu. Ne düşünüyordu ki? Onları yalnız , değil mi? Cat ve Andrew'un ona ihtiyacı vardı, bu daha ilk günden belliydi.

Bertie yatağına ulaştığında Cat iyiydi, huzur içinde uyuyordu. Onu rahatsız eden rüya her neyse geçmişti. Cat'in gözleri kapalıydı, nefes alıp veriyordu, kolları bebeğinin etrafındaydı.

Bebek, kısık yanan lambanın ışığında Bertie'ye baktı, her şeyin yolunda olduğunu söylercesine gülümsedi - nöbet tutuyordu. Bertie Caitriona'nın alnına hafif bir öpücük kondurdu ve odanın diğer ucuna, Andrew'un yatağına doğru ilerledi.

Boştu. Çarşaf lar buruşuk, yastık ezikti ve Andrew McBride görünürde yoktu.

Bölüm 8

Doygunluk. Anahtar buydu. Bedensel ihtiyaçlar duyuların önüne geçtiğinde, konsantre olabilmek için onları rahatlatmanın zamanı gelmişti. Bunu doktorlar bile söylerdi.

Sinclair üst kattaki çalışma odasının kapısını kapatırken Clara Thomalin'in gözlerinin içine baktı, gülümsemesini, mavi gözlerini, hoş kıvrımlarını içine çekti. Güzeldi, istekliydi ve en az onun kadar yalnızdı. Bir geceyi birlikte geçirmenin hiçbir sakıncası yoktu. Yetişkin insanlardı, ikisi de evliydi ve dünyanın gidişatını bildikleri için tedbirli davranabilirlerdi.

Peki Sinclair neden bu kadar isteksizdi? Bu sadece bedensel bir tutkuydu, Clara için de öyleydi, bunu görebiliyordu. Bir araya gelecekler, arzularını yatıştıracaklar ve günlük hayata döneceklerdi.

Sinclair frakını çıkardıktan sonra yanına gelip ellerini omuzlarına koyduğunda Clara'nın gülümsemesi genişledi. Clara'nın korsajı omuzlarını, kollarının üst kısmını ve göğüs uçlarının hemen üzerine kadar olan göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde kesilmişti. Clara'nın teni serindi, fazla sıcak değildi ve rengi kadınların kaymaktaşı dedikleri türdendi. Saf beyaz, bir heykel gibi. Kendini güneşten saklayan bir kadın.

Vücudunun geri kalanı da bu kadar solgun muydu? Clara'nın saçları çok açık renkti, gerçek sarıydı, yapay değildi. Bu da saçının başka yerlerinde de fazla renk olmayacağı anlamına geliyordu.

Zihninde bir tezat belirdi; siyah saçlı, pembe yanaklı ve ağzı keyifle kahkahalarla genişleyen genç bir kadın. Cockney aksanı ve alaycı ses tonuyla onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylüyordu.

Sinclair gözlerini kapadı, Clara'nın soğuk dudaklarıyla buluşan dudaklarını görmemek için kendini zor tuttu. Clara nasıl öpüşüleceğini çok iyi biliyordu; cevap baskısı her zaman bu tür bir ilişki yaşamadığını gösterecek kadar ağırbaşlı, daha önce bir erkekle aynı yatağı paylaştığını ve bundan hoşlandığını anlatacak kadar da sertti.

Onu öptüğü için heyecanlı olduğu anlamına gelen pratik olmayan ama coşkulu öpücükler yok. Geri çekildiğinde utangaç bir gülümseme yok, heyecanlı kahkahalar yok.

Bunu düşünmeyin. Sadece et.

Sinclair bir kolunu Clara'ya doladı ve onu kendine doğru çekti. Yaklaştığında daha sıcak değildi.

Elini kadının göğüslerine götürdü. Clara memnuniyetle nefesini verdi ama Tanrım, bu kadının teni *çok soğuktu*. Belki de bir doktor çağırmalıydı-

Güm. Güm. "Bay McBride?"

Sinclair kalbi küt küt atarak Clara'dan uzaklaştı. Clara irkilerek ve yüzü kızararak geri adım attı. "Kim?" diye mırıldandı.

Bertie. Bu isim Sinclair'in beyninde patladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Özür dilerim Bay McBride." Bertie'nin sesi sert ve yapmacıktı, sözlerindeki Londra'nın arka sokaklarını maskeleyemeye çalışıyordu. "İçeri girmem gerekiyor."

"Mürebbiye," dedi Sinclair usulca. Elini Clara'nın soğuk omzuna koydu. Bir şal, kadının ihtiyacı olan şeydi. Tanrı aşkına, Aralık ayındaydık ve vücudunun büyük bir kısmını kış havasına maruz bırakmıştı. Soğuk algınlığı yüzünden burnunu çekmemesi şaşırtıcıydı. "Ben baksam iyi olur."

Clara anlayışla başını salladı. Çocukları olduğunu söylemişti Sinclair'e, iki yetişkin oğlu. Çocukluklarının çoğunu okulda ve şimdi de üniversitede geçirmişlerdi. Sinclair, Andrew'un henüz bir okula gönderilmediğinden bahsettiğinde şaşırmış görünüyordu.

Sinclair kapıya doğru yürüdü ve gömlek kollu olduğunu hatırlamadan önce kapıyı iterek açtı. Bertie eşikte duruyordu, gözleri parlıyordu ama neşeyle değil. Sinclair'in gevşemiş gömleğini ve buruşuk yeleğini öyle bir bakışla süzdü ki, Sinclair burada neler olup bittiğini çok iyi anladı.

"Andrew kayıp," diye duyurdu.

Kapının Bertie'nin gözünden sakladığı Clara endişeli görünüyordu. Sinclair ona başını hafifçe salladı.

"Andrew sık sık kayboluyor," dedi Bertie'ye. "Macaulay'i bul ve ondan evi aramana yardım etmesini iste. Macaulay onun bütün saklanma yerlerini bilir."

"Evi aramak zorunda değilim," dedi Bertie. Koyu mavi gözleri, yanaklarındaki güzel kızarıklık, kırmızı dudakları çok renkliydi. "Onun tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Bana izin verirsiniz..."

Bertie, Sinclair onu durduramadan kolunun altından geçip odaya girdi. Yanından geçerken sıcaklığı Sinclair'in üzerine yayıldı ve Sinclair ona doğru eğilip sıcaklığını kendinde toplamak istedi. Karmakarışık saçlarını yuvarlamak, yüzünü saçlarına gömmek istiyordu.

Bertie onu fark etmemiş gibi yaparak Clara'nın yanından geçti ve Sinclair'in yatak odasına açılan çift cepli kapıları açtı. Hiç tereddüt etmeden Sinclair'in yatak odasına girdi ve doğruca onun yatağına doğru yürüdü.

İçerideki oda loştu, aydınlatmak için sadece bir gaz lambası kısıktı. Bertie yetkin bir elle ışığı açtı ve yatağın ortasındaki bir yumrunun üzerindeki örtüleri geriye attı.

Andrew battaniyelerin arasından fırlayarak doğrudan Sinclair'in üzerine atladı ve Sinclair oğlunu yakaladığında sendeleyerek geri çekildi.

"Baba!" Andrew kollarını babasının boynuna dolayarak bağırdı. "Ben de seni bekliyordum!"

Andrew çok *sıcaktı*. Sinclair'i sevgi seli sardı ve oğlunu sert bir kucaklamayla kendine çekti. Andrew'un sevgisi Sinclair'in üzerine aktı, çocuk da bu sevgiye cömertçe karşılık verdi. Onu kucaklamak, kötü bir rüyadan uyanıp gerçekte yüzleşmek gibiydi.

Andrew kısa süre sonra kıvrandı, hapsedilmekten hoşlanmıyordu. "Beni yatağa yatır, baba.

Ve bana bir hikaye anlat."

Sinclair'in öfkelenmesi, Andrew'u ayağa fırlatması, Bertie'nin üzerine atması ve ona suçlamalarına dikkat etmesini söylemesi gerekiyordu. Biricik oğlunu sürgün etmeli ve böylece cinsel tatmin işine geri dönebilmeliydi.

"Andrew," dedi Sinclair. "Seni yukarı çıkaracağım."

Hayal kırıklığına uğramış ama aynı zamanda anlayışlı görünen Clara'ya baktı. Bu anlayış Sinclair'in ona karşı biraz yumuşamasına neden oldu. Cildinin ölü bir balığınkı kadar soğuk olmasına engel olamıyordu.

"Bertie, Macaulay'i çağır ve Bayan Thomalin'in eve döndüğünden emin olmasını söyle. Ona arabamı ödünç vereceğim." Sinclair Clara'yı selamladı. "İyi geceler, madam."

Clara, sanki aşağıdaki insanlarla dolu resepsiyon odasında hâlâ giyinikmişler gibi kibarca başını salladı. "Elbette. İyi geceler Bay McBride."

Bertie yine onu fark etmemiş gibi yaparak Sinclair'in yanından geçip kapıya doğru ilerledi, etekleri Sinclair'in bacaklarının arasından akarken sıcaklığını koruyordu. Sinclair de onu takip ederek Andrew'u karanlığın içinden çocuk odasının parlak sıcaklığına doğru taşıdı.

Bertie Macaulay'i alıp kapıyı kapattıktan sonra döndüğünde Sinclair Andrew'u yatağına yatırıyordu, Clara Thomalin'le planladıkları gece bir anda yok olup gitmişti.

Bertie yakınlarda oturmuş, Andrew'un gömleğini tamir ediyordu -Andrew her gün kıyafetlerini yırtıyordu, bu yüzden her zaman tamir gerekiyordu- Sinclair oğluna ve kızına ordudaki seyahatleriyle ilgili hikâyeler anlatırken dinliyordu.

Mısır'a ve Sudan'a gitmiş, piramitlerin harikalarını ve çoktan gitmiş uygarlıkların mezarlarını görmüştü. İki çocuk hikâyeye göre gülüyor ya da ürperiyor, babalarının söylediği her kelimeye kilitleniyorlardı. Bertie dikiş dikerken, babalarının onlarla gerçekten iyi anlaştığını gözlemledi. Ne yazık ki bütün gün kuru kâğıtları ve doldurulmuş tişörtlü avukat arkadaşlarıyla kapalı kalmak zorundaydı.

Bir süre sonra gözler ağırlaştı ve hem Cat hem de Andrew esnemeye başladı. Sinclair Andrew'un alnından öptü, sonra hikâyeleri dinlemek için Andrew'un yatağına gelen Cat'i kendi yatağına taşıdı. Onu yatağına yatırdı ve oyuncak bebeğini de içine alacak şekilde yorganı üzerine örttü.

Ancak Sinclair Bertie'ye döndüğünde babalık duygusu kayboldu ve avukatın sertliği geri geldi. Bertie'ye kendisini takip etmesini işaret etti ve çocuk odasının kapısını sıkıca kapattı.

"Andrew seni görmek istedi," dedi Bertie, Sinclair daha konuşmadan. "Onu suçlayamazsın."

"Suçlamıyorum. *Seni* suçluyorum." Sinclair kollarını kavuşturdu ve ona sert bir bakış fırlattı.

Nefis bir resim çizdiğinden eminim. Gömleği geniş omuzları boyunca uzanıyor, manşetleri kalın bileklerini zorluyordu. Yeleği dar gövdesini sarıyordu ve açık gömleği ona kahverengi boğazının kışkırtıcı bir görüntüsünü veriyordu.

"Onu yatağa zincirleyemem." Bertie ellerini sıktı. "Ya da kapıya gerilmiş uyuyamaz. Fark etmez-Andrew gider borusundan aşağı tırmanır. Yatak odasının kapısını kendisinin açmasına izin vermek daha güvenli."

Sinclair'in kaşları çatıldı, kaşlarını çatması onu ne yazık ki daha da yakışıklı yapıyordu. "Onları izlemen için sana para ödüyorum."

"Sadece yeni bir mürebbiye tutana kadar, demiştiniz." Bertie başını salladı. "Andrew'a göz kulak olmadığım için kızgın değilsin. Kızgınsın çünkü o kadının donuna girmek istedin ve ben seni dururdum. Ne kadar merhametliydim, değil mi? Onu yatak odana götürdüğünü ve Andrew'un üzerine bıraktığını bir düşünsene." Bir kahkaha atarak sözünü kesti. "Bu görülmeye değer bir şey olurdu."

Sinclair bir adım daha yaklaştı ve bir kolunu açarak parmağıyla Bertie'nin yüzünü işaret etti. Manşeti bileğinden yukarı çıkmış, yuvarlak, buruşuk bir yara izi ortaya çıkmıştı.

"Benim için çalışıyorsun. Yani kendi evimde ne yaptığım beni ilgilendirir ve bu konuda spekülasyon yapmanıza gerek yok. Sizin deyiminizle 'o kadın' baldızlarımin arkadaşı."

"Onu getirdiklerini gördüm." Bertie başını eğdi ve parmağının ucunu inceledi. "Bir fahişe yine de fahişedir, düşeslerle içli dışlı olması önemli değil. Seni biraz zahmetten kurtardım, biliyorsun. Parana el koyabilmek için seni kendisiyle evlenmeye ikna etmenin bir yolunu bulacaktı. Onun gibileri daha önce de gördüm."

Sinclair'in ağız gerildi. "Bayan Thomalin bol parası olan dul bir kadın-" Sanki onun mali durumu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmiş gibi sözünü kesti. "Ve benim evlenmek gibi bir niyetim yok-" Uzun bir nefes aldığında sözleri kesildi. "Herhangi biriyle."

Bertie, "Bu durumda, o gerçekten bir fahişe," dedi. *Ve işte ben, onun yerini almak için her şeyimi verebileceğim halde, çok erdemliymişim gibi davranıyorum.*

Sinclair'in geniş işaret parmağı Bertie'ye tekrar saplandı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet, öyle. Yani, üst tabakadan olması önemli değil. İnsanlar insandır, değil mi? Senin vücudunu istiyor, ama eğer alabilirse paranı da alır."

"Dur."

"Ben sadece gördüklerimi söylüyorum." Bertie omuz silkti. "Demek onunla biraz zaman geçirmeyi kaçırdın. Eve hiç gelmediğin ve geldiğinde de bu kadar huysuz olduğun için haklısın."

Sinclair'in yüzü kıpkırmızı oldu. Bertie çok ileri gittiğini biliyordu ama içini sıkıcı acı dinmek bilmiyordu. Onu sokağa atmasına izin verdi - Bertie daha önce de hayatta kalmıştı ve yine hayatta kalacaktı.

Kalbinde büyük bir boşlukla.

Sinclair ona doğru bir adım daha attı ve Bertie kendini duvara yaslanmış bulana kadar geri çekildi. Bu sahanlıkta mobilya namına pek bir şey yoktu, sadece çıplak duvarlar ve iki oda arasında bir gaz lambası vardı.

Sinclair onu sarmaladı, sıcaklığı tüm soğukluğu uzaklaştırdı. Ondan başka bir şey göremiyor, onun sesinden başka bir şey duyamıyor, dünyanın geri kalanı belirsiz bir bulanıklığa dönüşüyordu.

Yine konuşuyordu, başka bir şey söylüyordu, geniş parmağı burnunun bir santim ötesindeydi. Tırnaklarını güzelce kesmiş ve temiz tutmuştu ama küt eli kalemden çok kılıç tutmaya uygundu. "Bertie, sen-"

Kalbi küt küt atan Bertie öne doğru eğildi ve adamın parmağının ucunu ısırıldı.

Sinclair dondu kaldı, kelimeler ölüyordu, gri bakışları kızın parmak ucuna kapanan ağzına sabitlenmişti. Göğsü keskin bir şekilde yükseldi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

Bertie'nin bildiği bir sonraki şey, ellerini başının üzerine kaldırmış, duvara yaslanmış olduğuydu. Bilekleri Sinclair'in kavrayışına sıkışmıştı, duvar kâğıdı parmaklarının arkasına kadar soğuktu. Sinclair ona doğru eğildi, vücutlarını birbirinden ayıracak kadar yaklaşmıştı.

Bertie'nin kalbi güm güm atıyor, elleri onun güçlü ve sert parmaklarının altında sıkışıp kalıyordu. Bertie, Bayan Thomalin'in parfümünün kokusunu adamın kıyafetlerinden, keskin erkek kokusundan ve şampanyanın tatlılığından alıyordu.

Sinclair gözlerini kapadı, başını hafifçe eğdi ve daha yakına eğildi. "Çok sıcaksın."

"Burası çok havasız," diye fısıldadı Bertie. Sinclair'in evi kışın soğğunun çoğunu dışarıda bırakıyordu.

Sinclair başını salladı, başparmakları kadının bileklerini okşuyordu. Daha da yaklaştı, burnuyla yanağını sıyırdı. "Çok sıcak."

O zaman seni ısıtayım. Bende yedek var.

Sinclair sol elini duvardan çekti. Uzun vücudu neredeyse onunkine değiyordu ama tam olarak değil. Aralarından bir esinti bile geçebilirdi. Kalçalarının Bertie'nin etekleri üzerindeki hafif baskısı ve bileklerindeki elleri tek temas noktalarıydı.

Gece için loşlaştırılmış gaz ışığı, başını çeviren Sinclair'in saçlarının altın rengini yakıyordu. Bir an elini inceledi ve başparmağıyla elinin arkasını okşadı. Sıcaklık Bertie'nin kolundan aşağıya, kalbine doğru yayıldı.

Sinclair onun işaret parmağını düzeltti ve dudaklarına götürdü. Parmağının ucunu öptü, sonra Bertie'nin ona yaptığı gibi dişlerini parmağın etrafına geçirdi.

Bertie hafif bir çığlık attı, havaya ulaştığında daha çok bir soluktu. Sinclair bir an dişledi, sonra gözlerini kapadı ve parmağını ağzına kadar soktu.

Vücudundan erimiş bir akıntı halinde ateş akıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti ve Sinclair neredeyse hiçbir şey yapmıyordu - parmağını emiyordu, hepsi bu. Ama dilinin sıcaklığı, dudaklarının çekiciliği içindeki ateşi körükledi. Göğüsleri ağırlaşmış, korsesinin sıkılığına doğru itiliyordu.

Sinclair'in kirpikleri, tıpkı saçları gibi, güneş yanığı teninde hafif, keskin çizgiler halindeydi. Bertie onu kendine çekmek, saçlarını düzeltmek, ensesini okşamak, tüm acı çizgilerini yatıştırmak istedi. Ama ona dokunmaktan, büyüü bozmaktan korkuyordu.

Sinclair ona doğru sonuna kadar adım attı, esinti için boşluk ortadan kalktı.

Sıcaklığa ihtiyacı olduğunu iddia edebilirdi ama Sinclair'in kendisi de yeterince sıcaktı. Kendini duvara yaslamak için Bertie'nin diğer elini bırakırken, işaret parmağını yaladı ve ardından ikinci bir parmağı ağzına götürdü.

Bertie'nin nefesi bu kez daha yüksekti, yüksek salonda ve tavandaki oymalı frizde yankılandı. Sinclair, vücudu Bertie'nin vücuduna bastırırken ve ağzı çalışırken hiç ses çıkarmadı.

Dilinin gücü, parmaklarını çekiştirmesi Bertie'nin bedenini akkor haline getirdi. Sarsılıp ona durmasını söylemesi gerektiğini biliyordu; bunu yapmazsa ölecekti. Ama o zaman durabilirdi.

Kanı yoğunlaşmıştı. Başka hiçbir şey yoktu, dünyada kendisinden ve güzel evinin üst koridorlarında ona doğru bastıran bu sert, güçlü adamdan başka hiçbir şey yoktu.

Bertie ona uzanmaktan kendini alamadı. Parmakları Sinclair'in saçlarının ılık parlaklığına değdi ve onu okşadı, dokunuşunu ensesine kadar takip etti. Sinclair boğazından bir ses çıkardı ve ona doğru yaklaştı.

Gözleri yarı kapalı halde bağıını kaldırdı ve dilini Bertie'nin ilk iki parmağına götürdü. Sonra üçüncüsünü ağzına aldı. Sinclair onun sıcaklığını içine çekmeye çalışıyormuş gibi emiği daha da ciddetlendi.

Bertie'nin sırtı duvara yaslanmıştı, ağırlığı onu orada tutuyordu. Ağzı sıcak bir yerdi, dili okşuyor, dişleri hafifçe kazıyordu.

Şehvetliydi, erotikti, kötüydü ve yine de ikisi de tamamen giyinikti, ikisi de dik duruyordu, yatağın yakınında bile değillerdi. Bunda hiç de uygunsuz bir şey yoktu. Ama Bertie'nin dizlerinin bağı çözülmüş, içi titriyordu.

Kadın düşerdi, ama Sinclair de onunla birlikte düşerdi ve Sinclair kadının , yere uzanırdı. Bu sırada Sinclair'in görkemli ağzı kızın parmaklarını sıcak ve acısız bir şekilde sıkıyordu.

Adamın sıcaklığı kızın içine sızdı ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. "Baba?"

Sinclair hareketsiz kaldı. Salondaki her şey onunla birlikte hareketsiz kaldı, sanki an kristal bir şekle bürünmüş, yakalanmış, kımıldamadan duruyordu.

Sessiz, çok uzun bir anın ardından Sinclair, Bertie'nin elini ağzından çekti, başını kaldırdı ve kreş kapısının dışında duran, örgülü siyah saçları omzunda, bebeğini göğsüne bastırmış Caitriona'ya baktı.

Sinclair bir kalp atışından diğerine, bir kadınla zaman geçiren şehvetli adamdan, Bertie'nin mahkeme salonunda ilk kez dönüştüğünü izlediği boş kabuğa dönüştü. Bertie'den aldığı sıcaklık karanlığın içinde kayboldu.

Sinclair boğazını temizledi. "Caitriona. Uyuduğunu sanıyordum."

"Rüyalar gördüm." Caitriona bebeğini daha yakından tuttu, ciddi bakışları babasını, ona yakın olan Bertie'yi ve Bertie'nin haşlanmış yüzünü içine çekti. "Annemi özlüyorum."

"Kahretsin," diye fısıldadı Sinclair o kadar yumuşak bir sesle ki Bertie zar zor duydu. Sinclair'in eli duvar kağıdında sıkılaştı ve onu indirerek tam boyuna doğru doğruldu.

Sanki onu fark etmemiş gibi Bertie'nin yanından ayrıldı. Bertie sırtını duvara yasladı, onu ayakta tutan tek şey buydu. Bacakları kesinlikle -Rüzgarda sallanan körpe çiçek sapları gibi titriyorlardı.

Sinclair Caitriona'ya yaklaştı ve elini uzattı. "Ben de onu özlüyorum, Cat."

Caitriona ondan uzaklaştı. "Bertie'yi istiyorum."

Sinclair'in göğsü sert bir nefesle yükseldi ve ona uzattığı eli sıkıştı. Bir başka donuk an boyunca koridorda kimse kıpırdamadı.

Sonra Sinclair ikisine de bakmadan sert bir tavırla merdivenlere doğru döndü. "Bertie, onu yatağına götür," dedi sert bir sesle ve sessizlikte ayak sesleri ağırlaşarak aşağı inmeye başladı. Bertie ve Cat onun çalışma odasının kapısını açtığını duydular; sonra kapının çarpma sesi merdiven boşluğunda bir aşağı bir yukarı yankılandı.

Bertie yutkundu, boğazı acıyordu. Kendini duvardan uzaklaştırdı ve Cat'in yanına gitti. "Gel tatlım," dedi elini uzatarak.

Bertie Caitriona'yı yatağına geri götürdü ve onu yatırdı. Cat, Bertie arkasını dönmek üzereyken ona uzandı ve çocuğun gözlerindeki bir şey Bertie'nin durmasına neden oldu. Bu küçük kız, Bertie'nin gelişinden beri neredeyse hiç duygu göstermiyordu - bir anda ruh hali değişebilen Andrew'un tam tersi. Cat sadece herkesi izliyordu, sanki bir şey bekliyormuş gibi, belki de bunu o kadar uzun süredir yapıyordu ki neyi beklediğini unutmuştu.

Yine de şu anda Cat'in gözlerinde korku vardı. Gördüğü rüya her neyse, söylemedi ama Bertie'nin gitmesini istemediği açıktı.

Bertie ona , koltuğu yatağa çekmek için Caitriona'nın elinden kurtuldu ve tamir sepetine uzandı.

Bertie iğneye yeniden başlarken elleri titriyor, Sinclair'in ağzına götürdüğü parmakları ateşten şeritler gibi yanıyordu.

"Bertie." Sözcük çatallaşarak çıktı ve Sinclair boğazını temizledi. "Bayan Frasier."

Bertie ertesi sabah Sinclair'in çalışma odasındaki masasının önünde dururken kalbi küt küt atıyordu. Sinclair masanın diğer tarafında ayakta duruyordu. Bertie içeri girdiğinde okuduğu ya da toparladığı ya da her ne yapıyorsa yaptığı kâğıtlardan başını kaldırıp ona bakmamıştı bile ve şimdi göğsü sıkışmış bir halde onun devam etmesini bekliyordu.

Masa aralarında sağlam bir engeldi, tıpkı eski İskoçların -Sinclair'in atalarının- İngiltere'yi ele geçirmesini önlemek için inşa edilen Hadrian Duvarı gibi. En azından Bertie'nin Andrew ve Cat'e okuduğu kitapta Hadrian Duvarı'nın bu konu hakkında olduğu söyleniyordu. Sinclair duvarın arkasından çıkmıyordu ve masa ona giden yolu kapatıyordu.

Bertie'nin başı da neredeyse kalbi kadar ağrıyordu. Sol eli kaskatı kesilmişti, çünkü uykusunda sıkıştı. Cat derin bir uykuya daldığında, rüyalarında kıpırdamadığında, Bertie yatağa gitmiş, ancak kendisi uyanık kalmıştı. Ne zaman uykuya daldıysa, rüyasında Sinclair'in ağzını parmaklarının üzerinde görüyordu, dudaklarının sıcaklığını, dilinin sıcaklığını. Bu sabah uyandığında, elini avucunun içinde öyle sert bir şekilde kıvrılmış buldu ki, avucunu açıp sertliği ovmak zorunda kaldı.

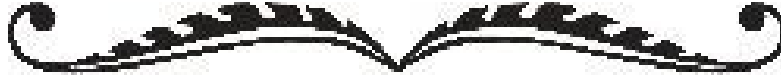
Bertie yatak odasından giyinik ama kumral gözlerle çıkmıştı ki Aoife, Bay McBride'in konuşmak istediğini söyledi.

"Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" Bertie konuşmasını yumuşatma zahmetine girmeden sordu. Bayan Hill ona daha düzgün konuşmayı öğretiyordu ama Bertie'nin bu sabah bunu deneyecek hali yoktu. "Aoife sikli bir kuş istediğini söyledi."

"Biliyorum." Sinclair sonunda ona baktı. Elinde bir kalem vardı ama o kadar sıkı tutuyordu ki her an ikiye ayrılabilirdi. "Bayan Frasier. Çocuklarım sizi çok seviyor ama gitmek isterseniz anlayışla karşılarım."

Bölüm 9

"Gitmek mi?" Bertie ani bir panikle sordu. Dünya ayaklarının altından kayıp gitmiş gibiydi. "Nereye?"

Sinclair'in gözleri titredi, dün gece onları dolduran sıcaklık kaybolmuştu. "İstifa et demek istedim. Haber ver. Kendini başka bir yere götür."

Bertie masaya doğru bir adım attı. "*Gitmemi* mi istiyorsun?"

Sinclair uzun bir süre onu inceledi, parmağında çok günahkâr bir his uyandıran ağzı gerildi. "Gitmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Neden?" Kelimeyi durduramadan ağzından çıkıverdi. Bertie'nin boğazı kurumuştı, bu da ağrıyan başına yardımcı olmuyordu. "Hanımın hakkında sana laf attığım ve sonra da kendimi sana attığım için mi?"

Kalem düştü. Sinclair yumruklarını sıktı, sonra sanki kendini zorlamış gibi yumruklarını açtı ve tekrar boğazını temizledi. "Hayır, çünkü size karşı uygunsuz davrandım."

Bertie'nin gözleri büyüdü. Uygunsuz mu? Uygunsuz davrandığını mı düşünüyordu?

Bu bir . "Dul kadına karşı çok daha uygunsuzdun."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. Çatlayana kadar kendini tutmak yerine neden masanın etrafından fırlayıp ona bağırmaya başlamamıştı? Tertemiz takım elbisesinin katmanları altında sıkışmış iri vücudu, sanki büyük bir çabayla kendini yerinde tutuyormuş gibi hafifçe sallanıyordu. "Bayan Frasier . . ."

Çok resmi. Artık *Bertie* değil, *Bayan Frasier*, sanki gerçekten mürebbiyeymiş gibi. "Gerçekten," dedi. "Bana yaptıkların hiçbir şey değildi."

"Hiçbir şey *değildi*, mesele de bu zaten." Sesi biraz yükseldi.

"Eh?" Bertie, anlamı uyuşmuş beynine damlayana kadar ona baktı. "Hayır, demek istediğim ... Ben aldırmadım."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti. "Ama dikkat etmelisin."

"Şey, yapmadım ve belki de dul olduğumu söylediğim gibi bir fahişe olduğum anlamına geldiğini düşünüyorsunuz, ama-" Bertie neden gevezelik ettiğine dair hiçbir fikri olmayan kadının sözlerini güçlükle kesti. "Sen *yanlış* bir şey yapmadın. Beni öpmedi bile." Ama Sinclair'in onun parmaklarını emme şekli, doğru eğilme şekli

öpüşmekten daha güçlüydü. Bu karşılaşma bedensel tutkuyla, daha önce hiç bilmediği bir arzuyla ilgiliydi. Bunu tekrar ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Sinclair sert sesiyle, "Ben sizin işvereninizim," dedi. "Kendimi onurlu bir adam olarak görüyorum, bu da aşçıdan ikinci hizmetçiye kadar evimdeki herkese istediğini yapmamam gerektiği anlamına geliyor."

"Ooh, bunu Bayan Hill'le denediğini görmek isterdim." Sinclair'in soğuk ve kibirli hizmetçiye aşık bir beyefendi gibi davrandığını hayal etmek Bertie'nin ağzından histerik bir kahkaha yükselmesine neden oldu.

"Bu hiç komik değil," dedi Sinclair, sesine hırıltı geri dönmüştü.

"Evet, öyle." Bertie masaya doğru bir adım attı. "Dostum Ruthie bana uzun zaman önce mutfak hizmetçiliği yaptığı bir yerden bahsetti - evin erkeği istediği hizmetçiye ve uşaklardan birkaçına fitilini batırıyormuş. Adam Ruthie'ye hiç ulaşamamış, çünkü Ruthie annesine anlatmış ve annesi de onu oradan çıkarmış."

"Bertie." Sinclair ellerini kaldırdı. "*Dur.*"

Bertie'nin dili sürçtü. "Mesele şu ki, sen öyle biri değilsin. Seninle benim aramda olan şey ... seninle benim aramda. Ama gitmemi istiyorsan, giderim." Son sözleri söylerken yutkunmak zorunda kaldı. Boğazı çok acıyordu, belki de üşütmüştü.

"Bilmiyorum." Kelimeler hızla döküldü. Sinclair yumruklarını tekrar sıktı, elleri masaya sürtündü.

Bertie, dün gece kolunu kaldırırken bileğindeki yara izini hatırladı ve şimdi ona doğru gidip kolunu yukarı itme isteğine direndi. Onun bronzlaşmış bileğini dudaklarına götürüp yara izini öpecek, belki de yalayacaktı. Tadının nasıl olduğunu merak ediyordu.

Bertie göğüslerinin gerildiğini hissetti ve bu hayali kovmaya çalıştı. Böyle şeyler hayal ederse asla düzgün düşünemezdi. "O zaman neden gitmemi istedin?"

Sinclair öfkeli bir nefes verdi. "Lanet olsun Bertie, asil olmaya çalışıyorum."

"Şey, yapma. Sana yakışmıyor. Bitirdin mi? Verecek derslerim var."

Hadrian Duvarı'nı aralarında tutarak yumruklarını masaya dayadı. "Evet, evet. Git," dedi sıkıntıyla, sanki Bertie *onu* çağırmaya değil de rahatsız etmeye gelmiş gibi.

Bertie kapıya yöneldi, bir kovulma sesi duyduğunda bunu anlıyordu ama eli porselen kapı kolunda oyalandı. "Şimdi odana mı gidiyorsun?"

"Evet."

"Ah." Bertie bu odada kalıp onunla daha uzun süre konuşabilmek için söyleyecek daha fazla şey düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. "O zaman sana iyi günler."

"Teşekkür ederim," dedi Sinclair. Gri gözleri odanın öbür ucundan onu delip geçti. Onun gitmesini istiyordu, hiç şüphesiz.

Bertie onun yanından ayrılmadan önce reverans falan yapması gerektiğini hissetti ama o bir kral ya da dük değildi. Sadece bir adamdı - uzun boylu, yakışıklı, sıcak ve harika bir sesi olan yalnız bir beyefendi ve o da onun çocuklarının mürebbiyesiydi.

Sabahları ona valizini uzatabilse, iyi günler dilese ve bir hoşça kal öpücüğü verebilse ne güzel olurdu. Ve onu eve döndüğünde yine bir öpücükle karşılasa, onu kollarının arasına alıp orada olmaktan ne kadar memnun olduğunu söylese.

Bertie, Sinclair'e başıyla kısa bir selam vermek ve kalbi küt küt atarak kapıdan çıkmakla yetinmek zorunda kaldı. Sinclair hiçbir şey söylemedi, seans bitmişti.

Bertie merdivenleri koşarak çıktı, kendi odasına döndü ve kendini sakinleştirip çocuk odasına ve orada onu bekleyen cıvıl cıvıl çocuklara gidebilmek için bir süre yerde volta atmak zorunda kaldı.

"Şimdi ne var?" Sinclair, başını kapının önüne koyan kâtibe ters ters baktı. Başını kaldırıp bu sabah aldığı isimsiz mektuplardan birine baktı, artık genel mahkemelerin günlük işleyişiyle ilgilenmiyordu.

"Lord Hazretleri'yle görüşmeniz var," dedi kıdemsiz kâtibi Henry. "Eğer acele etmezseniz, efendim, geç kalacaksınız."

"Lanet olsun."

Sinclair parmaklarını yakan mektubu bir kenara itti ve ayağa kalkmaya çalıştı. Tüm vücudu kötü hissediyordu, bacakları kaskatı kesilmişti. *Kaskatı olan tek şey bacakları değildi.* Sinclair bütün gece sert ve öfkeli bir şekilde uyanık kalmış ve Bertie'yi göndermenin en iyisi olduğuna karar vermişti. Akıl sağlığını yeniden kazanmasının tek yolu buydu. Ya onu yatağına götürüp ona olan ihtiyacını hafifletecek ya da onu gönderecekti.

Ama Bertie'yi onu kovması için çağırdığında, ki bu yapılması gereken en mantıklı şeydi, Bertie kararlı bir şekilde masasının önünde durmuş ve ona bir aptalmış gibi bakmıştı. Gitmek istemiyordu ve Sinclair de onun gitmesini istemiyordu.

Her halükarda gidecek hiçbir yeri yoktu ve bunu ikisi de biliyordu. Seçenekleri Doğu Yakası'nın kenar mahalleleri ya da arkadaşının tarif ettiği gibi personel üzerinde güç kullanan bir aristokratın başka bir eviydi. Sinclair bunun olmasına izin verirse lanet olsun. Ayrıca Richards *ona* Eleanor'un arabacısının anlattıklarını, rutubetli odaları ve Bertie'nin ayrılmak istediğinde onu tutmaya hazır olan zorba babasını anlatmıştı. Sinclair onu asla oraya geri göndermezdi.

Ama *bir şeyler* yapmak zorundaydı. Bütün gece uyanık kalamazdı ve yine de davalarına dikkatini verebilirdi. Bertie'nin yeni ve ilkel mürebbiye önlüklerinin düğmelerini açmayı hayal ederken, bir yargıcın karşısına çıkıp ona mümkün olan en kibar ifadelerle lord hazretlerinin bir pislik olduğunu söyleyemezdi.

Sinclair cüppesini kapıp Henry'nin peşinden dışarı çıkarken, her zaman gece odasında kalabileceğini düşündü. Hiç kalmamıştı, hep eve, genç ailesinin yanına dönmek istiyordu ama Bertie'nin her gece onun bu kadar yakınında uyduğunu bilmek onu çıldırtacaktı.

Henry, Sinclair'in Essex Court'tan Middle Temple Hall'a doğru yürümeden önce cüppesini düzeltmesine ve saygın görünmesine yardım etti. Kahverengi tuğlalı bina, beyaz köşe süslemeleri ve is lekeli pencereleriyle, bahçelerin yeşili üzerinde bir katedral gibi duruyordu, heybetli bir hukuk yapısı. Duvarlar dış dünyaya buranın önemli bir öğrenim ve ağır kararlar yeri olduğunu söylüyordu. Eğer Sinclair içerideki adamların çoğunu bu kadar iyi tanımasaydı, buna inanabilirdi.

Sinclair'in Ruth Baxter davası yüzünden kafasını karıştırmaktan zevk aldığı Lord Hazretleri Sör Percival Montague, Sinclair bu toplantı için tuttuğu odaya girdiğinde ayağa kalkmadı. Sör Percival, hem dostları hem de aleyhtarları için Yaşlı Monty, Sinclair onun ete ve içkiye düşkün olduğunu bilse de, kadavra gibi bir görüntüsü vardı. Çökmüş yüzünde sulu mavi gözleri, ince dudakları, grimsi bir teni ve kelleşmiş başının tepesinde bir tutam saçı vardı.

Sir Percival yakınlarda bekleyen bir uşağa parmaklarını şıklattı ve iki bardak şeri doldurmasını işaret etti. "İskoç viskim olmadığı için üzgünüm," dedi Yaşlı Monty, hiç de üzgün görünmüyordu. "Ama sabahları biraz şeri içmeyi severim. Sindirimi rahatlatır."

Sinclair şeri içmeyi aşırı tatlı ve tiksindirici bulsa da kibarca bir bardak kabul etti.

"Neden buluştuğumuzu biliyorsunuz," dedi Sör Percival. Kadehini boşalttı ve uşağın daha fazla doldurması için kaldırdı.

Sinclair sakince, "Ya Ruth Baxter davasında savcılıktan savunmaya geçtiğim için beni uyarmak istiyorsunuz," dedi, "ya da kürsüdeki yerim için kışımı ölçüyorsunuz."

Yaşlı Monty acı çekmiş görünüyordu. "Olayları her zaman açık sözlü bir şekilde ifade ediyorsun McBride. Bu, seni kaba ve eğlenceli bulan bazı meslektaşlarıma seni sevdireyor ama bana sevdirmiyor. Bunu unutmamaya özen göster. Elbette Baxter davasında tamamen haklıydınız - tutuklanan adam her şeyi itiraf etti ve kısa süre içinde yaratıcısına ya da Dartmoor'un kasvetine kavuşacak. Ama mesleğinizde hızla ilerlediğiniz bir sır değil. Bir ipekli için gençsiniz, değil mi?"

Sinclair otuzlu yaşlarındaydı. "Çok çalıştım. Yapacak başka bir şey yok, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Monty şarabını içti ve bardağı tekrar uşağına uzattı. "Bir avukatın işiyle yakından ilgilendiğini görmek hoşuma gider. Aile babası mısınız? Evlisiniz, değil mi?"

Sinclair bu adamı Tapınak'a geldiğinden beri tanıyordu ama Yaşlı Monty kimsenin hayatıyla ilgili hiçbir ayrıntıyı, hatta kendi hayatıyla ilgili bile neredeyse hiçbir ayrıntıyı hatırlamamasıyla ünlüydü. "İki çocuğum var," dedi Sinclair. "Karım ..." Durdu ve yutkundu. *Affet beni Maggie*. "Karım yedi yıl önce vefat etti."

"Ah? Bunu duyduğuma üzüldüm."

Bu bir sempati miydi yoksa Sinclair'in artık evli olmadığını duyduğuna üzülmüş müydü, Sinclair bilemiyordu. "Teşekkür ederim," demeyi başardı.

"Bir avukatın yerleştiğini görmek hoşuma gidiyor. Bir eş bir erkeği evde tutar ve yaramazlıktan uzak tutar, değil mi?"

Sinclair başını sallamaya karar verdi. Sinclair, Bertie'nin bu sabah ima ettiği gibi her zaman işine hapsolmuş sıkıcı bir adam olmamıştı. Andrew'un tuhaflıkları miras kalmıştı; hem Sinclair hem de Elliot evcilleştirilmesi imkânsız, vahşi McBride çocuklarıydı. Patrick onlardan umudunu kesmişti ama her ikisi de orduya katılınca daha iyi hissetmişti -Elliot Hindistan'a, Sinclair Afrika'ya gitmişti.

Sinclair bir subay olarak iyi iş çıkarmıştı ama vahşi yönünü görev dışında da korumuştı. Maggie onu yanına aldıktan sonra Sinclair, iğrenç bir İngiliz subayının çadırını keçilerle doldurmak gibi eğlencelerden vazgeçmişti.

Aslında Sinclair ona hikâyeyi anlattığında kahkahalarla gülmüştü. Söz konusu İngiliz subay, kendisine yardım etmesi için görevlendirilen Mısırlı çocuklardan birini acımasızca dövmüştü. Sinclair keçilerin mümkün olan en kötü pisliği yarattığından emin olmuş, sonra İngiliz yüzbaşısı kamptan biraz uzağa götürmüş ve yumruklarıyla duygularını açıklamıştı.

"Gözlemlediğim kadarıyla gençsin," dedi Monty. "Her zaman yeniden evlenebilirsin."

Sinclair'in öfkesi kıpırdandı. *Tabii ya*. Bir eş gittiğinde, onu kökünden sök ve yerine bir başkasını dik. İyi görünen ve mobilyalarla uyumlu bir tane seçin.

"Belki de," dedi Sinclair sözünü eğip bükmeden.

"Tavsiyemi dinle evlat. Komiteler bir adamın anlaştığını görmek ister. Bir yargıcın skandala karışmasından korkmak istemezler. Söylememde bir sakınca yoksa, adınız zaten yeterince skandalla anılıyor."

Sinclair gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?" En azından bugünlerde örnek bir hayat sürüyordu. Son birkaç yıldaki ilişkilerini son derece ihtiyatlı bir şekilde yürütmüştü.

"Kardeşlerin ve kız kardeşin." Monty parmaklarını birleştirdi, şimdi Sinclair'in hayatının her ayrıntısını hatırlıyor gibiydi. "Biri neredeyse delirmek üzereydi, kendini İskoçya'nın vahşi doğasında saklıyordu. Sonra en küçük kardeşin ve kısa süre önce Southdown Düşesi ile neden olduğu skandal vardı. Ve kız kardeşiniz, tabii ki, kötü şöhretli Mackenzie ailesiyle evleniyor. Lord Cameron Mackenzie'nin korkunç bir şöhreti var, ilk karısını öldürdüğü söyleniyor ve bir de kız kardeşiniz var, kraliçenin nedimesi.

-Onunla zıplamak." Monty başını salladı. "Kürsüdeki bazılarımız seni düşünmeye bile hevesli değildi ama sana bir şans vermem için beni ikna edenler oldu."

Sinclair'in öfkesi yükseldi, mizah anlayışının karanlık tarafı kaşınmaya başladı. "Belki de kardeşlerimi yenileriyle değiştirmem gerektiğini düşünüyorsun." Aksanının kalınlaşmasına izin verdi. "Belki sipariş üzerine yapılır."

Monty burnunun ucuyla bakarak, "Alınmana gerek yok, McBride," dedi. "Bu kötü bir tavsiye değil. Saygıdeğer genç bir kadınla evlen, karının ailesi senin yaptığın utancı yok edecektir."

"Borçlar ve krediler, ha?" Sinclair sordu.

"Aynen öyle." Monty neredeyse gülümsedi. "Olayı kavramışsın. Mükemmel ailelerden gelen, uygun olabilecek birkaç genç kadın tanıyorum."

"Erkek kardeşlerim ve birçok baldızım da öyle," dedi Sinclair, sesindeki sıkıntıyı bastırmaya çalışarak. Bir gece önceki soğuk teni ve renksiz yüzüyle Clara Thomalin'i düşündü. Belki de yeterince iyi bir

ama hayat arkadaşı olarak değil. "Uygun kadınlarla dolup taşıyorum."

"Küfretmeye gerek yok, sanırım İskoçlar böyle yapar." Monty sandalyesinde arkasına yaslandı ve elini kovarcasına kaldırdı. "Söylediklerimi iyi düşün McBride. Eğer dünyada yükselmek istiyorsan, senden daha iyi olanları ve onların tavsiyelerini küçümseme."

Uşak işaretleri anlamıştı. Şeri kadehini yere bıraktı ve Sinclair'e kapıyı açmak için kapıya doğru ilerledi.

Sinclair ayağa kalktı ve gitmek için arkasını döndü, cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Kafasının içinde Bertie'nin sesinin çınladığını duyar gibiydi. Sinclair ona anlattığında, *Aptal ihtiyar,*" derdi. *Örümcek gibi, değil mi? Ağında birinin gelip ona zorbalık yapmasını bekliyor.* Ve o da gülerdi.

Sinclair odasına doğru hızlı adımlarla ilerlerken, Bertie'yle oturup ona her şeyi anlatmayı hiç düşünmeden hayal ettiğini fark etti.

Jeffrey Mitchell gecenin geç saatlerine kadar barda somurtmuştu ve bu sabah bunun bedelini ödüyordu. Başı çarpıyor, gözleri ağrıyordu ve kış gününün bu kadar aydınlık olmasından hiç memnun değildi. Gün ışığı Whitechapel'in birbirine yakın binalarından bile sızarak ona batıyordu.

Evde olmak, küçük lojmanında yalnız kalmak istemiyordu. Kendine Sylvie diyen, Fransız gibi davranan kadını görmek için Hackney'e kadar gitmek istemiyordu, iyi bir binici olsa bile. Jeffrey'den daha fazla Fransız değildi, ama bir fahişeydi ve sahte aksanı ve ismiyle daha fazla daire yakalamıştı.

Jeffrey onu istemiyordu ama. Bertie'yi istiyordu.

Bertie genellikle Jeffrey'ye şeytana gitmesini söylerdi ama bunu söylerken gözleri parlardı. Çok gülerdi - gülmek için harika bir kızdı Bertie. O da azarlayabilirdi ama Jeffrey evlendiklerinde ona bunu yapmamayı öğretecekti.

Ve onunla evlenirdi. Zengin bir beyefendinin fahişesi olmak için kaçması önemli değildi. Bu uzun sürmeyecekti ve geri dönecekti. Jeffrey onu terk ettiği için dövdükten sonra affedecekti. Bunu yapmamayı öğrenecekti. Jeffrey'nin kendisinden başkasına bakmayacağını öğrenecekti.

Bir at arabası dar sokaktan aşağı indi. Jeffrey duvara yaklaştı, büyük atların ve arabanın geçebilmesi için duvara sarıldı. Araba ona yaklaştığında bir adam açık pencereden seslendi. "Sen. Buraya gel."

Burada Jeffrey'den başka pek kimse yoktu, o yüzden kimi kastettiği belliydi. Jeffrey temkinli bir adımla ilerledi. Buralardan geçen soylular bazen sokak sakinlerinden ayak işlerini yapmalarını ister, genellikle fazladan paraya ihtiyacı olan sakinler de bunu yerine getirirdi. Ama bazen beyler bundan daha fazlasını isterdi, özellikle de doğal olmayan iştahları olanlar.

"Evet, sen," diye devam etti adam, pencereden dışarı eğilerek. "Benimle konuşmak isteyeceksiniz, çünkü Basher McBride hakkında bilmek istediklerinizi size tam olarak anlatabilirim."

Jeffrey'nin ihtiyatı onu terk etti. "Şu lanet İskoç avukat mı? Ne olmuş ona?"

Adam Jeffrey'i yanına çağırdı ve Jeffrey arabaya doğru adım atıp içeriye baktı. Adamın neye benzediğini görmeye çalıştı ama beyefendinin şapkası gözlerini kapatıyordu. Diğer zengin koylular gibi giyinmişti; soğuğa karşı ağır bir palto, eldivenler, elini dayadığı baston. Araba pırıl pırıl ve güzeldi, kasasında iri yarı bir arabacı vardı.

"Kadının elinde," dedi adam. "Küçük yankesici. O senin, değil mi?"

Bertie. Jeffrey'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Evet, o benim. Nerede o?"

Adam arabanın kapısını açtı. "İçeri gel," dedi. "Sana her şeyi anlatacağım."

Bertie Hyde Park'ta bir banka yerleşti ve gözünü Andrew'dan ayırmadan Cat ve Andrew'un oynamasına izin verdi. Andrew'un oyun anlayışı deli gibi koşturmak, kuşları kovalamak, bağırmak ve Bertie'ye avazı çıktığı kadar bir şeyler göstermekti. Yanında küçük bir kayık getirmişti ve sakinleştiğinde en yakın gölette yüzdürüyordu. Bertie önce onun koşmasına izin vermeyi ve daha karmaşık şeyleri daha sonra yapmayı öğrenmişti.

Cat ise bankın yanına küçük bir battaniye serdi, bebeğini yanına oturttu ve çay dağıtır gibi yapmaya başladı. Her hareket ciddiye, gülümsemek yoktu, ritüel prova edilmişti.

Bertie spekülâtif bir şekilde onu izledi. Cat'te bir sorun vardı, annesi için üzülmeyin ötesinde bir şey, ama ne olduğunu bilmiyordu. Kızın Andrew'un peşinden koşması, ip atlaması, çember çevirmesi ya da parklardaki küçük zengin kızların yapmaktan hoşlandığı diğer şeyleri yapması gerekirdi. Bunun yerine sessizce oturuyor, gerçek bir keyif almadan hayali çay dolduruyordu. Hizmetçi Aoife her sabah Cat'i bir oyuncak bebekmiş gibi giydiriyor, Cat ise yapılanlarla hiç ilgilenmiyordu. Bu yanlıştı. Zengin ya da fakir, genç ya da yaşlı her kız severdi. Cat giysilerini yırtmamaya ya da kirletmemeye çok özen gösterirdi -her gün güzel bir takım elbiseyi mahvetmeye kararlı olan Andrew'un aksine- ama ilgisi bu kadardı.

Cat çay dökme ritüelini, sanki bitirmesi gereken bir angarya gibi bitirdi, sonra çantasına uzanıp kimsenin görmesine izin vermediği defterini aldı. Kalemî hareket etmeye başladı, Cat sayfalara bakıyor ama yine gerçek bir ilgi göstermiyordu.

Birisi Bertie'nin yanına, ona çok yakın bir yere oturunca bank hareket etti. Yukarı baktı ve tüm nefesi kesildi.

"Bertie-kız," dedi Jeffrey ona şeytani bir sırıtış gönderirken. "İşte buradasın."

Bölüm 10

Bertie hızlıca bir göz attı. Andrew hâlâ koşuyor, uçmaya çalışıyormuş gibi kollarını çırpıyordu ve Cat başını defterinin üzerine eğmişti. Çocukların güvende olduğunu görünce rahatladı ama ılıman kış günü aniden soğudu.

"Burada ne yapıyorsun?" Bertie alçak ama sert bir sesle sordu. "Artık saygın bir işim var. Ne istiyorsun?"

"Benden neden kaçtığını merak ediyordum," dedi Jeffrey. "Sana o kadar kızmıştım ki, Bertie-kız. Ama şimdi ne yaptığını anladım. Doğruca adamın evine girmek zekice. Bize haber gönder, evi boşaltın, *biz* de temizleyelim."

Adam güldü, birayla ıslanmış nefesi kadının üzerinde dolaşıyordu. "Hayır, yapmayacaksınız," dedi Bertie öfkeyle. "Onun ya da evinin yakınına bile yaklaşmayacaksın. Şu anda onun çocuklarına bakıyorum, onun için bir hedef belirlemiyorum.

sen."

"Bir sürü ." Jeffrey birkaç santimlik mesafeyi kapattı. "İstedğin kadar rol yapabilirsin ama saygıdeğer biri değilsin. Asla da olmayacaksın. Tek yapmam gereken bir sulh yargıcına senin yankesici olduğunu söylemek, o da seni hemen huzuruna çıkarır. Yaptığın her şeyi ve aldığın her adamı bildiğinden emin olacağım. Eminim o beyler hala saatlerini, cüzdanlarını ya da mendillerini arıyorlardır."

Bertie daha da soğuklaştı. "Öyle mi? O zaman babamı anlatmak zorunda kalacaksın, çünkü malı o sattı. Sence bir yargıca şeftali satmana izin verir mi?"

Jeffrey'nin ifadesi daha az kesinleşti ama kaşlarını çatarak ona baktı. "Şu süslü kıyafetine bak, kadife yakalı veletlere göz kulak oluyorsun. Bahse girerim onun takım elbisesi ve kızın elbisesi bize bir yıl yetecek kadar para kazandırır, senin sırtındakilerden bahsetmiyorum bile. Bize bilgi vermeye başla, Bertie, yoksa avukatına seninle ve yaptıklarınla ilgili her şeyi anlatırım."

Bertie sarsılarak ayağa kalktı. "Beni zaten biliyor. Ona söyledim."

Jeffrey ona inanmayan bir bakış attı. "Basher McBride'a hırsız olduğunu mu söyledin? Söylemiş olamazsın, yoksa seninle Newgate'te konuşuyor olurum."

"Ona söyledim. Geçen gece onu soymadım, eve götürmem için bana egemenliği verdi. O iyi kalpli biri."

"Sonra da sizden onun mallarına göz kulak olmanızı mı istedi?"

"Evet." Bertie ellerini yeni eldivenlerinin içinde sıktı, yumuşak deriydi ve dikişleri sökülmemişti.

Jeffrey ona baktı, sonra yüzü kızardı ve banktan kalkarak onun üzerinde yükseldi. "Onun için diz çöküyorsun, değil mi? Ayaklarını tavana vuruyorsun ve bana saygıdeğer olduğunu söylemeye çalışıyorsun. Onun için fahişelik yapıyorsun."

"Hayır!" Bertie dedi ki. "Ben asla ..." Yüzü kızardı, çünkü Sinclair'in böyle bir şey söylemesi halinde ayaklarını yerden keseceğini biliyordu. Dün gece parmaklarını emmekten başka bir şey yapmamıştı ama göğsünde ya da başka bir mahrem yerinde de olabilirdi.

"Hayır," diye tekrarladı, sesini sertleştirerek. "Beni ne ? Neden düzgün bir işim olduğuna inanamıyorsun?"

"Çünkü hiçbir centilmen senin gibileri, parasını ödemedi evine ya da çocuklarının yanına almaz. Eğer seninle yatmadıysa, bu *henüz* seninle yatmadığı anlamına gelir." Jeffrey onun bileğini tuttu, Sinclair'in bir gece önce sıkıca tuttuğu bileğini. "Ama sen benim kızımsın Bertie ve artık benimle eve geliyorsun."

Sinclair odasından her zamankinden erken çıkmıştı, Henry'nin öğleden sonra kendisine ulaştırdığı bir başka mektup tüm günü değiştirmişti. Bu seferki isimsiz değildi.

-Daisy'nin kardeşi, Sinclair ve ailesine tehditler savurmaktan gurur duyarak imzalamıştı. Sorun şuydu ki, tehditlerin dışları vardı. Tanrı'ya şükür Sinclair öğleden sonra mahkemede değildi, bu yüzden valizini topladı ve arabasını çağırdı. Bu sabah geldiğinde Sinclair odalara saklanmayı, orada uyumayı,

Bertie'den uzak durmak için her şeyi yapmayı düşünmüştü. Şimdi ise asla yapamayacağını biliyordu. Kayınbiraderinin mektubunu okuduktan sonra Sinclair evde olmak, çocuklarıyla birlikte olmak, onların iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak ve onları ne pahasına olursa koruyacağına dair güvence vermek istedi.

Buna bir de Bertie'nin orada olduğu düşüncesi eklenince, evi bir sığınak gibi onu çağırıyordu. Sinclair onu görmek istiyordu, bunun için yanıp tutuşuyordu. Sadece ona bakabilse, onun saçma sapan sesini ve arsız sözlerini dinleyebilse bile,

her şey daha iyi olacaktı. Kendini çocuklarının mürebbiyesinin ırzına geçmekten alıkoyacak kadar özdenetim sahibiydi, değil mi? Sinclair kendini kontrol etmesiyle ünlüydü, en azından bugünlerde. Kardeşleri onunla bu konuda dalga geçerdi.

Eve varmıştı, bugün araba yolculuğu olağanüstü uzun gelmişti. Sinclair paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini Peter'a fırlatırken, öğleden sonra güneşi evin pencerelerinden içeri süzülüyordu. Kış günü, Londra'da kışın bazen olabileceği gibi ılıman geçmişti -mavi gökyüzü, berrak hava, neredeyse fazla parlak güneş- ama Sinclair üşümüştü.

Ev sessizdi, Bertie ve çocuklarının güvenli bir şekilde çocuk odasında saklandıklarını tahmin ediyordu. Sinclair doğruca onlara giderse, ruh haline karşı hassas olan ve kolayca sinirlenen Cat ve Andrew'u telaşlandıracağını biliyordu. Kendini sakinleştirdikten sonra kreşe gidip, ofisten eve yavrularını ziyarete gelen neşeli bir baba gibi davranacaktı.

"Çalışma odamda olacağım," dedi Peter'a. "Rahatsız edilmemek için."

"Evet, efendim." Peter kollarındaki buruşuk paltoyu düzeltti ve Sinclair'e baktı. "Size getirebileceğim bir şey var mı, efendim?"

"Hayır." Sinclair onun sert tonunu duydu ve yumuşatmak çabaladı.

"Teşekkür ." "Doğru, efendim."

Sinclair merdivenleri ikişer ikişer çıktı, ikinci sahanlığa ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Çalışma odasında viski vardı, hem de bol miktarda. Sinclair'in kız kardeşi Mackenzie ailesine gelin gittiğinden beri, Sinclair'in en iyi Mackenzie maltından sürekli siparişi vardı ve Macaulay her zaman sürahiyi dolu tutardı.

Sinclair odaya girdi ve kapıyı çarparak doğruca kehribar rengi sıvıya yöneldi. Büyük bir ölçüyü bardağa doldurdu, sürahiyi bir şangırtıyla geri indirdi ve uzun ön pencerelerin altındaki kanepeye çöktü.

"Merhaba," dedi Bertie onun yanında.

Sinclair oturduğu gibi hızla ayağa kalktı, viski bardaktan akıyordu. Bertie kanepenin ucuna yaslanmış, ayaklarını altına sokmuş, gri elbisesi uyukluyormuş gibi buruşmuştu.

Sinclair onun burada ne aradığını sormak için ağzını açtı ama sonra yüzünü fark etti. Bertie ona gülümsemeden bakıyordu, yüz ifadesi o kadar hüznüydü ki kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Tekrar yerine oturdu, viski bardağını yanındaki masaya fırlattı, parmakları yapış yapıştı. "Bertie, ne oldu?"

Mavi gözlerinde sadece üzüntüden değil, derin bir öfkeden de yaşlar vardı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Bugün olan bir şey."

"Çocuklara mı?" Sinclair telaşla sordu. Ama hayır, Peter sakın, hatta neşeliydi ve Macaulay kötü haberi vermek için onu kapıda karşılamamıştı.

"Hayır, hayır," dedi Bertie çabucak. "Onlar iyi. Uyumaya gittiler bile - dün geceki geç saatlerden ve bugün parkta oynadıkları uzun oyundan dolayı yorgunlar."

"Sonra ne olacak?" Sinclair sordu. Bertie suratsız görünüyordu, kendisinden çok farklıydı. "Baban sorun çıkarmaya gelmedi, değil mi?"

"Hayır, hayır. Babam tembelin tekidir. Şehri bir uçtan bir uca dolaşmak onun için çok zor. Ben Jeffrey."

Sinclair kaşlarını çattı. "Jeffrey mi? Jeffrey de kim?"

"Bana aşık olduğunu sanıyor. Ama babamın onunla evlenmeme izin vermesini istiyor ki çoraplarını yıkayacak biri olsun."

"Bertie." Sinclair derin bir nefes aldı. "Bana neden bahsettiğini söyle."

Bertie oturduğu yerden doğruldu ve örgüsünden çıkan bir tutam saçını geriye itti. "Jeffrey'den ve bugün bana söylediklerinden bahsediyorum. O bir kötü adam, hem de kötü bir kötü adam. Çok övünüyor ama sorun şu ki, her zaman eğlence olsun diye yalan söylemiyor. O tehlikeli biri."

"Domuz eti mi?" Sinclair onun söylediklerine odaklanmaya çalıştı, yüzüne dağılan saçlarının onu daha da güzelleştirdiği gerçeğine değil. "Yalan mı? Ne hakkında?"

"Yapacağı ya da yapmak istediği şeyler hakkında. Bazen boş tehditler ama bazen de değil."

Bertie dudaklarını ıslatarak onları kırmızı ve nemli hale getirdi. Sinclair'in vücudu gerildi. "Bertie, lütfen sadede gelir misin?"

"Deniyorum. Jeffrey." Yüzü çok solgundu, gözleri loş ışıktaki karanlıktı. "Eğer eve, onun yanına dönmezsem arkadaşlarıyla birlikte gelip seni soyacağını ya da çocuklarını alıp fidye için alıkoyacağını söyledi - gerçi Andrew'la bunu denerse başına çok şey geleceği konusunda onu uyarmıştım. Bugün Jeffrey'nin beni terk etmesini sağladım, gerçi sanırım onu ikna eden daha çok yanımdan geçen kibar polis memurunu görmesiydi, ama geri dönecek. Ne yapacağından korkuyorum."

Sinclair'in öfkesi arttı. "Hiçbir şey yapmayacak. Ona izin vermeyeceğim. Bundan emin olacağım."

"Onu göz ardı etmeyin. Hyde Park'a kadar geldi, orada Cat ve Andrew ile yalnızdım. O zaman bir şey denemediği için minnettarım, ama sayıların gücünü seviyor. Dediğini yapacaktır."

"Tabii ona geri dönmezsen?" Sinclair'in öfkesi daha da arttı. "Cehenneme kadar yolun var. Bunun için minnettar olmayacaktır - sana zorbalık etmeye devam edecek, onu tekrar terk etmeye kalkarsan daha kötüsüyle tehdit edecektir." Daha fazla yerinde duramayarak ayağa kalktı. "Zorbalar asla durmaz, Bertie. Onlarla yüzleşip yüzlerine tükürmediğin sürece sana saldırmaya devam ederler." Sinclair sözlerini parmağının keskin darbeleriyle noktaladı. Bertie ona göz kırptı ama korkmuş görünmüyordu. Ondan değil. "Senin için bu kadar tehlikeliyse ona koşarak gitmene izin vermeyeceğim. Burada kal ve sana ihtiyacım olan şeyde bana yardım et ve bundan hoşlanmayanlara lanet olsun!"

Dünya sallanmaya başladı, hava onu terk etti. Bertie onun yanında ayağa kalktı, eteklerinden hoş bir hışırtı sesi geliyordu. "Başka bir şey oldu, değil mi?" diye sordu endişeyle. "Sen de benim kadar üzgünsün ama Jeffrey konusunda değil. Farklı şeylerden bahsediyoruz, değil mi?"

"Kayınbiraderimden bahsediyorum, lanet olsun ona. Tanrım, Bertie, ya haklıysa ve onları benden alırsa?"

Sinclair nefes almak için mücadele etti. Çocukluğundan beri böyleydi - yeterince kötü bir şey olduğunda, demir bir bant göğsünü sarar ve nefes alamayana kadar ciğerlerini sıkıştırırdı. Hastalığını gizlemeyi öğrenmişti, özellikle de ordudayken, onu bastırmak için kendine egzersizler öğretmişti. Daisy'nin gittiği ilk yıl, Sinclair uzun süre normal nefes alamamıştı. Acı içinde kendini kontrol etmeyi yeniden öğrenmiş ve olaylar çoğunlukla durmuştu. Ta ki yakın zamana kadar -aslında Bertie'yle tanıştığından beri.

Bertie onun eline uzandı, sıcak parmakları onun buz gibi soğuk parmaklarını sardı. Onun dokunuşu daralmayı kırdı ve Sinclair ciğerlerine hırıltılı bir hava çekti.

"İyi misin?" Bertie onu bir adım geriye, kanepeye doğru götürdü. "Benimle otur. Bana neler olduğunu anlat. Hangi kayınbirader? Atları olan lordu mu kastediyorsun?"

"Ne?" Kanepeye uzandıklarında Sinclair bir nefes daha çekti. "Hayır, Cameron değil. Karımın kardeşi, Edward. Bana bir mektup yazdı." Göğüs cebine dokundu, içindeki kâğıt çatırdıyordu. Net cümlelerle konuşabilecek kadar nefes alana kadar beklemek zorunda kaldı. "Berbat bir mektup. Edward beni hiç sevmedi. Daisy'yi benden aldığı için beni suçluyor.

ondan. Daisy ile Roma'da, izindeyken tanıştım; birbirimizi tanıdığımızın ikinci haftasının sonunda evlenmiştik. Edward ne onu ne de beni, özellikle de beni asla affetmedi. Cat ve Andrew'un vasisi olmak için yasal yollara başvuruyor. Bunun zor olacağını bildiğini ama zavallı Maggie'nin oğlu ve kızı için en azından bunu yapabileceğini söylüyor."

Bertie endişe içinde dinledi. "Bunu yapabilir mi?"

Sinclair göğsünün tekrar sıkıştığını hissetti ama kendini durdurdu. Nefes vermeye odaklandı ve ciğerlerinin havayı kendi kendine geri çekmesine izin verdi. "Bu bir olasılık. Bir babanın çocukları üzerinde tam söz hakkı vardır, ama Edward benim yetersiz olduğumu, kendisi ve karısı onları yanına alırsa çocukların daha iyi durumda olacağını kanıtlayabilirse - Tanrım, Bertie, bunu yapabilir." "Annem öldüğünde kanun beni babamla kalmaya zorladı," dedi Bertie.

"Ve o berbat biri."

Sinclair başını salladı. "Edward'ın çok parası ve nüfuzu, birçok bağlantısı var. Hâlâ daha fazla para istiyor, bu da o piçin benim peşimde olmasının bir başka nedeni. Andrew'u şekillendirip biçimlendirebilirse, Andrew mirasa konduğunda ona elini uzatabilir." Sinclair ellerini yüzünde gezdirdi, artık daha rahat nefes alıyordu ama kalbinde kasvet vardı. "Ya Edward haklıysa? Bana bir baksana. Ben bir enkaz adamım. Nasıl bir baba oldum ben? Çocuklarım küçük şeytanlar. Onları seviyorum ama kör değilim. Daha dikkatli olsaydım, Andrew bu kadar vahşi ya da Cat bu kadar ... kopuk olmazdı."

Bertie'nin kendisine yakın oturduğunu, sıcak eteklerinin kalçalarının üzerine döküldüğünü gördü. "Şimdi orada durun Bay McBride," dedi gözleri öfkeyle parlayarak. "Siz çok iyi bir babasınız. Her şeyden önce onları dövmüyorsunuz. Onlara iyi bir ev, bir sürü şey ve kitap eğitimi veriyorsunuz - en azından kitap eğitimi için çabalıyorsunuz. Bende bunların hiçbiri yoktu. Bu Edward çocuklarınızın kötü muamele gördüğünü söyleyemez, çünkü görmüyorlar. *Bunu* görebiliyorum. Kanunlar konusunda iyisin. Onu yeneceksin, bunu biliyorum."

Kendine güveni de dokunuşu kadar sıcaktı. "Ben bir avukatım," dedi Sinclair. "Bir avukat. Avukat değil. Bu incelikler beni aşar."

"Sen neden bahsediyorsun? Mahkemeye çıkıp herkese neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylüyorsun."

Sinclair gülmek istedi. "Aşkım, hayatlarında hiç hukuk kitabı karıştırmamış avukatlar tanıyorum. Kendileri için yasal araştırma yapmaları için öğrenciler alırlar. Avukat olmak için sadece sağlam bir kararlılığa, ikna edici bir yaklaşıma ve büyük bir çift taşağa ihtiyacın var."

Bertie onu kısa bir sırtışıla ödüllendirdi. Onun sarsılmaz inancı Sinclair'in kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Ona umut verdi, daha rahat nefes almasını sağladı. Edward kavga etmek istiyorsa, ederdi.

Sonra Bertie'nin gülümsemesi soldu. "Kayınbiraderin benim uygun bir mürebbiye olmadığımı öğrenirse, bunu sana karşı da kullanır, değil mi?"

Bakışları kurnazdı. Haklıydı ve bunu biliyordu.

Sinclair onun elini sıktı. Onunki küçük, narin ama güçlüydü. Bu parmaklar cebine dalmış, saatini çıkarmış ve ona fark ettirmeden almıştı.

Yine de ince şekilli elleri vardı, derisi çok fazla el işi yapmaktan biraz pürüzlüydü ama Sinclair buna aldırmadı. Sinclair onun elini dudaklarına götürdü ve parmak uçlarını öptü. Dün gece bu parmakları emmişti. Yarı sarhoştı, kendinden iğreniyordu ve ona ihtiyacı vardı. Ağzında ona ait bir şey olmasını arzulamıştı ve bir kez başladıktan sonra onu bırakamamıştı.

"O zaman öğrenmemesini sağlarız," dedi Sinclair. "Cat ve Andrew'un sana ihtiyacı var ve ben bunu sensiz yapamam." Parmaklarını tekrar şefkatle öptü. "Benim için her şey karanlık, Bertie. Ama küçük bir ışık titremesi var, minicik bir ışık. Her gece üstümde, çocuk odasında ve sen onun yanındasın." Onun elini iki elinin arasına alarak bir kez daha sıcaklığını içine çekti. "Lütfen o ışığı söndürme."

Bertie uzun bir süre ona baktı, boğazından aşağıya doğru bir yutkunuş geçti. Sinclair ondan çok şey istediğini biliyordu -saatini ondan geri almaya kararlı bir şekilde Londra'nın karanlık sokaklarında onu kovaladığından beri. Bu sabah, istememesi gereken bir şeyi almamak için erdemli bir şekilde onu bırakabileceğini düşünmüştü.

Bu akşam, erdemliliğinin bir yalan olduğunu biliyordu. Sinclair onu burada istiyordu, ona ihtiyacı vardı, dünyanın geri kalanına ne tür oyunlar oynarlarsa oynasınlar hayatından çıkıp gitmesine izin veremezdi.

Sonunda Bertie gülümsedi. Ellerini Sinclair'in ellerine doladı, lacivert gözleri birbirine dolanmış parmaklarının üzerinden Sinclair'in bakışlarıyla buluştu. "Pekâlâ," dedi. "Beni ikna ettin. Burada siper alacağız ve ben de Londra'nın gördüğü en iyi mürebbiye olacağım. Onlarla birlikte yüzleşeceğiz, tamam mı?"

Söylemesi yapmaktan kolay, diye düşündü Bertie ertesi sabah. McBride'ların çocuklarını eğitme görevini üstlenmeye uygun, iyi okumuş, kibar bir genç hanım gibi görünmesi biliyordu. Bertie Frasier için dünyanın en basit görevi değildi bu. Bu işi nasıl yapacağına karar vermesi gerekiyordu ama kararlıydı. Kimse bu çocukları Bay McBride'ın elinden alamayacaktı, tabii bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Bertie çocukları kahvaltıdan hemen sonra, babalarına veda ettikten sonra yürüyüşe çıkarma alışkanlığı edinmişti. Sonrasında çocukların okumaya ve bir şeyler yapmaya daha iyi alıştıklarını fark etmişti. Önceki mürebbiyeler onları belli bir miktar iş yapana kadar içeride kalmaya zorlamışlardı ve bu pek de iyi sonuç vermemişti, değil mi?

O sabah Jeffrey'nin tehditleri ışığında Sinclair, Macaulay'ın her yerde onlara eşlik etmesini emretmişti ve bu Bertie için sorun değildi. Macaulay onu hâlâ tedirgin etse de, Jeffrey'nin bile İskoç eteği giymiş bir devi karşısına almaktan çekineceğinden emindi.

Macaulay her zamanki suskun haliyle arkalarından geliyordu ama Bertie onun orada olduğunu bir türlü unutamıyordu. Macaulay'ın bir varlığı vardı.

Gözünü oyun oynayan çocuklardan ayırmıyordu -Andrew koşuyor, Cat bir bankın kenarına tünemiş yine kitabını yazıyordu. Macaulay bir saat boyunca o kadar sessiz kalmıştı ki boğazını temizlediğinde, iri bedeninin derinliklerinden yükselen ses, parkın sessiz sakinliğinde bir yanardağın fokurdamaya başladığını hissettirdi.

Bertie yerinden sıçradı ama Macaulay sadece keskin bakışlarını ona dikip konuşmaya başladı.

"Sana yalan söylemeyeceğim, genç kız," dedi açık sözlü bir şekilde. "Bay McBride'ı önceki gece akşam yemeğinden sonra seninle birlikte üst katta gördüm, seni öpüyordu."

Bölüm 11

Bertie'nin yüzü fokur fokur yanmaya başladı. Macaulay sadece onu izledi, Sinclair'in kucığında olduğunu inkâr etmesi için onu cesaretlendirdi, ama tabii ki bunu yapamadı.

"Beni öpmüyordu-" Bertie sözünü kesti. Sinclair'in ne yaptığını açıklamak çok daha hassas ve biraz da utanç verici olacaktı. "Ya öyleyse?"

Macaulay gözlerini ondan ayırmıyordu, adam bu uysal ve bakımlı parka hiç uygun görünmüyordu. İskoç eteği sallanırken, saçları vahşi bir İskoç rüzgârıyla dalgalanırken, geniş tepeler boyunca yürümek ona daha çok yakışırdı.

"*Sizi* suçlamıyorum, hanımefendi," dedi Macaulay. "Bunun için onu affetmelisiniz."

Bertie gözlerini kırıştırdı, bu beklenmedik dönüş karşısında dudakları aralandı. Macaulay'in onu azarlamak üzere olduğundan emindi. "*Onu* affetmek zorunda mıyım?"

"Evet. Uzun kendinde değil."

Bertie şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışarak bir nefes aldı. "Karısını kaybettiğinden beri değil demek istiyorsun," dedi. Sesi yumuşamıştı. "Hepsi için zordu, değil mi?"

"Evet, genç kız. Burası uzun zamandır bir keder eviydi." Macaulay başını salladı. "Bay Sinclair tüm vahşi davranışlarına rağmen iyi bir adamdır."

"Vahşi mi?" Bertie yine şaşkınlıkla sordu. "Ama saygın bir beyefendi gibi her gün bir işe gidiyor."

"*Şimdi* öyle. Ama ordudayken Bay Sinclair'in sopacısıydım. Afrika'nın öyle yerlerine gönderildik ki insan solup giderdi. Adamları ona herkesten çok saygı duyardı, onun için her şeyi yaparlardı, onun için ölürlerd. Görevde olmadığı zamanlarda ise, vay be." Macaulay uzaklara dalıp gitmiş gibi bir ifade takındı. "Viskisini severdi Bay McBride ve şakalarını, özellikle de ahmak İngiliz subaylarına yaptığı şakaları. Onları aptal yerine koyardı ama o kadar iyi bir askerdi ki üstleri onu cezalandırmazdı. Yine de iyi bir subaydı. Savaşta ondan iyisi yoktu, adamlarını her zaman eve getirirdi."

Bertie dinledi, bilgileri içine çekti. Bayan Hill ona birkaç şey anlatmıştı ama Sinclair'in geçmişiyle ilgili ilk kez bu kadar açık konuşuyordu. "Neden ordudan ayrıldı? Madem bu kadar iyiydi?"

"Karısıyla tanıştı, değil mi?" Macaulay, kurduğu bir dizi taşın üzerinden atlayan Andrew'u izledi. "Bayan Margaret güzel bir şeydi. Bayan Caitriona ona çok benziyor."

"Fotoğrafını gördüm," dedi Bertie. Çocuk odasındaki şifonyerin üstündeki çerçeveden bir tanesi gülümsedi. Resim grenli ve karanlıktı ama kadının oldukça güzel olduğunu söyleyebilirdi. "Bay McBride ona çok aşıktı, değil mi?"

"Evet, öyleydi, genç kız. Kaptanlıktan istifa etti ve Londra'daki odalara girdi - büyükbabası orada bir avukattı ve onu kolayca işe aldılar. Bayan Margaret onu cesaretlendirdi ve o da yükselmeye başladı. Ne kadar ilerleyeceği belli olmaz, Kraliçe'nin avukatlığına kadar gider, hiç merak etmiyorum. Gençliğinde ünlendi ve kısa sürede ipek işi teklif edildi. O ve Bayan McBride iyi bir çiftti, tanıdıkları herkes tarafından seviliyorlardı."

Bertie'nin kalbi sıkıştı, Bayan McBride'in örnek bir insan olduğunun farkındaydı. "Ama o öldü, zavallı bayan."

"Öyle yaptı." Macaulay'in sesi kısıldı. "Uzun bir hastalıktı ve iki küçük çocuk da neredeyse onunla birlikte gidiyordu. Bay McBride'in yas tutmaktan kendisinin de gideceğini düşündüm. Sorun şu ki, Bayan Margaret onu evcilleştirmişti, ama sanırım onu çok iyi evcilleştirmişti. O gittiğinde, ondan geriye pek şey kalmamıştı."

"Neredeyse hiçbir şey." Sinclair'in gri gözlerindeki hüznü düşündükçe Bertie'nin kalbi sızladı, sanki yeniden canlanmak için bir neden bekliyordu. "Tamamen boşalmış."

"Ona biz bakıyoruz," dedi Macaulay. "Bayan Hill, ben ve diğerleri. Onun iyi olduğundan ve fazla asık suratlı olmadığından emin oluyoruz. Bu konuda bize yardım etmene ihtiyacımız var."

Bertie başını salladı. "Yapacağım." Elbette yapacaktı. Bu yüzden gelmişti, değil mi?

Macaulay ona onaylayan bir bakış attı. "Bay McBride, davalarını falan yürütüyor ve kadınlara hayır demiyor ama kalbi mezarda." Bakışları tekrar keskinleşti. "Bunu unutma."

"Evet," dedi Bertie, kendi kalbi de küçülmüş gibi görünüyordu. "Yapacağım."

Bertie eve döndüğünde çocuklara her zamanki derslerini verdi: Britanya tarihi, matematik kitabından toplamalar ve Fransızca. Bertie tarih dersini sevdi, matematikte iyiydi ama Fransızca'da liderliği Cat'e bıraktı.

Çocuklar okuyup yazarken Macaulay'ın ona söylediklerini düşündü, boğazında küçük bir yumru oluştu. Dün akşam çalışma odasında otururlarken Sinclair'ın onun elini tutması, çok samimi olmaları ve bir gece önce parmaklarında gezinen dudakları hâlâ aklındaydı. Bertie kendini özel, ayrıcalıklı, dertlerini paylaşmak için seçtiği kadın gibi hissetmişti.

Benim için her şey karanlık, Bertie. Ama küçük bir ışık titreşimi var, en küçüğü. Her gece üstümde, çocuk odasında ve sen onun yanındasın.

Ve sonra Macaulay: *Kadınlara hayır demiyor ama kalbi mezarda. Bunu unutma.*

Patlat.

Yemekten sonra Cat ve Andrew biraz kestirdiklerinde -en azından Bertie odadan çıkana kadar kestirmiş gibi yaptılar- Bayan Hill haber göndererek Bertie'nin birinci kattaki kütüphaneye gelmesini istedi.

Bertie loş odaya girdiğinde, Bayan Hill her zamanki sert siyah giysisiyle tavana kadar yükselen sıra sıra kitaplıkların önünde duruyordu. Bertie içeri girer girmez, "Bir mürebbiyenin öğrencilerine ne öğrettiğini bilmesi gerekir," dedi. "Mangnall'ın *Soruları* olduğunu biliyorum ama sağlam bir eğitimi savunmak, bir cevap kitabından ezberlemekten çok daha kolaydır. Ve eğer eğitim almak istiyorsan, canım, bunun için en iyi yol bu." Etraflarındaki kitap sıralarını göstermek için elini salladı.

Bertie yüksek tavana kadar her duvar boyunca uzanan deri kaplı kitaplara baktı ve irkildi. "Bütün *bunları* okumamı mı istiyorsun? Deli misin sen? Bu benim hayatımın geri kalanını alır!"

"Gerekirse," dedi Bayan Hill sert sesiyle. "Bay Edward Davies -Bay McBride'ın kayınbiraderi- çocuklarımızı elimizden almaya kararlı ve buna izin veremeyiz. Onu gerçek bir mürebbiye olduğunuza inandırmak için bu odadaki her kitabı okumanız gerekiyorsa, bunu yapana kadar burada duracağım."

"Oh, Tanrım." Bertie bir daire çizerek döndü ve etrafında dönüyor gibi görünen tüm kitapları inceledi. "Ya hiçbirini anlamazsam?"

"Önemli değil. Bay Edward yaklaştığında, *Carlyle'ın bize söylediği* gibi ... ya da *Herodot'un Eski Mısır hakkındaki görüşleri* ... gibi birkaç cümle kurabildiğin sürece iyi iş çıkaracaksın."

Bertie'nin gözleri kısıldı. "Bütün bu kitapların içinde ne olduğunu biliyor musunuz, Mrs. Hill?"

"Tabii ki hayır," dedi Bayan Hill utanmadan. "Ama mürebbiyeymişim davranmıyorum, değil mi?"

"Numara yapmıyorum," dedi Bertie. "Ben artık tekim."

"Sahip olduğun her şeyle bir olsan iyi edersin, kızım. Bayan McBride'ın kardeşinden hoşlanmadığımı söyleyebilirim. Yapacağı ilk şey Andrew'u İngiltere'nin kuzeyindeki soğuk bir okula göndermek olur. Günde üç kez yulaf lapası, daracık bir odada tek başına titreyerek, onu adam edeceğini söylüyorlar."

Bertie, Andrew'un daracık bir odada tek başına kalmaya katlanacağından şüpheliydi -kilidi açmanın ya da pencereden tırmanmanın bir yolunu bulurdu- ama o konuyu anladı. "Cat'i ne yapacaklar?" Caitriona tek başına soğuk bir odaya kapatılmaktan kesinlikle fayda görmezdi. Andrew her zaman kendi dışına çıkmaya çalışırken, Cat kimsenin ulaşamayacağı bir yere, kendi içine çekilmişti. Onu sıcak olmayan, onu anlayan ve önemseyen insanların olmadığı bir yere koymak en iyisi olmazdı.

"Bayan Cat, Bay Davies'in evinde eğitim görecektir," dedi Bayan Hill, burun delikleri sıkışarak. "Gerçek bir hanımefendinin fısıltının üzerinde konuşamayacak kadar narin ve bir çay fincanını bile zor kaldıracak kadar zayıf olduğu gibi saçma sapan şeylerle kafasını dolduracak bir mürebbiye ile. Sonra da Bayan Cat'i mahvoluşunu tamamlaması için bitirme okuluna gönderecekler." Bayan Hill'in dudakları birbirine yapıştı, gözlerinde öfke vardı.

Bertie bu öfkeyi seviyordu. "Peki o zaman," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Okumaya başlasam iyi olacak, değil mi?"

"Evet." Bayan Hill ona büyük bir minnettarlıkla baktı. "Teşekkür , canım."

"Hepsi aynı ," Bertie dedi, yukarı kitaplara tekrar baktı, onu Hayal gücü canlanıyor. "Bir fikrim var."

Sinclair o akşam saat yedide odasından ayrıldı ve evine giderken Dedektif Başmüfettiş Lloyd Fellows'u konforlu evinde ziyaret etti

Pimlico'da.

DCI, Sinclair'in kız kardeşinin evlendiği Mackenzie klanından biriydi ve Sinclair'in yanında kendini en rahat hissettiği Mackenzie'ydi. Mackenzie'lerin geri kalanıyla üvey kardeş olan Fellows çocukluğunu Doğu Yakası'nın kenar mahallelerinde geçirmiş, Sinclair ise saygıdeğer ağabeyi tarafından büyütülmüş, bakımlı bir evde yaşamış olsa da, Sinclair ve Fellows mesleklerinde çok çalışarak ve inatla yükselmişlerdi. Her ikisi de kanun işindeydi - Fellows kanunları çiğneyen kötü adamları yakalıyor, Sinclair de onları hapse atmaya yardım ediyordu. Karşılıklı bir saygının yanı sıra, skandallarla dolu Mackenzie ailesinin içine çekilmekten duydukları şaşkınlığı da paylaşıyorlardı.

Fellows yılın başlarında bir kontun en küçük kızı olan Leydi Louisa Scranton ile evlenmişti. Louisa'nın kız kardeşi Isabella da bir Mackenzie ile, ressam Lord Mac ile evlenmişti.

Louisa, Sinclair içeri girdiğinde sıcak bir şekilde gülümsedi ve onu yanağına bir öpücük kondurarak selamladı. Kızıl saçları lamba ışığında parılıyordu ve elbisesi giderek artan boyunu gizleyemiyordu. Louisa ilkbaharın başlarında bebek bekliyordu.

"Seni görmek çok güzel Sinclair," dedi sıcak bir sesle. "Sevgili Cat ve Andrew nasıllar?"

"Sevgili Cat ve Andrew çok iyiler, teşekkür ederim," diye yanıtladı Sinclair, Louisa'nın gösterdiği sandalyeye oturmadan önce onun oturmasını bekledi. "yeni bir mürebbiyeleri var ve bu yüzden ev son birkaç gündür aşağı yukarı olduğu gibi kaldı."

"Evet, yeni mürebbiye," dedi Louisa, Sinclair'e kurnaz bir bakış atarak. "Eleanor bize ondan bahsetti."

Sinclair gözlerini kırptırdı ama Louisa'nın Bertie'den haberdar olmasına şaşırması gerektiğini biliyordu. "Etrafa yayıldı, değil mi?"

"Mackenzie ailesinden mi?" Louisa ona bir kez daha gülümsedi ve çay doldurmaya başladı. "Elbette. Hart'ın uşağından Beth'in bulaşıkçısına kadar herkes yakın zamanda büyüleyici bir Cockney aksanına sahip genç bir mürebbiye işe aldığınızı biliyor."

"İnkâr etmek mümkün değil sanırım." Sinclair, Louisa'nın uzattığı fincanı kabul etti. Fellows'a, "Buraya gelmemin nedenlerinden biri de senden ona yardım etmeni istemek," dedi. "Onun akrabalarını bulmanı ve onlardan uzak tutmanı istiyorum. Özellikle de Jeffrey adında birini. Kendini onun sevgilisi olarak tanıtan bir haydut."

Louisa'nın kaşları kalktı. "Bir haydut mu? Kulağa uğursuz geliyor. Tehlikeli biri mi?"

"Öyle olmasını istemiyorum," dedi Sinclair. "Ne çocuklarıma ne de Bertie'ye -Yani, Bayan Frasier."

Louisa ona dikkatle baktı ve kaymayı fark etti. "Eleanor çok hoş bir genç bayan olduğunu söyledi."

Sinclair kızardı ve Louisa ona tekrar gülümseyerek çay fincanını kaldırdı.

Fellows karısının eğlencesini paylaşmıyordu ama endişesini paylaşıyordu. "Tehlikeli olmasaydı bana gelmezdin," dedi. "Mürebbiyenizi ve küçük çocuklarınızı eve yakın tutmanızı ya da siz olmadan dışarı çıkmalarına izin vermemenizi tavsiye ederim."

"Tam da bu yüzden buradayım," dedi Sinclair. "Macaulay onlara iyi göz kulak oluyor ama ben bu adamın bulunmasını, uyarılmasını ve durdurulmasını istiyorum." Çayından bir yudum aldı. "Bu ve ... mektuplar."

Fellows'un gözleri keskinleşti. "Bir tane daha mı içtin?" "Evet. Diğerleriyle aynı. İmalarla dolu."

"Bir bakayım." Fellows elini uzattı.

Sinclair başını iki yana salladı ve çalışma odasındaki kutuya koyduğu mektubu düşündü. "Onu yaktım," diye yalan söyledi.

Fellows onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Bunu yapmamalıydın."

"İnan bana, aynıydı. Bütün büyük harflerle, sanki bir Onları çizmek için düz bir kenar. Her gün yüzlerce insanın satın aldığı sıradan bir kağıt. Beni yok etme niyetiyle ilgili aynı saçmalık. Sizin tarafınızdan herhangi bir fikir var mı?"

Fellows sinirlenerek arkasına yaslandı. "Hayır. Ve bunun beni ne kadar sinirlendirdiğini bilemezsin."

"Lloyd kafasının karışmasından nefret eder," dedi Louisa, zarif çay fincanını tutarken parmakları zarifti. Fellows ve Louisa birbirlerine çok benziyorlardı; adam uzun boylu, sert bir adamdı, Louisa ise tuttuğu porselen fincan kadar zarifti. "Ama sonunda öğrenecek, bundan eminim," diye bitirdi Louisa.

Fellows, Louisa'ya sert olması gereken ama onun yerine şefkat dolu bir bakış attı. Bakışları Louisa'nın ilk çocuğunu taşıyan karnının şişliğine kaydı ve Sinclair sert adamın yumuşamasını izledi.

Fellows, "Karım yeteneklerime çok güveniyor," dedi. "Size karşı kin besleyeceğimi düşündüğüm kadın ve erkeklerin listesini gözden geçiriyorum. Ne yazık ki uzun bir liste."

Sinclair şaşırmadan başını salladı. "Son on yılda birçok suçlunun hüküm giymesini sağladım - kalpazanlık ve dolandırıcılıktan şiddet içeren soygun ve cinayete kadar her şey için. Onlardan herhangi biri ya da onların

Aileler. Basher McBride dūřmanlar edindi. Ve ben onların hiçbirini ailemin yakınında istemiyorum." Louisa'ya dik dik baktı. "Louisa, bu entrikanın Mackenzie klanının etrafında dōnmediğinden emin olur musun? Andrew ve Cat'in bundan haberdar olmasını istemiyorum."

Louisa başıyla onu onayladı. "ok iyi anlıyorum. Eminim Lloyd'un sorunu çözmesi uzun sürmeyecektir."

Fellows ay fincanının üzerinden Sinclair'e alaycı bir bakış attı. Fellows, Louisa bir suçla itham edildiğinde ona yardım etmişti ve Louisa onun herkese yardım edebileceğine inanıyordu. Haksız da sayılmazdı; dedektif başmüfettiş genellikle adamını bulurdu.

Sorun şu ki, mektupları gönderen kişi her kimse karanlıkta çalışıyor, ipleri elinde tutuyor, manipölasyon yapıyordu. Başkalarının hayatlarını mahvetmeyi amaçlarken gölgelerde kalan en kötö suçlu türö. Sinclair'e Jeffrey gibi yumruklarıyla konuşan açık sözlö bir haydut ya da Sinclair'i açıkça tehdit eden Edward'ı verin, Sinclair açıkça dövüşebileceğö biriyle çok daha rahattı.

Fellows, Sinclair'e başıyla onay verdi ve birbirlerini anlayan iki adam gibi bakıştılar. "Ben hallederim," dedi Fellows.

Bertie ön kapının gümbürtöyle kapandığını duyunca aceleyle koridora ıktı. Cat ve Andrew çoktan uyumuşlardı ve hava iyice kararmıştı. Sinclair eve çok geç dönmüştü, bu da Bertie'yi endişelendiriyordu, ama arabanın da eve gelmediğini, yani Richards'ın ona göz kulak olduğunu düşünmeye çalıştı.

Sinclair her zamanki gibi paltosunu ve eşyalarını Peter'a verdi, ama her zamanki gibi çalışma odasına gitmek yerine alt kattaki misafir odasına doğru yürüdü.

Bertie gri eteklerini toplayıp aceleyle merdivenlerden indi ve yolda Macaulay'in yanından geçti. Macaulay ona uyarıcı bir bakış attı ama onu durdurmadı.

Bertie içeri girdiğinde Sinclair kendine bir viski doldurmak için büyük odanın büfesinde duraklamıştı. Sinclair'in çalışma odasındaki dağınıklığın aksine, ön salonda mobilya yoktu. Bayan Hill, bir Mayfair rezidansının ıvrır zıvrır ve bitkilerle dolu olmasının alışılmadık bir durum olduğunu söyledi ama Sinclair misafirlerinin rahatça dolaşabileceğö bir alan olmasını seviyordu.

"Hangi sen?" Bertie aceleyle içeri girerken sordu. Kalbi, onu bütün ve evinde görmekten duyduğu rahatlamayla hızla çarpıyordu. Sinclair ona doğru döndü. Yakasını çıkarmış, güneşten yanmış boğazını ortaya çıkarmıştı. Bertie'ye kaşlarını çattı ve cevap vermeden önce bir topak viski yuttu. "Bir fincan çay içmek için kalmamda ısrar eden arkadaşlarımı ziyarete geldim."

Bertie ellerini çözdü. "Özür dilerim, cadaloz gibi konuşmak istememiştim. Ama senin için endişelendim."

Sinclair başıyla onu onayladı. "Jeffrey için endişelendiğini biliyorum ama endişelenme. Onunla ben ilgileneceğim."

Kalbi dehşet içinde sıkıştı. Sinclair kendinden çok emin konuşuyordu ama neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Oh, yapacaksın, değil mi? Jeffrey birinci sınıf bir kötü adam. Arkadaşları bile ona güvenmiyor. Her türlü numarası var ve insanları incitmeyi seviyor."

"Arkadaşlarım onun gibi biriyle başa çıkabilecek güçtedir. *Bana* güvenin." Sinclair bardağı uzun bir yudumda boşalttı ve büfeye döndü.

Bertie, adam bardağı yere bırakana kadar bekledi, sonra kendini odanın diğer ucuna fırlattı ve ürkmüş Sinclair'e arkadan sarıldı. Onu geriye doğru çekti ve elini bıçak tutuyormuş gibi boğazına dayadı.

"Öyle mi?" Bertie, dudaklarına çok yakın olan saçlarının ılık sıcaklığını görmezden gelmeye çalışarak kulağına söyledi. "Jeffrey sana bunu yapardı. Onun yerinde olsaydım, seni çoktan öldürmüş olurdu. *Bu* konuda ne düşünüyorsun?"

Bölüm 12

Bir an için Sinclair hareket etmedi. Vücudu onunkinin altında kaskatı kesilmişti, paltosunun yumuşak kumaşının altında sert kaslar vardı. Bertie onun nefesiyle göğsünün genişlediğini, nabzının parmak uçlarında attığını hissetti. Bu yakın temas onu öyle sersemletmişti ki, neredeyse onu tutmaktan vazgeçecekti.

Bir kalp atışı sonra, Sinclair onun tutuşunu kırdı, Bertie'yi etrafında döndürdü ve ne olduğunu anlamadan onu üzerinden alıp en yakın duvara yasladı. Sinclair'in güçlü eli Bertie'nin boğazındaydı, parmakları Bertie'nin tenine bastırıyordu.

Nefesi ılıktı ve viski kokuyordu. "Bana saldıran erkeklere böyle yaparım, Bertie. Benim için endişelenmene gerek yok. Kendimi koruyabilirim."

Gri gözleri onunkilere çok yakındı, irisleri daha açık griyle beneklenmişti, kirpikleri saçları kadar açık renkti. Sinclair'in ağzı - zengin, gürleyen kelimeleri söyleyen o sert dudaklı ağız - kendisinininkine çok yakındı. Eğer Bertie şimdi kıvrınarak uzaklaşmazsa, onu öpmek gibi aptalca bir şey yapacaktı.

Nefes aldı ve korkmuş görünmeye çalıştı. "Özür dilerim. Sadece ... demek istemiştim."

Sinclair hemen elini kızın boynundan çekti, onu ayağa kaldırdı ve hızlı bir adımla geri çekildi. "Lass, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. . ."

Bertie gülerek arkasını döndü. "Çok yumuşak başlısın. Bir hırsız ağlamaya başlar başlamaz özür dileyip gitmesine izin mi vereceksin?" Ellerini havaya kaldırdı. Parmaklarından Sinclair'in mendili, saati ve küçük bir bozuk para kesesi sarkıyordu. Kadın zaferle sırıttı.

"Bertie, seni lanet olası küçük ..." Sinclair sözünü kesti, açık kapıya baktı, sonra da kapıyı kapatmak için geçti. "Bunu nasıl yaptın?"

"Göz kırpmak kadar kolay. Gördün mü? Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var."

Sinclair ona doğru geldi, şaşkınlığı kızgınlıkla karıştı. "Bana onları nasıl aldığını göster. Böylece tetikte olabilirim."

Bertie saati, bozuk paraları ve mendili avuçlarına geri koydu. "Zor değildi. Boğazımdaki elinize konsantre olmuştunuz ama

Bu sırada parmaklarım ceplerine giriyordu."

Sinclair eşyalarını . "Başka bir deyişle, ben saldırganı etkisiz hale çalışırken, o beni soymakla meşguldü."

"Aynen öyle. Bana bir karşılaşmadan asla bir şey kazanmadan çıkmamam öğretildi. Ama sadece sokakta yanından geçmiş olsaydım bile, senden bir şeyler koparmış . Saatini aldığımda yaptığım gibi."

Sinclair, "Beni kandırdığın zaman demek istiyorsun," dedi.

"Aldatılmış mı?" Bertie'nin yüzü kızardı. "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Bana gülümsedin ve günü daha iyi hale getirdin." Sesi yumuşadı. "O gri günde bir gülümsemeye ihtiyacım vardı."

Bertie'nin göğsünde küçük bir alev yandı. "Benim şansım o zaman. Ama eğer biri beni sana doğru itmeseydi, sen beni hiç fark etmeden bunu yapabilirdim."

Sinclair'in gözleri parladı. "Sana inanmıyorum. Göster bana."

"Pekâlâ. Odanın karşısına geç ve sonra bana doğru geri yürü."

Sinclair ona, kanını ateş gibi yakan bir bakış fırlattıktan sonra döndü ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Odanın diğer ucuna vardığında geri döndü ve kadının hazırlanmasına zaman bırakmadan ona doğru ilerlemeye başladı.

Önemi yoktu. Bertie onu fark etmemiş gibi davranarak yanından geçti, geçerken de zar zor fırçaladı. Sinclair odanın diğer ucunda, pencerelerin yanında durdu. "Ee?" diye sordu. "Bir tur daha mı?"

"İhtiyacım yok." Bertie lamba ışığında parlayan gümüş bir kart kutusunu havaya kaldırdı. "Bunu kaybettin, değil mi?"

Sinclair'in kaşları aşağı indi. "Lanet . Nasıl yaptın-?"

"Yanlış yönlendirme." Bertie yanına geldi ve ona kart kutusunu uzattı. "Onu cebine geri koy."

Sinclair onu içeri bıraktı. Bertie yine onun yanından geçti ve daha önce yaptığı gibi omzunun hafifçe ona çarpmasına izin verdi. Kalabalığın içinde zar zor fark edilen küçük bir dokunuş.

"Bak, uyum sağlamak için biraz dönüyorsun," dedi hareketi durdurarak. "Ve temas dikkatini dağıtıyor. Sen dengeni korumak için hareket ederken, ben de cebine dalıyor ve parmaklarımın ulaşabildiği her şeyi alıyorum." Bertie elini çekti, kart kutusu parmaklarının arasındaydı.

"Anlıyorum." Sinclair'in gözleri kısıldı. "Tekrar dene."

Bertie omuz silkti, çantayı ona geri verdi ve yanından uzaklaştı. Bu kez, ikisi odanın ortasında karşılaştıklarında, Bertie ona biraz daha sertçe çarptı ve parmaklarını bileğinin üzerinde gezdirdi. Sinclair bir zafer kahkahası attı ve Bertie'nin elini yakalayarak parmaklarını araladı.

Eli boştu. Bertie sırttı ve ona elindekini gösterdi.

Diğer elinde de para kesesi vardı. "Lanet olsun ve patlat," dedi.

Bertie ona keseyi uzattı. "Sen ormanda bir bebeksin. Dediğim gibi, yanlış yönlendirme."

Sinclair onu hâlâ tuttuğu bileğinden çekiştirerek yaklaştırdı. "Seni arsız küçük ..."

Bakışları onunkilerle buluştuğunda, gri gözleri özlemle dolup taşıtığında sözleri kesildi.

Bertie'nin nefesi de kahkahası gibi kesildi.

"Lanet olsun sana, Bertie," diye fısıldadı. Sinclair konuşurken ona doğru eğildi, fısıltısının ucu dudaklarına değdi.

Adamın sıcaklığı onu çözdü. Sinclair'ın öpücüğü hafif ve nazikti, boynunun arkasına kayarak onu kendine çeken elindeki gücü yalanlıyordu.

Bertie ona doğru süzüldüğünü, parmak uçlarında yükseldiğini ve onu aradığını hissetti. Adam onun alt dudaklarını emerek öptü. Parmaklarını emdiği zamanki gibi, hafif bir acı hissetti, sonra bir ateş seli. Bertie parmaklarını adamın ceketinin koluna soktu ve ona tutundu.

Sinclair geri çekildi ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. Elmacık kemikleri kızarmıştı, yarı kapalı gözleri duman gibi griydi. Güzel bir adamdı, savaş günlerinden kalma, yüzünü buruşturan birkaç yara izi onu etkilememişti.

Korsesinin üstündeki düğmelere dokundu ve bir tanesi iliğinden kaydı. Bertie nefes almaya cesaret edemeyerek kıpırdamadan durdu, bir düğme daha açıldı ve bir diğeri.

"Çok ilkel," dedi, sert parmak uçları kadının boğazının derisinde gezinirken. "İkellik sana yakışmıyor, Bertie."

"Ben bir mürebbiyeyim." Zar zor konuşabiliyordu. "İlkel olmam gerekiyor."

Cevap olarak verdiği küçük gülümseme kadının içini yaktı. "Eğer sana elbise alsaydım, parlak ve köpüklü olurlardı, etrafını ipek gibi sararlardı."

Bertie'nin zihni, Eleanor'un giydiği gibi hafif ipekler içinde, kahkahalar atarak döne döne gittiğini hayal etmekle doldu. Sinclair bol eteklerinden tutup onu kendine çekecek ve o günahkâr kahkahasını atacaktı.

Şimdi gülümsedi ve kızın boğazının çukurunu yaladı.

Tatlı, tatlı kadının tadı. Sinclair'ın kanı, Bertie'nin göğsü onun dokunuşuyla yükselirken, ceketinin önü onun için açılırken, kokusu sarhoş ediciyken ısındı. Tatlı, tombul bir kucak dolusu kadındı, gece vakti kıvrılıp yatılacak bir şeydi. Onunla ilgili her şey güçlüydü, Sinclair'ın bir kadındı, ama aynı zamanda yumuşak ve kadınsıydı, arzulanan bir kadındı.

Sinclair onun boğazını öptü. Sıcaklık, bu Bertie'ydi. Onu sokağın altındaki saklanma yerine götürdüğünde, mezar soğuğu olması gereken şey çok sıcak gelmişti. Kadının sıcaklığı şimdi tıpkı evi gibi onun da içine işlemişti. Eve dönmek uzun zamandır bu kadar keyif vermemişti.

Vücudu onunkine yaslanmış, nefesi yanağına değen güzel bir yerdi. Sinclair korse kısmını hafifçe araladı ve korsesinin üzerinde kabaran göğüslerinin yumuşaklığını öptü. Bertie'nin parmakları onun saçlarına kaydı ve hızlı bir nefes alırken sıkılaştı.

Sinclair onun tenini yaladı, öptü. Onun özlemini ve aynı zamanda masumiyetini tattı.

Öpücüklerini göğüslerinin arasındaki boşluğa doğru kaydırdı. Kız sıcaklıktan başka bir şey değildi ve adam bu sıcaklığı ağızına alarak yaladı. İhtiyaç onu sarmıştı, o kadar çok ihtiyaç vardı ki, siki sertleşmişti. Korsesinin düğmelerini beline kadar açmak, elbisesinin bağcıklarını çözmek, elini çıplak sırtında gezdirmek istiyordu.

Eğer onu alırsa, belki de bu ağır salonun zemininde, onunla işi bitmiş, doyuma ulaşmış olacak mıydı?

O öyle düşünmüyordu. Bertie farklıydı. Ona o arsız gülümsemesini verirdi ve o da onu hayatından asla çıkarmazdı.

Sinclair tekrar göğüslerinin arasını yaladı, teninin tuzunu tattı, sonra başını kaldırdı ve dudaklarını öptü. Ona doyamıyordu, ihtiyacı artarken onun tadını çıkarıyordu.

Sinclair sonunda öpüşmeyi kestiğinde nefessiz ve bu umurunda değildi. Kadının omuzlarını kavradı ve başparmaklarını açtığı etlerin üzerinde gezdirdi.

"Bertie." İsmin kendisi arsızcaydı. "Roberta." "O benim," diye fısıldadı. Gözleri parlıyordu.

"Seni tekrar iliklemeliyiz." Sinclair alnını onunkine dokundurdu. "Ama istemiyorum."

Bertie'nin sırtışı parladı. "Bayan Hill görürse düşebilir."

Sinclair başını salladı. Görkemli Bayan Hill'in sert bir şekilde yere düşme görüntüsüne gülmek istedi, ama tek yapabildiği havayı içine çekmekti.

Vücutu. Bertie'ye tutundu, bırakırsa sırt üstü düşeceğini biliyordu.

Bertie onun yanağını okşadı. "Sen iyi bir , Basher McBride."

"Hayır, değilim." Sinclair onu tekrar okşadı. "Kurallara uyuyorum çünkü uymak zorundayım ama bu beni iyi yapmıyor."

"Öylesin. Sadece konuda ne yapacağını bilmiyorsun."

Sinclair başını çevirdi ve onun parmak uçlarını öptü. "Oh, bu konuda ne yapmak istediğimi biliyorum." Onun işaret parmağını yaladı. Nefes almak kimin umurundaydı?

"Senin iyi bir adam olduğun konusunda haklıyım," dedi Bertie yumuşak bir sesle. "Bana öyle olmadığımı söyleme. Kötü olan benim. Senden çaldım, seni eve kadar takip ettim ve kalmamam gerektiği açıkken kaldım. Bu yüzden bunu senin için kolaylaştıracağım."

Elini onun elinin etrafına doladı, parmaklarını ağzına götürdü, öptü ve yavaşça onun elinden çekti.

Sinclair'ın damarlarındaki sıcaklık alevlendi ve sonra Bertie dönüp uzaklaşırken en soğuk sıcaklıklara daldı.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Sinclair'in sesi sertti, nefesi onu tekrar terk etmeye çalışıyordu.

Bertie geri döndü ve korsajının düğmelerini ilikledi. "Bayan Hill bana ders vermeden önce odama çıkıyorum."

Sinclair öksürdü ve normal bir nefes alışla göğsünün genişlemesini sağladı. "Beni şaşırtmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" Sinclair ona doğru geldi, kontrolünü kaybetmemeye çalışarak ceketinin yakasına uzandı ve onun için düğmeleri iliklemeye başladı. "Gel, seni düzeltelim. Benim yüzümden Bayan Hill'in sana yüklenmesine izin vermeyeceğim."

Bertie'nin gülümsemesi yumuşaktı. "Şeref."

Sinclair son düğmeyi ilikleyerek onu yine kendisinden sakladı. Dudaklarını öptü, bu kez hafifçe. Eğer hafif tutmazsa, Bayan Hill'in ya da içeri giren herhangi birinin canı cehenneme, onu yere serecekti.

Sinclair kasıtlı olarak ondan uzaklaştı ve kapıyı açtı. "Git," dedi.

"İyi geceler," diye yanıtladı Bertie. Odadan süzülerek çıktı, sonra sırtarak arkasını döndü, mendilini ve gümüş çantasını tekrar havaya kaldırdı.

Sinclair ellerini ceplerine götürdü. "Sefil!"

Bertie gülerek ona doğru döndü ve eşyalarını ceplerine yerleştirdi. Elleri sıcaktı, vücudunda gezinirken baştan çıkarıcıydı, ama Sinclair

kendini ona dokunmamaya zorladı.

Tekrar dönüp gitti ve sıcaklığını da beraberinde götürdü. Sinclair onun merdivenlerden yukarı süzülüşünü izledi, vücudu ağrıyor ve kaskatı kesiliyordu, gece soğumuştı.

Ertesi sabah, Sinclair kütüphane kapısını iterek açtığında Bertie kucağında tuttuğu büyük kitaptan başını kaldırdı.

Salondan gelen ışık onu haleliyor, saçlarını altın gibi parlatıyordu. Resimli bir İncil'in sayfalarından fırlamış bir meleğe benziyordu - herkesi titreten o büyük, güçlü baş meleklerden birine.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

Andrew cevap verdi, yüksek sesi Bertie'nin baş ağrısını kesiyordu. "Kitap öğreniyoruz!"

"Ne, hepiniz mi?"

Sinclair'in keskin bakışları kütüphanede dolaşıyor, Cat, Andrew, Macaulay, Aoife, Peter, Bayan Hill ve mutfaktan nadiren çıkan aşçıyı odanın çeşitli yerlerinde kitapların üzerine eğilmiş halde görüyordu.

Bertie, İngiliz İç Savaşı hakkındaki kitaba bir kurdele yerleştirdi, kitabı kapattı ve ayağa kalktı. "Bu benim fikrimdi. Onlara kızma."

Okumaya devam eden Cat ve aşçı hariç, Sinclair'in ev halkı başlarını kaldırıp baktı. Cat en çok sanat kitaplarını sevdiğini fark etmişti ve aşçı da güney yarımküredeki takımyıldızları hakkında sıkı bir okuma yapıyordu.

Sinclair'in keskin bakışları Bertie'nin üzerine indi. Dün gece şefkatliydi, gülümsüyordu, Bertie'yi güçlü kollarında tutuyordu. Bu sabah ise yine avukattı ve ona sanki sanık sandalyesindeki bir başka aptalmış gibi bakıyordu. "Senin fikrin mi?" diye gürledi. "Ne hakkındaki fikrin?"

"İnsanları mürebbiye olduğuma inandırmak. Kayınbiraderin gibi insanlar." Bertie parmaklarını birbirine doladı, tereddütsüz gri bakışların altında aniden gerildi. "Buradaki tüm kitapları tek başıma okuyamayacağımı ve içlerinde ne olduğunu hatırlayamayacağımı biliyordum. Evdeki herkes bunlardan bazılarını okursa, uygun bir zamanda bir bilgi parçasıyla ortaya çıkabileceklerine ve bunu onlara ben öğretmişim gibi davranabileceklerine karar verdim."

Sinclair bakmaya devam etti. O bakışlarla bir insanı devirebilirdi. Kaçamayan zavallı bir tavşana gözünü dikmiş bir kurt gibiydi.

"Bunu onlara sen öğretmişsin gibi davran," diye tekrarladı.

"Özür dilerim efendim," dedi Bayan Hill. Ayağa kalkmış, ellerini belinde kavuşturmuş ve çok saygın görünüyordu. "Kötü bir plan değil. Elbette bu konuda açık olmayacağız. Ama amacımız Bayan Frasier'ın çok ama çok zeki görünmesini sağlamak. Böylece kökeni bilinse bile, bunun göz ardı edilmesini sağlayacak kadar zeki olduğu iddia edilebilir."

Bertie, Sinclair'in Bayan Hill'i duyduğunu biliyordu, çünkü çenesinde bir kas kıpırdadı, ama gözlerini Bertie'den ayırmadı.

Macaulay hayvancılıkla ilgili kitabından başını kaldırarak, "Evet," dedi. "Onunla evlendiğinizde Bayan McBride'ın akrabalarının çıkardığı yaygarayı hatırlıyorum. Hem çabuk evlendiniz, hem de İskoçlardan nefret ediyorlar. Başka bir yaygara koparmalarını önlemeye çalışıyoruz. Bayan Caitriona ve Efendi Andrew *buraya*, bize aitler. Kalmalarını sağlamak için her şeyi yapmaya hazırız."

"Edward Amca'nın canı cehenneme!" Andrew bağırdı. "Seni ve Bertie'yi seviyoruz!"

Bölüm 13

Bayan Hill hızla, "Andrew Efendi, ne biçim konuşuyorsunuz," dedi ama Andrew'a katılıyor gibiydi.

Sinclair bakışlarını Bertie'den alamıyordu. Ağırbaşlı gri saçları yerli yerinde ama gözleri neşe dolu, hem güzel hem de erotik bir neşeydi. Erotikti çünkü boğazındaki düğmeler çözülürken, saçları aşağı indiğinde, dudaklarını öpücükleri için ayırırken gözleri zevkle kapandığında onun nasıl görüldüğünü biliyordu.

Ellerini sıktı, yükselen sertliğini bastırdı ve odanın içinde etrafına bakındı. "Buraya yerleştiğine göre Andrew, o zaman benimle dışarı çıkmak istemezsin," dedi kuru bir ses tonuyla.

Andrew'un kitabı havaya uçtu ve bir takırtıyla yere düştü. "Evet, var! Pantomime gidecek miyiz? Ben hiç pantomime gitmedim. Bertie ona panto diyor."

"Panto Noel'e kadar değil, Andrew," dedi Bertie hemen. "Boxing Day'den itibaren."

"Ama o zaman İskoçya'da olacağız!" Andrew feryat etti.

Sinclair ona sert bir bakış attı. "Bertie, onları eşyalarını giydir ve dışarı çıkar. Richards arabasıyla birlikte yolda."

Emrini yerine getirip odadan çıkarken, ona "Bayan Frasier" değil de "Bertie" dediğini fark ettiğinde ev halkının büyük ilgisiyle karşılaştı.

Bugün hava soğuktu. Gece yağmur yağmıştı ve sabah hava açmış olsa da yollarda ince bir buz tabakası vardı. Sinclair, Bertie'nin Andrew ve Cat'le birlikte kendisinininkinin karşısındaki vagon koltuğuna yerleşmesini izledi, yerdeki parlayan kutu arabaya biraz sıcaklık veriyordu. Bertie, Andrew'un koltukta zıplamasını engellemek için ilginç şeylere işaret ediyordu

arabanın kendisi ve geçtikleri şey. Andrew'un zıplamasını biraz olsun durdurdu.

Sinclair onu izlemekten keyif alıyordu. Bertie her şeye canlı bir ilgiyle bakıyordu; en sıradan deneyim bile keşfedilmesi gereken büyüleyici bir şeydi. Sinclair o kadar uzun süredir ölüydü ki artık pek bir şey fark etmiyordu. Ama bugün, Bertie sayesinde, kendi arabasındaki ince kakmaları, dışarıdaki parlak günün canlılığını ve önünden geçtikleri Georgian evlerinin lüksünü yeniden gördü. Londra güzel ve dinç bir yer olabilirdi. Dr. Johnson, "*Bir adam Londra'dan bıktığında hayattan da bıkmış demektir,*" dememiş miydi?

Şehrin en zorlu bölgelerinden birinde büyümüş olan Bertie, Londra'dan hiç bıkmayacakmış gibi görünüyordu.

Richards onları Park Lane'den aşağıya, gösterişli bahçeli konakların yanından Hyde Park Corner'a ve parkın içine götürdü. Araba Serpentine'e doğru ilerledi ve sonunda Richards yürüyüş yollarından birinin yanında durdu. Önce Sinclair indi, Cat ve Andrew'u indirdi, sonra Bertie'yi uzattı.

Andrew dans etti ve ayaklarının üzerinde zıpladı, enerjisi inanılmazdı. Sinclair Richards'a el salladı ve arabacı başını sallayarak yavaşça uzaklaştı.

"Artık koşabilir miyim?" Andrew Bertie'ye sordu.

Bertie etraflarındaki parkı taradı, her patıkaya, gördüğü her insana bakıp düşman olup olmadığını kontrol ederken bakışları keskinleşti. Sinclair çoktan etrafı gözden geçirmeye başlamıştı ve Richards'ın da öyle yaptığını biliyordu.

Sonunda Bertie, Sinclair'le onaylayan bir bakıştan sonra Andrew'a başıyla onay verdi. "Gidebilirsin."

Gözleri Andrew'un üzerinde olan Bertie cebinden bir saat çıkardı. Sinclair ona bir göz attı, sonra şaşkınlıkla tekrar baktı. Bir saat değil, bir kronograf, herhangi bir olayın zamanını kaydedebilen bir cihazdı. Yarış atı eğitmenleri bunları atlarının hızlarını ölçmek için kullanırdı. Oldukça pahalıydılar.

Andrew zıplamayı bıraktı, ayak parmağıyla toprakta bir çizgi çizdi, sonra çömeldi. Sinclair şaşkınlıkla onu izlerken, Bertie "Yürü!" diye bağırdı.

Andrew fırladı. Bertie kronografin bir kolunu tıklamıştı ve çocuk hızla ilerlerken hem ona hem de Andrew'a baktı.

Andrew koşuyor, uçuyordu. Bacakları henüz çok uzun değildi ama yeterince uzundu. Bir geyik gibi koşuyor, zeminin üzerinde zarıfçe depar atıyordu.

Önüne çıkan her şeyin üzerinden atlıyordu. Cat, kollarını bebeğine dolamış, yüzünde hiçbir ifade olmadan onu izliyordu.

Andrew belirsiz bir çizgiyi koşarak geçti, sonra kollarını açtı, hızı yavaşladı. Uzun, koşar adım bir dönüş yaptı, sonra onlara doğru geri döndü.

Andrew yavaşlar yavaşlamaz Bertie kronografi çalıştırdı. "Şuna bakın. "dedi ve saati Sinclair'in önüne itti.

Yirmi saniye. Sinclair oğlunun koştuğu mesafeyi tam olarak bilmiyordu ama bu çok uzun bir yoldu.

"İnanılmaz hızlı," dedi Bertie. "Onu yarışlara sokmalısın."

Sinclair, Andrew'un becerisinden duyduğu gurur artarken bile kaşlarını çattı. "Benim oğlum bir at değil."

"İnsanlar için yarışlar, aptal. İki kuruş parası olmayan bir adam tanırdım, ama hiç görmediğiniz kadar iyi koşardı. Bir eğitmen onu yanına aldı ve şimdi dünyayı dolaşıp yarışlar ve ödüller kazanıyor. Artık bir kral gibi yaşıyor."

"Andrew yarışlarda koşamaz. Okula gitmesi gerekiyor. Onu göndermeyi zaten çok geciktirdim." Andrew'un sesinin evin içinde yankılanmayacağı düşüncesi Sinclair'i aniden boşlukta hissettirdi. Cat de onun yokluğunu hissedecekti. Pek konuşmasa da Sinclair onun Andrew'a çok düşkün olduğunu biliyordu.

Bertie'nin burnu kırıştı. "Günde üç kez soğuk lapa verdikleri okullardan mı bahsediyorsun? Bayan Hill bana *onlardan* bahsetmişti."

Sinclair, "En azından ara sıra et ve ekmek servis eden bir yere gidecek," dedi ve sonra Bertie'yle göz göze geldi. Kızgın görünüyordu, Sinclair'in şaka yaptığını anlamamıştı. "Merak etme, ona çok iyi davranacaklarından emin olacağım. İsterse okulda yarışlara katılabilir. Haklısın, bu konuda iyi olabilir."

"Cat'i de okula mı gönderiyorsun?" Bertie sordu. Cat duyarak onlara . Bertie çocukları onların önünde tartışmaktan çekinmiyordu. Sinclair onun *nedenini* açıkladığını . *Bu onların*

hayatlar, değil mi?

"Hayır," dedi Sinclair sertçe. "Cat evde kalacak." Hem oğluna hem de kızına veda etmeyi reddetti.

Cat doğrudan Sinclair'e bakarak, "Bayan Pringle'ın Seçkin Akademisi'ne gitmek istiyorum," dedi. "Ainsley Teyze ve Isabella Teyze gibi."

Bertie ona, "Ainsley teyzeni babanın gördüm," dedi. "Bana iyi bir hanımefendi gibi göründü."

Cat ciddiyetle başını salladı. "Öyle. Eskiden kilitleri açar ve bir şeyler çalardı."

Bertie güldü. "mi?" diye sordu Sinclair'e. "Onunla tanışabilir miyim?"

Sinclair kaşlarını çattı. "Bunu sonra konuşuruz."

"Ne hakkında? Cat'in Pringle'ın evine gitmesi mi yoksa benim kız kardeşinle buluşmam mı?"

"İkisi de."

Bertie sırtıttı. "Eğer kız kardeşin Eleanor'a benziyorsa, ondan hoşlanacağım."

Sinclair yine hırladı ama bir kahkaha patlatmak istedi. Sonra Bertie'yi yakalamak ve ona sıkıca sarılmak istedi. İçinde züppelik yoktu, hayatta kendisinden üstte doğanları etkileme ihtiyacı duymuyordu. Bertie düşesten hizmetçiye kadar herkese karşı açık sözlü ve dürüsttü.

Andrew onlara geri döndü ve aç olduğunu söyledi. Andrew her zaman aç olduğu için bu hiç şaşırtıcı değildi.

Sinclair hâlâ zıplayan oğlunu elinden tutup arabaya doğru götürdü. Bertie elini Cat'e uzattı ve Cat de parmaklarını hemen Bertie'ninkilere doladı. Cat çok az kişiye güvenirdi ama yine de Bertie'nin yanında tamamen rahattı.

"Kronografi nereden buldun?" Sinclair merakla ona sordu.

Andrew her zamanki bağırışıyla Bertie'nin yerine cevap verdi. "Eleanor Teyze! Cameron Amca'dan almış. Bertie onunla oynamama izin vermiyor."

"Çünkü onu Cameron amcana tek parça halinde geri vermek istiyorum," dedi Bertie kararlı bir şekilde. "Ama evet, Andrew'un ne kadar hızlı koşabildiğini öğrenmenin bir yolu olmasını dilediğimi söylediğimde Eleanor bana ödünç vermişti."

Sinclair, Eleanor'un mavi gözlerini kocaman açarak, kaba sesli Cameron'a pahalı bir kronografi hırsız bir aileden gelen bir yankesiciye ödünç vermesi gerektiğini açıkladığını hayal etti. Sinclair ayrıca kronografin Bertie'nin yanında, Londra'daki herhangi birinin yanında olduğundan daha güvende olacağını hissetmişti.

Sinclair Richards'a işaret etti, o da arabayı yanlarına getirdi ve Sinclair Bertie'yi içeri aldı. Elini sıkarken yüzünde beliren gülümseme ona kaybolduğunu hissettirdi. Hayatını, duygularını kontrol etme düşüncesi bir daha geri dönmemek üzere tamamen yok olmuştu.

Araba Piccadilly boyunca yol sonra durdu ve Sinclair Bertie'yi aşığı indirdi. Sinclair'in ona bir çocuğa davrandığı kadar özenle davranmasını seviyordu.

Kız kardeşi ve baldızları gibi bir kadındı. Kendisini özel hissetmesini sağladı, hayatı boyunca olduğu gibi bir kenara itilmedi.

Sinclair çocuklarını yere yatırdı, sonra Andrew'un elini tuttu ve Cat'e uzandı. Cat ona arkasını döndü ve elini Bertie'nin elinin içine soktu. Bertie ve Sinclair'in gözleri buluştu ve Bertie omuz silkti.

Sinclair daha önce durdukları büyük binanın kapısına döndü ve Bertie bunun Fortnum and Mason's olduğunu gördü.

Bertie'nin ilgisi daha da arttı. Daha önce hiçbir büyük mağazaya girmemiş, girmeye çalıştığı bir mağazadan da büyük kapıcı tarafından geri çevrilmişti. Mallarla dolu temiz mağazalar Bertie Frasier gibiler için değildi.

Kapıcı Sinclair'i saygıyla selamlayıp ona kapıyı açtı ve Cat'le birlikte içeri girerken Bertie'yi de selamladı. Temiz giysiler ve zengin bir adamla birlikte olmanın insanların ona davranışını değiştirmesi ne tuhaftı. Bertie çenesini kapalı tuttuğu sürece sorun olmayacağını düşündü.

Parıltılı mal sarayı durup bakma isteği uyandırdı. O kadar çok insan, o kadar çok şey, o kadar çok *yiyecek*. Sinclair onları bir çay dükkânına götürdü, dükkân zaten rahatına düşkün hanımlar ve beylerle doluydu. Sinclair onları köşedeki bir masaya oturttu ve Andrew'a en azından söylemek istediği her şeyi bağırarak söylememeye *çalışmasını* tembihledi.

Bertie diğer çay içenlerin bakışlarını fark etti, bazıları onaylamıyordu. Çocuklar kreşlerde ya da okul odalarında tutulmalı, görülmeli ama duyulmamalıydı. Saçmalık. Andrew nasıl duyulmayacağını bilmiyordu.

Diğer bakışlar ise gezintiye çıkmış bir aileye, çocuklarıyla ilgilenen bir babaya daha düşküdü.

Andrew sessizliğini korudu, çünkü zamanını ağzına atabildiği kadar çok kek, çörek ve ekmek parçası tıktırarak geçiriyordu. Cat her zamanki gibi kibarca yedi ve çok az konuştu.

Sinclair de çok az konuşuyordu ama kibardı, Bertie'nin tabağının dolu olduğundan, ailesinin hiçbir şey istemediğinden emin olmaya çalışıyordu. Bertie çayı doldurdu, çok nazikmiş gibi davrandı ve Sinclair'in gözlerinin ona parıldamasından hoşlandı.

Neredeyse bitirmek üzereyken, bir kadının dondurucu sesi, yaşadıkları aile içi anın sıcaklığını yarıp geçti.

"Bay McBride."

Bir hanımefendi masalarında durmuştu, arkasında da iki arkadaşı vardı. Sinclair'den çok da yaşlı olmayan, kahverengi saçlı ve koyu renk gözlü bir kadındı.

ağzını çerçeveliyordu. Burnundan aşağı bakma sanatını mükemmelleştirmiş gibi çenesi yukarı doğru eğikti.

Ayağa kalktığında Sinclair'ın samimiyeti bir buz tabakasının ardında kayboldu. "Bayan Davies."

Bayan Davies, ha? Bay Edward Davies'in eşi mi? Cat ve Andrew'u elinden almak isteyen kişinin mi? Bertie'nin midesinde öfkeyle birlikte düğüm oluştu.

Andrew ağzı dolu bir şekilde, "Günaydın Helena Teyze," dedi. Cat kadına sessiz ve ifadesiz bir bakış attı.

"Nasılsınız?" Sinclair, bir insanın nefret ettiği birine karşı bile kibar olduğunu çocuklarına göstermek için sorduğunu söyleyen bir havayla sordu. Sesi kırılıyordu, Sinclair bir kez daha soğuk, boş bir adam kabuğuna dönüşmüştü.

"İyiym, teşekkür ederim," dedi Bayan Davies zavallı bir nezaketle. "Sevgili Bay McBride, bugünün *Salı* olduğunun farkında mısınız?"

Sinclair ona soğuk bir şekilde başını salladı. "Pazartesiden sonraki gün, evet."

Helena'nın burun delikleri sıkıştı. "Senin odanda, çocukların da derste olacağını sanıyordum." Keskin bakışları gri elbisesi ve beyaz yakasıyla Bertie'yi süzdü. "Bu da mürebbiye sanırım."

"Doğru tahmin ediyorsunuz," dedi Sinclair, sesinde bir tedirginlik vardı. "Bu Bayan Frasier."

Bertie Bayan Davies'e gülümsedi, ağırbaşlı ve kitaplardan öğrenmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Sandalyesinden kalkmalı mıydı yoksa oturmaya devam mı etmeliydi emin değildi -oturmak daha güvenli görünüyordu ama bunun Bayan Davies'i memnun mu yoksa hoşnutsuz mu ettiğini anlayamadı. Kadın Bertie'yi bir bakışla daha süzdükten sonra onu tamamen görmezden geldi.

"Sanırım bu bir davranış dersi," dedi Bayan Davies. Arkasındaki iki bayan Andrew, Cat ve Bertie'ye ilgiyle baktı. Günün geri kalanında bu karşılaşma hakkında çene çalacaklarına şüphe yoktu.

"Hayır, bu çocuklarıyla çay içen bir adam," dedi Sinclair, sesinin tonu daha da keskinleşerek.

"Ondan sonra da onlara, onlar için iyi olmayan her türlü şeyi alacaksınız." Bayan Davies, Cat'in tabağındaki kek kalıntılarına bakarak kaşlarını çatı - Andrew'un tabağı tertemizdi. "Oyuncaklar ve diğer saçmalıklar."

Sinclair, "İskoçya'ya yapacağımız yolculuk için erzak tedarik edeceğimize şüphe yok," dedi. "Noel için."

Bayan Davies kaşlarını daha da çatı. Bertie, eğer dikkatli olmazsa oldukça iyi olan görünüşünü mahvedeceğini düşündü. Zaten gözlerinin etrafında ekşi çizgiler vardı.

"İskoçya onlar için çok soğuk," dedi Bayan Davies. "Ben hep öyle derim."

"Evim en yeni ısıtma yöntemleriyle donatılmış durumda," dedi Sinclair sıkıntıyla. "Geçen kış turba ateşlerini ve kiltlerimizin içinde yuvarlanarak uyumayı terk ettik."

Bayan Davies eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Margaret'in kaderi *seninle* evlendiğinde çizilmişti. Aynı şeyin onun çocuklarına da olmasına izin vermeyeceğim."

Sinclair bir dönüşüm daha geçirdi; bu sefer kasvetli bir soğukluktan öfkeye dönüştü. Şık çay salonunun ortasında onu boğazlamaya hazırmış gibi Bayan Davies'e doğru bir adım attı.

"Ellerini çocuklarımdan üzerinden çek," dedi ona doğru yükselerek. "Ve lanet Edward'a da aynı şeyi yapmasını söyle. Cat ve Andrew'u İskoçya'ya götüreceğim onları senden uzak tutmak için yapmam gereken buysa, bir daha asla geri getirmeyeceğim."

"Eğer yasalar bu konuda bir şey söylemiyorsa." Bayan Davies, Sinclair'in öfkesi karşısında bir adım geri çekildi. "Edward senin yüzünden kız kardeşini kaybetti. Bunu sen de biliyorsun. Eğer çocuklarını da kaybedersen, bu senin hatan olacak."

Bayan Davies son sözü kararlı bir sesle söyledi, topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. Şapkasındaki tüyler de telaşı gibi zıplıyordu. Başka bir zaman olsa Bertie onun çizdiği bu saçma tabloya gülerdi ama Sinclair donup kalmıştı, yüzü soğuk bir öfkeyle sabitlenmişti.

Bertie ayağa kalkarak ona doğru yürüdü ve koluna dokundu. "Gitmeliyiz," dedi alçak bir sesle. "İnsanlar bakıyor."

Sinclair sanki onun ve çocuklarının orada olduğunu unutmuş gibi sarsıldı. Hızla kendisini izleyen Cat ve Andrew'a, sonra da çay salonunun dolu masalarına baktı. O kadar çok konuğma birbirinin üzerine binerek akıp gidiyordu ki, aval aval bakanlar Bayan Davies'i duymamış olabilirlerdi ama ilgiyle onlara bakıyorlardı.

Sinclair garsona işaret etti, o da başıyla onayladı ama Sinclair yerleşmek yerine Andrew'u kollarına aldı ve dışarı çıktı. McBride'ların burada da bir hesabı olmalı.

Bertie Cat'in elini tuttu ve Sinclair'i takip etti. Piccadilly'ye çıktıklarında Richards görünürde yoktu ve Sinclair yürümeye başladı

beklemeden hızla caddeden aşağı indi. Bertie ve Cat ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Sinclair keskin bir dönüşle, görkemli gümüş ve mücevher mağazalarının bulunduğu Burlington Pasajı'na girdi; Yukarı Brook Sokağı'na kadar yürümeye kararlıysa en hızlı yol bu değildi. Yine de Bertie, Sinclair'in otomatik olarak hareket ettiğini, öfkesinin onu nereye gittiğinin farkına varmadan sürüklediğini biliyordu. Bertie, babasının onu hareketsiz kalamayacak kadar üzdüğü günlerde böyle şeyler yapmıştı.

Bertie, Sinclair'e yetişti. "O bir inek. Onu dinlemeyin."

Sinclair ona baktı, bakışları soğuk ve mesafeliydi. "İskoçya'ya gidiyoruz," dedi aniden. "Sen, Cat ve Andrew, . Bitirmem gereken davalar var. Etrafında sürekli Londra'nın ismi olmadan yaşayabilir misin? Kuzey İskoçya'daki evim çok uzak."

Bertie'nin kalbi daha hızlı atıyordu. Hayatında Londra'dan hiç uzaklaşmamıştı, Londra'nın dışında neye benzediğini bilmiyordu. Oradan Sinclair olmadan ayrılma düşüncesi içinde tuhaf şeyler uyandırıyor. Londra'dan ayrılmaktan korkmuyordu -aslında bu fikir heyecan vericiydi- ama Sinclair'i geride bırakmaktan korkmuyordu.

"Sen bitirene kadar bekleyemez miyiz?" Bertie sordu. "O zaman hep birlikte gidebiliriz."

Sinclair dönüp ona baktı, Andrew kolundan ilgiyle onu izliyordu ve Bertie'nin yüzü haşlandı. Sinclair'e, giderse onu kaybedeceğinden, kendisini unutacağından korktuğunu güçlükle söyleyebildi. Macaulay, *onun kadınlara hayır demediğini* söylemişti.

Bertie biraz gevezelik ederek devam etti. "Sorun şu ki, daha önce hiç trene binmedim, en azından o kadar uzağa. Gelip iyi olup olmadığımı kontrol etsen iyi olmaz mı?"

Sinclair sanki ne dediğini anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. "Sen gidersen daha güvenli olur. Cat ve Andrew için de öyle."

"Öyle mi? Peki ya sen? Hepimiz İskoçya'ya kaçarsak sana kim bakacak? Ve Bay Davies'in siz buradayken Andrew ve Cat'i alıp götürmek için oraya kanun adamlarını göndermeyeceği ne malum?"

Sinclair'in gözleri tekrar odaklandı. Ah, şimdi onu yakalamıştı. Bu bir olasılıktı, şüphesiz.

"Londra'da kalacaksan evde kalacaksın," dedi sert bir sesle. "Parka gitmek yok, Macaulay ile bile. Buna dayanabilir misin? Sürekli eve tıklıp kalmaya?"

"Kalabilirim!" Andrew bağırdı. "Parka gidemezsem merdivenlerden aşağı yukarı koşarım. Seninle trene binmeyi tercih ederim baba!"

"Kedi mi?" Bertie kıza doğru baktı. Andrew'un uslu durması için sürekli endişelenirken, Cat bazen oldukça dışlanıyordu.

Cat omuz silkti. "Nasıl isterseniz, baba."

Sinclair onun kayıtsız yüzünü inceledi ve kaşları çatıldı. Bertie ona doğru hafifçe başını salladı. Şimdi Cat'i merak etmenin sırası değildi.

Sinclair, "Önümüzdeki hafta boyunca planlanmış davalarım var," dedi. "Ondan önce kaçamam." Bakışlarını Bertie'ye çevirdi ve Bertie çok hevesli görünmemeye çalıştı. "Pekâlâ, o zaman Londra'da kal ve beni bekle. Old Bailey'de duruşmalar önümüzdeki Salı günü sona erecek, ne olursa olsun. Yargıçlar Noellerini istediklerinde katiller bile beklemek zorunda ."

Sinclair o gece geç saatlere kadar uyanık kalmış, gözlerini tavana dikmiş, uykusuzluğu ona dokunmak için uzanmıştı. Son birkaç gecedir şaşırtıcı derecede iyi uyuyordu, zihni onu Bertie'nin rüyalarına götürmeye hevesliydi ama Helena Davies'le karşılaşması onu kargaşa içinde bırakmıştı.

Margaret'in kaderi seninle evlendiğinde çizilmişti. Suçlama kafasının içinde yankılandı. Sinclair, Helena'nın bunu söylerkenki her ayrıntısını, gözlerinin sabitlenişini, ağzının hareketini, sesinin tiz tonunu hatırlıyordu. Helena İngiltere'ye taşındığında sesindeki Kuzey İrlandalı tınısının çoğunu çıkarmaya çalışmış, İngiliz egemenliğinden kurtulmak isteyen İrlandalılarla arasına umutsuzca mesafe koymaya çalışmıştı. Sonuç olarak, sesi her zaman yanlış ve yapmacık çıkıyor, kelimeleri aşırı telaffuz ediliyordu.

Helena, Daisy'nin ölümünden sonra bugün yaptığı suçlamanın aynısını daha açık bir şekilde özel olarak yapmıştı: *Onu sen öldürdün.*

Edward karısıyla aynı fikirdeydi, hâlâ da öyle.

Bu gece Sinclair tüm ışıkları söndürmüştü ve perdeleri çekmişti, böylece yatak odası karanlıkla kaplanmıştı ama başını çevirip doğrudan Daisy'nin fotoğrafına baktı. Yeterince ışık olsaydı ne göreceğini biliyordu - fotoğraftan ona bakan kara gözler asla suçlayıcı olmamıştı, sadece sevgi doluydu.

Bertie, Helena hakkında sertçe, *"O bir inek,"* demişti. *Onu dinlemeyin.*

Bertie'nin her şeyi açık, pratik ve asla tereddüt etmeden ortaya koyan bir tarzı vardı. Sinclair'ın ilk içgüdüğü Bertie ve çocuklarını kollarının arasına alıp hemen İskoçya'ya götürmek olmuştu. Helena'dan, Bertie'nin intikamcı Jeffrey'sinden, şehrin gürültüsünden ve karanlığından uzakta olacaktı. Sürekli, sürekli gürültü. Sinclair bugün dışarı çıktıklarında Londra'nın canlı yanını düşünmüş olsa da, bu gece bundan nefret ediyordu. İskoçya'yı, evini istiyordu.

Öte yandan Bertie, Londra'yı benimsemişti. Şehrin çocuğuydu, rahatsızlığına gülüyor, duman, is ve kir ona yapışamazmış gibi pervasızca yürüyordu. O ayakları yere basan biriydi; Sinclair ise sisin içinde kaybolmuştu.

İskoçya'da onunla yalnız kalabilirdi. Meraklı komşular yok. Davalarını ona vermek için birbirleriyle kavga eden avukatlar, kendilerinden biri olmaya layık olup olmadığını görmek için Sinclair'i izleyen yargıçlar yoktu. İskoçya'da, derin gölün kıyısındaki evinde, Sinclair gerçekten yalnız kalabilirdi. Bertie ile. Ona ihtiyacı vardı. İskoçya'da, ne olursa olsun onu hayatına sokacaktı.

Aklına Bertie'nin ona yankesiciliği öğretmesi geldi ve gülmek istedi. Bertie her seferinde Sinclair'i temizlemiş, onun becerileri karşısında çaresiz olduğunu göstermişti. Gerçekten de dikkat dağıtıcı.

Ama onun da kendi yetenekleri vardı. Onları kullanacaktı. Vücudu ısındı. Bertie, Sinclair'ın ne tür yetenekleri olduğunu ve bunlarla ne tür dikkat dağıtıcı şeyler yapabileceğini öğrenecekti. Şansları yaver giderse, günlerce dışarıyı göremeyeceklerdi.

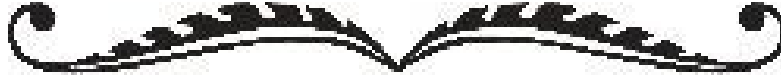
Sinclair gözlerinin kapanmasına izin verdi, hayal gücünün ona yavaş adımlarla ne yapacaklarını göstermesine hazırды.

Bir sonraki an onları açtı ve uyandı.

Alt katta bir cam şingirtisi ve birkaç saniye sonra da boğuk bir gümbürtü duymuştu.

Bölüm 14

Sinclair sessizce ayağa kalktı, sabahlığını ve terliklerini giydi ve sessizce yatak odasından çalışma odasına geçti. Korkmuyordu; bir tehdit olduğunu iliklerine kadar biliyordu ama bununla başa çıkabileceğini de biliyordu.

Masasına doğru ilerledi, kilidini açtı ve her zaman iyi durumda tuttuğu çekmecesini açtı. İçinde bir Webley tabanca ve bir kutu mermi vardı. Parmaklarını sabit tutan Sinclair silahı doldurdu, sabahlığının cebine soktu ve odadan çıktı.

Başka kimse gürültünün ne olduğuna bakmak için acele etmedi. Macaulay, aşçı ve Peter gibi alt kattaki mutfağın dışında bir odada uyuyordu ve onlar duymamış olabilirdi. Hizmetçiler ve Bayan Hill'in çatı katında rahat odaları vardı, muhtemelen yumuşak seslerle uyanmak için alt odalardan çok uzaktaydılar.

Ev karanlıktı, merdiven boşluğu her katta kısık yanan tek bir lambayla aydınlatılıyordu. Bayan Hill gazdan tasarruf etmeyi severdi, bu yüzden ev halkı yatağa girdiğinde ışıkların çoğu söndürülürdü. Bayan Hill'e göre, gece kalkıp koşuşturan ve ayağı takılan biri olursa, bu kendi hatasıydı.

Sinclair uykusuz gecelerinde merdivenleri iyi tanımaya başlamıştı ve onları zorlanmadan aşıyordu. Hangi merdivenin gıcırdadığını, korkuluktaki hangi milin gevşediğini ve bunların yanından duman gibi nasıl geçeceğini biliyordu.

Aşağıya, aşağıya, zemin kata. Başka gümbürtü duymadı ama yemek odasından gelen alçak seslerle birlikte bir şangırtı sesi duydu.

Sinclair elini tabancasının üzerine koydu, cebinden çıkardı ve yemek odasının kapısını hafifçe araladı.

Bertie masanın yanında durmuş, iri yarı genç bir adamın açık vitrinden aldığı gümüş parçaları bir valize doldurmasını izliyordu. Duyduğu çınlama sesi, hırsızın her zaman kilitli tutulan dolabın cam kapağını kırmasından kaynaklanmıştı - tek anahtar Bayan Hill ve Sinclair'deydi. Gümbürtü, masaya çekilen sağlam valizden geliyor olmalıydı. Pencere

Odanın bahçeye bakan uzak ucu kapalı, bütün ve kırılmamıştı. Masanın ucunda yanan bir gaz lambası ortama sıcak bir parlaklık veriyordu.

Bertie, "Sana daha fazla vermeyeceğimi söyledim," dedi. "Bunu al ve defol."

"Bu seferlik," dedi adam. "Geri döneceğim. Senin için neyin iyi olduğunu bilersen benim için daha çok şey yaparsın, Bertie-kız-ve onlar için."

"Hayır, yapmayacağım. Beni işten attırırsın, daha da kötüsü. Maaşım kesilirse babamın seni döveceğini biliyorsun ve ben de ona bunun senin hatan olduğunu söylerim."

"Sen burayı dinle." Jeffrey olması gereken adam çantayı bıraktı ve Bertie'nin yanına gitti. "Bu aptalı bizim için soyacaksın ve eğer yakalanırsan, asılacak olan sensin. Bizi terk ettiğin için cezayı çekeceksin. Buraya ait değilsin ve bunu biliyorsun, bu yüzden rol yapmayı bırak."

"Numara yapmıyorum. Çocuklar beni seviyor. Onlara iyi bakıyorum."

"Bir gün kaçmak zorunda kalacaksın. Tıpkı bana, babana ve tüm arkadaşlarına yaptığın gibi onları da ortada bırakacaksın. Basher McBride'i arkadaşlarıma götürdüğünde onu almamıza izin vermedin, şimdi de bize onu yine yalnız bırakmamızı söylüyorsun. Sen onun , bunu biliyorum. Ve bunu kabul edemem." Jeffrey Bertie'yi sabahlığının önünden tutarak kendisine doğru çekti. Kadın bir çığlığı bastırdı ama yumruklarını adamın omuzlarına vurarak mücadele etti. Jeffrey, Bertie'nin sabahlığını çekerek açtı ve silahın namlusunu buldu.

Sinclair'in tabancası kafasına dayandı.

"Hayır," dedi Bertie, dehşet içinde geri çekilerek.

Sinclair tabancayı Jeffrey'nin şakağına daha derinden sapladı. "Onu bırak, gümüşü bırak ve evimden defol," dedi. "Seni bir daha görürsem vururum. Eğer gitmezsen, seni hemen şimdi vururum. Beni anlıyor musun?"

Jeffrey yutkundu, gözleri kocaman açılmıştı, inanıyordu. Ellerini açtı ve Bertie'nin sabahlığının kıvrımlarını serbest bıraktı.

"Dışarı," diye tekrarladı Sinclair.

Jeffrey geri gözlerini Sinclair'in tabancasından ayırmadı. "Tamam, , ben gidiyorum."

Elini valize doğru uzattı ve Sinclair ona doğru bir adım attı. "*Bırak* dedim."

Jeffrey yumruğunu sıktı, hızla döndü ve pencereye yöneldi. Kolayca açtı, içeri tırmandı ve karanlığın içinde kayboldu.

Sinclair dondurucu cereyanda pencereyi kapattı ve kilidin kırık olduğunu gördü, belli ki Jeffrey tarafından zorlanmıştı. Önemli değildi, sabah Macaulay'e tamir ettirirdi.

Sinclair tekrar Bertie'ye döndü. Tek lambanın ışığında, mavi gözleri solgun yüzünde kocaman görünüyor, lamba ışığı omzunun üzerinden akan kalın saç örgüsünün üzerinde parlıyordu.

"Özür dilerim," diyordu. "Bu gece geldi, ona yardım etmezsem sana ve çocuklara zarar vereceğini, hatta seni öldüreceğini söyledi. Hiç kullanmadığın bir parça gümüşün zarar vermeyeceğini düşündüm. Onu rehin vermeye kalkar kalkmaz yakalanacaktı, aptal herif."

Sinclair onu duymadı. Silahı dikkatlice masanın üzerine bıraktı ve ona doğru gitti.

"Boş ver." Sinclair, Bertie'yi kendine çekerken onun sıcak saçlarını geriye doğru taradı. Başının tepesini öptü. "Önemli değil, genç kız."

Bertie titriyordu ve Sinclair bir kalp atışından sonra onun ağladığını fark etti. Hayata ve onun tüm acımasızlığına parlak bir gülümsemeyle bakan cesur kadın Bertie'si pişmanlık içinde ağlıyordu.

Sinclair kızın yüzünü ona doğru eğdi. "Dur, aşkım."

Bertie'nin yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Sinclair eğilip bir tanesini öptü, sonra da onun ayrık dudaklarını öptü. Kız da onu öptü, ağzı titriyor, elleri Sinclair'in göğsünde kıvrılıyordu. Duruma rağmen kadının sıcaklığı Sinclair'in etrafını sarmış, onu sarhoş etmişti.

Evdeki sessizlik gecede yalnız oldukları anlamına geliyordu. Sinclair dokunuşunu onun kalçalarına doğru kaydırdı, elbisenin altında sert ve tatlıydı, bol sabahlığı ve geceliğinin altında uyarılmışlığı sıcak ve sertti. Kadının öpücüklerinden, onun sınır tanımayan bedeninden başka hiçbir şey yoktu.

Pencere tekrar yukarı kayarken buz gibi bir rüzgâr sırtına çarptı. Sinclair bir tabanca sesi duydu.

İçgüdüler devreye girdi. Sinclair Bertie'yi yere fırlattı, ikisi de halının üzerine düştü, uzuvları birbirine dolandı. Silah aynı anda patladı ve ardından Macaulay'e ait olamayacak kadar tiz bir şaşkınlık ve acı çığlığı daha duyuldu.

Sinclair ayağa kalktı ve yemek odasının kapısından çıktı, göğsünde kan olan ve gözlerinde şaşkınlıkla babasına bakan Andrew'un yere düşen bedenini yakaladı.

Ciğerleri daralan Bertie, Sinclair'ın masanın üzerine koyduğu tabancayı kapıldığı gibi pencereye koştu. Orada kimse yoktu. Jeffrey'nin yüksek bahçe duvarının üstünden atlayarak geçtiğini gördü ama duramayacak kadar .

Tabancayı büfenin üzerine atarak geri döndü ve Sinclair'ın Andrew'u kapı aralığında kucakladığı yere gitti. Andrew hâlâ nefes alıyordu, soluk soluğaydı, göğsü kan içindeydi.

"Bertie, bana yardım et." Sinclair'ın sesi sertti.

Bertie dizlerinin üzerine çöktü. Sinclair, Andrew'un geceliğini yırtarak açtı, solgun göğsünü ve kırmızı, açık bir yarayı ortaya çıkardı. Sinclair cüppesini silkti ve kendi geceliğini çıkardı, üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Geceliği sardı ve Andrew'un omzuna bastırdı.

Bertie'ye, "Şunu tam orada tut," dedi. "Yapabildiğin kadar baskı uygula. Kurşunu çıkarmak zorundayım."

"Bir doktor ..."

"Beklemek için çok uzun bir süre. Bir sürü saha ameliyatı yaptım, arkadaşlarımdan kurşun çıkardım."

Bertie, hiçbirinin sekiz yaşında olmadığına bahse girerdi. İtaat etti, ağırlığını Sinclair'den kalma sıcak ve şimdi kanla kırmızıya boyanmış gecelik gömleğine verdi.

Andrew'un gözleri kapalıydı, yüzü balmumuydu. Ama göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Bu da bir şeydi. Göğsü inip kalktığı sürece Andrew yaşıyordu.

Yukarıdan ve aşağıdan gelen ayak sesleri merdivenlerde gümürdedi, ev halkı sorunun ne olduğunu görmek için acele etti. Cat onları takip etti, bebeğini iki koluyla tutuyordu, yüzü solgundu.

Sinclair bezi yaranın dudaklarını aralayacak kadar hareket ettirdi. "Onu yerde tut," dedi Bertie'ye. "Temiz suya, iğne ve ipliğe ihtiyacım olacak," diye omzunun üzerinden seslendi.

Hizmetçiler itaat etmek için acele ederken ayak sesleri tekrar duyuldu. Cat yemek odasındaki sandalyelerden birine çökmüş, mavi gözlerini kocaman açmıştı ama Bertie Andrew'u bırakıp ona gidemezdi.

Sinclair zaten kanlı olan parmaklarını yaraya daldırdı ve tek seferde parmaklarını kurşunun etrafına kapatıp çıkardı.

Andrew'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve çığlık attı. Bertie ona sarıldı, kalbi çılginca çarpıyordu ve onunla birlikte çığlık atmak istiyordu. Andrew bir kez haykırdı

Daha sonra tekrar yere yığıldı, gözleri kapandı ama göğsü nefesiyle birlikte tekrar yükseldi.

Sinclair kanlı kurşunu halının üzerine bıraktı. Küçük bir şeydi ama Andrew'un küçük bedenine saplanamayacak kadar büyüktü.

"Daha fazla baskı," dedi Sinclair. Geceliği yaranın üzerinde tutmak için Bertie'ye katıldı. Soğuğa rağmen Sinclair'in çıplak kolları ve göğsü ter içindeydi.

Bayan Hill elinde bir dikiş kutusuyla, Aoife ve Peter da her yere saçtıkları sularla aceleyle içeri girdiler. Bayan Hill dikiş kutusunu Bertie'ye uzattı ve Macaulay su dolu tencereleri alıp yere koydu. Bezler zaten içerideydi.

Macaulay Sinclair'in omzuna dokundu. "Bırak beni, delikanlı. Sen şimdi dinlen."

"Hayır," dedi Sinclair sert bir sesle. "Ben yaparım. Bir polis memuru getirin ve o piçin peşine düşün."

"Çoktan bitti. Adam çoktan gitmiş olabilir."

"Fark etmez," dedi Bertie. "Gideceği yerleri biliyorum." Yerini Macaulay'e bıraktı ve dikiş kutusunu açıp bir iğne geçirdi.

Etraflarında bir ayak ve sabahlık çemberi vardı, tüm ev halkı en sevdikleri çocuğu izliyordu. Sinclair iğneyi Bertie'den aldı ve Macaulay'e geceliğin pedini olduğu yerde tutmasını söyledi.

Sinclair parmaklarıyla ipliği düzeltti, yaranın dudaklarını bir arada tuttu ve iğneyi oğluna batırdı. Andrew bu kez neredeyse hiç sızlanmadı. Sinclair yüzü gergin bir şekilde yarayı dikerken gözleri kapalı, vücudu gevşek kaldı.

Polis memuru bir doktorla birlikte geldi. Bertie doktoru ancak siyah bir çanta yanına yere düştüğünde fark etti. Sinclair, Bertie'nin ona uzattığı keskin makasla ipliği dikkatle keserek son dikişi de kapattı.

Kalın sakallı, zayıf bir adam olan doktor onlara doğru eğildi. "İyi iş çıkardınız Bay McBride."

Sinclair cevap vermedi, onu tanımadı. Doktor elini Andrew'un alnına bastırdı, yanaklarını yokladı.

"Henüz ateşim yok," dedi. "Ama o da gelecek. Onu sıcak tutmalı ve yatağa götürmeliyiz."

Sinclair elini Andrew'un üzerinde tuttu, iğne parmaklarından sarkıyordu. Bakışları oğlunun yüzüne sabitlenmişti, kasvet yeniden üzerine çökmeye başlamıştı. Bertie iğneyi ve ipliği ondan aldı ve kanlı şeyleri cebine attı.

"Onu yukarı çıkar." Macaulay ayağa kalktı ve Andrew'a doğru uzandı.

"Hayır." Sinclair'in cevabı sertti. Ayağa kalktı ve Andrew'u nazıkçe kollarının arasına aldı. "Onu yatağıma götüreceğim."

Bertie, Sinclair Andrew'u kucağına alarak salona doğru ilerlerken, yaranın üzerinde hâlâ duran gecelik gömleğini yakaladı. Sinclair iki kat merdiveni hızla çıkıp karanlık çalışma odasından geçerek yatak odasına girerken, Bertie de gömleği tutarak peşlerinden koştu.

"Tanrı aşkına, ışıkları açın," diye tersledi. "Aydınlık olsun. Ve sıcak. Burası çok soğuk."

Bertie en yakındaki lambanın gazını açıp yaktı ama gazı çok açmıştı ve lamba neredeyse patlayarak yanacaktı. Aceleyle gazı kısıp bir sonraki lambaya geçti. Sinclair'in ocağındaki ateş sönüktü, bu yüzden Bertie çöp kutusundan biraz daha kömür ekleyerek onu canlandırdı.

Sinclair'in yatağı genişti, kalın bir şilte ve yatağın köşelerinden kıvrılan ahşap bir baş ve ayakucu vardı. İki kişinin yatabileceği büyüklükteydi ama ortadaki küçük delikanlıyla aşırı büyük görünüyordu. Andrew kıpırdamadan yatıyordu, vücudu hayalet gibi beyazdı, teninin rengi babasınınki gibi açık renk olan saçlarına karışıyordu.

Sinclair onun yanında oturuyordu, hâlâ yarı çıplaktı, kaslı sırtı gergin, omuzları kaskatı kesilmişti. Bertie, Sinclair'in yere düşmüş, kalın ve dolgulu sabahlığını aldı ve omuzlarına örttü. Onu fark etmedi, dikkati sadece oğlundaydı.

Doktor çantasını yatağın diğer tarafına bıraktı ve Andrew'un üzerine eğildi. Sinclair en azından adamın onu muayene etmesine izin verdi, doktor Andrew'un kalbini dinledi ve kısa bir süre Andrew'un göz kapaklarını kaldırdı.

Doktor, "Kurşun hayati bir yere isabet etmemiş gibi görünüyor," diye açıkladı. Dikişlere hafifçe dokundu. "Görünüşe göre etli bir kısmı delip geçmiş. Ama onu izleyin. Eğer dudaklarında kan görürseniz, hemen beni çağırın."

Sinclair doktorun Andrew'un üzerindeki örtüyü çenesine kadar çekmesine yardım etti. Sinclair doktora başını salladı ve doktor Bertie'ye dönerek onu kenara çekti.

"Kimsin sen, genç kadın?"

Bertie gözlerini kırptırdı, bir an için tam olarak emin olamadı. "Ben Bertie. Bayan Frasier.

Yani, mürebbiye."

"Güzel, o zaman Efendi Andrew'un ona bakacak biri var." Bertie'ye birkaç paket uzattı. "Bunları suyla karıştır ve günde birkaç kez içmesini sağla. Boş paketleri eczaneye götürün, o sizin için daha fazlasını hazırlar. Andrew'u sıcak ve hareketsiz tutun, çok hareketsiz. Yaranın açılmasını ve kanamasını istemeyiz. Ve yarayı renk değişikliği açısından inceleyin. Morarma olacaktır ama kırmızı çizgiler görmek istemiyoruz, özellikle de kalbe doğru olanları. Bu enfeksiyon anlamına gelir. Tüm bunları hatırlayabiliyor musun?"

"Evet." Bertie yutkundu. "Elbette."

"Güzel kız. İngiliz misin?"

Bertie ellerini açtı. "En az onlar kadar İngiliz."

Doktor başını salladı ve onunla konuşmak için başını eğdi. "Bu İskoçların tuhaf fikirleri var. Efendi Andrew'un çok dinlendiğinden ve soğuk hava almadığından emin olun. Üşümesini istemeyiz." Sinclair'in oturduğu ve Andrew'un elini tuttuğu yatağa baktı. "Bay McBride'a biraz konyak içir ve uzanmasını söyle. Bir şok geçirdi."

Bertie başını sallamayı başardı. "Haklısın."

Doktor gülümsedi ve kızın omzunu sıvazladı. "Aferin kızıma. Eğer Efendi Andrew'un durumu kötüleşirse hemen beni çağır."

Çantasını aldı ve kendisine kapıyı açan Aoife'a bir kez başını sallayarak odadan çıktı. Macaulay doktorun arkasından biraz hoşnutsuzlukla baktı, şüphesiz onun "İskoçların tuhaf fikirleri olduğunu" söylediğini duymuştu.

Bayan Hill elinde bir sürahiyle telaşla içeri girdi. Sinclair'in çalışma odasından bir bardak aldı ve yatak odasına geri getirdi. "Konyak, efendim," dedi Sinclair'e. "Sizin için en iyisi. Sonra da gidip boş yatak odasına uzanın. Biz Efendi Andrew'a göz kulak oluruz."

Sinclair cevap vermedi. Andrew'un elini kendi elinde tuttu ve çocuğun parmaklarını okşadı.

Bertie konyağa uzanarak, "İzin ver," dedi.

Bayan Hill başını salladı. "Bayan Caitriona'ya göz kulak olmanız gerekiyor. Peter'la birlikte ama çocuk ne yapacağını bilmiyor. Hadi, şimdi git."

Caitriona. Bertie'nin kalbi suçlu bir gümbürtüyle çarptı. Bertie panik içinde kızın nerede olduğunu hesaplamamıştı. Cat'in onları üst kata kadar takip ettiğini sanmıştı ama kız ortalıkta görünmüyordu.

"Tamam," dedi Bertie ve aceleyle odadan çıktı.

Bölüm 15

Cat'in elinden tutup onu Peter'la oturduğu zemin kattan çocuk odasına götürürken Bertie'nin kalbi kurşun gibiydi. Cat hiçbir şey söylemedi, her zamanki gibi sessizdi ama eli buz gibiydi.

Bertie çocuk odasındaki tüm ışıkları açtı ve ateşi harladı. Korkunun karanlıkla değil, ışık ve ısıyla tedavi edilmesi gerekiyordu. İşini bitirdiğinde Cat'i masada oturmuş, kucağında bebek, bakışları ateşe sabitlenmiş halde buldu.

Cat görünüş olarak Andrew'dan çarpıcı biçimde farklıydı; saçları koyu renk ve parlaktı, mavi gözleri siyah kirpiklerle çerçevelenmişti. Bayan Hill Bertie'ye annesine benzediğini söylemişti ve Bayan McBride'in fotoğrafı da bunu doğruluyordu; Andrew ise Sinclair'in bir minyatürüydü.

Bertie'nin Cat'e çay ya da başka bir şey vermesi gerekiyordu ama aşağı inecek, hatta hizmetçilerden birini çağırarak gücü kendinde bulamıyordu. Onlar da üzgündü. Andrew'u sevmek kolaydı.

Cat daha zorlu biriydi, zavallı kuzu. Bertie Cat'in yanına bir sandalye çekti ve kolunu kızın omzuna doladı. Cat omuz silkmedi, bu da Bertie'ye rahatlamak istediğini gösteriyordu.

"Andrew ölecek mi?" diye sordu Bertie'ye kısık bir sesle.

Bertie'nin ilk dürtüsü yalan söylemek, korkularını yatıştırmak ve "*Tabii ki değil!*" demek oldu. Ama Bertie hayatı boyunca çirkin gerçeklerle yaşamıştı ve bunu tercih etmeyi öğrenmişti. Bir şeyle doğrudan yüzleşmek, saklanıp ondan kaçmaya çalışmaktan daha iyiydi. Sonunda rol yapmayı bırakmak zorunda kaldığında daha çok acı çekersin.

"Bilmiyorum tatlım," dedi Cat'in uzun saç örgüsünü okşayarak. "Ama baban onunla ve doktorla ilgilenecek."

"Anneme de baktılar. Ama o öldü." Cat'in sesi zayıftı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yapabileceğimiz pek bir şey , değil mi? Umut etmek dışında.

Ve dua etmek." "Ben Tanrı'ya inanmıyorum."

Bertie başladı. Kişisel olarak, Tanrı'yla bir dargın bir barışık bir ilişkileri vardı ama bunu bir çocuktan bu kadar açık bir şekilde duymak onu şaşırtmıştı. Ama sonra, Cat annesinin elinden alındığını ve babasının

mutlak bir boşluktu ve ilahi ya da insani hiç kimse her iki olayı da durduramamıştı.

"Ben inanıyorum," dedi Bertie. "Bence birimiz inanırsa bu yeterli olacaktır."

Cat ona şüpheli bir bakış attı. "Annem öldüğünde, Pazar okulundan bir bayan bana mutlu olmam gerektiğini söyledi, çünkü bu annemin çok iyi olduğu ve cennete erken girdiği anlamına geliyordu. Meleklerin onu ödüllendirmek için beklemek istemediklerini söyledi."

"Oh." *Aptal kadın.* Bir çocuğa söylenecek ne korkunç bir şey! Bertie altı yaşındayken dinlediği bir hikâyeyi hatırladı; hikâyeye göre melekler olağanüstü iyi olan çocukları izliyor ve daha çabuk ölüp cennete gidebilmeleri için hayatlarından yıllar alıyordu. Bertie dehşete düştüğünü ve olabildiğince kötü olmaya çalıştığını hatırlıyordu.

Bertie, Cat'in elini okşayarak, "Bunun için endişelenme," dedi. "Bu çok saçma. İncil'de bile yok. En azından benim hatırladığım kadarıyla." Gerçi kendisi de okumamıştı ama annesinin onu götürdüğü kilisedeki bazı hikâyeler aklından çıkmamıştı. "Bunlar hiçbir şey bilmeyen ve seni teselli ettiklerini sanan kadınlar. Ben olsam aldırmazdım."

"Andrew iyi değil," dedi Cat.

"İşte " Bertie ona sırtıttı. "O iyi olacak." "Ama herkes onu seviyor."

"Sen de öyle," dedi Bertie.

Cat'in gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı.

Bertie onu kendine çekti, bebeği ve her şeyiyle. "Her şey yolunda canım. Sen onun için istediğin kadar endişelen, ben de dua edeceğim. Babana yardım edeceğiz ve Andrew'u iyileştireceğiz." Sonra Bertie Jeffrey'nin peşine düşecek ve bunu ona ödetecekti. Eğer Andrew ölürse . . .

"Babamı seviyor musun?" Kedi sordu.

Bertie sıçradı ama yine yalan söyleyemezdi. Cat'i kendine yaklaştırdı ve yanağını kızın saçlarına yasladı. "Evet," dedi usulca. "Sanırım anlıyorum."

Sinclair gecenin ilerleyen saatlerine ve sabahın ilk ışıklarına kadar Andrew'un elini tuttu. Uykusunun geldiğini hissettiğinde, Andrew'un yanına uzandı.

Andrew, elini Andrew'un göğsüne koydu. Andrew en ufak bir kıpırdanma gösterse, Sinclair uyanacaktı.

Uyku dalgalar halinde geliyordu. Birkaç dakika boyunca Sinclair'i karanlığın içinde kuşatıyor, sonra hafifliyor, sonra tekrar üzerine çöküyordu. Tüm bunlar boyunca Andrew hiç hareket etmedi.

Sabah gün ışıyınca Andrew'un ateşi de yükseldi. Sinclair, huzursuz gecesini hiç hissetmeden uyandı. Soğuk su ve Warburg tentürü adında bir tonik getirilmesini emretti. Bu tentür sıtma hastalıkları içindi ama Sinclair ateşi düşürmek için işe yarayacağını deneyimlerinden biliyordu. Doktorun Bertie'ye verdiği tozlar işe yaramazdı, bunu o da biliyordu. Hazımsızlığa iyi geliyordu ama başka bir işe yaramıyordu.

Huzursuz olan Andrew ilacı yutmak istemedi ama Sinclair ilacı ona içirdi. Andrew'un yüzünü ve ellerini yıkadı, Andrew kirlettiğinde yatak takımını kendisi değiştirdi.

Sinclair bütün gün saatin kaç olduğunu bilmeden ya da umursamadan oğlunu emzirdi. Gün içinde bir ara Macaulay'in onu bir gömlek ve pantolon giymeye ikna etmesine izin verdi ama Sinclair tamamen giyinmek için bir neden görmedi. Ara sıra uyukluyor, yüzündeki bıyıkların derinleştiğini hissediyordu. Başkalarının gelip gittiğini biliyordu ama Sinclair konsantrasyonunu Andrew'dan alamıyordu.

Sinclair, Bertie'nin varlığını her zaman hissetmişti, başını çevirip ona bakmasa bile, ona hiçbir şey söylemese bile. Sanki yanında huzur ve güvence getirmiş gibi, Bertie ne zaman odanın içinde olsa odayı serin bir sakinlik kaplıyordu.

Güneş battığında Peter kömür ateşini yeniden doldurdu ve Macaulay Sinclair'e bir fincan et çayı getirip zorla içirdi. Macaulay ayrılırken Bertie içeri girdi.

Konuşmadı, sadece kapıyı sessizce kapattı, yatağın yanına gitti ve elinin tersini Andrew'un yanağına koydu. Ateşi biraz düşmüştü ya da Sinclair öyle sanıyordu ama hâlâ iyi olmaktan çok uzaktı.

"Kedi sonunda uyudu," dedi Bertie. "Ona şekerli ve bol sütlü çay verdim, işe yaradı. Zavalılık tamamen kendine geldi." Andrew'un omzundaki bandajlara dokunduktan sonra Sinclair'e baktı. "Sanırım sen de öylesin."

"Bittiğinde uyuyacağım," dedi Sinclair sert bir sesle.

"Onunla kalabilirim. Onu her saniye izleyeceğim, inanın bana."

"Hayır." Sinclair yatakta oturduğu yerden kıpırdamadı. "Gitmek istemiyorum, her ihtimale karşı ..."

"Seni uyandırırdım. Söz veriyorum. Herhangi bir değişiklik olduğu anda."

"Hayır!" Bu kelime çınladı, Sinclair'ın sesi kısıktı. Bertie'nin gözleri irileşirken başını salladı. "Maggie . . . Daisy ... hastalandığında yanında bir hemşire kalmıştı. Hemşire beni uyandıracağına söz verdi ama uyandırmadı. Benim için daha kolay olacağını düşündü. Ama uyandırmadım. Veda bile edemedim."

Sinclair'ın sesi kesildi ve gözleri doldu. Titreyen nefesini içine çekti ve hıçkırıklarla sarsılmaktan korktu.

Bertie sessiz bir kumaş hışırtısıyla ona doğru ilerledi. Kolları ona dolandı ve Sinclair kendini ona sarılmış, yanağı saçlarında, elleri sırtında sıcacık buldu.

Birdenbire karşısına çıkan bu kadın çok güçlüydü. Sinclair soğukta tek başına duruyordu. "*Hayatıma devam etmeye hazır olduğumda bana söyleyeceğini biliyorum,*" demişti Daisy'ye düşüncelerinde ve sonra Bertie ona çarpmıştı.

O zamandan beri Bertie'yi düşünmeden edememişti. Sadece oğlunun yaşam mücadelesi onu ondan uzaklaştırmıştı.

"Özür dilerim," diyordu Bertie. "Hayatım boyunca, gerçekten ne kadar üzgün olduğumu asla söyleyemeyeceğim."

Sinclair nazıkçe kollarını ayırdı ve gözlerini sildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu benim hatam." Mavi gözleri üzgündü, pişmanlık doluydu. "Eğer seni takip etmeseydim Jeffrey'i buraya getirmezdim ve Andrew da zarar görmezdi. Ama hayır, nerede yaşadığını öğrenmem gerekiyordu, burada senin evinde kalmaya karar verdim ..."

"Neden yaptın?"

Bertie şaşkınlık içinde durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden buraya geldin? Bana saati geri vermiştin, beni tanıdık sokaklara geri götürmen için sana para ödemiştin. Sözleşmemizin sona erdiğini sanmıştım."

Yanaklarında, Andrew'un yanaklarındaki ateş lekesine rakip bir kızarıklık belirdi. "Seni görmek istedim, değil mi? İyi olduğundan emin olmak için."

Sinclair, içini burkan endişesinin içinden biraz eğlence süzülmesine izin verdi. "Benden ne koparabileceğine bakmamak için mi? Numara yapmana gerek yok."

Kaşları aşağıya indi. "Hâlâ senden çalmaya geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Artık değil." Sinclair onun elini sıktı. "Ama yaşadığım yeri ilk öğrendiğinizde beni iyi bir hedef olarak görmüş olmalısınız. Dünyaya pek aldırış etmiyordum, burnum kâğıtlarımın içindeydi. Yolmak için olgunlaşmıştım."

Bertie onun kurtulmaya çalıştı. "Sana söyledim. Seni tekrar görmek istedim. Eğer buna inanmıyorsanız, inanmıyorsunuz demektir."

Sinclair gülümsemesini kaybetti. "Artık neye inandığımı bilmiyorum."

Bir an sessizce birbirlerini izlediler, Sinclair sanki bırakamayacakmış gibi onun elini tutuyordu. Kadının sert parmakları gevşedi ve tekrar çekmeye çalışmadı.

"İnan bana," dedi Bertie. "Dinlenmen gerek, yoksa sen de hastalanacaksın. Cat ve Andrew'un seni de kaybetmelerine gerek yok." Boştaki elini çarşafın üzerinde gezdirdi. "Sen burada onun yanında yat, ben de yatağın yanında oturup onu bir şahin gibi izleyeceğim. Hareket ettiği anda seni uyandıracam. Bundan daha adil bir şey olamaz."

Sinclair onun bakışlarını karşıladı, gözleri samimiyet doluydu. Londra'nın arka sokaklarındaki bir yankesicinin, her gün birlikte çalıştığı hukuk adamlarından daha doğru konuşabilmesi ironikti.

"Senin adın Verity olmalı," dediğini duydu. "Truth." Kadın haklıydı, uykuya ihtiyacı vardı.

Bertie burnunu kırıştırdı. "*Roberta* bana asıldı, değil mi? Annem bana Bertie derdi, ben de öyle seviyorum."

Sinclair onun elini bıraktı. Sinclair onun elini bırakmak zorunda kaldığı için acı çekiyordu ama Sinclair haklıydı, eğer kendisi de bir hasta yatağına götürülürse Andrew'a hiçbir yararı olmayacaktı. Oğlunu rahatsız etmemek için yavaşça uzandı ve Bertie üzerine yorgan çekti.

"Ben burada olacağım," dedi. "Yatağın diğer tarafında, şu sandalyede. Andrew benim haberim olmadan kılını bile kıpırdatmaz."

Sinclair kol ve bacaklarının biraz rahatladığını hissetti. "Teşekkür ederim, Bertie."

Bertie eğildi ve yanağından öptü, gevşek saçları tenini okşuyordu. "Benim için zevkti."

Bertie, Sinclair'in uyumasını izledi. İnce kış güneşi, Andrew'un ki kadar güzel olan saçlarına dokunuyor ve gözlerinin etrafındaki çizgileri tarıyordu.

Bitkin düşmüştü. Bertie onun yorgunluğunu ve dehşetini anlıyordu. Birini kaybetmek asla kolay değildi ve asla kolaylaşmazdı. Çocuğunu kaybetmek hepsinden daha zor olmalıydı. Andrew onun oğlu olmasa da, Bertie eğer o yaşamazsa acısının onu derinden yaralayacağını ve asla iyileşmeyeceğini biliyordu.

Güçlü bir adam olan Sinclair zaten çok acı çekmişti. Bertie, Macaulay'in Bayan McBride'in ölümü hakkında söylediklerini hatırladı: *O öldüğünde, ondan geriye pek bir şey kalmamıştı.*

Bertie, yatağa uzanmış olan Sinclair'e bakarak, onun kendisinden daha fazla bir şey kaybetmemesini sağlayacağına yemin etti. Ne olursa olsun.

Sinclair uyumaya devam etti, güneş doğdu ve dış dünya etraflarında gürledi. Macaulay ve Bayan Hill zaman zaman içeri giriyor, ikisi de Bertie'yi yerini bırakması için ikna etmeye çalışıyorlardı ama o reddediyordu. Söz vermişti. Bayan Hill ona çay ve tost, Macaulay'a da battaniye getirdi ama anlayışla karşıladılar. Macaulay, Efendi Andrew'un çetin ceviz bir delikanlı olduğu konusunda herkese güvence vererek blöflü neşesini korumaya çalıştı ama Bayan Hill'in gözleri kızarmıştı, her zamanki canlılığı yoktu.

Andrew gözlerini kırpıştırarak açtığında kasabadaki saatler sabah on biri gösteriyordu. Bertie'ye baktı, babası sırt üstü uyuyordu, kolunu yüzüne kapatmıştı ve "O adam beni vurdu" dedi.

"Andrew, tatlım." Alnına dokunduğunda Bertie'nin kalbi hızla çarptı. Hâlâ sıcaktı ama terden sıırıslıklam olmuştu, ateşi düşmüştü. "Sinclair." Bertie onu nazıkçe sarstı. Onu uyandırmaktan nefret ediyordu ama söz sözdür. "Andrew-"

Sinclair uyandı ve tek bir hareketle doğruldu. Andrew'a döndü, gözlerinde keskin bir korku vardı ve ona göz kırpan oğluna bakarken gözleri ıslandı.

"Senin de silahın vardı, baba," dedi Andrew, her zamanki gür sesiyle. "Sen de ona ateş ettin mi? Keşke bunu görebilseydim."

O öğleden sonra hastayı kontrol etmek için geri dönen doktor, Andrew'un hayatta olmasına şaşırdığını ifade etti ve bunu tozlarına bağladı.

Doktor gittikten sonra Sinclair tiksintiyle, "Bikarbonat soda," dedi. "Aşçım bunu hazırlayabilir ve daha iyi bir iş çıkarabilirdi."

Her ne kadar Andrew tadından şikayet etse de, ateşini düşürmek için Andrew'a Warburg'un tentüründen daha fazla içirdi. Andrew ayrıca

ama Sinclair bunu yasakladı. Andrew'a orduda pek çok kurşun yarası gördüğünü ve bir adamın iyileşmek için ne kadar süre yerde kalması gerektiğini çok iyi bildiğini söyledi. Yaralı bir askere benzetilmek Andrew'un sırtışını zayıf da olsa geri getirdi. Ama en azından yatakta kalmayı kabul etti.

Sinclair, Bertie'yi uyku sırasını almaya ikna etti. Bertie bir süre dinlendi ama kısa süre sonra ihmal edilmeye ihtiyacı olmayan Caitriona'yla birlikte çocuk odasına geri döndü. Cat kardeşinin yaşayacağına ve iyileşeceğine dair güvence aldıktan sonra her zamanki soğukkanlı kayıtsızlığına geri döndü ya da en azından öyle davrandı. Gözlerindeki rahatlama açıkça görülüyordu ama Cat bunu içinde tuttu, daha önce Bertie'ye güvenme ihtiyacı ortadan kalkmıştı.

Bertie kendini Cat kadar içine kapatan bir çocukla daha önce hiç . Bertie'nin birlikte büyüdüğü dayak yemiş ve aç çocukların bile içinde Cat'ten daha fazla hayat vardı. Cat, dalgalı siyah saçlarının tepesinde her zaman büyük bir fiyonk olan, modaya uygun elbiselerine uyumlu bir fiyonk takan sevimli bir kızdı. Ama içindeki çocuk son derece mutsuzdu.

Cat derslerini pek ilgi duymadan yapıyordu, onu meşgul eden tek şey defterine yazıp çizdikleriydi. Bertie defterle ilgilendiğini ifade ettiğinde, Cat ona endişeli bir bakış attı ve defteri göğsüne bastırdı. Bertie ona burnunu sokmayacağına dair güvence verene kadar rahatlamadı.

Andrew uyandıktan bir gün sonra, Sinclair kendi yatağına nakledilmeye hazır olduğunu söyledi. Sinclair onu oraya kendisi taşıdı. Kiralanan bir hemşire ona bakmak için yerleşti ama Sinclair odasına dönmek için acele etmedi. O gün öğleden sonra Bertie'yi yanına çağırdı; Aoife'in söylediğine göre çalışma odasına değil, alt kattaki misafir odasına gelmesini istedi.

Bertie içeri girdiğinde Sinclair'in yalnız olmadığını gördü. Yanında ikisi İskoç eteği, biri de sert bir takım elbise giymiş iri yarı birkaç adam vardı. Kilmorgan Dükü'ne kardeşleri olacak kadar benziyorlardı ve aslında öyle oldukları da ortaya çıktı.

Sinclair takım elbiseli adamı göstererek, "Bu Dedektif Başmüfettiş Fellows," dedi. "Ona Jeffrey hakkında her şeyi anlatmanızı ve onu nerede bulacağımızı söylemenizi istiyor."

Bölüm 16

Bertie, Fellows'u görür görmez Old Bill olduğunu anlamıştı. Adını tanımıştı - Fellows yıllardır Doğu Yakası'ndaki kötü adamların başına bela olmuştu. Ne olursa olsun her zaman adamını ya da kadını bulurdu.

Fellows'un kartal gözleriyle Bertie'yi süzüşü, Bertie'ye onun hakkında her şeyi bildiğini ya da en azından ne olduğunu anlatıyordu. Eskiden ne olduğunu, Bertie kendini düzeltti.

Odadaki diğer iki adam da Fellows kadar ürkütücüydü ama farklı şekillerde. En uzun boylu olanı Lord Cameron'dı, atları olan. Bertie onu suarede görmüş ve Sinclair'in kız kardeşinin onunla her konuştuğunda koluna şefkatli bir el koyuşunu gözlemlemişti. Lord Cameron sert bir adam olabilirdi ama Ainsley belli ki onu seviyordu.

Diğeri ise iki kardeşi ve Sinclair'den biraz uzakta durmuş, onlara bakmıyordu. Aslında hiçbir şeye bakmıyordu, gözleri bomboştu ve diğerleri bunu olağandışı bulmuyor gibiydi.

Eğer Bertie bu adamlara Jeffrey'yi nerede bulacaklarını söylerse, Jeffrey'nin batacağını anlamıştı. Bunu yüzlerinde görmüştü, kendisine bakmayanın bile. Jeffrey kısa bir süre için hapiste titreyecek, sonra çıkarılıp asılacak ya da ömür boyu hapis cezasına çarptırılacaktı.

Ama Bertie'nin ona karşı öfkesi çok güçlüydü. Jeffrey kendisine hiçbir zararı dokunmamış bir adamın evine zorla girmiş, Bertie'den evi soymasına yardım etmesini istemiş ve *Andrew*'u vurmuştu. Andrew'u vurmasının bir kaza olması önemli değildi; Jeffrey öldürme kastıyla ateş etmişti. Hayatı boyunca o kadar çok kişinin canını yakmıştı ki, Jeffrey'yi iyi tanıyan Bertie'nin Doğu Yakası'ndaki komşuları bile onu suçlayamazdı.

Bertie hemen, "Saklandığı her yeri biliyorum," dedi. "Gerçi bildiğimi biliyor, o yüzden hiçbirine gitmemiş olabilir. Yine de pek akıllı biri değil."

İsimlerini verdi: Spitalfields'de terk edilmiş bir ev, Whitechapel'in dışındaki bir sokakta odalar ve metresinin evi - Jeffrey'nin düşünmediği bir bayan

Bertie Hackney'i biliyordu.

Müfettiş Fellows sözlerini bitirdiğinde Bertie'ye başını sallayarak ne yaptığını tam olarak bildiğini ve bu yüzden ona saygı duyduğunu söyledi.

Lord Cameron, "Güzel. O zaman gidip o piçi bulalım."

Sinclair, "Ben ceketimi alayım," dedi.

Tek kelime etmeyen ve hatta konuşmayı kabul etmeyen diğer Mackenzie şimdi Sinclair'e baktı ve "Andrew" dedi.

Sinclair başıyla onu onayladı. "Bayan Frasier, bu benim kayınbiraderim Ian Mackenzie. Andrew'u görmesi için onu kreşe götürür müsünüz?" Adam tereddüt etti. "Bizimle ava gelmek ister misin, Ian? Bekleyebiliriz."

Lord Ian başını salladı. Arkasını döndü ve odanın içinden geçerek piyanoya doğru ilerledi ve bankına oturdu. Diğerleri onu ikna etmeye çalışmadan gitmesine izin verdi.

Fellows, Sinclair'e sert bir bakış atarak, "Herhangi bir avlanma işini ben yapacağım," dedi. "Seni sadece adamın tutuklanmasını izleyebilmen için yanımda getiriyorum. Anladın mı?"

Sinclair, sanki bu devam eden bir tartışmanın parçasıymış gibi, "Seni duydum," dedi. "Bertie . . ." Kapı aralığında durakladı ve ona tamamen baktı. "Teşekkür ederim."

"Keşke gitmeseydin," dedi Bertie, soğukkanlılıkla. "O tehlikeli biri, Jeffrey."

"Gitmek zorundayım. Bunu biliyorsun."

Bertie başını salladı. "Hayır, gerçekten bilmiyorsun. Müfettiş Fellows iyi bir polistir. Onu bulacaktır."

"*Burada* olduğunu biliyorum." Sinclair başının yan tarafına dokundu, kısa saçları parmak uçlarına değiyordu. "Ama bunu *burada* bilmem için görmem gerek." Göğsünün ortasına dokundu ve berrak gri gözleriyle onun bakışlarını tuttu. "Merak etme aşkım. Eve döneceğim."

Araba evin önüne yanaştı, Richards dizginleri tutuyordu. Sinclair Bertie'nin yanağına dokundu. Gözleri parlıyordu, içindeki adam uyanıktı ve oğlu için savaşımaya hazırdı. Onu bundan asla vazgeçiremeyeceğini biliyordu - eğer bu yüz yıl kadar önce olsaydı, dışarı çıkarken ceketini ve şapkasını yerine claymore'unu kapıyor olurdu.

Dokunuş bir okşamaya dönüştü, Sinclair'in gözlerinde sıcaklık vardı, sonra arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Bertie Müfettiş Fellows'a, "Onu bütün olarak geri getirdiğinizden emin olun," dedi.

Fellows, Peter'dan ceketini ve şapkasını alırken ona sinirli bir bakış fırlattı. "Çabalayacağım, Bayan Frasier," dedi ve Sinclair ile Cameron'ın ardından kapıdan çıktı.

Ian Mackenzie hâlâ misafir odasındaydı, Bertie boğazı düğümlenerek odaya döndüğünde. Ian usulca piyanonun tuşlarına basıyor, Bertie'nin müzik salonlarından tanıdığı, damlayan bir melodi çalıyordu. Gilbert ve Sullivan, tümgeneral hakkındaki şarkı.

Bertie gergin ve sabırsız bir halde piyanonun başına gitti. "Andrew'u ziyaret etmek mi istediniz, Lord Hazretleri?"

Ian cevap vermedi, müzik devam ediyordu. Şarkının yaklaşık yarısını çaldıktan sonra, "Beth'imle tanıştığımda bana bunu çalmayı öğretti. Benimle piyanonun başına oturdu ve onu öptüm."

Sözler basitti ama Bertie bunları söylerken iri adamın gözlerindeki bakışı gördü. Biraz gülümsemekten kendini alamadı. "Ah. Bu çok tatlı."

"Fellows o zamanlar bir cinayeti benim üzerime yıkmak istedi. Beth onu durdurdu." "Oh." Bertie gözlerini kırıştırdı. "Sanırım bu da çok tatlı."

"Beth'imi seveceksin." Ian parmaklarını piyanodan çekti, müzik kesildi. "Eskiden hafızamdan nefret ederdim. Şimdi bundan memnunum. Her şey bana onu hatırlatıyor." Aksanı Sinclair'inki kadar belirgin değildi ama oradaydı, İskoç zenginliği sözlerinin içinden geçiyordu.

"Bunu sevdim," dedi Bertie. Artık onun da Sinclair ve ailesiyle ilgili anıları, onları hatırlatacak şeyleri vardı. "Andrew üst katta. Eğer uyumuyorsa, zorbalıkla yataktan çıkmaya çalışıyor olacak. Andrew'umuz çok içten biridir."

Ian, Bertie'ye alaycı bir bakış fırlatmak için uzaklara dalan bakışını kaybetti. Bertie, Ian'ın gözlerinde zekâyı ve birçok insanın gözden kaçıracağına bahse girdiği derinlikleri gördü. Bayan Hill dedikoducu ruh hallerinden birinde Bertie'ye Lord Ian'dan bahsetmiş, bir akıl hastanesinde nasıl zaman geçirdiğini anlatmıştı ama Bertie onda deliye dair hiçbir şey görmemişti.

Ona sırtarak bakan Bertie, Lord Ian'ı salondan çıkarıp üst kattaki çocuk odasına götürdü.

Jeffrey Mitchell'ı Hackney'de, metresinin odasında buldular. Sinclair Richards'a önce oraya gitmesini söylemişti; Jeffrey, Bertie'nin bu kadından haberi olmadığını düşünürse, muhtemelen ona sığınacaktı.

Fellows kapıyı çalma zahmetine girmede; iki iri yarı polis memuruna kapıyı tekmeleterek açtırdı. Paslanmış bir mutfak ocağında kömürleri karıştıran Jeffrey, demir çubukla onlara saldırdı.

Jeffrey hızlıydı, polisleri ölümcül bir niyetle geri püskürtüyordu. Bir kadın sabahlığıyla yatak odasından çığlık çığlığa çıktı. Onlara yalvarma zahmetine girmede; ocaktan bir tava kaptı ve içindeki sıcak suyu polislere fırlattı. Sonra da sağlam tencereyle, suya dalıp Jeffrey'yi yakalayan Fellows'un peşinden geldi.

Cameron kadının arkasına geçti ve onu yakaladı, kadın küfürler savururken onu ayağından kaldırdı. Kadını yarı yarıya kanepeye fırlattı, sonra kalkmaya çalıştığında yolunu kesti.

Komşular geliyor, neler olup bittiğini görmek için kapılardan ve merdivenlerden dökülüyorlardı. Bazıları Jeffrey ve metresini alkışlıyor, bazıları da polisi cesaretlendirmek için geliyordu. Jeffrey bu kargaşadan yararlanarak Fellows'un elinden kurtuldu ve pencereye doğru ilerledi. Yerden bir kat yukarıdaydılar ama Jeffrey panjurları iterek açtı ve atladı.

Hâlâ koridorda olan Sinclair, önüne çıkanları iterek merdivenlerden aşağı koştu. Evden çıktığında Jeffrey'nin binanın yanından geçen bir geçide doğru koştuğunu gördü. Sinclair peşinden gitti ve Jeffrey kaçmak için duvara tırmanırken ona ulaştı.

Sinclair Jeffrey'i bacağından yakaladı ve aşağı çekti. Jeffrey'nin kendini desteklemek için kullandığı sandık yerinden çıktı ve Jeffrey, Sinclair ve sandığı yere düşürdü. Jeffrey önce ayağına yuvarlandı ve Sinclair'in karnına bir tekme attı.

Sinclair'in nefesi kesildi, acı vücuduna yayıldı. Acı, Jeffrey'nin gözlerindeki sinirli bakışla birleşince Sinclair'in öfkesi daha da arttı.

Çölün sıcaklığında ve çaresizliğinde Jeffrey'nin çok uzağı ve hızla kaçmasına neden olacak pek çok savaşta bulunmuştu. Sinclair ve dört adamı bir keresinde yollarının , kaldıkları ve beşi arasında sadece bir silaha yetecek kadar cephane bulunan bir yerden çıkmak için savaşmışlardı. Kuzey Afrika'nın en iyi eğitimli adamlarından bazılarıyla göğüs göğüse çarpışmışlar ve neredeyse susuzluktan ölmek üzereyken kampa geri dönmeyi başarmışlardı. Ama beşi de başarmıştı.

Hayatta kalmışlardı çünkü Sinclair ölmelerine izin vermeyi reddetmişti. Koşullar ne olursa olsun, pes etmek onun doğasında yoktu.

Öfke dolu çığlığı geçitte yankılandı. Sinclair ayağa kalktı ve Jeffrey'nin üzerine atıldı, içindeki tüm keder ve öfke tek bir hedefe odaklanmıştı - neredeyse oğlunu öldürecek olan adama.

Jeffrey önce öfkeyle, sonra korku ve çaresizlikle mücadele etti. Kendini toparlayıp kaçmaya çalıştı ama Sinclair iki eliyle ceketini tutup onu geri çekti. Sinclair Jeffrey'i duvara fırlattı ve yumruğunu kaldırarak vurdu, vurdu ve tekrar vurdu.

Jeffrey, Sinclair'in paltosuna kan fişkirirken, "Bırak... bırak," diye nefes aldı.

Sinclair ona öfkeli bir yumruk daha attı. "*Oğlumu* vurdun, seni pis piç. O daha sekiz yaşında!"

Jeffrey kırık çenesi yüzünden boğuklaşan kelimelerle, "İsteyerek yapmadım," dedi. "Senin hatandı. Sana vurmak istedim. Orada olmamalıydı."

Sinclair Jeffrey'nin ceketinin yakalarından tuttu ve onu duvardan yukarı çekti. "Orada olmaması gereken *sendin*. İçeri zorla girdin, bana ateş ettin ve Andrew'u vurdun. *Senin* hatandı, sadece *senin*."

"Hayır, Bertie'nindi." Jeffrey elinden geldiğince hırladı. "Benden kaçtı ve sen de onu fahişen yaptın, seni İskoç domuzu! Eğer beni terk etmeseydi, hiçbir şey olmayacaktı."

Sinclair onu tekrar duvara yapıştırdı. "Aptallığın için onu suçlama, seni bok parçası. Adını bile söyleme."

"Biliyordum. Onun *senin* olduğunu biliyordum." Jeffrey ona tükürmeye çalıştı.

Sinclair yumruğunu tekrar geri çekti ama eli Lloyd Fellows'un eli tarafından yakalandı, adamın tutuşu inanılmaz derecede güçlüydü.

"Bu kadar yeter," dedi Fellows o saçma sapan ses tonuyla. Bir şey şingirdadı ve Fellows Jeffrey'nin bileklerinden birine kelepçe taktı. "Jeffrey Mitchell, seni Kraliçe adına Mayfair'de bir eve zorla girmekten, Bay Sinclair McBride'ı öldürmeye teşebbüsten ve sekiz yaşında bir çocuk olan Andrew McBride'ı vurmaktan tutukluyorum. Jüri muhtemelen buna pek sempati duymayacaktır. Sizi bekleyen bir polis minibüsü var, böylece öğleden sonra sulh yargıcını ziyaret edebiliriz." Sinclair'e sert bir bakış attı. "*Sen* eve git ve iç. Oraya gittiğinden emin ol, Cam."

Cameron Mackenzie gelmişti. "Benim reçetem büyük bir viski," dedi. İri elini Sinclair'in omzuna koydu ve onu ara sokaktan uzaklaştırdı.

Arabanın içinde Sinclair minderlere yığıldı, nefesi kesilmişti. Bir mendil çıkarıp yüzünü sildi ve bezi kanla kapladı.

"Kötü görünüyorsun," dedi Cameron, kırık çakıllı sesi fazla neşeliydi. "Kendini temizle ve sonra ona söyle. Açık açık. Zampara ve katil sevgilisinin hapisханenin yolunu tutmasına üzüleceğini sanmıyorum."

Sinclair konuşamadı. Minderlere yaslanıp kanlı yüzünü sildi ve Cameron'ın uzattığı şişeyi sessizce kabul etti. Cameron'ın ne zaman konuşup ne zaman susacağını bilmek gibi çekici bir özelliğı vardı. İki adam konuşmadan Londra'ya geri döndüler, Sinclair viskinin derinden yanmasına izin verdi.

Andrew amcası Ian'ın ziyaretinden çok memnundu, ancak konuşmanın çoğunu Andrew yaptı. Ian'a yarasını gösterdi ve yaralanmasına neden olan -tamamen kendisinin uydurduğu- vahşi silahlı çatışmayı anlattı. Ian, Andrew konuşurken sanki her kelimeye inanmış gibi başını salladı. Cat sözünü kesmeden onu dinledi ve Bertie de yarasını onarmaya odaklanmış gibi yaptı.

Andrew gevezelik etmeye devam etti, en azından konuşma gücü yerine gelmişti. "Bertie, Ian Amca'nın geçen Noel'de bize ne yaptığını görmeliydin. Bütün bir odayı kapladı!"

"Hoşuma gitti," dedi Cat, o kadar alçak sesle ki Bertie zar zor duydu. Ian duydu ve başıyla onu onayladı.

"Bu Noel yine böyle bir şey yapacak mısın, Ian Amca?" Andrew sordu. "Lütfen mi?"

Ian bir an durakladı, sonra "Evet" dedi.

"Yaşasın!" Andrew zıplamaya başladı, sonra yüzünü buruşturdu ve durdu. "Bir sürü ilaç alıp iyileşeceğim ve böylece Noel'de İskoçya'ya gidebileceğim. Kilmorgan Kalesi'ne bayılacaksın, Bertie."

"Bir kale mi?" Bertie sandalyesinden seslendi. "Kulağa harika geliyor."

"Babamın evi büyük," diye devam etti Andrew. "Bir gölün kenarında. Sen de seveceksin, Bertie."

"Eminim yaparım," dedi Bertie. "Zıplamayı bırak Andrew. Yarayı yırtacaksın ve yeniden dikilmen gerekecek."

Andrew üç saniye kadar sustu, sonra hem Kilmorgan Kalesi'nin hem de kuzeyinde annesiyle birlikte yaşadıkları ve herkesin mutlu olduğu baba evinin güzelliklerini anlatmaya başladı.

Andrew artık acı çekmiyormuş ve yorgun değilmiş gibi davranamayarak sarkmaya başladığında, Ian ayağa kalktı, yorganı çocuğun üzerine örttü ve çocuk odasından çıkmaya başladı. Kapıda Ian arkasına baktı ve Bertie'ye delici bir bakış attı. Sonra dışarı çıktı ve koridorda, sahanlığın korkuluklarına yaslanarak bekledi.

Bertie dikiş işlerini bir kenara bırakıp dışarı çıktı ve Lord Ian'ın ona ne söyleyeceğini merak ederek kapıyı arkasından kapattı.

Salon, yaklaşan akşam ve kısa Aralık günü nedeniyle kasvetliydi. Ian'ın koyu kızıl saçlarına yakışan kahverengi gözleri gölgelerin arasında parlıyordu.

Ian uzun ve sessiz bir süre Bertie'ye baktıktan sonra, "Onlarla kal," dedi.

"Cat ve Andrew mu?" Bertie başıyla onayladı. "Tabii ki kalacağım. Artık onların mürebbiyesiyim."

"Yani her zaman için." Ian büyük eliyle parmaklığı kavradı. "Kalman gerekiyor." Bu açıklamayı yaptıktan sonra başka bir şey söylemeden Bertie'nin yanından geçip merdivenlerden indi.

Bertie, Ian'ın merdivenlerin ve sahanlıkların etrafında dönmesini, merdivenlerin tam ortasında durmasını ve korkuluklara hiç dokunmamasını izledi. En alta ulaştığında giriş kapısını ve ön kapıyı açarak merdivenlerden yukarı bir hava akımı üfledi, sonra ön kapı çarptı ve Ian gitmişti.

Sinclair eve vardığında gece tamamen kararmıştı, Richards Londra'nın tıklım tıklım sokaklarında ilerliyordu. Cameron, ailesinin şehirde kalması için bir ev kiraladığı Berkeley Meydanı'nda indi ve Sinclair tek başına Upper Brook Sokağı'na doğru sürdü.

Macaulay Sinclair'e şöyle bir baktı ve Sinclair'in yatak odasına sıcak bir banyo getirilmesini emretti. Macaulay kalıp onu yıkamak istedi ama Sinclair, Tanrı aşkına, kendi kendine yıkanabilecek kadar sağlıklı olduğunu söyleyerek homurdandı. Macaulay sonunda kabul etti ve onu yalnız bıraktı.

Sinclair banyoda zaman geçirdi, kanı ve kiri temizledi, saçlarına ılık su döktü. Bitirdi, kurulandı ve sabahlığını giydi, sonra Peter ve hizmetçiler banyoyu boşaltmak için aşağıya taşırken üst kattaki çocuk odasına çıktı.

Işıklar kısıktı ve Andrew derin bir uykundaydı. Cat de yatağındaydı ve Bertie ona yumuşak bir sesle bir şeyler okuyordu. Sinclair sandalyelerden birine çöktü, güçlükle hareket edebiliyor, Bertie hikâyeyi bitirene kadar bekliyordu.

Bertie kitabı bir kenara bıraktıktan sonra Sinclair kalktı ve Cat'e iyi geceler öpücüğü verdi, sonra Andrew'un yatağına gitti ve oğlunun başına bir öpücük kondurdu. Andrew iyileşiyordu ve Sinclair şükran dolu bir dua etti.

Daha sonra Sinclair Bertie'yi dirseğinden tutarak  ocuk odasından çıkardı, merdivenlerden aşığıya, çalışma odasına ve boş yatak odasına götürdü. Kapıyı ikisinin de arkasından sıkıca kapattı ve anahtarı kilidin içinde çevirdi.

Bölüm 17

Sinclair çalışma masasının anahtarını şakırdatırken Bertie'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ona döndü, bu odadaki daha parlak ışık yüzündeki morlukları ve kesikleri daha net gösteriyordu.

Aralarındaki boşluğu hızla kapattı. "Sen iyi misin? Bunu Jeffrey mi yaptı? Ne oldu?"

"Jeffrey hapiste," dedi Sinclair, sesi yorgun geliyordu. "Müfettiş Fellows tarafından geceyi yargıcın yanında geçirmesi için götürüldü. Bir daha onun için endişelenmene gerek kalmayacak, Bertie. Sana söz veriyorum."

Bertie ona inandı. "Kendine bir bak," dedi. Yüzüne dokundu, elinin temas etmesine bile izin vermedi. Sinclair'in sol gözünün kenarı şişmiş, dudağının köşesi kesilmiş ve elmacık kemiği boyunca çürükler uzanıyordu.

Bertie lavaboya gidip bir bezi sıkarken o hiç kıpırdamadan durdu. Geri geldi ve adamın kesiklerine dokunarak yeni kanı temizledi. Daha yeni banyo yapmıştı -cildi nemliydi ve sabun kokuyordu- ama bu tür yaralar kolayca yeniden açılabilirdi.

Alnını silmek için uzandığında Sinclair onun bileğini yakaladı. Gözlerini ona diktiğinde gözleri kış gökyüzünün parçaları gibiydi. Onun kendisini itmesini, azarlamasını bekledi ama yapmadı. Ellerinden bezin suyu damlarken bileğini tuttu.

Bertie, "Bunu leğene geri koyacağım," diye fısıldadı.

Sinclair onu bırakmadı ya da duymuş gibi görünmedi. Elini bileğinde tutmaya devam etti, gözleri onun üzerindeydi, bakışları onu herhangi bir prangadan daha etkili bir şekilde tutuyordu.

Sonunda hareket ettiğinde, diğer eliyle saçlarını taradı. Parmakları, bu sabah sinir bozucu bir zaman harcayarak taktığı tokaları gevşetti, gür saçları kısa sürede serbest kaldı.

Elini bıraktı ve ıslak bez bir sıçramayla halıya düştü. Sinclair, omuzlarının üzerinden beline doğru akan saçlarını gevşetmeye devam etti. Bertie burada yaşamaya başladığından beri

saçlarını temiz tutuyor, zenginlerin kendilerini yıkadıkları farklı sabunlara hayret ediyordu.

Sinclair'in kısa saçları su damlacıklarıyla parlıyordu ve sabahlık, bağlanmış olmasına rağmen, altındaki çıplak adamın sıcaklığını koruyordu. Sinclair'in iri elleri Bertie'nin saçlarını geriye itip sonra da korsajının düğmelerine uzandığında Bertie'nin dizleri titredi.

Sinclair acele etmeden düğmeleri teker teker iliklerden geçirmeye başladığında Bertie hiçbir Gey söyleyemedi, hiçbir Gey yapamadı. Sinclair onu tutmuyordu - Bertie hareket edemiyordu. Vücudu sıcaktan kavruluyordu; bütün gün hiç bu kadar sıcak olmamıştı. *Bundan* kaçmaya gerek yoktu.

Sinclair'in küt parmakları sessizce korseyi açtı. Ceket iri elleri için ayrıldı ve parmaklarını korse kılıfının altından aşağı doğru çekti.

Sinclair elini kadının kollarının manşetlerine götürdüğünde Bertie'nin nefesi kesildi. Oradaki sahte inci düğmeleri çözdü, sonra ellerini Bertie'nin omuzlarına götürdü ve korsesini iterek açıp çıkardı. Bertie şimdi kolları çıplak, korsesi ve ceket benzeri kılıfının içinde, etekleri de onun altında duruyordu.

Bertie parmakları titreyerek Sinclair'in sabahlığının kumaş bağlantılarına uzandı ama Sinclair ellerini nazıkçe kenara itti. Parmaklarını Sinclair'in bileklerinde dolaştırdı, omuzlarına kadar geri götürdü, sonra da aşağı inerek korse kılıfının kopçalarını çözdü ve onu itti.

Elleri korsenin bağcıklarına gittiğinde onu öptü, ağzı ısrarcıydı, dudakları onunkileri araladı. Bertie'nin sırtındaki bağcıklar gevşedi, Sinclair'in güçlü eli onları ayırdı, sonra onun sıcaklığı kombininin ince kumaşından ona geldi. Sinclair onu kendine doğru çekerken boğazından bir ses çıkardı, parmakları sırtında geziniyordu.

Bertie'nin vücudunda sıcak ve soğuk hisler birbirini kovaladı. Kendi üzerine katlanmak istiyordu ve aynı zamanda enerjiyle yanıyordu. Korse çıktı, kısıtlayıcı giysi onu serbest bırakırken Bertie'nin göğsü genişledi. Sinclair eteklerini kapatan uğraştı ve sabırsızlığı yüzünden kancalar yırtıldı. Bertie eteklerini indirmesine yardım etti, titreyen parmakları onun sağlam parmaklarına çarpıyordu. Artık tüm dünyaya karşı çıplaktı. Kombinleri, güzel ve yeni iç çamaşırları hariç.

Sinclair onu kollarına aldı ve yerdeki giysilerinden uzaklaştırdı. Onu, Andrew üst kata taşındıktan sonra soyulup yeniden yapılmış olan yatağa yatırdı, sıkı örtüler sırtını serinletiyordu. Bayan McBride'in fotoğrafı da Andrew ve Cat'e çocuk odasında eşlik etmesi için yatağın başucundaki masadan kaldırılmıştı.

Sinclair ona yatakta eşlik etmedi. Uzun süre ona baktı, gri gözleri hareketsiz, nefesi hızlıydı. Bertie parmaklarını yorganın üzerinde kıvrarak bekledi.

Sinclair bakışlarını ondan ayırmadan sabahlığını çözdü ve bıraktı. Vücudu ortaya çıktı, sert, sıkı ve güzeldi. Bertie'nin kalbi küt küt atıyordu.

Geniş omuzları güneşten kavrulmuş, kırmızı-bronz rengi gövdesinin geri kalanında daha soluk bir tene dönüşmüştü. Sarı saçlar göğsünü tozlandırıyordu ve göbeği loş odada daha derin bir gölgeydi. Bacaklarının arasında, göğsündekinden daha koyu bir başka saç kıvrımı kıvrılıyordu.

Asası sert ve hazırdı, sert ve uzundu. Bertie'nin kadınların erkekleri hakkında söylediklerini duyduğu gibi, bir kadının onu gıdıklamasına gerek yoktu. Sinclair ona baktı, kendi çıplaklığına hiç dikkat etmeden, bakışları tamamen Bertie'ye yönelmişti.

Dizini şiltenin üzerine koydu ve onunla birlikte yatağa tırmandı. Elleri başının iki yanına indi ama onu tekrar öpmeyi. Sinclair sadece ona baktı, gözleri loş ışıktaki karanlıktı, aynı ışık yüzündeki tıraşsız bıyıklara da altın rengini veriyordu. Sinclair onun bakışlarını tutmaya devam ederken, eli kombinasyonunun düğmelerine gitti ve onları çözmeye başladı.

Bertie'nin kalp atışları hızlandı. Serin hava tenine dokundu, ceketin önü açıldı. Sinclair kombinasyonun kolsuz üstünü vücudundan aşağı itti, ardından kalçalarını kaldırarak çekmeceleri bacaklarından kaydırarak.

Orada. Bertie hayatında ilk kez bir erkeğin önünde çıplaktı.

Sinclair onun yanağını okşadı, sonra öptü, dudakları öyle hafifçe değdi ki bir esinti bile olabilirdi. Eli göğsüne gitti, göğsünü avuçlamak için hareket etti, başparmağı meme ucundaydı, dokunuşu ateşten bir ok gibiydi.

"Ben asla ..." Bertie'nin fısıltısı sessizlikte yüksek sesle çıkıyordu. "Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım ..."

"Şşş." Sinclair, Bertie'nin onu arzulamasına izin vererek göğsünden kalktı ve dudaklarına dokundu. "Sana zarar vermeyeceğim, tatlım."

Her türlü İngilizlik ondan uzaklaştı-Sinclair'ın sesi tamamen İskoççaydı. Kolları sıkıydı ama elleri nazikti, onu tekrar öpmek için eğilmeden önce parmak uçları yüzünü sıyrıyordu.

Bertie, Sinclair'ın pürüzsüz teninin altında sert kaslar buldu, sonra saçlarının sıcak ipeğini, tıraş edilmemiş sakalının kaba kıllarını. Yüzündeki kesikler, şişmiş morluklar gibi parmaklarına takıldı. Jeffrey ona zarar vermişti.

Bu düşünce Bertie'yi öfkелendirdi. "Bunu yapmamalıydı. Özür dilerim."
Sinclair başını kaldırdı, gözleri yarı aydınlıkta parlıyordu. "Onunla dövüşmem gerekiyordu. Biz İskoçyalılar intikamımızı severiz."

"Ama ..."

"Artık konuşmak yok." Sinclair'in sesi hırıltıya dönüştü. "Bu gece sadece sen ve ben varız ve yaptığım çok kötü bir şey var."

"Fena değil." Bertie gülümsedi. "Hiç de fena değil."

"Evet, öyle." Sinclair'in cevap gülümsemesi onu yaktı. "Ama umurumda değil."

Onu öperek daha fazla konuşmasını engelledi. Ağzı viski tadındaydı, bıyıkları yanıyordu ve sert bir elle kadının kalçalarını birbirinden ayırdı. Sinclair başını kaldırıp bakışlarıyla onu kendine çekerken ve içine doğru kaymaya başlarken Bertie nefesini tuttu.

Bertie'nin gözleri kocaman açılmıştı, kadının gerginliği Sinclair'e onun ilk olduğunu kelimelerden daha iyi anlatıyordu. İçinde kabaran zafer duygusundan hoşlanmamıştı ama bunu durduramazdı. *Kız onun* olmuştu.

Yumuşak kadın onun bedeniyle buluştu, onunki tutkunun ilk tadıyla hareket ediyordu. Sinclair istemeden de olsa onu incitebileceğini biliyordu, bu yüzden yavaşça içeri girdi, devam etmeden önce Bertie'nin ona alışmasına izin verdi.

Kolay değildi. Kadının dudaklarından dökülen küçük çığlık adamın kanını ısıtıyor, ihtiyacı her kalp atışında daha da artıyordu.

Olabildiğince uzun süre kendini tuttu ama Bertie ellerini onun sırtından aşağı kaydırarak kalçalarını kavradı. "Lütfen," diye fısıldadı.

Sinclair başını yatağa doğru eğerek onun saçlarının sıcak kokusunu içine çekti. "Bertie, bana ne yapıyorsun?"

Kadın cevap vermedi ama aldığı nefes onun için yeterliydi. Sinclair onun boynunun kıvrımını öptü, sonra kendini tamamen içeri kaydırırken ısırdı.

İçinde bir şey uyandı, uzun zamandır ölü olan vahşi bir kıvılcım. Sinclair bu duygunun vücudunda hızla yayıldığını hissetti ve dikkati tek bir noktaya odaklandı.

Bertie. *Roberta*.

Sinclair kalçalarını sert bir hamleyle ileri doğru itti, çılgın büyü onu hızla sarmaladı.

Savaş alanında ölümle yüz yüze geldiğinde, zihninin diğer tüm düşüncelerden nasıl boşaldığını hatırladı. Korku kaçmıştı, öfke ve tüm

Bir tür yüzen özgürlük yaşıyordu. Kampa dönüp sıradan şeyler yapmaya başladığında bundan kurtulması zordu; yaptığı çılgınca şakalar ve içtiği içkilerin miktarı da bundan kaynaklanıyordu.

Evliliği ve çocukları onu yeniden özgürlüğe kavuşturmuş, ancak beş yıl sonra Daisy gittiğinde paramparça olmuştu. Sinclair o zamandan beri bu parçaların içinde yatıyor, işinin bittiğine inanıyordu. Günlük yaşamın gereklerini yerine getiriyor, becerilerini ölümcül keskinlikte bileyliyordu ama fazla ilgi duymuyordu. İş saatleri dolduruyor, acıyı daha uzak kılıyordu.

Şu anda, altında bu kadın varken, tüm parçaları yeniden bir araya gelmişti. Bu, Jeffrey'nin East End'in bataklığında karnına attığı tekmeden daha fazla acıtmıştı. Acı Sinclair'in tüm varlığına yayıldı, bir yaradan çekilen et gibi keskindi.

Sinclair'in boğazından bir çığlık yükseldi. Bertie'nin gözleri irileşti - içinde boğulabileceği mavi gözleri. Sisin içinden ona doğru gelmişti, gözleri gri bir dünyada kristal parlaklığındaydı.

Şimdi öyle parlak bir ışık saçıyordu ki Sinclair'i yakıp kavuruyordu. Sinclair yüzünü saklamak ve bakmamak istedi. Ama Cockneyli bir yankesici onu grilikler diyarından çıkarıp tekrar ateşin içine sürüklüyordu. O da alevlerin içine doğru koşmak istedi.

Onun bağırışlarını duyarak, kendini durduramayarak kadının içine girdi. Çiftleşmenin sıcak vahşeti etrafında kaynıyor, coşku acıyla sarılıyordu.

Bertie usulca haykırdı, parmakları onun sırtında sert noktalar oluşturunuyordu. Sinclair onun içinde bir erkek olmasına alışık olmadığını biliyordu ve yavaşlamaya, kendini yumuşatmaya çalıştı ama duramadı.

Devam etmesi gerekiyordu, devam *etmesi*.

Ağzından çıkan sözcükleri, kendine ettiği küfürleri, gözlerinden akan yaşların sıcaklığını duydu. Vücudu tek bir ihtiyaca, onun içinde, onunla bir olmaya bastırırken daha sıkı sarıldı.

Bertie'nin başı geriye gitti, ilk orgazmı onu vururken gözleri şaşkınlıkla doldu. İticileri onunkilerle buluştu, vücudu ne yapacağını biliyordu, çığlıkları çok güzeldi.

Sinclair şimdi geliyor, onun içine giriyordu. Nerede ya da ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, tek bildiği Bertie'nin sıcak ve davetkâr olduğu ve ona ihtiyacı olduğuydu.

Bertie nefes nefese yatağa yığıldı, teni terden sırılsıklam olmuştu. Gülüyordu.

Sinclair bitkin bir halde onun üzerine yığıldı, gözlerinden sefil yaşlar süzülüyordu. Bertie uzanıp bir damla gözyaşını silerken ona gülümsedi.

Bertie'nin hayatındaki kadınlar ona, erkeklerin bir kadınla yattıktan sonra bir kadına yalan *söylemeye* başladığını anlatmıştı. Erkekler de hemen ardından uykuya dalıyor, bedensel ihtiyaçları giderildikten sonra kadına daha fazla ilgi göstermiyorlardı.

Sinclair uykuya daldığına dair hiçbir belirti göstermedi. Yüzüstü Bertie'nin yanına uzandı, saçından bir tutamı kaldırıp parmaklarının arasından süzülmesine izin verirken sıcak gri gözleriyle onu izledi.

Bertie bu anı zamanda dondurmak istiyordu; Sinclair'in sırtına ve kalçalarına dokunan lamba ışığı, karmakarışık çarşafılara karşı kahverengi, yavaş gülümsemesi, günahı tutan gri gözleri.

"Şu anda senden hiçbir şey çalamam," dedi Bertie, sesi titreyerek. "Senden alabileceğim bir şey yok."

Sinclair'in gülümsemesi derinleşti ve morlukların hiçbir şekilde gölgelemediği gözlerinin etrafındaki çizgileri kırıştırdı. "Benden bir şey çaldın, merak etme."

Bertie ona sahte bir şüpheci bakış attı. "Saatini kastetmiyorsun, değil mi?"

Gürleyen bir ses çıkardı. "Hayattaki yerime dair tüm hislerimi çaldın. Hangi yolda olduğumu bildiğimi sanıyordum ama artık hiçbir fikrim yok."

Bertie onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama yine de gülümsemekten kendini alamadı. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Old Bailey'nin önünde bana çelme taktığından beri hiç mantıklı konuşmadım, genç kız." Kızın burnunun ucuna dokundu. "O akşam dünyam tersine döndü."

"Benim için de her şey o kadar yolunda gitmedi."

Sinclair onun bir tutam saçını daha okşadı. Bileğinin iç tarafında bir yara izi vardı, bir puronun ucu gibi mükemmel bir daire şeklindeydi. Bertie ona dokundu. "Burada ne oldu?"

Sinclair yara izine baktı, sanki onu unutmuş gibiydi. "Genç tarla kuşları." Omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

Bertie büzüşmüş deriyi ovuşturdu. "Acımış olmalı."

"Kullandığım dil talihsizdi. Ama Steven çarpılmıştı - zavallı çocuk ne olacağını bilmiyordu." Sinclair bir an sessiz kaldı, sanki uzun zaman önceki o yarayı hatırlıyor gibiydi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" Bertie bu nefes kesici duygu için *ona* teşekkür etmeliydi.

"Andrew'a göz kulak olduğun için. Hayatını kurtarmama yardım ettiğin için." Sinclair

elini onun omzuna götürdü, dokunuşu sıcaktı. "Kesinlikle havalıydın

ve ben yarasını dikerken sabit dur."

Bertie hiç de soğukkanlı ve kararlı değildi ama omuz silkti. "Babama bıçak saplandığında birçok kez dikiş attım. Kendisinden daha güçlü adamlarla kavga etmeye meyillidir. Babam hiçbir zaman çok zeki olmadı. Ve Andrew'dan çok daha fazla bağırır."

Sinclair'in gülümsemesi kayboldu. "Ondan uzakta olmana ."

"Jeffrey konusunda pek mutlu olmayacaktır. Jeffrey daha genç olsa bile Jeff ve babam çok iyi arkadaşlardı." Bertie, Sinclair'in yüzündeki kızgın bir kesiğe dokundu. "Amaç Jeffrey'nin benimle evlenmesini sağlamak ve babam öldüğünde onun işlerini devralmaktır. Yani soygun ve hırsızlık işini."

Sinclair sert bir sesle, "Sen bu işin dışındasın," dedi.

"Elbette öyleyim. artık bir mürebbiyeyim, değil *mi... değil* mi?"

Sinclair güldü. Bunu yaptığında çok güzeldi, özellikle de içten bir kahkaha olduğunda. "Seni de bir tane yaparız, genç kız. Eğitim nasıl gidiyor?"

"Geliyor. Kitapların yaklaşık dörtte birini okuduk. En çok tarih kitaplarını seviyorum."

İlgilenmiş görünüyordu. "Cat ve Andrew ne okumaktan hoşlanır?"

"Andrew astronomi ile ilgili olanları seviyor, bu arada aşçınız da öyle. Andrew yıldızlara ulaşacak bir uçan makine yapmak istediğini söylüyor."

Sinclair'in kahkahası geri geldi. "Peki ya Cat?"

"Emin değilim. Her şeyi okuyor, her şeyi hatırlıyor ama *Bakım*. Bu doğru değil, değil mi?"

Sinclair bir nefes verdi. "Zavallı Cat. Ona iyi bir baba olamadım. İkisine de."

Şimdi Bertie'nin öfkesi kabarmıştı. "Saçmalık. Sen iyiydin. Süslü bir evleri, süslü giysileri ve istedikleri her şeyi yemiyorlar mı?"

Sinclair ona alaycı bir bakış fırlattı. "Baba olmak bundan daha fazlasıdır."

"Tek söyleyebileceğim, keşke benim de senin gibi bir babam olsaydı. O zaman dayak yemezdim ya da bir kabadayı ile evlenmem gerektiği söylenmezdi."

Sinclair tekrar onun üzerine yuvarlandı, ağırlığı ve sıcaklığı güzel bir şeydi. "Ve sen tanıdığım herkesten daha bilgesin. Ben şikayet ediyorum, sen de bana bakış açını gösteriyorsun."

Bertie onun yanağına dokundu. "Ah, sana asla tokat atmam."

Gözleri kızarmış, daha da kötülük saçıyordu. "Bunu biliyorum, sefil kadın. Buraya gel."

Bertie zaten yanındaydı ama onu kollarının arasına aldı. Sinclair'ın bir sonraki öpücüğü sıcaktı, vücudu sıkıydı, onun kalçalarını ayırdı ve sıkıca içine kayarak aşkı yeniden başlattı.

Sinclair sabahın erken saatlerinde uyandığında, Bertie gitmişti. Elini boş yastığa uzattı, onu orada bulamayınca kanı dondu.

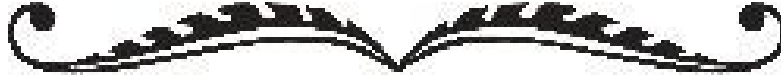
Ayağa kalktı ve bir sandalyenin üzerine düzgünce katlanmış olan sabahlığını aradı. Bu telaşın içinde bir parça eğlenceye engel olamadı. Bertie ondan sonra ortalığı toplamıştı.

Yatağın başucundaki saate göre saat sabahın dördüydü. Sinclair sabahlığını bağladı ve çalışma odasının kapısını açtığı anda bir lambanın yandığını ve Bertie'nin masasının başında dikildiğini gördü.

Kalbi daha hızlı atmaya, nefesi daralmaya başladı. Bertie, kâğıtlarının arasına sıkıştırdığı yerden çıkmış olması gereken isimsiz mektuplardan birine bakıyordu. Sinclair içeri girerken başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzünde şok ve öfke vardı.

Bölüm 18

Sinclair hırlamasına engel olamayarak, "Bırak onu," dedi. Kendini normal bir şekilde nefes vermeye zorlayarak nefesini içine çekti. "Senin görmen gereken bir şey değil."

Bertie itaat etmedi, hiç . "Bu iğrenç bir şey."

Sinclair yanına geldi ve kâğıdı parmaklarından çekip aldı, eli bu soğuk odada bile sıcacıktı. Bertie yine giyinmişti ama bağcıklarını bağlamamış ve düğmelerini sonuna kadar iliklememişti. Saçları gevşek bir şekilde sırtından aşağı sarkıyordu. Kadının kıyafetsizliği kanını kaynatmıştı, Sinclair'in ona olan ihtiyacı hiçbir şekilde yatışmamıştı.

"Kim gönderdi?" diye sordu, onu izleyerek. "Kayınbiraderin değil sanırım?"

"Hayır, Edward değil," dedi Sinclair hırlayarak. "Kim olduğunu bilseydim, kendimi ondan kurtarırdım, değil mi?"

Sinclair onun öfkeli ses tonunu duydu ama durduramadı. Bu mektubu bu sabah, hayır, dün sabah almıştı. Henry ona odasından posta getirmişti ve bu mektup da onların arasındaydı. Sertçe basılmış büyük harflerle şöyle yazıyordu:

Koynuna aldığın o fahişe senin ve çocuklarının ölümü olacak. Onun kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum. Engerek zaman sokar ve zehri ölümcüldür.

"Anladığım kadarıyla fahişe benim," dedi Bertie. "Aynı şekilde engerek yılanı da." Kızgındı ama üzgün değildi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Sinclair kâğıdı katladı ve çekmeceye attı. "Bu işe bulaştığınız için üzgünüm. Mektupları görmeni hiç istememiştim."

Bertie'nin kaşları kalktı. "Yani *daha fazlası* mı var? Benim hakkımda mı? "Lanet hayatımın her yönü hakkında."

"Ah." Öfkesi biraz yatıştı. "Hepsi böyle mi? Kim olurlarsa olsunlar ne istiyorlar? Para mı?"

"Hayır." Sinclair başını salladı. "Hiçbir şey istemedi." "O zaman erkek olduğunu biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Sinclair sabırsızlıkla. "Sadece tahmin ediyorum."

"Hmm." Bertie'nin bakışı spekülasyona dönüştü. "Bir kadının daha uzun bir mektup yazacağını ve kendi elini kullanacağını mı düşünüyorsun? Yazacağından emin değilim. Gerçi böyle bir tehdit aldığınızda, genellikle para içindir ya da para kazanan bir kötü adamın yolundan içindir. Ama hiçbir şey istemediler, değil mi?"

"Hayır." Sinclair masasından anahtarı aldı, çekmeceyi kilitledi ve anahtarı cebine attı. "Bilmiyoruz. Mektupları Fellows'a verdim ve o da bunları kimin yazdığını bulmama yardım etmeye çalışıyor."

"Eminim bir yere varamayacaktır. Scotland Yard'daki adamlar cinayetleri ve vahşi soygunları sever, alaycı mektupları değil. Ama bir deneyebilirim. Diğerleri ne dedi?"

Sinclair'in öfkesi, böyle aşağılık bir saçmalığı düşünebilen her kimse onun izini sürdüğü düşüncesiyle paramparça oldu. "Hiçbir şeyi denemeye kalkmayacaksın. Andrew seyahat edebilecek kadar iyi olduğunda çocuklarımı İskoçya'ya götüreceksin."

Bakışları hevesli bir hal aldı. "Andrew bana sürekli oradaki evinizden bahsediyor.

Kulağa çok hoş geliyor."

"Öyle." Sinclair Daisy'siz geçirdiği ilk bir yıl boyunca bu yerden nefret etmiş olsa bile, göl ve tepeler onu rahatlatıyordu. Çok fazla boş alan vardı. "Gerçi önce oraya gidecek vaktimiz olmayacak. Noel toplantısı için doğrudan Kilmorgan'a gideceğiz."

"Çocuklar da mı? Dük onların gelmesine izin mi veriyor?"

"Oh, evet," dedi Sinclair kuru bir ses tonuyla. "Hart evin dolup taşmasını seviyor-McBride'lar, Mackenzie'ler, Scranton'lar, Ramsay'ler, Fellowse'lar ve Hart'partisini ne konuda köpürtmek istiyorsa o yönde oy kullanmasını istediği herkes. Onları tika basa dolduruyor."

Bertie dudağını ısırdı, kaşları çatıktı. "Bu biraz zor olabilir. Sanırım düşes benden hoşlanıyor, en azından bana karşı nazik. Lord Ian karısının da benden hoşlanacağını düşündüğünü söyledi. Ama orada İngiliz aristolar olacağını mı söylüyorsunuz?"

Sinclair konunun değişmesiyle bir nebze rahatladığını hissetti. "Evet ve senin hakkında ne düşündükleri umurumda bile değil. Andrew'u maçlardan uzak tutabilecek birini bulduğum için minnettar olmalılar."

"Benim endişelendiğim aristolar değil. Sanırım kayınbiraderinizi ve belki de beni tanımayan diğer beyleri ve hanımları kandıracak kadar öğrenebilirim, ama gerçek mürebbiyeler oradaysa, *onları* kandıramam. Ben sadece arka sokaklardan gelen bir kızım ve bunu bilecekler."

Sinclair, Bertie'nin yatağından dağılmış bir tutam saçını düzeltti. "Hepimiz bir yerlerden gelmek zorundayız."

"İngiltere'de değil. Ya ağzında gümüş bir kaşıkla doğarsın ya da bataкта doğarsın ve çizgiyi aşmazsın. İşçi sınıfından bir adam çok para kazanmayı öğrenebilir, ama herkes onun hala bataktan geldiğini bilir. Gerçek bir beyefendinin işareti, hiçbir iş yapmamasıdır."

"Ama ben İngiliz değilim, değil mi?" Sinclair onun yanağında gezindi. "Çok fazla insanın unuttuğu bir gerçek. McBride klanının bir sonraki lideri, kendi yolundan yeterince varis geçene kadar bir sanayi kentinin kanalizasyonlarında hayatını sürdürüyor olabilir. Tüm bunlar yüzünden klana liderlik etme becerisi azalacak mı? Hayır, muhtemelen bütün gün hiçbir şey yapmadan doğan birinden daha iyi olacaktır. Biz McBride'lar çalışmak için fazla centilmen olduğunu düşünen bir adama ne deriz biliyor musunuz? *Tembel.*"

Gülümsemesi geri döndü ve gözlerini aydınlattı. "Bu hoşuma gitti."

"Bana İskoç Makinesi demiyorlar çünkü başkalarının benim için çalışmasına izin veriyorum."

Gülümsemesine sinsi bir şey karıştı. "Bu isim için başka bir neden düşünebilirim."

Sinclair bir an anlamadan ona baktı. Sonra yanaklarının yandığını hissetti. "Beni utandırma. Muhtaçtım."

"Daha çok açgözlü gibi."

Yanık, vücudunda aşağı doğru ilerledi ve pek de sönmemiş olan uyarılmışlığının yeniden sertleşmesine neden oldu. "Açgözlüydüm, öyle mi?" Sinclair parmaklarını kızın gevşek saçlarına doladı ve onu nazıkçe kendine çekti. "Sanırım çok istediğini hatırlıyorum."

"Elimde değildi." Bertie kollarını ona doladı, gevşemiş giysilerinin altındaki bedeni sıcak ve davetkârdı. "Yapabilir miydim?"

Masa tam oradaydı. Kağıtlarla kaplıydı ama Sinclair onları yere itti ve Bertie'yi masanın üzerine kaldırdı. Bağciksız ve düğmesiz giysileri kolayca sıyrılarak vücudunu ona gösterdi. Lamba ışığı göğüslerine dokundu, meme uçları Sinclair için sıkılaştıkça koyu gül kırmızısına dönüştü. Işık bacaklarının arasındaki saçları okşadı ve Sinclair bu saçların zaten nemli olduğunu gördü. Sinclair sabahlığının yere düşmesine izin verdi, çıplak bir şekilde kadının kalçalarının arasına girerken sertliği iyice artmıştı.

Bertie ona doğru uzandı, alaycı gülümsemesi Sinclair ona dokundukça durgunlaştı. Birbirlerine çok iyi uyuyorlar, diye düşündü Sinclair, Bertie'nin kalçalarını öne doğru itip tekrar içine girerken.

Bertie'nin çıkardığı yumuşak ses Sinclair'in ihtiyaçlarının alevlenmesine neden oldu. Kısa süre sonra birlikte sallanıyorlardı, elleri birbirine kenetlenmişti, vücutları kızarmış ve ter içinde kalmıştı. Sinclair kendini o anın ateşine bıraktı, kadının sıcaklığı ve bütünlüğü onu tekrar karşıladı.

Hizmetçiler ve Peter kömür dağıtmak ve ateşi harlamak için sabah turlarına başlamadan önce Bertie ancak odasına dönebilmişti. Bertie giysilerini çıkarırken sıcaklıktan yüzü kızarmıştı, her ne kadar odası serin olsa da, ızgarada sadece köz vardı.

Charlotte'un elinde kömür kovasıyla merdivenlerden çıktığını duyduğunda geceliğini yeni çekmişti. Bertie yatağını aceleyle buruşturdu ve Charlotte içeri girerken dışarı çıkıyormuş gibi yaptı.

Bertie Charlotte'tan kendisine bir banyo hazırlamasını istedi ve kız da bunu yaptı. Kendini suya bıraktığında sıcak su Bertie'nin mahrem yerlerini biraz yaktı ve daha fazla kızarmasına neden oldu. Masanın üzerindeki son deneme biraz çalkantılı olmuştu, Bertie'nin umurunda değildi. Aldığı inanılmaz zevkle biraz çılgına dönmüştü ve Sinclair gülmüştü. Sonra kendini tutkuya kaptırdığı için gülmeyi kesmişti. Bertie onun gözlerinin kararmasından, dokunuşunun sertliğinden, onu severken yerinde tutuşunun gücünden hoşlanmıştı.

Eğer kibar bir genç kız olsaydı, Bertie yaptıklarından üzüntü ya da utanç duyacağını sanıyordu ama duymamıştı. Belki de mektupta söylendiği gibi bu onun gerçekten bir fahişe olduğu anlamına geliyordu, ama şu anda bunu pek umursamıyordu.

Duygularının üzerinde yüzüyordu, bunun neşesi banyodaki sıcak su gibi etrafında kayıyordu. Evet, bu gece üç kez birlikte olduklarında kolayca çocuk sahibi olabilirdi ama bu düşünce heyecanını daha da artırdı. Sinclair'in herhangi bir çocuğu hoş karşılanabilirdi, derinlerde bir yerde ona aptal olduğunu söyleyen küçük sesi boş verin.

Charlotte onu rahatça yıkanması için bırakmıştı ve Bertie süngerini yavaşça kendi üzerine çekerek Sinclair'in bunu onun için yapmasının nasıl olacağını hayal etti. Saçları buhardan nemli olacak, teninde su damlacıkları oluşacak ve ona o yavaş, hınzır, kederden yoksun gülümsemesini verecekti.

Bertie süngerini göğsüne bastırdı. Sinclair artık onun dünyasının bir parçasıydı ve bunu kolay kolay bırakmayacaktı.

Dışarı çıktı, kurulandı ve giyindi. Kıyafetlerini çıkardığında çekmecelerinde birkaç kan lekesi fark etmişti ve bunun regl döneminden olmadığını biliyordu. Bertie onun bakire kanı akıtmak için çok yaşlı olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre öyle değildi. Aoife dantellerini bağlamasına yardım etmek için içeri girmeden önce çekmeceleri toplayıp çamaşır torbasına doldurdu. Sinclair'ın ailesinin tüm çamaşırları dışarıya gönderiliyordu, yani şansları yaver giderse evdeki kimse görmeyecekti.

Bertie çocuklarla birlikte kahvaltı etti, Andrew dünden daha iyiydi, gördüğü her şeyi yiyebilecek kadar iyiydi.

Aoife'in söylediğine göre Sinclair, Andrew iyileştiğine ve eve zorla giren korkunç adam tutuklandığına göre, bugün kısa bir süreliğine de olsa odasına dönmeye karar vermişti. Sinclair yukarı çıkmadan ayrıldı ama pencereden dışarı bakan Bertie, Cat ve Andrew'a elini kaldırarak gülümsedi. Sonra arabasına bindi ve gitti.

Jeffrey'nin hapisanede duruşmasını beklemesine rağmen, Bertie Sinclair'ın şehirde dolaşmasından endişe ediyordu. İsimsiz mektup yazarı onu rahatsız ediyordu ve Sinclair mektupları kayınbiraderinin gönderdiğini düşünmese de, Bertie onun ya da karısının bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Sinclair'ın çocuklarını bir şekilde ele geçirmek isteyebilirlerdi.

Bertie insanların tehdit notları bırakmasına yabancı değildi; babasına da hep böyle notlar gelirdi. Çoğunlukla bir kağıt parçasına karalanmış, kısa ve öz notlardı. *Benim bölgeyden uzak dur, yoksa.* Üst düzey kötü adamlar diğerlerine hükmetmeyi severdi ve Bertie'nin babası sık sık uyarılırdı. Bazen kötü adamlar notlarla uğraşmaz, sadece Bertie'nin babasının işini bitirmek için bir ya da iki haydut gönderirlerdi. Jeffrey, Bertie'nin babasını pes etmeye ve büyük kötü adamlar için çalışmaya teşvik etmişti ama Gerry bunu asla yapmadı. İnsanların ona ne yapması gerektiğini söylemesinden nefret ederdi.

Andrew ve Cat yerleştikten sonra Bertie merdivenlerden inerek bir sonraki kata çıktı ve Sinclair'ın çalışma odasında kimsenin olmadığını emin olduktan sonra

içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Sinclair sadece mektubu bıraktığı çekmeceyi değil, diğer bütün çekmeceleri de kilitlemişti. Bertie bir toka çıkardı ve onları tekrar kilitledi. Zenginlerin neden bir saman parçasıyla açılabilen süslü masalarla uğraştıklarını bilmiyordu.

Bertie, alt çekmecenin arkasına itilmiş, diğer kâğıt yığınlarının arkasına gizlenmiş bir kutu bulana kadar başka mektup bulamadı. Bertie bu kutuyu masanın üzerine koydu, saç tokasını işe koyuldu ve açtı.

İçinde, zarflarının içinde katlanmış beş kâğıt buldu. Zarflar sıradan, çoğu kırtasiyeci tarafından satılan zarflardı. Aynı şekilde kâğıtlar da. Bertie her bir mektubu açtı ve kendisine engerek diyen mektuptakiyle aynı türden bir baskı buldu - büyük harfler o kadar kesindi ki, yazar onları çizmek için düz bir cetvel kullanmış olmalıydı.

Mektupların hiçbiri çok uzun değildi ve kutuda beş tane vardı. Bertie, her ne kadar tatsız olsalar da onları okumaya devam etti.

Her mektup Sinclair'ın karısı merhum Margaret McBride hakkındaydı. *Tatlı Daisy görüldüğü gibi biri değildi, değil mi? Çocuklarını elinden almadan önce ne yapıyordu? Bir diğeri, onun ne olduğunu ve sizi onunla evlenmeniz için nasıl kandırdığını biliyorsunuz. Onun geçmişini başka kime anlatmamı istersiniz?*

Kötü şeyler. Ve tuhaf. Evdeki herkesin ona Bayan McBride hakkında anlattıklarına bakılırsa, iyi bir hanımefendiydi; güler yüzlü, tatlı, çocuklarına karşı sevgi dolu. O zaman mektuplar yalan mıydı? Bertie'yle ilgili olan, Cat ve Andrew'a zarar vereceğini ima ediyordu. *Engerek her zaman sokar ve zehri ölümcüldür.*

Onlara zarar vermedi, ya da Sinclair'e. Asla.

Bertie yutkundu, onun varlığının Andrew'un vurulmasına neden olduğunu hatırladı. Belki de mektubu yazan kişi onun sandığından daha anlayışlıydı.

Hayır, bu yanlıştı. Bu mektuplar muğlak ipuçları içeriyor, alıcının istediği şeyi okumasına izin veriyordu. Sinclair'ın karısı Daisy hakkındaki sözler, onun bir katil olduğundan okula gittiği yer hakkında yalan söylediğine kadar her anlama gelebilirdi. Anlatılanlara göre, Sinclair de dahil olmak üzere bu evdeki herkes Daisy'yi sevmiştir. Onu umutsuzca sevmiştir.

Bertie evin orasına burasına yerleştirilmiş fotoğraflarda gülümseyen kadını düşündü. Bayan McBride hiç de hilekâr biri gibi görünmüyordu. Bertie *onun* şimdiye kadar olduğundan on kat daha hilekâr olmalıydı. Yazar ne demek istiyordu?

Ve eğer Sinclair tüm mektupları Müfettiş Fellows'a verdiğini iddia ediyorsa, bu beş mektup neden kutunun içinde saklıydı?

Cevap ver: Fellows'un bunları istemedi.

Bu da Bertie'nin merak etmesine neden oldu - mektuplar yalansa, Sinclair neden başkalarının onları görmesinden korkuyordu?

Çok fazla soru vardı ve Bertie cevaplardan hoşlanmayabilirdi. Mektupları katladı ve zarflarına geri koyarak dikkatlice düzenledi

kutuya yerleştirdi. Sonra kutuyu çekmeceye geri koydu, kilitleri açtı ve düşünceli bir halde çalışma odasından çıktı.

Andrew o kadar iyileşmişti ki, Aralık ayının yirmi üçünde Sinclair onun İskoçya trenine binebilecek kadar iyi olduğuna karar verdi.

Tren Euston istasyonundan kalkacak ve bütün gece yol aldıktan sonra sabah Edinburgh'a varacaktı. Oradan da daha küçük ve yavaş bir trenle dağlık bölgelerin kalbine ve Kilmorgan Kalesi'ne ve Noel balosuna zamanında varacaklardı.

Geçen Noel'de Andrew ele avuca sığmaz bir çocuk olmuş, evi birbirine katmıştı. Sinclair, bu yıl iyileşme sürecinin ve Bertie'nin varlığının onu daha sakin tutabileceğini düşündü. *Olabilir.*

Sinclair, biri kendisi, biri çocuklar ve biri de Bertie için olmak üzere birinci sınıf yataklı kompartımanlar ayırttı. Macaulay ve Aoife da onlarla birlikte seyahat etmiş, Bayan Hill, Charlotte ve Peter'ı eve göz kulak olmaları için bırakmışlardı. Aileleri Londra'daydı ve Sinclair onları Noel için hiç cesaret edememişti.

"Bütün bunlar bana mı ait?" Bertie sıkışık uyku kompartımanında bir daire çizerken şaşkınlıkla sordu.

Sinclair, "Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi," dedi. Ona eşlik etmesine hiç gerek yoktu ama yine de kendini durduramamıştı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa kondüktörü çağırın ya da Aoife veya Macaulay'e sorun."

Bertie tekrar arkasını döndü ve Sinclair'le yüzleşti, geniş gülümsemesi yerindeydi. Bertie'nin seyahat için yeni bir elbisesi vardı; gri, siyah biye ve siyah kumaş kaplı düğmeleri vardı. Sade bir giysiydi ama şık görünüyor ve kıvrımlarını sarıyordu. Gri şapkasının siperliği siyah bir astarı ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmış ve tepesinden bir tüy kıvrılmıştı. Eleanor hediye olarak seçmiş, en sevdiği modacıya yaptırıp teslim etmişti. Bertie'nin şapkayı kutudan duyduğu sevinç, elmas bir tacı gören bir kadının duyduğu sevinçle aynıydı. Onun sevincini hatırlayınca -Bertie şapkayı kafasına geçirmiş ve gülerek etrafında dönmüştü- Bertie'nin sertleşmesine neden oldu. Sinclair anavatanına yaptığı bu yolculuk için İskoç eteği giymişti ve bir uyarılma felaketle sonuçlanabilirdi.

Onu bırakıp Andrew ve Cat'le birlikte kompartımanına döndü ve tren sarsılarak uzun yolculuğuna hazırlanırken yerine oturdu.

Bertie ise asla yerleşemeyeceğini düşünüyordu. Bırakın İskoçya'yı, Londra'dan bile hiç çıkmamıştı ve lüks bir trenle kırsal görmeyi beklemek onu çok heyecanlandırmıştı. Gece yolculuk edecekleri için üzgündü ama kendilerini şatoya kapatmadan önce İskoçya'ya dair bir şeyler gördüğünden emin olacaktı.

Bertie kompartımanını keşfederken Aoife kafasını içeri uzattı ve Bay McBride'in onu akşam yemeği için çocuklarla birlikte beklediğini söyledi. Bertie kendini parlak kakmalı duvarlardan, yumuşak koltuklardan ve akan suyu olan bir lavabosu olan şaşırtıcı küçük dolaptan kopardı ve dar geçitte Aoife'ı takip etti.

Sinclair'ın aldığı ana kompartıman oldukça büyüktü. Kadife döşemeli iki geniş koltuk karşı karşıyaydı, pencerelerin üzerine kalın perdeler çekilmişti ve lambalar kompartımanı yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu. Yemekleri kompartımanın ortasındaki masaya, porselen tabaklarda ve gümüş çatal bıçaklarla servis edildi.

Bertie soslu balığa, gevrek yeşilliklere ve tereyağlı patateslere bakarak, "Sanırım bir trende sonsuza kadar yaşayabilirim," dedi.

Sinclair, "Çok geçmeden sallanmasından bıcarsın," dedi. Yemeğini yedi, ama Andrew'un ki kadar hevesli değildi. Daha çok Cat gibiydi, lezzetli yiyecekleri sanki sıra dışı bir şeymiş gibi sakince ağzına atıyordu.

"Her şeyi böyle yapıyorsun," dedi Bertie. Bu düşüncüyü yüksek sesle dile getirmek istememişti ama sözcükler yakalayamadan ağzından kaçıp gitti. Sinclair ona baktı, yüz ifadesi kıpırtısızdı, açıklamasını bekliyordu. Bertie bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Tüm bu harikalara sahipsin ama onları fark etmiyorsun bile. Her şey bir zevk, bunu bilmiyor musun?"

Sinclair çatalını bıraktı ve küçük masanın üzerinden ona baktı, gri gözleri o kadar keskin odaklanmıştı ki Bertie oturduğu yerde biraz kıpırdandı. Çok küstahça davrandığının farkındaydı ama her zaman aklına geldiği gibi konuşurdu.

Garsonun elinde pudingle içeri girmesiyle o an sona erdi ve yemek kaldığı yerden devam etti.

Sinclair çocuklarına iyi geceler diledikten sonra sigara içilen vagona gitti. Bertie onun sigara içmediğini biliyordu ama orada brendi içeceğini ve diğer erkeklerle konuşacağını tahmin ediyordu.

Bertie çocukları yatırdı. Aoife ikisinin karşısındaki ranzada uyuyor, onlara göz kulak oluyor ve ihtiyaç halinde Bertie'yi arayacağına söz veriyordu.

Bertie kendi kamarasına döndüğünde, akşam yemeğini yerken koltuğunun küçük bir yatağa dönüştürülmüş olduğunu gördü.

Şimdi trende uyuyup uyuyamayacağını keşfedecekti. Her şey o kadar büyüleyiciydi ki, bir şeyi kaçırma ihtimaline karşı trenden inmekte zorlanabilirdi. Sinclair trenin sallanmasından söz etmişti ama Bertie bundan hoşlanmıştı. Tren canlı bir şey gibiydi, raylar boyunca tıkırdıyor, kendi kendine mırıldanıyor, düdüğün tiz sesi geceye karışıyordu.

Bertie karanlığa bakmaya çalıştı ama kendi yansımasının ötesinde pek bir şey göremedi. Perdeyi henüz indirmişti ki kapısı arkasından hızla açıldı ve Sinclair içeri girdi.

Duman kokmuyordu; gece gibi kokuyordu, sanki trenin sonuna kadar yürüyüp arkalarında uzanan yolu seyretmiş gibiydi. Hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce ona baktı, saçları lamba ışığında parlıyordu, eldivenli elleri yumruk haline gelmişti.

Sinclair bir süre sonra sesini alçaltarak, "Bana zevkleri öğret," dedi. "Artık harikaları göremiyorum. Bana ne gördüğünü göster, Bertie. *Lütfen*."

Bölüm 19

Bertie'nin dudakları aralandı, koyu mavi gözleri onu içine çekti. Sanki soyunmasını yarıda kesmiş gibi korsajının üst düğmesi açıktı. Onun burada tek başına, yavaşça düğmelerini açıp kıyafetlerini çıkardığını düşünmek onu öldürmek için yeterliydi.

Bertie gergin bir sesle, "Ben de senden pek farklı görmüyorum," diye cevap verdi.

Sinclair kapıyı arkasından kapattı ve kilitledi. "Evet, biliyorsun, yoksa bunu bana asla söylemezdin."

"Kaba biriydim. Babamın bir zamanlar Sophie adında nazik bir metresi vardı, bana görgü kurallarını öğretmeye çalıştı, ama ben her zaman en iyisi olamadım."

"Tavırların umurumda bile değil." Sinclair trenin hareketinin kendisini yatağın kenarına doğru itmesine izin verdi ve Bertie'yi yanına oturması için çekti. "Bana ne gördüğünü göster."

Bertie ona çıldırması gibi bakıyordu ve Sinclair muhtemelen çıldırmıştı. Trenin arkasına doğru ilerlemiş, dondurucu soğukta gözlem platformunda tek başına durmuştu ama bu ona olan ihtiyacını azaltmamıştı.

Bu gece, hiçbir şey olmadığı halde kontrolünü ve hayatını elinde tutmaya çalıştığını fark etti. Kederi onu bir otomata dönüştürmüştü, yaşamın hareketlerini sürdürüyor, yapacak bir şey kalmadığında duruyordu. Andrew ve Cat olmasaydı, Macaulay'e uzun zaman önce onu güvercinlerin konması için bir meydanda desteklemesini söylemiş olacaktı.

Sinclair Bertie'ye onun hayatında titreyen bir ışık olduğunu söylemişti. Şimdi onun bu titremeyi körüklemesini ve kükreyen bir alev haline getirmesini istiyordu.

"Gördüğüm şeyle ne demek istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Sinclair elini kapalı odanın içinde salladı. "Bana bir şey göster."

"Doğru." Bertie ona bakmaya devam etti ve sonra kendini sarsarak etrafına bakındı. "Um." Yanındaki duvara dokundu. "Bence bu çok güzel. Tüm bu küçük çiçekler küçük tahta parçalarının birbirine örülmesiyle yapılmış. Bunları şekillendirmek ve güzelce parlatmak biraz beceri gerektiriyor."

Sinclair kakmaları inceledi. Güzeldi, mükemmel bir işçiliği vardı ama bu onda ayağa fırlayıp şarkı söyleme isteği uyandırmadı. "Başka ne var?"

"Şey, bütün kompartıman. Her şey yerli yerinde, her şey bir yapboz gibi birbirine uyuyor."

Doğru, ama Sinclair zariften kayıtsıza ve düpedüz sefil olana kadar pek çok farklı trende bulunmuştu. Bir trenin mühendisliği kusursuz olabilirdi ama o bunun çok fazlasını görmüştü.

"Başka ne var?"

Bertie dudaklarını büzdü. "Memnun edilmesi zor birisin. İşte bu var." Elini tuttu, dokunuşu sinirlerini ateşledi ve parmağını avucunun içinde gezdirdi. "Bu eldivenler sana tam oturuyor, ikinci bir deri gibi. Kıyafetlerin her zaman iyi yapılmış. Bir de bu var." Bertie ekosesinin bir katını kaldırmak için elini bıraktı. "Daha önce etek giyen bir erkek görmemiştim."

Sinclair ısındı. "Bu bir İskoç eteği."

"Evet." Bertie'nin gülümsemesi. "Sana çok yakışmıyor mu?"

İşte oradaydı - içine doğru hızla ilerleyen bir zevk. Etraflarındaki üretilmiş şeylerden değil, Bertie'nin kendisinden.

Yünü parmaklarının arasında ovuşturdu, elinin sıcaklığı adamın çıplak dizine değdi.

"Bu McBride ekosesi," dedi Sinclair ya da dediğini sandı. "45'ten sonra geleneksel kıyafetler yasaklandığında bu desenin sırrı klanımızda canlı tutuldu."

"Bonnie Prince Charlie ve ayaklanma," dedi Bertie muzaffer bir edayla. "Okuyordum. Ailen de bunun bir parçası mıydı?"

"Kalın. Kardeşim Patrick hikayeleri bilir. McBride'la ilgili her şeyi o bilir."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sinclair oldukça asık suratlı olan ağabeyini düşündü ama Patrick'in Bertie'den hoşlanacağına karar verdi. Patrick'in hikâyelerle ilgilenecek, Sinclair'e gösterdiği merakla onu dinleyecekti. Patrick bundan hoşlanacaktı.

Sinclair daha yakına eğildi. "Başka ne var?"

Bertie'nin yanakları pembeleşti. "Bana bütün sırlarımı mı anlattırmaya çalışıyorsun?" "Evet, öyle yapıyorum. Başka neyi şaşırtıcı buluyorsun?"

"Sen," dedi Bertie, gülümsemesi kaybolmuş, gözleri sessizleşmişti.

Sinclair sakinleşti. "Benimle ilgili pek şaşırtıcı bir şey yok." "Mmm, ben öyle demezdim."

"Yapardım."

Bertie başını eğdi. "Seni pohpohlamamı mı istiyorsun?"

Sinclair eldivenli ellerini kızın çıplak ellerinin üzerine kapattı. "Yeniden hissetmek istiyorum, Bertie. Bunu yapmama yardım et. Sen başladın. Daha fazlasını istiyorum."

Kararsız görünüyordu. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Sinclair onu bıraktı, eldivenlerini çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Sonra da kadının korsajının siyah düğmelerine uzandı. "*Sendeki* mucizeyi görmek istiyorum."

Bertie'nin alt dudağı bir kez titredi ama uzanıp ceketini iterek açtı. "İki kişi oynayabilir."

Sinclair paltosunu çıkarıp Bertie'nin frakını çıkarmasına yardım etmesine izin verirken zaten uyanmış olan ihtiyacı daha da arttı. Rüzgârda savrulan kravatu Bertie'nin parmakları altında kolayca çözüldü. Yakasını tutan çiviği çıkardı ve Sinclair'in boğazındaki kısıtlayıcı bandı serbest bıraktı. Sinclair rahat bir nefes aldı ve korsajının düğmelerini açmaya geri döndü.

Birbirlerini soyarlarken, kopçaları, bağları ve düğmeleri karıştırırken, heyecan onları sakarlaştırırken, neşe Sinclair'in dünyasına geri döndü. Çok geçmeden, Bertie kombinasyonlarıyla yatakta otururken, Sinclair'in üzerinde eteğinden başka bir şey yoktu.

Ayağa kalktı ve ekoseyi çözerken Bertie'nin bakışlarının kendisine kilitlenmesinden hoşlanarak onu çıkardı.

"Vay canına," dedi usulca.

Sinclair eteği kararsız elleriyle yatağın üzerine serdi. Bertie bakışlarını ondan ayırmadı. Kompartımanın lamba ışığı vücudundaki hiçbir şeyi gizlemiyor, tüm yaralarını, kolundaki yanık izini ve sikinin sertleşip havaya kalkmış olduğu gerçeğini gösteriyordu.

Lamba ışığı Bertie'yi de görmesini sağlıyordu, çünkü Bertie onun giysilerini çıkarmıştı. Ranzada arkasına yaslanmıştı, altın ışığın dokunduğu göğüsleri, koyu renk meme uçları. Bertie'nin şakacı soyunmalarından dolayı karışmış saçları dolgun tenine dökülüyordu.

Ona bakmak bir zevkti. Karnı biraz yumuşaktı, kalçaları belinden kıvrılıyordu, bacaklarının arasındaki tatlı bukleler başındaki saçlar kadar siyahtı.

Güzel bir kadın, onun için çıplak, gecenin içinde hızla ilerleyen bu trende. Tamamen yalnız da olabilirler, diye düşündü, aynı zamanda etrafları bu kadar kalabalıktı. Koridorun yukarısında ve aşağısında kompartımanlar kapalıydı, İskoç Noel'i için kuzeye koşanların sırlarını saklıyorlardı.

Sinclair'in hayali düşünceleri, Bertie uzanıp parmaklarını onun sikinin ucuna doladığında yok olup gitti.

Bertie onun parmaklarının altında sıcak, yumuşak ve aynı zamanda sert olan uyarılma hissinden hoşlanıyordu.

Sinclair bu kompartımandaki *herhangi bir şeyin* kendisinden daha ilginç ve harika olduğunu nasıl düşünebilirdi? Bertie'yi ahşap işçiliğine övgüler düzmesi için cesaretlendirirken, kendisi onun önünde, gecenin ve kendi sarhoş edici kokusunun kokusuyla duruyordu. Sinclair'in gözlerindeki açlık onu neredeyse çözüyordu.

Kadın adamın sertliğini sıktıkça, Sinclair'in iri elleri yumruk haline geldi. Bir centilmenin yumuşak ellerine sahip değildi; bu ellerle savaşmış, onları güneşte yakmış, çiğ çiğ işlemişti. Bertie bunu, her zaman dünyadan sakladığı, sıcak ve pürüzsüz olan sikinin derisiyle karşılaştırdı.

Güzel adam, *kadının* onu görmesine, okşamasına izin veriyordu. Sinclair Bertie'ye dokunmadı, sadece elinin kabına sığan büyüleyici taşaklarına kadar onu keşfetmesine izin verdi.

Çağlar boyunca insanlar onun dokunduğu şey için birçok terim bulmuşlardı. *John Thomas* ya da *olta* gibi komik olanlar da vardı ama bu kaba ifadeler Sinclair'in hakkını vermiyordu. Sinclair'in güzel organı ona doğru uzanıyor, bir vuruşu daha tamamlarken küt ucu Bertie'nin eline çarpıyordu.

Sinclair, kızın araştıran parmaklarını kenara itip dizlerinin üzerine çökmeden önce biraz daha dokunmasına izin verdi. Ona baktı, yüzü yumuşadı ve sesi alçaldı. "Senin kadar güzel bir şeye nasıl rastladım?"

Bertie onun böyle seslenmesine çok sevindi ama o sadece sıırttı. "Sana rastladım." Elini Bertie'nin lamba ışığında altın sarısı parlayan sıcacık saçlarında gezdirdi. "Hatırladın mı?"

Gülümsedi. Bertie onun gülümsemesini ve kahkahalarını severdi, o da *onu* severdi.

Ve bu benim sonum olacak, dedi içinden bir ses. Çok geç, şimdi durmak için çok geç.

"Hatırlıyorum," dedi Sinclair. "O andan itibaren hayatımdaki her türlü kontrol elimden gitmişti."

Ona doğru eğildi ve göğüslerinin arasını yaladı, kırılmış saçları tenini gıdıklıyordu. Meme ucuna doğru ilerledi, çekmeden önce dişleriyle fırçaladı.

ağızına.

Bertie'nin nefesi kesildi, küçük bir acı onu ateşle yıkadı. Sinclair gözlerini kapadı ve onu emmeye başladı, tıpkı evinin karanlığında parmaklarını emdiği gibi. Sinclair'in *bunu yaptığında*, *bunu* yapmayı hayal edip etmediğini merak ederken, içindeki sıcaklık daha da yükseldi. Baş dönerek titredi.

"Daha sert," diye fısıldadı. Bunu neden istiyordu ki? "Daha sert."

Sinclair dilini meme ucunun etrafında kıvırdı, dudakları gerildi. Elleri kadının beline gitti, güzel bir adam güzel bir şey yapıyordu. Bertie onu daha da yakına bastırdı, ağızını daha çok istiyordu, buna ihtiyacı vardı. *Beni bırakma*.

Sinclair bir süre daha emdikten sonra gözlerinde günahkâr bir parıltıyla geri çekildi. Bertie'nin göğsü çiğ, havanın ağızının bıraktığı neme değdiği yerde soğuk hissediyordu.

Sinclair ellerini dizlerine götürdü ve onları birbirinden ayırdı. Sonra onu nazikçe minderlere bastırdı, ellerini kalçalarına doladı ve kendini bacaklarının arasına indirdi. Kızın açıklığını bir kez yaladıktan sonra ağızını oraya yapıştırdı ve emmeye başladı.

Bertie ağlamasına engel olamadı. Vahşi, sıcak hisler içinden akıyor, adamın dilinin en mahrem yerindeki parlak sürtünmesi onu minderlerin daha da derinliklerine gönderiyordu. Bertie'nin kalçaları adamın birlikte hareket , vücudu içgüdüsel olarak karşılık veriyordu.

Tren sert bir şekilde sağa doğru kıvrıldı, tekerlekler raylarda gıcırdayıyordu. Sinclair güçlü elini uzatıp ikisini de dengeledi, sonra hiç uyardıktan dilini kızın içine soktu.

Trenin düdüğünün tiz sesi Bertie'nin çılgınlığını bastırdı. Sinclair başını kaldırdı, gözleri kahkahalarla doluydu. "Tren bize meydan okumak istiyor."

Öyle miydi? Bertie saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, zihni bulanıktı. "Kazanmasına izin vermeyeceğiz," dedi Sinclair.

Hayır mı? Sinclair ayağa kalkarak Bertie'yi ranzadan kaldırdı. Onu ayağa kaldırdı, sonra olduğu yere oturdu, yayılmış eteğe karşı çıplak, muhteşem görünüyordu. Aleti kaskatı kesilmiş, doğruca ona doğru kalkmıştı. "Buraya gel," dedi.

"O ranzaya sığmak biraz zor," diye cevap verdi Bertie nefes nefese. "Tek başıma nasıl sığacağımı merak ediyordum."

Sinclair'in gülümsemesi genişledi. "Sığarız, genç kız, ama iffetsizler için değil." Bertie'yi kalçalarından yakaladı ve yüzünü kendisine dönecek şekilde kucağına çekti. Bertie'yi dizleri kalçalarının her iki yanında duracak şekilde yerleştirdi ve bacaklarını iyice açtı.

Sinclair ranzanın kenarına doğru birkaç santim kaydı ve Bertie'yi iri elleriyle sıkıca tuttu. Kadını öne, üzerine doğru itti, bu pozisyon onun harika sertliğini doğrudan içine gönderdi. Kadın kendi nemi ve Sinclair'in diliyle çoktan ıslanıp ısınmıştı ve adam hiçbir engelle karşılaşmadan içeri kaydı.

Yüz yüze duruyorlardı, birbirlerine iki insanın olabileceği kadar sıkıca sarılmışlardı. Bu düzenleme Bertie'yi onun gülümsemesini görebileceği ve ince gri gözlerine bakabileceği bir seviyeye getiriyordu.

Tren doğruldu ve hızlandı, hızlanma Bertie'yi Sinclair'e, Sinclair'i de Bertie'ye doğru itti. Adam daha da derine indi, gülümsemesi kayboldu. Birleştikleri yerde ince bir sızı onu okşadı, Sinclair'in bakışları onu çığırma, ateşlendirmişti ve şimdi her şeyinden zevk alıyordu.

Sinclair biraz itti, kalçaları ranzadan çıktı. Trenin acelesi ve dengesiz hızı Sinclair'i onun içinde hareket ettirdi, sanki trenin kendisi bu birleşmeyi teşvik ediyordu. Bir viraja daha girdiler, Sinclair Bertie'yi sallanmaya karşı sıkıca tutuyordu.

Ayağa kalktı, Sinclair onu da kendisiyle birlikte kaldırdı, bacakları hâlâ kalçalarına dolanmıştı. Tren tekrar diğer yöne eğilene kadar dar kompartımanda onunla birlikte bir kez döndü. Sinclair yuvarlanmaya karşı koymaktan vazgeçti ve Bertie'nin sırtını pencereye dayadı.

Perdeler onunla birlikte cama doğru eğildi, pencere kumaşın arasından serinliyordu. Sinclair tekrar tekrar sertçe iterken, Bertie ona tutunuyor, başı cama doğru sallanıyordu.

Kendi çığlıklarını duydu, tekerleklerin sert *tıkırtısı* ve düdüğün uyarısı tarafından boğuldu. Sinclair'in başı geriye gitti ve kendi haykırışına karşı dişlerini sıktı. "*Lanet* ," dedi hırıltılı bir sesle. Gözleri kapanırken sert bir *ahh* sesi çıkardı ve tohumlarını kadının içine akıttı.

Tren diğer tarafa doğru sallandı, kompartıman da onun ivmesini takip etti. Sinclair ayağını kaybetti ve kendini ranzada buldu, Bertie hâlâ ona sarılıyordu. Terden ıslanmış yüzünü öptü, vücutları birbirine yapışmıştı. Sinclair de onu öptü, saçlarını karıştırdı, zor nefes alıyordu, Bertie gülüyordu.

"Lanet olası trenler," diye homurdandı Sinclair, sonra yüzünü onun boynuna gömdü ve ona sıkıca sarıldı.

Sabah, puslu gökyüzü altında hareketli bir şehir olan Edinburgh'da trenden indiler. Bertie bir tren peronundan diğerine geçerken pek bir şey göremedi, soğuk yağmur paltosunu ve yeni şapkasını ıslatıyordu. Bir sonraki trende Sinclair, Bertie ve çocuklar başka bir birinci sınıf kompartımanda birlikte oturdular, Macaulay ve Aoife da onlara katıldı ve Edinburgh'dan kuzeye, Highlands'e doğru yol aldılar.

Şehir geride kaldığında yağmur hafıfledi, güneş ortaya çıktı ve ufukta yürüyen, gökyüzüne yükselen tepeler görüldü. Tren köprülerin üzerinden geçerken vadiler alçalıyordu. Bertie bu ihtişamı izlerken kendini pencereden alamıyordu. Tren, Sinclair ve ailesini için *Kilmorgan* adlı küçük bir istasyonda durdu. Macaulay ve Aoife trenin Bertie etrafına ilgiyle bakarken bavullar boşaltılıyordu.

Görebildiği kadarıyla köy fazla bir şey değildi; küçük bir meydandan tren istasyonuna uzanan ana cadde. Cadde boyunca evler ve dükkânlar sıralanıyordu, ötesinde az sayıda kulübe vardı ve ondan sonrası ... boşluktu. Yeşil tepeler gri ufka doğru yuvarlanıyordu, yüksek tepeler karla tozlanmıştı. Sinclair'i ismiyle selamlayan istasyon şefi, bu yıl karın az olduğunu ama yakında daha fazla yağacağını söyledi.

"Yaşasın!" dedi Andrew. "Burada karda oynamaya bayılacaksın, Bertie. Muhteşem bir şey. Bir kale inşa edip savaşacağız."

"Daha iyi olana kadar olmaz," diye sertçe araya girdi Sinclair. "Ve *ben* daha iyi olduğunu söylediğimde daha iyi olacaksın. Kalk bakalım."

Oğlunu kucağına aldı ve istasyon müdürünü küçük bekleme odasından istasyonun önüne kadar takip etti. Dışarıdaki yol boştu, görünürde tek bir araç bile yoktu.

"Burada insanlar *yaşıyor* mu?" Bertie sordu. Kimseden bir iz yoktu, yolda hiçbir hareket yoktu. Bütün bu sessizlik onu tedirgin etmişti.

"Öyle." Sinclair'in sesi eğleniyor gibiydi. "Kendi evimin yakınındaki köy daha da küçük, şehrin Bayan Frasier'ı."

Bertie bir ürpertiye bastırdı. "Ben asla," demekten başka bir şey gelmedi aklına.

Sinclair kaşlarını çatarak boş sokağa baktı. "Umarım bugün geleceğimizi hatırlamışlardır. Kaleye kadar onca yolu tepmek zorunda kalmak istemiyorum."

Bertie etrafta tepeye tünemiş bir kale aradı. Okuduğu kitaplardaki resimlerde olduğu gibi, kayaların arasından fırlayan siperleri olan yüksek bir taş yapı görmeyi bekliyordu ama buna benzer bir şey göremedi. İçinde kimsenin olmadığı bu küçük köyün ötesinde pek *bir* şey göremedi.

Bertie hızla şaklayan toynakların sesini duydu ve döndüğünde köşeden meydana giren bir at arabası gördü. Soğuğa karşı kapalı, yüksek hızda koşan iki şık at tarafından çekilen bir landau idi. Kasanın üzerinde, dizginleri tutan, uzun boylu, kilt giymiş bir adam, kırmızı giysili arabacının yanında ayakta duruyordu.

Atlar durdu, landau'nun kapısı tam Sinclair ve ailesinin önündeydi. Bertie, uzun boylu adamın on sekiz ya da on dokuz yaşlarında bir delikanlı olduğunu gördü. Landau durduğu anda kutudan aşağıya doğru indi ve eteğini sallayarak zarif bir şekilde ayaklarının üzerine indi.

"Danny!" Andrew Sinclair'in kollarından bağırdı. "Zorba bir sürüştü."

Danny, Bertie'nin daha önce tanıştığı Mackenzie'lere benziyordu; geniş omuzlu, kızıla çalan koyu renk saçlı, gözleri Hart'ın, Ian'ın ve Cameron'ınkilerden biraz daha koyu renkliydi. Andrew, Bertie'ye Lord Cameron'ın oğlu Daniel Mackenzie hakkında her şeyi anlatmıştı, şimdi Edinburgh'da üniversitede okuyordu, genç adam muziplikler ve şakalarla doluydu. Ayrıca motorlar ve onların nasıl çalıştırılacağı hakkında her şeyi biliyordu.

"Beğendiğine sevindim Andrew." Daniel Andrew'a uzandı ve Sinclair onu bıraktı. "Nasılsınız Bayan Caitriona? Sizi her gördüğümde daha da güzel bir genç bayan oluyorsunuz."

Daniel'in İskoç aksanı Bertie'nin duyduğu Mackenzie'ler arasında en belirgin olanıydı ve o da bunu rahatlıkla, bilinçsizce kullanıyordu. Cat iltifatı her zamanki sakinliğiyle karşıladı ama cevap verirken sesi biraz daha hareketli çıktı. "Teşekkür ederim, Efendi Daniel."

Daniel sıcak bir sesle kahkahayı patlattı. "Küçük fingirdek. Birkaç yıl içinde damatlar senin için kalplerini kıracaklar. Ve bu da yeni mürebbiye, öyle mi?" Samimi bakışları Bertie'nin üzerindeydi.

"Bu Bertie," diye duyurdu Andrew her zamanki ses tonuyla. "Sonsuza kadar bizimle kalacak!"

"Hayır, yapmayacak." Cat'in yumuşak cevabı, atlar sabırsızlıkla hareket ederken arabacının *vınlamasında* kayboldu ama Bertie onu duydu.

"Anlıyorum." Daniel'ın bakışı kurnazlaştı ve Sinclair Bertie'ye yaklaştı. Sinclair avukat sesiyle, "Yok," dedi. "Bertie'ye mi gidiyoruz? yoksa bütün sabah istasyonda donarak mı bekleyeceğiz?"

Daniel sırttı ve arabanın kapısını açtı. "İçeri girin. Bayan . . . ?" Bir elini Bertie'ye uzattı, diğer kolu hâlâ Andrew'un üzerindeydi.

"Frasier," dedi Bertie en hanımefendi sesiyle. "Teşekkür , Mr. Mackenzie."

"Benim için zevkti." Adamın gözlerindeki kahkaha ve zekâ kadının sinirlerini bozmuştu.

Daniel başka bir şey söylemedi, sadece önce Andrew'u sonra Caitriona'yı kaldırdı ve Sinclair'in içeri girebilmesi için geride durdu. Daniel onlara katılmak yerine kapıyı kapattı ve tekrar kutuya tırmandı. Onları kaleye götürecekti.

Sürdü de. Landau köyün dışına doğru roket gibi fırladı ve bir tepeye doğru tırmandı, araba endişe verici bir şekilde yana yattı.

Sinclair Bertie'nin elini güven verici bir şekilde sıktı. "Hart Mackenzie'nin arabacısı güvenli olmasa Daniel'ın izleri almasına asla izin vermezdi."

Bertie pek aynı fikirde değildi ama bu arabacı düşün Londra'daki arabacısına benziyorsa, adam en azından atların kaçmasını engelleyecek kadar güçlü olabilirdi. En azından öyle umuyordu.

Yolculuk uzun sürmedi -Daniel'in sürdüğü gibi değil- ve çok geçmeden bir köprüden geçip kavisli bir yol boyunca hızla ilerliyorlardı. Bir ev göründü, devasa bir ev. Bertie landau'nun camındaki buğuyu sildi ve dikkatle eve baktı.

Ev geniş bir araziye yayılmıştı; önde uzun, yatay bir kanat, arkasında da başka kanatların ipuçlarını taşıyordu. Pırıl pırıl pencereler, düzinelercesi, her katta, tavan aralarındaki küçük çatı pencerelerine kadar uzanıyordu.

Daniel durur durmaz yere atladı ve koyu renk takım elbiseli iki uşak landau'nun kapılarını açmak için öne çıktı. Sinclair ve ailesine içeride gösterdikleri nezaketi Aoife'a da gösterdiler. Beş köpek evden dışarı fırladı, uşakları geride bırakarak konukları havlayarak ve kuyruk sallayarak karşıladı.

"Burası bir şato değil," dedi Bertie, Sinclair eve bakarken. "Bu çiçek açan bir saray."

"Oriijinal Kilmorgan Kalesi bir harabe," dedi Sinclair sakince. "Bu ev yaklaşık yüz yıl kadar önce inşa edildi. Kalıntılar yukarıda." Doğuyu, tepesinde siyah kayaların yuvarlandığı yüksek bir tepeyi işaret etti.

"Bu bir kabadayı tırmanışı," dedi Andrew. Bertie onun yeni sözcüğünün *kabadayı* olduğunu tahmin etti. Trende ya da istasyonlarda birinin bu sözcüğü kullandığını duymuş olmalıydı. "Seni götüreceğim, Bertie."

Sinclair sert bir sesle, "Daha iyi olduğunda," dedi.

Andrew aldırış etmedi. Bir uşağın kolunu çekmek için babasının kolundan uzandı. "Vuruldum!" dedi avazı çıktığı kadar. "Görmek ister misin?"

Bölüm 20

Ev tıklım tıklımdı. Noel kutlaması hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyordu ve evin hanımları Bertie'yi de bu hazırlıklara dahil etmişlerdi. Mackenzie kadınlarının hepsi oradaydı -leanor, Ainsley, Isabella, Beth ve çocukları, Louisa hamileliği nedeniyle tombuldu. McBride'ların hanımları Juliana ve Rose da daha genç çocuklarıyla oradaydı.

Kadınlar tam komuta altındaki başçavuşlar gibi koşturuyorlardı. Köpekler kadınlar her yanlarından geçtiğinde parçalanıyor, sonra da onları takip etmek için yaklaşıyorlardı. Mackenzie erkekleri ve Sinclair'in erkek kardeşleri Sinclair'i hemen yakaladılar ve onunla birlikte bir erkek sığınağına doğru gözden kayboldular.

Bertie, McBride ve Mackenzie'lerle ilgilenen dadılara yardım etmek için çocuk odasına kapatılacağını sanıyordu ama görünüşe göre hanımların herkesin yardımına ihtiyacı vardı. Bertie, Cat ve Andrew'u ancak yerleştirebilmişti ki Ainsley tarafından -kelimenin tam anlamıyla elinden tutularak- taktik karargâhı haline gelen zemin kattaki misafir odasına çekildi.

İngiliz sosyetesinin üst tabakasından pek çok hanımefendi ve beyefendi, Hart Mackenzie'nin onur konukları olarak Noel'i kutlamaya gelmişti. Aile Noel'den sonra Yeni Yıl'da özel bir kutlama için kalacaktı, ancak öncesinde çeşitli konuklar eğlence bekliyordu.

Bertie, Noel balosu sırasında yağıacak olan kâğıttan annelerin katlanmasına yardım etmeye çekildi. Bertie, Mackenzie ve McBride eşlerinin, ne kadar yüce olsalar da, kendileri rahatlarına bakarken işi hizmetçilere yıkmadıklarını gördü. Kollarını sıvamışlar ve işe koyulmuşlardı.

Bertie'nin daha önce tanışmadığı Leydi Isabella'nın tıpkı kız kardeşi Louisa gibi muhteşem kıvılcı saçları, güzel bir vücudu ve keskin yeşil gözleri vardı. Isabella çiçeklerin yapımına yardım etmek için Bertie'nin karşısına oturdu ve Bertie'ye değerlendirici bakışlarını yöneltti.

"Elbiseniz size çok yakışmış," dedi Leydi Isabella. "İçinde Bayan Hill'in elini görüyorum. Sakin ama gösterişsiz değil. Yine de sizi mavi bir şey içinde görmeyi tercih ederdim. Gözlerinizi ortaya çıkaracaktır."

"Onu rahat bırak Izzy," dedi Louisa, aceleyle gittiği yerde duraklayarak, geniş karnında açık bir defterle. "Özür dilerim Bayan Frasier. Kız kardeşim bir kadınla onu yeniden giydirmeden görüşemez."

"Çünkü olağanüstü bir zevkim var," dedi Isabella sahte bir tevazu göstermeden. "Ben onları elime almadan önce baldızlarımın durumu çok kötüydü. Sizi de elime almama izin verin, Bayan Frasier. Bundan zevk alıyorum."

Kararlılığı biraz ürkütücü ama aynı zamanda çekiciydi. "Ben bir mürebbiyeyim," dedi Bertie, sesi zayıftı.

"Saçmalık. Çocuklara ders verirken, evet, onların mürebbiyesisiniz. Dışarıda olduğunuz günlerde ise, bir ikramı hak eden genç bir hanımsınız."

"Ama ben tam olarak ... değilim."

Isabella onu için el salladı. "Senin hakkında her şeyi biliyoruz.

Eleanor bize anlattı." "Anlattı, değil mi?" Bertie endişeyle sordu.

"Anlaştık o zaman. Balodan önce odama geleceksin, ben de seni giydireceğim. Noel balosuna herkes davetli ve mürebbiye grisi dışında bir şeye ihtiyacın olacak." Isabella ayağa kalktı, bitmiş çiçeklerini aldı ve Bertie'ye sıcak bir gülümseme verdi. "Merak etme, seni giydireceğim."

Akıp gitti. Bertie yutkundu ve soğumuş parmaklarıyla çiçekleri katlamaya devam etti.

"Isabella'ya alışacaksın," dedi Ian'ın karısı Beth, Isabella'nın yerini almak için kayarak. "Hepimizi yönetmeyi çok seviyor ama iyi kalpli biri. Ian ve benim birbirimizi bulmamız için bir yol sağladı ve ona minnettarım."

"Aferin ona," dedi Bertie. Ama Isabella bir leydi, bir kontun kızıydı ve Beth de bir leydi. Hepsi öyleydi. Bertie Bertie'ydi.

Yine de onları sevdiğine karar verdi. Karıları açıkça konuşuyor, herkesi sohbete davet ediyorlardı - hizmetçiler ve Bertie, konuklar ve uşaklar - hepsi dahil edilmişti. Büyük, sevgi dolu bir aileydiler, Bertie'nin hep özlemini duyduğu türden. Sinclair'le geçirdiği zamandan başka bir şey çıkmasa bile, bu Noel'in tadını çıkaracak ve sonsuza dek değerini bilecekti.

Her şeyin olduğu gibi devam edemeyeceğini biliyordu, her zaman için değil. Cat bile bunu biliyordu. Şu anda Bertie, Sinclair'e ve küçük çocuklarına olan sevgisinin önemli olan tek şey olduğu bir mutluluk balonunun içinde yaşıyordu. Dünyanın geri kalanı ve iğrençliği bu balonun dışındaydı. Bertie bunun yakında çökeceğini biliyordu -Sinclair'le aynı yatağı paylaşmanın her türlü sonucu olacaktı ve bunların neler olabileceği konusunda aptal değildi- ama şimdilik kendini tatlı anların tadını çıkarmaya bırakmaya kararlıydı.

Müfettiş Fellows, "Mektuplara başka birinin bakmasına izin vermenizi istiyorum," dedi. O ve Sinclair üst kattaki uzun salonun pencerelerinde yalnızdılar,

Cam ve Mac Mackenzie ile Steven ve Elliot McBride diğer uçtaki oturma alanında sohbet edip ağır kokulu purolarını tütürürken. Sinclair hiçbir zaman puro içmemişti ve Fellows da puroya katılsa da pek hevesli değildi ve ikisi birlikte oradan ayrıldılar.

Sinclair, Elliot'ın dışarı çıkıp sohbet ettiğini, diğerlerini dinlediğini ve güldüğünü görmekten mutluydu. Elliot'ın hâlâ hapishanedeki çileli günlerinden kalma nöbetleri olduğunu biliyordu -kim ki- ama onu her gün kuşatan karanlık dağılmıştı.

Sinclair de hafiflemişti ve bunun nedenini çok iyi biliyordu.

Sinclair, "Şu anda o lanet mektuplar umurumda değil," dedi. "Biliyorum, ama polisimin akli asla ." Fellows ona bir gülümseme hayaleti. "Yıllar boyunca kovuşturduğün kadın ve erkeklerin listesine baktım ve oldukça uzun bir liste. Herhangi biri sizi takip ediyor olabilir. Bu yüzden mektupların kendilerine bakarak listeyi daraltmak istiyorum."

Sinclair'in parmakları viski bardağının etrafında kaskatı kesildi. "Neden? Onlara zaten baktınız. Kâğıt ve zarflar sıradan, herhangi bir dükkânda satılan şeyler, sonucuna vardık."

"Senin ve benim için sıradan, evet," dedi Fellows. "Harfler el yazısını tanıyamayacağımız şekilde basılmış. Ama sizi takip eden adam cephaneliğimizdeki tek bir silahı hesaba katmamış: Ian Mackenzie."

Sinclair'in tedirginliği şaşkınlıkla silinmişti. "Ian'ın olağanüstü bir zekâya sahip olduğunu biliyorum; matematikle, hafızasıyla, müzikle neler yapabildiğini gördüm. Ama bu kâğıtlar boş, seri üretim. Onlarla ilgili tek önemli şey iğrenç mesajlar."

"Bırakalım bir baksın, olur mu?" Fellows sordu. "Ian varken asla bilemezsin."

Sinclair omuz silkti ve viskisinden bir yudum aldı. "Razıyım. Ian şimdi nerede?"

Fellows, "Daniel ile gizli bir pazarlık içinde, yarın için genç nesle bir şeyler hazırlıyorlar," dedi. Sinclair'e karanlık bir bakış attı. "Evet, bu konuda endişelenmeliyiz. Bu gece şenlikler başladığında Ian'ı yere sermeyi deneyebiliriz."

Sinclair kuru bir kahkaha attı. "Çok iyimsersiniz. Eğer akşam yemeği balosunda hazır ve doğru bir şekilde bulunmazsak, hanımlar bizi herhangi bir azılı suçludan daha acımasız bir şekilde takip edeceklerdir."

Fellows onun gülümsemesini paylaştı. "Bu, dostum, doğru."

Sinclair viskisinden bir yudum daha aldı ve bardağın üzerinden Fellows'u inceledi. "Bayılıyorsun," dedi. "Artık onların bir parçasısın ve buna bayılıyorsun."

Fellows başıyla onu onayladı. "Mackenzie kardeşler her zamanki gibi gürültücü, ağzı bozuk ve kibirliler." Sinclair'in arkasındaki topluluğa baktı ve bir erkek kahkahası onun ifadesini noktaladı. "Ama bugünlerde onları daha kolay kabulleniyorum. Her şeye daha kolay katlanıyorum."

"Evlilik insana bunu yaptırıyor," dedi Sinclair. "Çok iyi hatırlıyorum."

Fellows'un bakışı hafifçe yumuşadı -Fellows'un yumuşadığı kadar-.

Önce karısına düşkünlüğe, sonra da Sinclair'e sempati gibi bir şeye dönüştü.

Geçen yıl Sinclair buradayken gerçekten de suratı asıktı. Bu yıl farklıydı. Bertie onu çoktan farklı kılmıştı.

Bertie'nin yaralarını deşme ve kanın akmasına izin verme sürecinde olduğunu biliyordu ama bu iyileştirici bir akıştı. Sinclair ona neler olduğuna çok yakından bakmak istemiyordu, çünkü bir şeyi çok incelediğinde her zaman tehlike gelirdi. Şimdilik sadece güneşlenmek yeterliydi.

"Noel sabahı o zaman," dedi Fellows. "Daniel ve Ian'ın çocukları etkilemek için hazırladıkları şeyden sonra."

"Bana bir işaret ver," dedi Sinclair. Boş kadehini Fellows'un şerefine kaldırdı, sonra koridorda kardeşlerinin ve kayınbiraderlerinin, onların kahkahalarının ve daha fazla viskinin yanına çekildi.

"Bunu giyemem." Bertie şok içinde aynaya .

Yanındaki, Mackenzie ekosesiyle göz kamaştıran Beth ona güldü. "Neden olmasın? Harika görünüyorsun."

Ama sadece buydu. Bu bir resimdi.

Yaldız çerçeveli büyük aynadan Bertie'ye bakan genç kadın tamamen yabancıydı. Kahverengi saçları açık mavi ipekten bir korsajla sarılmış çıplak omuzlarına dökülüyordu. Korsenin

Kısa kolları dirseklerinin üzerinde fildişi dantellerle son buluyordu. Jupon, aynı açık maviden bir paneldi ve üzerinde daha koyu mavi bir sarmaşık aplikesi vardı. Çizgili koyu ve açık mavi taftadan oluşan üst etek, küçük bir büstiyerin üzerinden geriye doğru toplanmış, fazla kumaş yumuşak kıvrımlar halinde bir tren ipucuna doğru akmaya bırakılmıştı.

Isabella, eteğin kıvrımlarını onuncu kez yeniden düzenlerken özür diler gibi bir sesle, "Yenisi dikildi," dedi. "Sana yeni bir şey giydirecek zamanım olmadı. Ama bence bu çabaya değdi."

"Elbette öyleydi." Kardeşi Sinclair kadar güzel ve gri gözlü olan Ainsley, Isabella'nın endişesine alaycı bir şekilde gülümseyerek Bertie'ye göz kırptı. Beyaz deriden bir çift zarif, yüksek topuklu çizme uzattı. "Bunları dene, Bertie. Sana neyin uyabileceğini görmek için gardıroplarımızı gözden geçirdik. Eleanor ve sen aynı bedende görünüyorsunuz."

Bertie'nin gözleri büyüdü. "Hepiniz çok nazıksınız ama ben bir düşesin ayakkabılarını giyemem."

"Evet, yapabilirsin." Eleanor da Ainsley'i takip ederek hayranlık gösterisine katıldı. "Bunları uzun zaman önce almıştım ama hiç giyme fırsatı bulamamıştım. Giyinme odamda tozlanmaları için bir neden yok. Tozlu olduklarından değil, onları temizledim ve her santimine kadar parlattım. Ya da hizmetçim yaptı. Denedim ama tırnaklarımın altında çizme cilası varken baloya gidemeyeceğimi söyleyerek onları benden aldı. Tırnaklarımın altında fotoğraf çeken kimyasallar olmadığından değil - her zaman vardır, ama bu onun için sorun değil gibi görünüyor. Ama çizme cilası, Tanrı korusun." Eleanor sahte bir dehşetle ellerini havaya kaldırdı.

Ainsley Bertie'yi bir sandalyeye götürdü ve önüne oturttu. "*Lütfen onları giy* demek istiyor, *Bertie. Birileri giymeli.*"

Bertie onu durduramadan, Ainsley Bertie'nin eteğini dizlerine kadar itti ve önce bir botunu sonra diğerini Bertie'nin ayaklarına geçirdi. Ainsley botları bağlamaya başladığında Bertie aşağı uzandı.

"İşte, bunu yapamazsın," dedi endişeyle.

Ainsley durmadan, "Tabii ki yapabilirim," diye cevap verdi. " zamandır botları bağlıyorum. Eğer çok fazla öne eğilirsen kızım, elbiseyi kırıstırırısın ve Isabella da felç geçirir. Hizmetçiler meşgul, ben de buradayım. İşte, bitti."

Ainsley Bertie'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve onu tekrar aynanın önüne götürdü. McBride ve Mackenzie eşleri ipekler ve mücevherlerle dolu bir denizde onun arkasında toplanmışlardı.

Çizmelerin verdiği yükseklik eteklerin düzgünce yere düşmesini sağladı ve Bertie'nin göğsünü biraz dışarı çıkardı. Kendi kendine güldü.

"Cinderella'ya benziyorum."

"Ve biz de senin iyilik perileriniziz," dedi Isabella, eteğini tekrar düzelterek.

Eleanor, "Senin kötü üvey kardeşlerin *değil*," dedi.

Juliana, Bertie'nin kollarındaki dantelleri kabartarak, "Ve gece yarısına kadar içeride olmak zorunda değilsin," dedi. "Aslında Hart'ın balosundan erken ayrılmak kabalık olur."

"Terliğini de kaybetmeyeceksin." Ainsley aynada ona gülümsedi. "O botları oldukça sıkı bağladım."

Eleanor düşünceli görünüyordu. "Hikâyede kız kardeşlerin ayakkabılara sığabilmek için ayaklarının bir kısmını kestikleri kısmı hiç anlamadım. Prens elçileri onların kanlar içinde yere yığıldığını fark ederdi herhalde. Tabii kız kardeşlerin devasa nasırları varsa ve yazar bunu kastetmediyse." Bertie'ye sırtıttı, gözlerindeki parıltı gevezeliğini yalanlıyordu.

Aşağı inip gösteriyi izlemesi için davet edilen Cat, başını defterine eğmiş oturuyor, kalemi kıpırdıyordu. Bertie onun güzel elbiselerle ilgileneceğini ummuştı ama Cat defterine dönmeden önce sadece görkemli elbiseleri içindeki hanımlara göz attı.

Bertie Cat'e iyi geceler öpücüğü vermek için odanın karşısına geçtiğinde, Cat kitabı kapadı. Bertie kitabın içinde ne olduğuna kısa bir an göz attı ama ne gördüğüne karar veremedi.

Cat onu almaya gelen dadıyı sessizce takip etti ve hanımlar Bertie'yi geri çağırarak ona incilerden bir halka taktırmaya çalıştılar. Bertie tartışmayı kazandı ve annesinin madalyonunu takmaya devam etti. Bu çılgın gecede yanında tanıdık bir şeye ihtiyacı vardı.

Ona bir şey yapmışlardı. Sinclair dükün dev balo salonunda Bertie'ye bakıyor, gözlerini ondan alamıyordu. Kız kardeşi ve hanımlar onun üzerine titremiş, Bertie'nin saçlarını kadınların bugünlerde sevdiği tarzda süslemiş ve ona pahalı bir elbise giydirmişlerdi. Çok güzeldi. Kadınlar bu tür şeylerden hoşlanırdı ama Bertie sanki bir demir çubuk yutmuş gibi görünüyordu.

Sinclair'in kardeşi Elliot ona bir bardak viski uzatarak Bertie'yle olan görüş açısını bozdu. "Zevkiniz gelişiyor."

Sinclair viskiyi minnetle kabul etti. "Tadı?"

"Kadınlarda. En son bir akşam yemeği balosunda seninle birlikte olduğumda, gözlerin seni yatağa sürüklemeye hevesli yorgun bir duldaydı. Mürebbiyenin hayata karşı daha fazla sevgisi var." Viskisini yudumladı. "Canlı, işte kelime bu."

"O *benim* mürebbiyem değil," dedi Sinclair, hanımlar onu sürüklenen bir tekneyi iten akıntı gibi odanın içinde dolaştırırken bakışları tekrar Bertie'ye döndü. Mackenzie ve McBride hanımların ekose giysileri Bertie'nin mavi ve fildişi rengini daha da öne çıkarıyordu.

Sinclair'ın en küçük kardeşi ve Hart'ın birçok aristokrat misafirinden biri olan Steven McBride, Sinclair konuşurken kardeşlerin yanında durakladı. Zarif ve kibar İngiliz, "Diyorum ki McBride, onu bu kadar çabuk kovma. Bazı erkekler bu tür şeylerden *hoşlanırlar*."

Güneşten bronzlaşmış yüzü beyaz yara izleriyle buruşmuş olan Elliot kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne tür bir şey? Güzel kadınlar mı?"

"Mürebbiyeler." İngiliz, Bertie'ye takdir dolu gözlerle baktı. "*Disiplin* konusunda çok hazırlar." Sinclair'le göz göze geldi. "Siz öyle bir adam değilsiniz elbette."

Sinclair cevap vermedi. Beyefendiyi tanımıyordu ve da istemiyordu. Bakışlarını İngiliz'in üzerinde sabitlemiş, tıpkı yalancı bir tanık gibi onu köşeye sıkıştırmıştı. Sinclair konuşmaya cesaret edemedi, çünkü ağzından küfürlü bir hırıltıdan başka bir şey çıkmayacağını biliyordu.

İngiliz adam üç kardeşin arasında bir ileri bir geri baktı, sert yüzlerini gördü ve kızardı. "Beyler, alınmak istememiştim. Siz İskoçlar kadınlarınız konusunda biraz tuhafsiniz."

"Onlara karşı çok korumacıyız," dedi Elliot, aksanını yumuşatarak. "Bunu hatırlaman akıllıca olur, dostum."

"Doğru." İngiliz adam Sinclair'i bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra burnunu çekti. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Kaptan McBride," dedi Steven'a. "Teşekkür ederim." Steven'a başıyla selam verdikten sonra kalabalığın arasından kaymak için vücudunu eğerek uzaklaştı.

"Kendine bir müşteri kaybettin," dedi Steven. Yanından geçen bir uşağın taşıdığı tepside viski aldı ve derin bir yudum aldı.

"Müşteri." Sinclair dikkatini tekrar kardeşlerine yöneltti ve öldürme niyetini yatıştırmaya çalıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Steven viskisinden bir yudum daha aldı. En küçük McBride kardeşlerine çok benziyordu; açık tenli ve güneşten kavrulmuştu ama on yaş daha gençti. Daha geçen ay Rose'unu bulduğu için kendinden memnun bir ifade takınmıştı.

olduğunu söyledi. Steven Sinclair'e, "Chap bir avukat arayışındaydı," dedi. "Bana nedenini söylemedi. En iyisini arıyormuş. Sizinle tanışmak istiyordu."

"Doğrudan bana değil, avukatı aracılığıyla başvurmalıydı." Sinclair homurdanarak söyledi.

"O bunu biliyor. Seni ölçüp biçmek istedi." Steven sırtıttı. "Sanırım öyle yaptı."

Sinclair'in öfkesi kabardı. En iğrenç suçlular karşısında bile sakin ve soğukkanlı olmasıyla ünlüydü ama şu anda ya öfkesini yönlendirmesi ya da İngiliz'i takip edip suratını dağıtması gerektiğini biliyordu.

Yarısı bitmiş viski bardağını Steven'a doğru itti. "İzninizle, küçük kardeşlerim," dedi. "Mürebbiyemle dans etmeye gidiyorum."

Bölüm 21

Bertie, Sinclair'in kararlı bir mavna gibi kalabalığı yarararak ona doğru gelişini izledi.

Juliana McBride Bertie'nin kolundaydı. "Aman Tanrım," dedi kayınbiraderinin onlara yaklaşmasını izlerken. "Volkanı ne patlattı? Genelde bir kuzu kadar tatlıdır."

Bertie bunu bilmiyor muydu? Ama Sinclair'i de birçok kez kırmızı yüzlü ve hırıltılı, İskoç öfkesi öfkeye dönüşmüş halde görmüştü.

Sinclair Bertie'nin önünde durdu, ona hayranlıkla değil, yukarıdan aşağıya baktı.

"Sorun nedir?" Bertie telaşla ona sordu. "Bir şey mi oldu?" "Tabii ki olmadı.

Bu bir balo. Dans edeceğiz." Elini uzattı. "Şimdi, bir dakika bekleyin, Bay

Yüksek Elli McBride-" Bertie'nin

Sinclair onu yakalayıp balo salonunun ortasına doğru sürüklemeye başladığında kelimeler boğazında düğümlendi. Bertie umutsuzca Juliana'yı aradı ama Juliana ortadan kaybolmuştu.

Sinclair Bertie'yi zarif bir daire çizerek etrafında döndürdü, ince elbisesi olması gerektiği gibi sallanıyordu. Eli kızın beline gitti ve onu kendine doğru çekti.

"Dur!" Bertie çığınca bir fısıltıyla konuştu. "Yoksa bu bir felaket olacak!"

"Neden?" Gri gözlerinde Basher McBride'in ciddiyeti vardı, sert bakışları onu kıstırmıştı.

"Çünkü nasıl dans edileceğini bilmiyorum. Hanımlar beni giydirmek için çok tatlı davrandılar ama bu sadece bir gösteri." Bertie elbisesini işaret etti, çok güzel bir şeydi ama şimdiye kadar içinde bulunduğu tüm zamanı yırtılmasından ya da lekelenmesinden endişe ederek geçirmişti. "Süslü bir vitrini olan bir mağaza gibi, ama mağazanın içinde hiçbir şey yok."

"Bu bir vals," dedi Sinclair, kızın belini sıkıca kavrayarak. "Üç adım. İşte başlıyoruz."

Sağ ayağını geriye doğru itti, sonra sol ayağını yana doğru itti, biraz durakladı, sonra sol ayağını müziği takip ederek ileri doğru itti. Eli kızın üzerinde sıkıydı.

belinde, diğeri eli eldivenlerinin arasından sıcak bir şekilde onunkinin üzerindeydi. Sinclair ince İskoç baritonuyla basamakları gürleyerek onu tekrar kalıba doğru itti.

Bertie'nin kafasında anılar canlandı. Yine küçük bir kızdı, annesiyle birlikte küçük salonlarında oturuyorlardı, annesi Bertie'yi yerde iterken gülümsüyordu. *Bir, iki, üç; bir, iki, üç-işte, gördün mü güzelim.*

Bertie'nin gözleri acıdı ve adımları yavaşladı. Sinclair'in kaşları birbirine çarptı. "Ağlama, Bertie. Kötü bir ruh hali içindeyim ama bu senin suçun değil. Çok iyi gidiyorsun."

"Değil ... değil ..." Bertie gözyaşlarını yuttu. "Boş ver. Dans etmeyi bırakma."

Sinclair onu daha bir coşkuyla itip kakıyor, onunla birlikte geniş bir daire çiziyordu. Sinclair onu balo salonunun içinde bir o yana bir bu yana dolaştırırken, rahatsız eteğinin neden o şekilde yapıldığını anladı.

Oda dönmeye başladı; sanki balo salonu etraflarında dönerken Bertie sevdiği adamın kollarında olduğu yerde duruyordu. Renkler parlıyor, ısıltılı ışıklar birbirine karışıyordu ama Bertie güvendeydi, Sinclair'in güçlü kolları onu tutuyordu. Asla düşmeyecekti. Sinclair onu balo salonunda döndürürken, Ainsley'nin sımsıkı bağladığı botlar ayağına sıkıca yapışmıştı. Bertie başını geriye attı ve güldü.

Sinclair kaşlarını çatarak, "Kes şunu," dedi.

"Neden?" Bertie saf bir tatlılık içinde yüzüyordu ve dans etmek, dans etmek istiyordu. Gerçekte o Külkedisi'ydi ve Sinclair de onun yakışıklı prensiydi.

"Çünkü bu bende seni öpme isteği uyandırıyor," dedi Sinclair, gri gözleri fırtınalıydı. "Seni öpmek istiyorum, Bertie Frasier. Seni kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyorum."

Bertie ateşlendi, başı döndü. "Buna aldırılmazdım."

"Anladığın zaman buna dikkat edersin, genç kız."

Yanılıyordu. Bertie bu balonun içinde kalmak istiyordu, tıpkı Cat'in sahip olduğu kar kürelerinden birindeki sahne gibi. Dünyanın geri kalanı etraflarında dönüp dururken onlar dans ediyor, zamanda donup kalıyorlardı. Bertie ve Sinclair sonsuza dek birlikte kalacaklardı ve bu neşe hiç bitmeyecekti.

"Mutlu Noeller!" diye bağırdı biri.

Orkestra çalmayı kesti ve balo salonunda tezahüratlar patlak verdi. Kalabalık, Bertie'nin katlanmasına yardım ettiği çiçeklerin salındığı, hafif şeylerin yukarıdaki sahanlıklardan aşağı süzülmesi büyük fuayeye koştu. Sinclair bir tanesini yakaladı ve Bertie'ye uzattı; pembe olanlardan biriydi.

Beth yapmıştı. Bertie onu sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi saygıyla aldı.

Konuklar, havai fişeklerin gökyüzünde patlayıp parıldamasını izlemek için dondurucu soğuğa ve kara rağmen dışarıya akın etti. Galerideki pencerelerden izlemelerine izin verilen çocuklar yukarıdan bağırdı ve ahır avlusundaki kulübelerinden bir şekilde kurtarılan köpekler havlayarak konukların arasına karıştı.

Sinclair'ın karanlıkta Bertie'ye dönüp onu öpmesi için mükemmel bir zamandı ama itişip kakıştılar. Bertie, aralarında bir mürebbiye olduğunu fark etmeyen, tanımadığı heyecanlı hanımlar tarafından sürüklendi.

Bertie etrafta Sinclair'i aradı ve onu kardeşleri tarafından yakalanmış, Steven'ın eli omzunda gördü. Üç McBride adamı siyah paltoları ve mavi etekleriyle güzel bir görüntü oluştuyorlardı, sarı saçları karanlıkta soluklaşıyordu.

Sinclair onu gördü ve gülümsedi. Gülümseme, aralarında ne kadar mesafe olduğunun önemli olmadığını söylüyordu. Dünya hızla akıp giderken, onlar hâlâ dans ediyor, birbirlerine sımsıkı sarılmış, hiçbir önemi olmayan şeyler yapıyorlardı.

Kimse Bertie'ye lüks içinde bir hanımefendi olmanın bu kadar yorucu olabileceğini söylememişti. Sabahın erken saatlerinde yatağa girdi, birazdan tekrar kalkması gerektiğini biliyordu. Çocuklar Noel sabahını kreşte tüm ailelerle birlikte kutlayacaktı ve Ainsley Bertie'nin de orada olması gerektiğini söylemişti. Gelmezse Andrew ve Cat hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Bütün güzel ve tuhaf giysiler Isabella'nın hizmetçisi tarafından çıkarılmış, Ainsley'nin hizmetçisi de ayakkabıları toplamıştı. Bağciksız ve korsesiz kalan Bertie derin bir nefes aldı ve yüzüstü yatağına düştü. Nazik hizmetçilerden biri üzerine battaniye örttükten sonra onu yalnız bıraktı.

Bertie, Sinclair'le yaptığı dansı yeniden yaşayarak heyecan içinde uyanık kalmayı bekliyordu. Noel havai fişekleri, oyunlar ve bazı hanımlarla beylerin sergilediği oldukça aptalca skeçler yüzünden onunla bir daha dans edememişti. İskoç aileler pek bir şey yapmamıştı, kutlamaların çoğunu İngilizler yapmıştı. Ainsley, İskoçya'da Noel'in önemli bir tatil olmadığını, önemli olanın Yeni Yıl açıklamıştı. Şurada

O zamanlar şatoda sadece aile kalırdı ama şenlikler için tüm köy gelirdi ve eğlence Bertie'nin gördüğü hiçbir şeye benzemezdi.

Ancak Bertie neredeyse anında uykuya daldı, vücudu kaynaklarını tüketmişti.

Güçlü ve sıcak bir el sırtına indiğinde tekrar uyandı. Viski ve yün kokusu onu sardı ve iskoç eteği giymiş bir adam yatağa oturduğunda yatak gıcırdadı.

"Mutlu Noeller, Bertie."

Sinclair'ın sesi alçak ve gürültülüydü. Şimdi gevşek bir örgü halini almış olan saçlarını okşadı ve elinin altına peçeteye sarılı bir kutu sıkıştırdı.

"Oh, hayır," diye inledi. "Sana hiçbir şey almadım."

Kahkahası yumuşaktı. "Yapmak zorunda değildin, minx. Bundan hoşlanabileceğini düşündüm."

Kâğıdı çekiştirirken Bertie'nin merakı arttı. "Bana hediye vermemelisin. Bu gecedeki tüm sosyetik insanlar deli gibi dedikodu yapacak."

"Aç şunu Bertie," dedi Sinclair sabırsızlıkla. "Bu özel bir hediye."

Bertie kâğıdı yırttı, sonra kapağı açtı, içine baktı ve keskin bir nefes aldı.

Kâğıt mendillerin arasında ince bir çerçeve içinde Cat ve Andrew'un bir fotoğrafı duruyordu. Caitriona bir sandalyeye oturmuş, saçları yerli yerinde, beyaz çoraplı bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Oyuncak bebeği kucağından sakın sakın gülümsüyordu. Andrew yerde oturmuş, kolunu Kilmorgan Kalesi'nde yaşayan iri bir köpeğe dolamıştı. Andrew sırtıyordu ve sanki pozlama sırasında sabit durmamış gibi hafif bulanıktı. Ama kamera onu olduğu gibi yakalamıştı -güneşli ve meşgul, Caitriona'nın gülümsemesi ise sessizce güzeldi.

Bertie'nin boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Bu çok güzel. Onu her zaman saklayacağım.

Teşekkür ederim. Onları çok seviyorum."

Gözlerinden yaşlar geldi. Sinclair fotoğrafı nazıkçe ondan aldı ve kutunun içine kapatarak komodinin üzerine koydu. "Şşş, genç kız." Onu nazıkçe ters çevirdi, eteğinin kaba yünü yorganın altından sıcacık geliyordu. "Kahretsin; seni ağlatıp duruyorum. Seni gülümsetmek istiyorum."

"Biliyorsun." Bertie gözlerini sildi. "Her zaman yapıyorsun."

"Bana ne yaptığını söyleyeyim mi?" Kendini ona doğru eğdi, vücudu giysileriyle sıcacıktı. "Biraz sarhoşum, bu yüzden çok fazla şey söyleyebilirim. Kendimi evcilleştirdim, böylece bir ailem olabilirdi, her şeyi doğru yapabilirdim. Ama çok ileri gittim,

ve benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ve sonra sen hayatıma girdin. Barut fiçisinin kapağını söktün. Kibriti yaktın. Şimdi ben, örnek dul baba, çılgın bir genç gibi koşturmak istiyorum. Andrew'un asi olduğunu düşünüyorsanız, beni geçmesi için önünde uzun bir yol var."

Bertie gülümsemeye başladı. "Bunu görmek isterdim."

"Hayır, yapamazsın. Ama önemli değil. Beni yeniden yaşattın, Bertie, seni harika, güzel kadın."

Bertie'yi de yanına çekip battaniyeleri kaldırmadan önce onun ağzını öptü, hızlı ve sert bir öpücük. Geceliğiyle uğraşmamıştı, bu yüzden çıplaktı, kendisiyle adamın eteğinin yünü arasında hiçbir şey yoktu.

İskoç eteği onun sıcaklığını muhafaza ediyordu ama altındaki sertleşmeyi engelleyemiyordu. Bertie onu öperken elini yünün altından geçirdi, ta ki adamın şaftının uzunluğunu bulana kadar.

"Lanet olsun." Sinclair kaşlarını çatarak başını kaldırdı ama yine de onun dudaklarını öptü. "Bana ne yapıyorsun?"

"Bana yaptıkların." Bertie onun sikini okşadı, kendini durduramıyormuş gibi inlemesine bayılıyordu. "Seni istememi sağlıyorsun."

"Ve ben *seni* istiyorum." Boğazından bir ses daha çıkardı ve kızın ona daha fazla ulaşabilmesi için pozisyonunu değiştirdi. "Bu gece seninle bir köşede dans etmek ve o güzel elbiseni soymak istedim, bu lanet evde kaç kişi olduğu önemli değildi."

"Sence güzel miydi?" Bertie hüzünlü bir ifadeyle sordu.

"Çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Ama elbiseye ihtiyacımız yok." "O gitti."

"Güzel."

Sinclair onu tutmayı bıraktı ama sadece ceketini, yeleğini, gömleğini ve atletini çıkarmak için. Bertie'nin elleri çıplak omuzlarında geziniyor, derisinin altındaki sıkı kasların her kıvrımını buluyordu.

Sinclair'ın eteğini çıkaracağını düşündü ama Sinclair sadece ekoseyi üzerine örtmekle yetindi ve üzerine çıkarken ona hınzırca gülümsedi.

"Oh." Adam onu içine itip yayarken Bertie nefesini bıraktı. Büyük ve kalındı ve iyi olan her şey vardı.

Yavaşça itti, her biri arasında durakladı, her hissetmesine izin verdi. Trende yaşadıkları çılgınlık artık yoktu; bu gece sıcaklık içinde bir araya gelmişler, yakınlık içinde kilitlenmişlerdi.

Sinclair ellerini Bertie'nin kalçalarının altına kaydırды. Onu büyük yatakta ters çevirdi, hâlâ içindeydi ve Bertie üzerine oturana kadar yukarı doğru kaldırdı,

kalçalarına binmiş.

Bu pozisyon onu kadının içinde yukarı kaldırdı. Bertie'nin başı geriye gitti, boğazından bir zevk çılgılığı kaçtı. *İşte bu* yüzden erkekler ve kadınlar umutsuzca tutkuyu, bu muhteşem duyguyu ve onu başka bir kişide bulmanın keyfini arıyordu.

Sinclair onu izledi, sert avuçlu elleri göğüslerini avuçlamak için yukarı kalktı. Başparmaklarıyla meme uçlarını okşadı ve onu zaten yakmakta olan ateşe katılması için karanlık bir ateş gönderdi.

Bertie inledi, Sinclair ona doğru yükseldikçe yükselip alçaldı. Ellerini göğüslerinden kalçalarına doğru kaydırarak onu cesaretlendirdi, ta ki Bertie onun üzerinde utanmazca sallanana kadar. Hareket onu daha da tatmin edici bir şekilde içine bastırdı.

Bertie ona bindi, saçları aşağı dökülüyordu. Küstahça davrandığını biliyordu ama umursamıyordu. Bu adamı seviyordu ve ona verdiği mutluluğu bir kenara .

Kız haykırıp, tutkunun karanlık dalgalarında boğulmaya başladığında, Sinclair dirseklerinin üzerine kalkmış, sertçe sokuyordu. Teni terden parlıyordu, ekosesi dolanmıştı, lamba ışığı vücudunu ve saçlarının altın rengini okşuyordu.

Bertie ne zaman bittiğini asla bilemedi. Aklı, Sinclair'in vücuduna verdiği inanılmaz zevklerde kaybolmuş bir halde dönüp duruyordu ama birdenbire Sinclair'in üzerine boylu boyunca uzanmış, ona sarılmış, onu öpüyordu. Sinclair onun içindeydi, hâlâ sertti ama tükenmişti, nefesi hızla geliyordu ve gülüyordu.

"Mutlu Noeller," dedi, sesi sertti.

"Mutlu . . . Noel." Bertie'nin sözleri nefesler arasında çıktı, sonra ona sarıldı ve her şeyin yoluna girmesine izin verdi.

Noel sabahı Bertie fazla uyumadan başladı. Gözleri sıcak ve kumluydu, vücudu biraz ağrıyordu ama giyindi ve kutlama için çocuk odasına doğru yola çıktı.

Tüm Mackenzie ve McBride aileleri, anneler, babalar ve çocuklar oradaydı. Elliot ve Juliana'nın yarı Kızılderili bir kızları vardı-Bertie, Priti'nin kökeni hakkındaki tüm hikâyeyi Eleanor'dan dinlemişti. Priti güzel bir çocuktü, parlak gözlü ve Noel hediyelerini açmaya hevesliydi. Henüz bir yaşında bile olmayan üvey kardeşi Patrick'e karşı korumacıydı.

Uçurtmalardan oyuncak asker ordularına, oyuncak bebeklerden oyuncak mobilyalara ve yedi yaşındaki en büyük Mackenzie olan Aimee için bir bisiklete kadar çocuklara inanılmaz hediyeler yağdırılmıştı. Andrew bisiklete gıpta ile baktı ama gerçek buhar püskürten bir motoru olan buharlı trenini açtığında onu unuttu.

Cat, Mackenzie ve McBride hanımlardan mücevherler, kurdeleler, danteller, şapkalar ve terlikler aldı; bebeğine de Sinclair tarafından yeni bir elbise hediye edildi. Elbise son modaydı, kahverengi ile süslenmiş yanık turuncu renkteydi, kabarık bir büstü ve fırfırlı manşetlere doğru daralan uzun kolları vardı. Cat elbiseye dokundu, babasına teşekkür etti ve kutuyu bir kenara koydu.

Cat ona teşekkür ettiğinde Sinclair'ın gülümsemesi gergindi. Beth daha sonra Bertie'ye Cat'in her yıl bebek için yeni bir elbise aldığını ama asla giydirmedeğini fısıldadı. Bertie bebeğin giysilerinin hiç değişmediğini fark etmişti; Cat bebeği soyup Aoife'nin giysileri yıkamasına izin verse de, aynı şeyler her zaman tekrar giyiliyordu.

Daniel Mackenzie on dokuz yaşının ağırbaşlılığının, çocukların dağ gibi hediyelerini açıp tasnif etmelerine yardım etme hevesini gölgelemesine izin vermedi. Bertie, çocukların onu çok sevdiğini, küçüklerin onun üzerinde emeklediğini, Andrew da dahil olmak üzere büyüklerin onun dikkatini çekmek için bağırıklarını gördü. En büyük çocuk olan Cat bile nadiren gülümseyerek onu kayırıyordu.

"Bu yıl bizim için ne yaptın Danny?" Andrew ona bağırdı. "Hiç sormayacaksın sandım." Daniel ayağa kalktı, Bertie'ye göz kırptı ve Çocuklara onu takip etmelerini söyledi; itmek yok, bağırarak yok.

İtaatkâr bir şekilde dışarı çıktılar, büyük olanlar onun peşinden merdivenlerden aşağı koşarken heyecandan titriyorlardı.

Oğlunun ve kızının hediyeleri açılır açılmaz kreşten ayrılan Ian Mackenzie onları terasta bekliyordu. Gece kar yağmıştı ama bulutlar gitmişti ve Aralık günü berrak ve açıktı. Dadılar çocuklara paltolarını giydirmiş, Bertie de birkaç çift elin eldivenlerini düzeltmişti.

Daniel sessizlik için ellerini kaldırdı ve sonra konuştu. "Geçen yıl Noel'de burada olanlarınız, mütevazı hizmetkârınızın yardımıyla, onun dehası Ian Mackenzie'nin sergilediği muhteşem gösteriyi hatırlar." Daniel ellerini göğsüne bastırdı ve eğildi. Çocuklar güldüler ve alkışladılar.

"et Danny," diye bağırdı Louisa.

Daniel bir kez daha selam verdi. "Bildiğiniz gibi benim mekanik işlere, Ian'ın da hassasiyete karşı bir düşkünlüğü var. Onun da bir

ocuklarına olan dşknlg, ki onlar çok şımarıktır." Ian'ın iki büyük çocuğu onunla alay ederken, en küçüğü Megan annesinin kollarından yumruklarını salladı. "Size ilk Mackenzie filosunun denize indirilişini sunmak için çabalarımızı birleştirdik - *havadan!*"

Daniel kollarını döndürerek Ian'a vahşi bir işaret verdi, o da dikkatle terasın duvarında yarısı gizlenmiş bir tür kolu çekti.

Minyatür havai fişeklere benzeyen küçük patlamaların sesleri çocukların zıplamasına ve ciyaklamasına neden oldu, bazıları parmaklarını kulaklarına soktu. Teras boyunca duman püskürdü ve beraberinde her biri yaklaşık bir ayak çapında balonlar patladı. Her birinden küçük bir kutu sarkıyordu.

Düzinelerce balon havaya yükseldi ve bahçeye doğru yol aldı. Çocuklar zıplıyor, dans ediyor ya da büyülenmiş gibi bakıyorlardı.

"Bu kutular size hediyelerim," diye bağırdı Daniel. "Yakalayabilersen yakala onları!"

Bölüm 22

Toplu bir tezahürat daha ve çocuklar terastan aşağıya akın etti, çılglık atarak ve gülerek bahçeye koştular.

Cameron sendeleyeyen, mutlu kızının peşinden terastan çıktı. "Lanet olsun sana Danny. Sabahın geri kalanında buz gibi bahçede koşturmak yerine ayaklarımı sıcak bir yere uzatmayı hayal ederdim."

Daniel babasına sadece sıırttı. "Ne demek istediğini biliyorum ve üvey annemle daha sonra kucaklaşabilirsin. Ama bugün çocukların günü, değil mi?"

Sinclair hiçbir şey söylemedi, sadece sürüklenen balonlardan birinin peşinden çılgınca koşan Andrew'un peşinden gitti. Cat biraz ilgiyle izledi ama teras duvarına oturdu ve not defterini çıkardı.

Bertie Cat'in yanına oturdu ve Cat her zamanki gibi kitabı kapattı. "Babanın bebeğin için sana verdiği elbise çok güzeldi."

Cat başını salladı. "Onları bir terziye yaptırıyor. Çok nazik bir davranış."

"Bana hepsini gösterir misin? Bahse girerim modanın bu elbiseye kadar uzanan yürüyüşünü görebilirsin." Bertie bebeğin her zaman giydiği, Cat'in bugün aldığından daha dar bir eteği ve daha küçük bir büstü olan, yaklaşık sekiz yıl öncesinin modası olan elbiseye dokundu.

Cat ona bir kez daha başını salladı. "Londra'dalar. Döndüğümüzde bakabiliriz."

Cevapları kibardı ama sabırsızdı, parmakları defterini sıkıyordu.

"Bana içinde ne olduğunu gösterir misin?" Bertie defteri işaret ederek sordu.

Cat ona neredeyse korku dolu bir bakış fırlattı. "Hayır."

Bertie'nin merakı arttı ama Cat'in yaşındayken annesini kaybettiğinde nasıl olduğunu hatırladı. Kendine ait, özel bir yere ihtiyacı vardı ve bu yüzden Bertie onu sokağın altında saklamıştı. "Sorun değil. İstemiyorsan sormayacağım."

Cat bahçede koşuşturan çocukları izledi, kollarını tekrar aşağıya inen balonlara uzatmışlardı. Ebeveynleri peşlerinden koşuyordu.

Ördek yavrularının peşindeki renkli ördekler gibi. Bertie ve Cat terasta nispeten yalnızdı, köşelerinde kimse yoktu.

"Kimsenin görmesini istemiyorum," dedi Cat, kolundaki bebeği kaydırarak. "Gülerler ya da beni durdurmaya çalışırlar. Babam bile."

Bertie'nin merakı daha da arttı ama o bunu bastırdı. "Eğer istemezsen kimsenin bakmasına izin vermem. Söz veriyorum. Senin için bu kadar özelse olmaz."

Cat bebeğin yerini tekrar değiştirdi, kaşları kendisiyle tartışmış gibi çatıldı. Sonunda yavaşça defteri açtı, önce Bertie'nin içini göremeyeceği şekilde tuttu. Sonra bir sayfa açtı ve Bertie'ye uzattı.

Bertie şaşkınlıkla kâğıttaki çizime baktı, sonra neye baktığını fark etti. Eleanor'un soyunma odasındaki aynanın önünde durmuş, şaşkınlıkla kendine bakan Bertie'nin ta kendisiydi.

Resim onun tam bir temsili değildi, her çizgisi kusursuzdu. -Kalın çizgilerden çok ışık ve gölge vardı. Bertie'nin elbisesi vücuduna doğru akıyor, kısa ve kalın çizgiler elbisenin bitip kadının başladığı yeri belirliyordu. Yüzünde bir ima vardı ama gözlerinde Bertie'nin hayatında ilk kez kendini güzel gördüğünde hissettiği şaşkınlık vardı.

Diğer hanımlar da oradaydı, karanlık ve aydınlık dalgacıklar halinde, her memnuniyetini ifade ediyordu.

"Oh, Cat," dedi Bertie nefes nefese. "Bu çok güzel!"

Cat kitabı Bertie'nin parmaklarından çekip aldı. "Bu doğru değil. Çizim ustasının bana öğrettiği gibi çizmediğimi biliyorum ama olayları böyle görüyorum."

Bertie defterin deri kapağına dokundu. "Bütün resimlerin böyle mi?"

Cat başını salladı. "Her zaman çizerim." Kızardı. "Bazen çizdiklerim hakkında küçük şiirler yazıyorum."

Bertie hemen onları okumak istedi ama kendini tuttu. "Mac amcana hiç çizdiklerinden birini gösterdin mi? Onun resimlerini gördüm. Bazıları bulanık olsa da çok güzeller."

"Mösyö Manet ve Mösyö Degas gibi resim yapıyor," dedi Cat. "Bayan Evans, Mac Amca'nın yaptığı resimlerin utanç verici olduğunu söyledi ama bence resimleri çok güzel. Ama hayır, ona göstermedim."

"Neden olmasın? Belki sana biraz ders verebilir."

"Hayır!" Cat sert bir sesle "Hayır!" dedi. Yutkundu. "Ya iyi olmadıklarını söylerse? Bu ... olur."

Sözünü nasıl bitireceğini bilemiyormuş gibi çaresiz bir hareket yaptı. Bertie onun anladığına inanıyordu. Eğer Mac Cat'in çizimleriyle alay ederse - Bertie edeceğini düşünmüyordu - bu Cat'ten bir şeyi, onun kişisel ve değerli gördüğü bir şeyi alıp götürecekti.

Cat kaşlarını çatarak, "Ona söyleyemezsin," dedi. "Söz vermiştin, Bertie."

Bertie ellerini kaldırdı. "Yaptığımı biliyorum. Tek kelime etmeyeceğim. Sen istemediğin sürece."

Cat başını salladı ama Bertie'ye şüpheli bir bakış attı. Bertie bu konuda kızın güvenini kazanması gerektiğini gördü ve bunu yapmaya karar verdi.

Cat'ın Bertie için yaptığı resim canlılık ve tuhaf bir güzellikle doluydu. Yeteneği vardı, Bertie bundan emindi. Belki bir gün Cat bunu dünyayla paylaşmaya hazır olacaktı.

Kahvaltıdan sonra, ailenin yetişkinleri bahçede çocukların çılginca kovalamacasından dinlendikten sonra, Sinclair, Fellows ve Ian'la evin Ian'ın kanadında buluşmaya gitti. Sinclair, Ian'ın üst kattaki oturma odasının kapısını kapatamadan, özür dilemeden Sinclair'in arkasından içeri giren Bertie tarafından itilerek açıldı.

Fellows kaşlarını kaldırdı ama Sinclair cevap verdi: "Sorun değil. Onu burada istiyorum. Yardımcı olabilir."

Fellows, Bertie'yi polis bakışlarıyla süzdü ama başıyla onayladı. Bir masanın kenarına yaslanmış olan Ian'ın elinde mektuplar vardı ve sırayla onlara bakıyordu. Sinclair ilgiyle onu izledi.

Ian mektupları okumakla yetinmedi. Her birini yüzünden bir santim uzakta tuttu ve kâğıtları önce ters çevirerek, sonra baş aşağı çevirerek taradı. Hatta bir sayfayı, kokusunu içine çeker gibi burnuna dokundurdu.

"Onlardan ne anlıyorsun, Ian?" Sinclair sordu.

Ian cevap vermedi, sessizce incelemeye devam etti. Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve kâğıtları üç sıra oluşturacak şekilde geniş masanın üzerine serdi. Arkasına yaslanıp dizilişi inceledi, sonra birkaç harfi kaldırıp diğerleriyle yerlerini değiştirdi ve sıraları yeniden düzenledi.

Sonunda Ian geri adım attı ve açıklamasını yaptı. "Hepsi aynı kişi tarafından yazıldı."

Sinclair yanına geldi - çok yakın değil, çünkü Ian kimsenin ona uyarmadan dokunmasından hoşlanmazdı. Karısı ve çocukları dokunabilirdi.

baldızları vardı, ama başkaları yoktu. Kardeşleri bile ona karşı dikkatli olmak zorundaydı. Ancak Sinclair, Ian'ın Bertie'nin mektuplara bakmak için diğer tarafına aldırış etmediğini fark etti. Ian deli miydi, yoksa sadece kurnaz mı?

Sinclair biraz da sabırsızlıkla, "Bunu zaten anlamıştım," dedi. "Hepsi aynı yazıldı," diye devam etti Ian, sanki Sinclair konuşmamıştı. "Beş kayıp var."

Sinclair başladı. Mektupların aynı zamanda kaleme alındığına dair garip ifşaat, Ian'ın Sinclair'in bazı mektupları sakladığını bildiğine dair soğuk bir his içinde kayboldu. Dahası, Bertie'nin Sinclair'e attığı bakıştan o da bunu biliyordu.

Bertie, Sinclair'in sesini bulabilseydi soracağı soruyu sordu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Ian cevap vermedi. Sessizce her sayfaya sırayla dokundu, köşelerini masanın kenarlarıyla mükemmel bir şekilde hizaladı.

Sinclair gözlerini, McBride ekoseli mütevazı elbisesi içinde nefis görünen Bertie'den alamıyordu. Ekosenin koyu mavisi Bertie'nin gözlerini ortaya çıkarıyordu; Sinclair'in ilk kez kirli Londra sokaklarında, berbat şapkasının altında fark ettiği mavi-mor gözler. O gözler şimdi ona kayıyordu ve Bertie kızardı.

Ian ikinci mektubu kaldırdı, ters çevirdi ve arkasını Bertie'ye doğru tuttu. Büyük parmak ucuyla yazılı harflerin girintileri üzerinde gezindi. Sessizlik içinde kâğıdı ön yüzüne çevirdi ve mürekkeple yazılmamış *başka* harflerin girintilerini çizdi. Sonra ilk kâğıdı kaldırdı, ikincisinin üzerine koydu ve parmağını bu çizgiler boyunca tekrar gezdirdi. Bertie sevinçli bir ses çıkardı.

"Anlıyorum." Ian'ın elinden sayfaları aldı ve ışığa doğru tuttu. "Bir yığın kâğıdı vardı ve her mesajı en üst sayfaya yazıyor, bu da alttaki kâğıtta girintiler bırakıyordu." Bertie ilk üç harfi bir araya getirdi ve yazma taklidi yaptı. "İlk harfin girintileri yığından aşağıya doğru indikçe kayboluyor, sonra ikincisi ve bu böyle devam ediyor. Ama aynı anda yazıldıklarını nereden biliyorsun?" diye sordu Ian'a.

Ian sayfaları ondan aldı ve yine sessizlik içinde önlerine koydu. Cevap vermedi, Sinclair anlamıştı, bilmediği için değil, açıklayacak kelimeleri olmadığı için. Beth'in söylediğine göre, kelimeler bazen birbirine karışıyor ve istediği gibi çıkmıyorlardı. Bu yüzden sessiz kaldı.

"Mürekkep," dedi Sinclair. "Her harfte tam olarak aynı miktarda solmuş. Daha sonra elime geçenler öncekilerden daha keskin değil."

"Son aldığın hariç," dedi Bertie. "O yeni."

Ian sayfalara hafifçe dokunmaya devam ederken Fellows Sinclair'e sert bir bakış attı. "Sonuncusu mu? Bundan bahsettiğinizi hatırlamıyorum."

Sinclair cevap vermeden önce Bertie, "Muhtemelen benimle ilgili olduğu için," dedi. "İğrenç bir şey. Biz Londra'dan ayrılmadan kısa bir süre önce geldi. Ama diğerleriyle aynı zamanda yazılmış olamaz, çünkü ben birkaç hafta öncesine kadar ortaya çıkmamıştım."

"Evinize mi teslim edildi?" Fellows Sinclair'e sordu.

"Odama," dedi Sinclair. "Andrew'la evde kaldığım sırada Henry bana getirdi. Evet, iğrençti ve Bertie'den bahsediyordu - ismen olmasa da ima yoluyla. Mektupta *kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum* diyordu ama ayrıntı vermekten kaçınıyordu."

"Hmm." Fellows mutsuz görünüyordu. "Demek ki bu kişi sizi izliyor ya da izletiyor. Genç bir mürebbiye tuttuğunuzu biliyor ve muhtemelen onun nereden geldiğini de biliyor. İlk mektupları sana yavaş yavaş göndermek için hazırladı, sana yavaş yavaş eziyet etmek için, ama şimdi fırsattan yararlanıyor."

"Ve onun bulunmasını istiyorum," dedi Sinclair, öfkesi artarak. "Çocuklarımın ve Bertie'nin güvende olmasını istiyorum."

"Onu bulacağım." Fellows inançla konuştu. "Ian, bahsettiğin kayıp mektuplar ne olacak? Henüz gönderilmediklerini mi söylüyorsun?"

Ian başını salladı. Parmaklarını dört ve beşinci harfler arasındaki boşlukta gezdirdi, sonra yedi ve sekiz, sonra masanın üzerinde birkaç tane daha.

Bertie onu takip etti. "Anlıyorum, yani girintiler buradakilerin hiçbirisiyle uyuşmuyor. Gittiklerini böyle anlarsın."

Sinclair sabırsızca, "Evde var," diye araya girdi. "Aynı yazı, aynı kağıt."

Fellows yumuşak bir sesle, "Sanırım bana bir tane yaktığını söylemiştin," dedi.

Sinclair öfkeli bir nefes verdi. "İşe yarayabilecekleri ortaya çıkarsa diye onları sakladım. Ama onları okumanızı istemedim, dostlar. Özür dilerim."

"Çünkü bunlar karısıyla ilgili," dedi Bertie. "Kimsenin görmesini istemediği için onu suçlayamam. Söyledikleri *doğru* olmasa bile."

Sinclair çıldırtıcı öfkesini yeniden hissetti. "Bertie."

Bertie tüm masumiyetiyle ona baktı. "Onları okumamam gerektiğini biliyorum. Bu bir kazaydı. Ama bana bir şeyler söylemeni beklemenin faydası yok. I

Yardım etmek istiyorsun ama her şeyi saklıyorsun." Fellows kuru bir sesle, "Bu duyguyu bilirim," dedi.

"Bağışlayın beni," dedi Sinclair, sesi sertti. "Burada yeterince şey yaşadınız. Onlara ihtiyacın yok."

Fellows bir kez başını salladı. "Muhtemelen hayır. Yine de aldığınız son mektubu, Bayan Frasier ile ilgili olanı, aralarındaki farkı görmek için istiyorum."

Bertie hemen, "Bana engerek ve fahişe diyor," dedi. "Benim için fark etmez. Bana daha kötülerini de söylendi. Doğu Yakası'nda büyümek için kalın bir deriye sahip olmanız gerekir." Arsız gülümsemesini kaybetti. "Yine de onların ölümü olacağımı söylemesi hoşuma gitmiyor. Neredeyse ölüyordum."

"Sana söyledim," dedi Sinclair sert bir sesle. "Bu senin değil, tamamen Jeffrey'nin hatasıydı."

"Mektup Jeffrey'nin saldırısından önce mi sonra mı geldi?" Fellows araya girdi.

Sinclair düşündü. "Emin değilim. Henry birkaç gün sonrasına kadar bana getirmedi ama ne zaman geldiğini ona sormam gerekecek." Bertie'nin bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Yine de senin hatan değil."

"Bence değil," dedi Fellows. "Eğer bu adam sizi izliyorsa ve kaynakları varsa, Jeffrey'i sizin evinize yönlendirmiş, Bayan Frasier'ın oraya gittiğini söylemiş ve hatta muhtemelen silahı temin etmişse hiç şaşırmam. Bu da bana kazacak başka bir yer veriyor. Jeffrey'nin uğrak yerleri ve ahbabları. Bu adam, her kimse, çok sabırlı ve muhtemelen çok parası var. Ona ne yaptığınızı merak ediyorum."

Sinclair omuz silkti, hareketi içindeki çalkantıyı maskeliyordu. "Yıllardır avukatlık yapıyorum. Ya o ya da değer verdiği biri -kardeşi, karısı, oğlu, sevgilisi- benim argümanlarım yüzünden hapse atıldı. Suç ve cezasıyla ilgili sorun da bu zaten; sadece mağdurların değil, mağdurların ailelerinin ve suçluların da pek çok hayatına dokunuyor. Eğer bu konuda duygusallaşsaydım, işimi yapamazdım. Katiller cezalarını çekmeli ve kurbanları da adalete kavuşmalı." Bir nefes verdi. "Ama her zaman bu kadar basit değil."

"Hayır." Ian'ın ağzından sertçe çıkan bu kelime, Sinclair ve diğer ikisinin bakışlarını ona çevirmesine neden oldu. "Her zaman acı vardır." Ian'ın yumrukları, Beth'le tanışmadan önce hayatında yaşadığı tüm acıları hatırlamış gibi sıkılmıştı.

Bertie elini Ian'ın koluna koydu. Sinclair ne yapacağını merak ederek gerildi ama Ian sadece ona baktı, yüz ifadesi sakinleşmişti. "Ama burada iyi

İnsanlar da," dedi Bertie ona. "Bunu yakın zamana kadar bilmiyordum. Beth'in, Sinclair'in, yani Bay McBride'in, kardeşlerin ve yeğenin gibi. Ve senin küçüklerin."

Ian ona gülümsedi, yüzü mutlulukla parlıyordu. "Benim Jamie'm ele avuca sığmaz." Bunu gururla söyledi. "Benim kızlarım da öyle."

"Ve çok güzeller." Bertie onun kolunu ovuşturdu. "İyi iş çıkardınız Lord Ian."

Ian ona gülümsemeye devam etti, mektupları unutmuştu. O ve Bertie birbirlerini anlayan uzun bir bakış attılar, Ian bir koca ve baba olarak bulduğu dünyanın mutluluğunda kaybolmuştu.

Fellows'la konuşması sona erdiğinde Bertie tek başına uzaklaşmaya çalıştı ama evin ana bölümüne ve uzun galerisine ulaşmadan Sinclair ona yetişti. Elini koluna doladı ve onu merdivenlerden yukarı, başka bir kata çekti, bir koridor boyunca yürüttü ve boş bir odaya soktu. Burası bir yatak odasıydı ama mobilyaların üzerini tozlu çarşaflar örtmüştü.

Sinclair kapıyı kapatırken Bertie geri çekildi ve ona doğru döndü. "Bana bağarmaya başlamadan önce, karınla ilgili o mektupları okudum çünkü sana yardım etmek istedim. Ve merak ettim." Yüzü yanmıştı. "Özür dilerim. Seni üzmüş olmalılar."

Sinclair'in gri gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onları masamın alt çekmecesinde bir kutuya kilitlediğimi hatırlıyorum, o da kilitliydi," dedi sert bir sesle. "Onları 'yanlışlıkla' nasıl okudunuz? Çekmeceden fırladılar ve çocuk odasına mı süzüldüler?"

"Hayır." Bertie ellerini sıktı. "Masanı aradım. Bunu kabul ediyorum. Başka mektuplar da olduğunu söylemiştin, ben de benimle ilgili olanla eşleşip eşleşmediklerini görmek istedim."

"Neden?"

Bertie gözlerini kırıştırdı. "Çünkü yardım etmek istiyorum, ne dersin? Çok kasvetli görünüyordun. Bunun gibi." Onun yüzünü işaret etti. "Ben de sana yardım etmek istedim."

Sinclair, bağarmakla başka bir yere gitmek arasında kalmış gibi ona bakıyordu. Bertie onun başkaları adına konuşurken çok güzel konuşabildiğini ama kendisi hakkında konuşurken kötü olduğunu fark etmişti.

Sesini yumuşattı. "Mektupları Müfettiş Fellows'a neden göstermek istemediğinizi biliyorum. Karınız hakkında yalanlarla doluydular ve siz onu çok seviyordunuz. Sevdğinizi biliyorum. Ama bu kişinin, her kimse, onu senden almasına izin verme. Zorbalar böyle yapar; size ilk darbeyi vurmadan önce hayatınızdaki her şeyi zehirlerler. Bu şekilde zaten karşılık veremeyecek kadar yenilmiş olursunuz."

Sinclair'in bakışları keskinleşti. "dayanarak konuşuyorsunuz, değil mi?"

Omuz silkti. "Benim büyüdüğüm yerde ya kabadayıydın ya da boyun . Ya da dışarı çıkarsın. Kurtulmak en zoru ama en iyisi."

Sinclair acımasız görünüyordu. "Pekala, dışarı çıktın. Dışarıdasın ve geri dönmene izin vermeyeceğim."

Bertie gülümsedi. "Sen çok tatlısın. Sana Basher diyorlar ama sen şefkatle dolup taşıyorsun. Bu adamın bunu senden almasına izin verme, tamam mı? Karını olduğu gibi hatırla, bu yalanlarla değil."

Sinclair bir süre daha ona baktı, sonra Sinclair'de o güne kadar gördüğü tüm ıstırap gözlerine doldu. Birkaç kalp atışından sonra gülmeye başladı. Kahkaha tuhaftı ve neşe içermiyordu.

"Mesele şu ki Bertie, bunlar yalan değil," dedi Sinclair. "Bayan Margaret Davies

-Daisy olarak da bilinen karım tam bir alçak ve yalancıydı. Ve bu adamın bir şekilde onun hakkında her şeyi biliyor olması beni çok korkutuyor."

Bölüm 23

Bertie şaşkınlıkla Sinclair'e baktı. Daisy McBride'in fotoğraflarını düşündü, sessiz bir güzelliği vardı ama gözlerindeki pırıltı onun uysal ve yumuşak başlı biri olmadığını gösteriyordu. Ama uysal olmamakla alçak ve yalancı olmak arasında uzun bir yol vardı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bertie ona sordu.

Sinclair odanın diğer ucuna doğru yürüdü, sonra geri döndü, pencerelerden gelen ışık uzun bedenini ve eteğini siluet haline getiriyordu. "Daisy'yle tanıştığımda benden yüklü miktarda para koparmaya çalışıyordu. Beni çok fazla parası olan, pervasız, aptal bir asker olarak görüyordu." Sert bir kahkaha daha attı. "Haklıydı."

Bertie çarşafıyla birlikte en yakındaki sandalyeye çöktü ve sandalyeden bir toz püskürdü. "Beni bir tüyle yere ser. Ben de onun bir edep timsali olduğunu düşünüyordum." Gözleri kısıldı. "Ama bir dakika. Edep *timsaliydi*. Macaulay ve Bayan Hill onun hakkında yeterince iyi şey söyleyemiyorlar ve çocuklar onun bir melek olduğunu düşünüyorlar. Macaulay onun seni kurtardığını söyledi. Peki hangisiydi?"

"İkisi de. Daisy'nin ne olduğu ve ne hale geldiği iki farklı şeydi."

"Anlıyorum. Hayır, ." Kaşlarını çatı. "Bana anlatsan iyi olur, değil mi? Sen?"

Bertie, Sinclair'in bir şey söyleyeceğinden emin değildi. O özel bir adamdı ve Bertie'nin onun bildiği kadarını bilmesinden memnun değildi. Ateşli tutku gecelerine rağmen, Sinclair şu anda onun hayatında üstünlüğe sahipti ve bunu biliyordu.

Sinclair uzun bir iç çekiş daha yaptı. Kadının yanına geldi, onu zincirlerle hapse götürmek üzere olan sert bir icra memuru gibi bağında dikildi. Sonra ona doğru eğildi, onu kollarının arasına aldı, döndü ve sandalyeye oturarak Bertie'yi kucağına oturttu.

", sana anlatacağım," dedi kollarını ona dolayarak. "Sana her şeyi anlatacağım."

Bertie bu durumdan hoşlanarak ona sokuldu ve Sinclair hikâyesine başladı.

"Ben bir aptaldım. Kulaklarının arkasını ıslatmış bir aptal. Daisy çok sadık, dürüst, katı İrlandalı Protestan bir aileden geliyordu - erkek kardeşini ve karısını gördünüz. Daisy on altı yaşındayken isyan etti. Onu Paris'e götüren ve kendisi kadar kötü olmayı öğreten bir çapkınla kaçtı. Bana anlattığına göre, Daisy ona sırlıslıkla aşık olmuş, yıllarca Pazar günleri dua dışında konuşması yasaklandıktan sonra onu canlandırıcı bulmuş. Babası katı ve zor bir adamdı."

"Babama benziyor. Babamın dindar olmaması dışında." Bertie ona bir bakış attı. "Görünüşe göre suçluları seviyorsun."

"Hmph. Öyle görünüyor."

Bertie, "Devam et," dedi.

Sinclair'in kolları onun etrafında sıkılaştı. "Daisy ile Roma'da tanıştım, orada sevgilisiyle birlikteydi ve dediğim gibi beni kandırmaya çalıştılar. Bana Daisy'nin annesinin çok hasta olduğunu -ölmek üzere olduğunu- ama Daisy'nin İrlanda'ya dönüp yanına gidecek kadar parası olmadığını söylediler. Basit bir hikaye ama ben iyi kalpli ve aptaldım. Ona tren ve gemi biletlerini almayı teklif ettim ama o ve sevgilisi -evli olduklarını söylediler- Daisy'nin annesinin Londra'ya taşınmayacağından emin olmadıklarını ve kullanamayacakları biletlere sahip olmamayı tercih ettiklerini söylediler. Paramı boşa harcamış olurum, değil mi? Ben de Daisy'ye biletleri kendisinin almasına yetecek kadar para verdim. Onları son gördüğüm günün ertesinde şirketime geri dönmem gerekiyordu ama bir gecikme oldu ve bana birkaç gün daha izin verildi. Onları bu şekilde yakaladım - onları başka bir trattoria'da, aynı hikayeyi anlatan başka bir aptalla sohbet ederken gördüm."

"Ah." Bertie başını salladı. "Bu çok kötü bir davranış. Hedefle işiniz bittiğinde her zaman başka bir şehre gitmelisiniz. Kaçmaya çalıştılar mı?"

"Evet. İkisini de eşyalarını almaya odalarında yakaladım. O kadar öfkeliydim ki onları korkuttum - sonunda silahlı dolaşan eğitimli bir dövüşçüyü aptal yerine koymanın tehlikesini anladılar. Onlara paramı geri verir ve İrlanda'ya geri dönerlerse onlara zarar vermeyeceğimi ya da polise gitmeyeceğimi söyledim. Parayı bana verdiler ve ben de her şeyin bittiğini düşündüm ama o gece beni otel odama kadar takip ettiler ve James-Maggie'nin sevgilisi-kapıyı açtığımda onu bana doğru itti. Hala polise gitmemden korkuyordu ve Maggie ile geçireceğim bir gecenin beni minnettar ve uysal yapacağına karar verdi."

Bertie tiksinti duysa da başını salladı. "Bazı erkekler böyle . Kadınlar gülümsemek ve zorlamak ya da bedenleriyle ödeme yapmak için oradadır."

Sinclair ona dar bir bakış attı. "Buna şaşırmadığın için üzgünüm genç kız. Maggie'nin de şaşırmamasına üzıldüm. O kadar öfkeliydim ki onu içeri çektim ve sevgilisini dışarıda bıraktım. Ona ondan uzaklaşması gerektiğini söyledim, o da yıkıldı ve tam da bunu yapmaya çalıştığını söyledi. O zamana kadar onunla birkaç yıl birlikte olmuş ve onun nasıl bir adam olduğunu anlamıştı. Söz verdiği halde onunla yasal olarak evlenmemişti. Yardımım için yalvardı - ihtiyacı olan şey paraydı, çünkü James parayı onunla hiç paylaşmamıştı."

Bertie kaşlarını çatı. "Bunun oracıkta uydurduğu başka bir hikaye olmadığını nereden biliyorsun? Senden daha fazla para almak için mi?"

"Ben yapmadım. Daisy'ye ona yardım edebilmemin en iyi yolunun onunla evlenmek ve onu ülke dışına çıkarmak olduğunu söyledim. James' gerçekten kurtulmak istiyorsa, bu şansı değerlendireceğine karar verdim. Beni çok şaşırtarak evet dedi."

Sinclair durdu ve derin bir nefes aldı. Bertie elini onun göğsüne bastırdı ve kalbinin sertçe attığını gördü. Sinclair'in daha önce gördüğü nefes spazmlarından birini geçirip geçirmeyeceğini merak etti ama Sinclair zorlanmadan uzun bir nefes aldı.

"Ne oldu?" Bertie usulca sordu.

Sinclair bir nefes daha aldı ve boğazını temizledi. "Polisi çağırdım ve James'i tutuklattım. Daisy'yi de yanıma alarak şirketime döndüm, papazı buldum ve bizi evlendirmesini sağladım. Daisy'nin her fırsatta benden kaçmasını bekledim, artık sevgilisi kaçırılmıştı, ama asla kaçmadı."

"Ve senin karın oldu," dedi Bertie. "Öylece mi?"

"Aynen öyle. Papaza ve komutanıma Roma'da tanıştığımızı ve aşık olduğumuzu söyledim ve herkes buna inandı." Sinclair durakladı. "Ve sonra, biz aşık olduk."

Bu sözleri söylediğinde Sinclair'in yüzü değişti, sevgisi yapmacık değildi. Bertie'nin kalbi acıdı.

"Tatlı bir hikâye." Sinclair'in yanağına dokundu. "Onu hâlâ seviyorsun."

Sinclair Bertie'ye baktı, gri gözleri sessizdi. "Bunu asla saklamadım."

"Demek istediğim, aşkın gerçek olduğunu biliyorum. Yoksa Müfettiş Fellows'un ya da benim onun hakkında ne öğrendiğimiz umurunda olmazdı. Hâlâ onu koruyorsun. Bahse girerim kardeşi bile gerçekte ne olduğunu bilmiyordur."

Sinclair başını salladı. "Daisy'nin kaçtığını biliyordu ama asla onunla birlikte olmadı - onlara James'ten hiç bahsetmedi. Daisy ailesiyle tekrar iletişime geçtiğinde,

benimle birlikteydi. Edward ilk başta kaçtığı adamın ben olduğum sonucuna vardı."

"Bu yüzden seni suçluyor." Şimdi mantıklı geldi. "Alçak olanın sen olduğunu düşünüyor, James denen kişi değil. Neden Bay Davies'e onun hakkında her şeyi anlatmıyorsun?"

"Fellows'a açıklamamamla aynı sebepten. Fellows sağduyulu olabilir, ama Edward'ın Daisy'nin adını lekelemesini istemiyorum, ki bunu yapardı. Kız kardeşinin kötü bir hayata düşmesini kişisel bir suç olarak algılar ve onu ve beni kınardı. Böyle bir şey Cat ve Andrew'a da yapışır, özellikle de Cat'e."

Doğru. Orta ve üst sınıftan kızların tabi olduğu standartlar çok katı ve acımasızdı, bu da Bertie'nin onlardan biri olmadığı için her zaman memnun olmasına neden olmuştu.

"Mektuplardan biri Cat'in senin kızın olmayabileceğini ima ediyordu," dedi Bertie. "Ama ben öyle olduğuna bahse girerim."

"Cat, Daisy ile evlendikten bir yıl iki ay sonra doğdu," dedi Sinclair. "Ve James Roma'da tutuklandıktan sonra hapse gönderilmişti. Görünüşe göre birçok suçtan aranıyormuş. Cat hakkında hiç şüphe yok." Sevgiyle gülümsedi. "Ayrıca, o tam bir McBride. Bana Steven'in onun yaşındaki halini hatırlatıyor. Steven şeytan ortaya çıkmadan hemen önce çok sessiz, hatta itaatkâr olabilirdi. Bense daha çok Andrew gibiydim, herkese bağırır ve üzerlerine koşardım."

Bertie vahşi, hiddetli, bağırarak bir Sinclair hayal etmekten hoşlanıyordu. "Ama insanlar mektuplara inanabilir. Ve benim hakkımdakilere de. Cat'in işçi sınıfından bir yankesiciyi mürebbiye olarak tutması da onun için kötü görünebilir."

"Bu gerçeği duyurmayı planlamamıştım," dedi Sinclair. "Ev halkım Andrew ve Cat'e baktığın için sana o kadar minnettar ki, şeytanın ta kendisi olsan bile umursamazlar. Asi çocuklarımı evcilleştirmek için her şeyi yaparım."

"Onları tam olarak *evcilleştirdiğimi* söyleyemem."

"Hayır, ama sizi seviyorlar. Seni dinliyorlar ve hatta sana saygı duyuyorlar. Çocuklarla aram hiç iyi olmadı ve Daisy'yi kaybettiğimde ..." Sinclair durdu, yutkundu. "Belki de sonuna kadar bir güven hilecisiydi, çünkü uzun süre onu hayatımdan çıkaramadım."

Bertie onun elini yeleğinin ipeğinden aşağı çekti. "En sevdiklerimizi asla bırakmayız. Onlar hep yanımızdadır, asla gerçekten gitmezler. Olması gerektiği gibi."

Sinclair kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Pek çok kişi bu konuda hastalıklı olduğumu söylüyor."

Bertie başını salladı. "Öyle değilsin. Hayatına devam ediyorsun, çok çalışıyorsun, çocuklarına bakıyorsun. Kraliçe gibi değilsin - Prens Albert'in elinin alçısıyla uyuduğunu duydum. Onu özlediğini biliyorum ama bu biraz ileri gitmek değil mi?"

Sinclair'in üzgün bakışı soldu. "İşte senin bu yönünü seviyorum, Bertie. Her şeyi açıkça görebilme yeteneğine sahipsin. Sis yok. Bir şeye bakıyorsun ve onun ne olduğunu biliyorsun. Keşke bana da bunu öğretebilseydin."

"Nasıl olduğunu biliyorsun." Bertie başını onun omzuna koydu ve Sinclair saçlarını öptü. "Bunu mahkeme salonunda da yaptığını gördüm, etrafındaki ölçüp biçiyorsun."

"Başkasının hayatı söz konusu olduğunda kolay. Benim değil." Sinclair onu tekrar öptü. "Bana yardım etmek için burada olmana sevindim, tatlım."

Bertie de memnundu. "Onu yakalayacağız," dedi. "Bu mektup yazarını. Onu bulacağız ve o zaman artık sana zarar veremeyecek."

"Ve iyimserliğini seviyorum." Eğlenen bir kahkaha daha. "Bertie'nin dünyasında hiçbir şey çok zor değildir."

Bu konuda yanılıyordu ama Bertie'nin bunu açıklayacak kelimeleri yoktu. O da Ian gibiydi, diye düşündü, sadece açık olan şeyler hakkında nasıl konuşacağını biliyordu.

Ayrıca, kalbi sıcacık bir ısıltıyla doluyken fazla düşünemiyordu. Bu sıcaklığı tek bir kelime başlatmıştı. Sinclair onun olayları net bir ışık altında görme yeteneğini övdüğünde, "*Senin bu yönünü seviyorum, Bertie*" demişti. Öyle değil.

Sevgiler.

Birkaç gün süren karlı ve fırtınalı hava tekrar güneşli bir havaya bıraktı. Kilmorgan gibi devasa bir evde bile kapalı kalmaktan bıkan çocuklar, bulutlar dağıldığında dışarı çıkmak için can atıyordu. Bertie de kalabalıktan kurtulmak istiyordu -her ne kadar İngiliz konuklar Noel Günü'nden sonra tren istasyonuna akın etmeye başlamış olsalar da- eski kalenin kalıntılarına doğru bir yürüyüş önerdi.

Daniel çocuklara doğuştan bir hikaye anlatıcısının canlılığıyla, ürpertici hikayeleri hayaletleri de dahil olmak üzere anlatmıştı. "Büyük-büyük-büyük-

Büyükbaba Malcolm ve sevgili eşi Mary'nin siperlerde el ele yürüdükleri ve uğruna büyük mücadeleler verdikleri ülkeye baktıkları söylenir."

"Çürümüş," dedi Mac Mackenzie kulak misafiri olduğunda. "Eski kale Culloden'den sonra yıkıldı ve Malcolm ile Mary *bu* evi inşa etmeye başladı. Eğer bir yere dadanmışlarsa, buranın içinde, rahat bir yerdedir."

Andrew harabeleri keşfetmekten vazgeçmedi ve Cat de sessiz bir şekilde ilgisini dile getirdi. Tüm Mackenzie klanı bir keşif gezisi hakkında konuşmaya başladı, ancak bir zaman ayarlama konusunda anlaşamadılar. Yine de bu konuda durmadan tartışmaktan keyif alıyorlardı.

Sonunda Sinclair, odasına dönmeye hazırlanırken okumakta olduğu kâğıt yığınlarını bir kenara bıraktı ve Bertie, Cat ve Andrew'u harabelere yalnız götürdü.

Koyu renkli kayalar ve karla kaplı funda kümeleri üzerinden tepeye tırmanmak zaman ve enerji gerektiriyordu. Ancak zirvede muhteşem bir manzarayla ödüllendirildiler.

Bertie kollarını iki yana açarak açık vadiye -Kilmorgan evi buradan küçük görünüyordu- ötedeki tepelere baktı. Malikânenin arkasındaki resmi bahçe, büyük bir çiçeğin kendisi gibi kıvrımlar çizerek akıyordu.

"Böyle görüldüğünü asla bilemezsin," dedi Bertie, işaret ederek. "Burada durmadığın sürece. Zekice."

"On sekizinci yüzyıldaki bahçe tasarımcıları böyle şeylerden hoşlanırdı," dedi Sinclair onun yanında. "Gizli tasarımları ve doğayı taklit eden şeyleri severlerdi. Bu arada doğa her yerde, eğer gözlerinizi kaldırırsanız."

"Mızızlanma. Burası çok güzel." Bertie bakışlarını Highlands'in harikaları arasında gezdirdi. "Bu kadar uzağı görebilmek ve bu kadar çok şey görebilmek tuhaf. Londra'da bir çatıdan bile çoğunlukla başka çatılar görürsünüz. Ve duman. Çok fazla duman." Bertie temiz havayı içine çekti, görünürde tek bir baca bile yoktu.

"Değişikliği seviyorum," dedi Sinclair. "Londra bana çok şey veriyor ama burada nefes alabiliyorum."

Andrew, ayakta durup manzarayı seyretmekten bıkmış bir halde babası ve Bertie'den ayrılarak harabelere doğru ilerledi. Cat bir kaya parçası buldu, üzerindeki karı temizledi, küçük çantasında taşıdığı bir bezi çıkardı ve kayanın üzerine serdi. Bu derme çatma koltuğa zarifçe yerleşti, defterini çıkardı ve çizmeye başladı. Bertie defterini

Cat'in ona gösterdiği güzel resimden kimseye bahsetmeyeceğine dair söz verdi ve şimdi Cat hiç gerilmeden çizim yapıyordu.

"Sizin Highlands'deki eviniz de böyle mi?" Bertie, ikisi de gözlerini Andrew'dan ayırmadan Sinclair'e sordu.

Sinclair kaşlarını kaldırdı, ağzında bir gülümseme belirdi. "Bir moloz yığını mı?"

Eski kalenin kare şeklindeki bir kısmı gökyüzüne doğru uzanıyordu, tepeye yakın birkaç delik pencere ya da ok yarığı olabilecek kadar düzenliydi. Tabanı, taş yığınlarından başka bir şeye dönüşmemiş bir duvarla çevriliydi, bazı taşlar hala büyüktü, diğerleri zaman, hava ve kırık taşları tamir etmek veya kendi evlerini inşa etmek için alan insanlar tarafından öğütülmüştü.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Aptalca."

"Kilmorgan gibi değil, hayır, bu yüzden lüks içinde yaşamaya fazla alışmayın. İki yüz yatak odası olan lüks bir malikâne yok - ya da sayısı her neyse. Ben bir düğüm değilim, sadece toprak sahibi bir soyludan gelen bir beyefendiyim." Alaycı tonunu düşürdü. "Yine de çok güzel. Ev zarif, arkasındaki tepeler ve göl de boyanmış bir fon gibi. Dünyada böyle bir güzelliğin var olması beni her zaman hayrete düşürmüştür."

Bertie onun bu hale gelmesinden, alaycı yüzünü indirmesinden ve etrafına gerçek bir keyifle bakmasından hoşlanıyordu.

Ona göz kırptı. "Gölünüzde bir canavar mı var?"

Sinclair bu olasılığı gerçekten düşünmüş gibi kaşlarını çatı. "Olabilir. Bazen sakın günlerde bile ortada şüpheli kabarcıklar görüyorum. Macaulay turna balığı olduğunu söylüyor ama kim bilir? Andrew saatlerce dokunaçların ya da bir başın ortaya çıkmasını izledi ama hiçbir şey çıkmadı. İzlediği süre boyunca sessiz, ki bence bu bir canavarın olabileceğinden çok daha şaşırtıcı."

Bertie gülmek zorunda kaldı. "Andrew iyi bir çocuk. Sadece huzursuzluğunu yönlendirmek için bir yola ihtiyacı var. Koşmak gibi."

Andrew şimdi daha düz bir zeminde koşuyor, yıkıntılar arasında gizlenen bilinmeyen canavarları kovalıyordu. Cat onu ve manzarayı görmezden geliyor, başını defterinin üzerine eğiyordu. Koyu mavi paltosu ve şapkasıyla çekici görünüyordu, bileklerinden eldivenler sarkıyordu ve soğuk pembe elleri sayfanın üzerinde hareket ediyordu.

"Gerçekten de Bayan Pringle'ın Akademisi'ne gitmek istiyor," dedi Bertie. "Oradan sık sık bahsediyor."

"Biliyorum." Sinclair'in sesi olmuş gibiydi. "Andrew bana ne zaman okula gidebileceğini ve bir koşu takımına katılabileceğini sordu. Okuyup bir şeyler öğrenebilsin diye değil, anlıyorsun ya."

"Tabii ki hayır." Bertie, kısa sürede çok sevdiği iki çocuğa baktı. "Onları gönderdiğinde işsiz kalacağım." Sözcükler kastettiğinden daha kederli çıkmıştı.

Sinclair hızla, "Hayır, yapmayacaksın," dedi.

"Ne kadar referans yazarsan yaz, süslü mürebbiye ajanslarından hiçbirinin beni kayıtlarına alacağını sanmıyorum." Bertie ona baktı, ama Sinclair Andrew'u izliyordu, yüzü dikkatle boştu. "Kendi koleksiyonumu oluşturdum, biliyorsun. Uygun bir mürebbiye için kurallar."

Sinclair hâlâ Andrew'u izliyordu ama onun göğsünün daha hızlı yükseldiğini gördü. "Öyle mi? Neymiş onlar?"

Bertie elini kaldırdı ve kuralları parmaklarıyla işaretledi. "Başlangıç olarak kitaptan öğrenme. Eğer bir mürebbiye öğrencilerine bir şeyler öğretecekse, onlara ne öğrettiğini bilmelidir."

"Bunu kabul ediyorum. Başka ne var?"

"Bir azizin sabrına sahip olmalı ama ne olursa olsun çocukları sevmeli. Onun sevgisini kazanmak için davranmak zorunda olmamalılar."

Sinclair ona bir bakış atarak, "Baba olmak gibi bir şey," dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Onları sadece gerçeklerle dövmek yerine, öğrenmeye ilgi duymalarını sağlayacak yollar bulmalı. Tarihi ezberlenecek tarihler değil, harika hikayeler dizisi haline getirmek gibi."

"Hmm, keşke kurallarınızı ben gençken bazı hocalarıma da verebilseydiniz."

Bertie sırttı ve bir parmağını daha dokundurdu. "Çocuklarla bol bol egzersiz yapmalı ve onlar koşup oynamak istediklerinde üzülmemeli. Bir mürebbiyenin zinde olması çok yardımcı olur."

Sinclair'in gözlerindeki mizah parıltısı geri gelmişti. "Bir reformcu gibi konuşuyorsun."

"Öyle mi? Bu sadece sağduyu. Bence diğer mürebbiyeleriniz çocukları sevmedikleri için kaçtılar. Cat ve Andrew'un heykel gibi oturup onlarla konuşmalarını istediler ve sıkıcı ayrıntıları tekrarlayamazlarsa kızdılar. Çocuklardan herhangi birinin bir fikri olması Tanrı korusun."

"Dünya çocukların görülmesini ve duyulmamasını bekliyor, biliyorsun." "O zaman dünya dikkatini *vermiyor*."

Sinclair cevap vermedi, ama aralarındaki boşluk azalmıştı . Sinclair'in eldivenli eli onunkine dokundu, parmaklarının arkası birbirine değdi.

Bertie bu anın sürmesini istiyordu; Sinclair'le tepede neredeyse el ele tutuşmuşlardı, Andrew mutlu bir şekilde keşif yapıyordu, Cat sessiz ve hoşnuttu. Karanlık bir dünya yoktu, hayattaki konumlarında, geçmişlerinde hiçbir fark yoktu. İçinde coşkulu bir mutluluk kabarmıştı; bu mutlulukla uçup gidebilirdi.

O an, uzaklardan bir avcının silah sesi duyulduğunda bozuldu. Hart'ın gillie'si ve Macaulay kalan İngiliz ziyaretçilerden bazılarını vadinin diğer tarafına götürmüşlerdi. Soğuk ve temiz hava sesleri kilometrelerce öteden getiriyordu.

Andrew kayalardan birinin üzerine çıkmış, hayali bir tüfekte ateş ediyordu. "Al bakalım, Kasap Cumberland. Bir İskoçyalıyı kızdırırsan ne olacağını gör."

Sinclair, Andrew'a tırmanmak için Bertie'yi bıraktı. "Tekrar Culloden Savaşı'na katılmaya çalışırken düşme. Ve kaybettiğimizi unutma, ne yazık ki."

"Ben orada olsaydım yapmazdım," diye yemin etti Andrew. Daha fazla ateş etme sesi çıkardı.

Cat oturduğu yerden kalktı ve defterini bir kenara koydu. "Babamın onu aşağı çekmesine yardım etmeliyiz, yoksa çayımızı asla alamayacağız," dedi Cat boyun eğerek. Bertie'nin elini tuttu. "Daha yukarı çıkabilir miyiz? Görmek istiyorum."

Andrew ve Sinclair'in yanına tırmanırken Bertie Cat'in elini sıkıca tuttu. Kale kayalık bir çıkıntının üzerine inşa edilmişti ve savunmacılara vadinin iyi bir manzarasını sunuyordu. Saldırganları kilometrelerce öteden görebilirlerdi ve karşı taraftaki herhangi bir ordunun zarar görmeden kaleye ulaşması çok zor olurdu.

Daniel, Bertie'ye kalenin saldırganlara değil, Bonnie Prens Charlie'yle yapılan savaştan sonra canı sıkılan İngiliz askerlerine ve zamana yenik düştüğünü söylemişti.

Siyah kayalar kaygandı. Andrew yarı yıkık bir duvarın üzerinde durmuş, hayali İngilizlere ateş ederken Sinclair ceketinin arkasını tutuyordu.

Cat, Bertie'nin yanında, gevşek bir taş parçasına bastı ve dengesini kaybetti. Ayağı taştan fırladı, örgü çorabı ve şık botuyla bacağı aşağıdaki sivri bir kayaya takıldı.

Bertie ona yapıştı ve Cat sağlam bir zemine ulaşmak için çabaladı. Neredeyse ayağa kalkmıştı ki diğer ayağı karda kaydı ve Cat aşağıya doğru düşmeye başladı.

Bir ığlık atarak umutsuzca Bertie'ye sarıldı. Kalbi küt küt atan Bertie, Cat'i iki eliyle tutup güvenli bir yere çekti, ama Cat bebeğini elinden kaçırdı.

Bebeğin pembe porselen yüzü, siyah kayaların üzerinden kayarak aşağıya, aşağıya, aşağıya, metrelerce aşağıdaki çıkıntılı taşlara, karaçalılara ve yarı erimiş karlara doğru yuvarlanırken sürekli gülümsüyordu.

Bölüm 24

Vadinin üzerinde tiz bir inilti duyuldu. Bertie böyle bir sesi ne tür bir yaratığın çıkarabileceğini merak ederek etrafına bakındı ama hemen ardından bunun Cat olduğunu fark etti.

Küçük kız Bertie'nin elinden kurtulup kendini taşların üzerine attı ve neredeyse dik olan tepeden aşağıya doğru neşeli bir şekilde yuvarlanmaya devam eden bebeğe umutsuzca uzandı. Oyuncak bebek bir kayadan diğerine savruluyor, yüzünden fırlayan porselen parçaları yamacı kirletiyordu.

Bebeğin vahşi yuvarlanması, uçurumdan sarkan bir kayanın üzerinde durdu ve orada ölü bir şey gibi yattı, kolları ve bacakları boşluğun üzerinde sallanıyordu.

Cat'in çaresiz çığlığı kelimelere dönüştü. "Anne! Anne! Anne! Anne! Anne!" Sinclair sıçradı geri aşağı onlara doğru , Andrew'u taşıyordu. "Cat. Tatlım."

Kedi bebeğe doğru uzandı, boş elleri bir açılıp bir kapanıyordu. "Anne! Anne! Anne! Anne! Anne! Anne! Anne! . . ." Sözcükler onu boğuyor, kız güçlkle nefes alabiliyordu. "Anne..."

"Lanet olsun." Bertie şapkasını ve paltosunu çıkardı, deri eldivenlerini parmaklarına daha sıkı geçirdi ve kayalardan yuvarlanarak bebeğin cansız bedenine doğru tırmanmaya başladı.

"Bertie!" Sinclair'in kalın sesi, kızının devam eden çığlıklarının üzerinde böğürüyordu. "Buraya geri dön! Bertie! . . ."

Bertie kayalardan aşağı tırmandı, elleri ve ayakları onu sabitlemek için nişler buldu. Bunu yapmak için deli olduğunu biliyordu; tek bir kaymayla uçurumdan aşağı, güzel tepeden aşağıdaki kayalıklara düşecekti. Tepeden o kadar güzel görünen manzara onu öldürebilirdi.

"Anne! Anne! Anne . . ." Cat'in devam eden çığlıkları sessizliği delip geçerken, vadinin karşısındaki silahlardan gelen bir başka çatırtıyla noktalandı.

Bertie botunun burnuyla bir sonraki sert kayayı ararken kendi kendine, "Aptal olmalıyım," diye mırıldandı. "Ben şehrin sokaklarına aitim, gerçekten.

ve başımı beladan uzak tutmak için. Bir *bebeği* kurtarmak için İskoçya'da bir dağa tırmanarak ne yapıyorum ben?"

Ancak Bertie, Cat'in o olmadan tekrar yukarı tırmanamayacağını biliyordu. Cat başka bir küçük kız, Bertie'nin iyi tanımadığı sıradan bir çocuk olsaydı, Cat'e lanet olası şeyi boş vermesini ve zengin babasının ona başka bir tane almasını söylerdi.

Ama Bertie son haftalarda Cat'i tanımaya başlamıştı ve bebeğin onun için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Bertie'nin annesinin madalyonu vücudunun içinde tenine çarparak sallanıyordu; *onu* düşürürse bu kayalardan aşağı ineceğini çok iyi biliyordu.

Bertie'nin tırmanma becerileri de herkeste yoktu; çocukluğunda babasını gizli bir yan kapıdan içeri sokmak için binaların kenarlarına ve küçük pencerelere tırmanmıştı. Babası bu işler sırasında asla çok fazla şey almazdı, sadece hemen gözden kaçmayabilecek bir iki şey alırdı. İnsanlar soyulduklarını anladıklarında, soygunun ne zaman yapıldığından ya da o sırada yakınlarda kimin bulunduğundan emin olamazlardı.

Ancak Bertie o çocukluk günlerini biraz geride bırakmıştı ve artık o kadar çevik değildi. Cat ve Andrew'la tanıştığı ilk gün onların peşinden iskeleye tırmanmak için varını yoğunu ortaya koymuştu. Bu sefer daha zordu ve kayalar ellerini kesmeye, nem de kaymasına neden olmaya kararlı görünüyordu.

Neredeyse varmışlardı. Tepenin başında Cat çılgınca ağlamaya devam ediyordu; Sinclair küfrediyordu, elleri Andrew'un Bertie'nin peşinden tırmanmasını engellemekle meşguldü.

Bebek yüzüstü asılı duruyordu, güzel ipek elbisesi bir kayaya takılmıştı, bu yüzden yuvarlanması durmuştu. Bertie eldivenlerini kesen taşlara sıkıca tutunarak ona doğru ilerlemek zorunda kaldı. Çıkıntılı kayaya asla tırmanamayacağını biliyordu; burada tutunması ve uzanması gerekiyordu.

Sinclair'in dehşet, öfke ve onu son kez gördüğünden emin bir ses tonuyla, "Bertie," dediğini duydu.

Bertie tutunma yerlerini sıkıca kavradı ve ayağının altında çok sert bir kaya olana kadar botuyla dürttü. Sonra el ve ayak tutamaklarından destek alarak eğildi ve parmaklarını bebeğin elbisesinin arkasına doladı.

Sinclair'in Andrew'u paltosundan tutup geri çektiği gibi o da bebeği çıkıntıdan çekip aldı, bebeğin küçük elbisesi çamurla kirlenmişti. Bertie kendini kaldırdı ve bebeği paltosunun içine soktu.

Şimdi sıra tırmanışa gelmişti. Bertie yukarı çıkarken tutunacak bir yer aradı ve ağırlığını vermeden önce her birini test etti. Yukarı tırmanmak onun için her zaman aşağı inmekten daha kolaydı, çünkü ayaklarının altındaki boşluğa bakmak zorunda kalmıyordu. Yine de yavaşça ilerledi, herhangi bir yanlış adımın ölümü anlamına gelebileceğini biliyordu.

Yolun yarısında, bebeğin kırık yüzünün parçalarının karaçalıların arasına saçılmış olduğunu gördü. Zavallı şeyin gülümsemesi ikiye bölünmüştü ama iki gözü de tek parça halinde kalmış, neşeli bir cesaretle Bertie'ye bakıyordu. Bertie parçaları topladı, cebine attı ve devam etti.

Neredeyse tepeye ulaşmıştı ki bir çift güçlü el onu kollarının altından kavradı ve sert zemine çekti. Bertie, Sinclair'in iri gövdesinin üzerine düştü ve kolları onu sardı, sıkıca tuttu. Çelik kadar sert kollarıyla onu kendine çekti, dudakları saçlarında. "Bertie. Lanet olsun sana. . ."

Arkalarında Cat ağlamaya devam ediyor, feryatları boğuk nefeslere dönüşüyordu. Bertie Sinclair'den uzaklaştı ama Cat'in yanına dönerlerken onun elini bırakmadı.

Andrew kız kardeşinin yanında diz çökmüş, onun saçlarını okşuyordu, küçük yüzü sıkıntılıydı. "Ağlama, Cat. Bertie burada. Bebeğini kurtardı. Gördün mü?"

Sinclair Cat'i nazikçe kaldırdı ve kollarının arasına aldı. "Şşş. Tatlım." "Her şey yolunda, onu yakaladım," dedi Bertie nefes nefese. "Biraz daha kötü durumda

Ama sanırım onu daha iyi hale getirebiliriz. Biraz tutkal, iğne ve iplikle düzeltilemeyecek bir şey değil. Ve belki iyi bir fırçalama."

Kedi parçalanmış oyuncak bebeğe baktı, gözleri kızarmış ve akıyordu. "Anne ... anne." Kelimeler soluk soluğa geliyordu, Cat'in sesi on bir yaşındaki bir kızdan çok küçük bir çocuğa benziyordu.

Bertie, Cat'in artık dikenli dallar ve ölü yapraklarla karışmış olan saçlarını düzeltti. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Cat, Bertie'ye ulaşmak için kendini babasından uzaklaştırdı. Bertie kollarını açtı ve Cat'i içine aldı. Başının üzerinden Sinclair'in gri gözleri kızarmış bakışlarıyla karşılaştı.

"O iyi olacak mı?" Andrew kısıp bir sesle sordu. Sinclair onun elini tuttu. "Sanırım öyle, delikanlı. etme."

Andrew'un elini sıktı, ama Bertie'yle tekrar paylaştığı bakış belirsizdi ve o da aynı belirsizlikle başını sallamak zorunda kaldı.

Sinclair, Bertie ve çocuklarını evin üst katındaki ortak kreşe değil, Lord Cameron'ın kanadında kendisine verilen oda süitine götürdü. Sinclair olayı dadılara, hatta Ainsley ve iyi niyetli baldızlarına bile açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Cat iyileşene kadar olmazdı.

Cat kir içindeydi, yüzü gözyaşları ve mukusla kaplıydı. Bertie de pek iyi görünmüyordu; eldivenleri parçalanmış, gri yün elbisesi yırtılmış, yüzü kir ve küçük kesiklerle kaplanmıştı. İlk kez Andrew aralarındaki en temiziydi.

Bertie yatak odasında Cat için bir banyo hazırlatıp kızı kendisi yıkarken, Sinclair ve Andrew küçük oturma odasında oldukça kederli bir halde bekliyorlardı. Daha sonra Sinclair'i içeri almak için kapıyı açtığında, Bertie nemli ve kızarmış bir haldeydi, yüzü temizlenmişti ve elbisesinin düğmeleri boğazına kadar açılmıştı. Bertie ona sakın bir sesle Andrew'u çocuk odasına götüreceğini söyledi ve Sinclair'i kızıyla yalnız bıraktı.

Cat, Sinclair'in yatağında, bir hizmetçinin çocuk odasından getirdiği geceliğiyle yatıyordu. Yedi yıl kadar giydiği elbisesi çıkarılmış olan oyuncak bebek, bir savaş zayıtı gibi lavabonun yanında duruyordu. Bertie kırık porselen kafanın parçalarını dikkatle parçalanmış bedenin yanına koymuştu.

Sinclair battaniyeleri Cat'in üzerine örttü. "Şimdi iyi misin, aşkım?" Kedi başını salladı. Gözlerindeki çılgın ışık gitmişti ve üzgün görünüyordu, utanmış ve biraz da rahatsız olmuştu. "Özür dilerim, baba."

"Üzülecek şey yok," dedi Sinclair. "Onun senin için özel olduğunu biliyorum.

Bertie haklı, onu tekrar iyileştireceğiz."

"O sadece bir bebek," dedi Cat, sesi cansızdı.

Yatağın yanına oturdu ve Cat'in saçlarını okşadı. Koyu renk saçları, İrlanda mavisini gözleri ve koyu renk kirpikleriyle Daisy'ye çok benziyordu - deyim yerindeyse, gözler müstehcen bir parmakla yerleştirilmişti. Cat, Daisy'nin gittiği o korkunç güne kadar annesinin canlılığını paylaşmıştı.

Sinclair onun elini tuttu, kalbi çok sert atıyordu. O canlılığa ulaşabilmeyi, onu yüzeye çıkarabilmeyi diledi ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Nasıl yapacağını bilmemek onu öldürüyordu.

Bugün onu ve Bertie'yi kaybedebilirdi - Bertie'nin uçurumdan yuvarlandığını gördüğünde tüm dünyası durmuştu. Şu anda bile burada oturmuş, Bertie olmadan hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyor olabilirdi.

Sinclair boğazını temizledi ve Cat'in elini sıktı. "Onun sadece bir bebek olmadığını biliyorum, tatlım. Onu sana annen verdi ve değer verdiğini biliyorum."

"Annem gitti."

Bu donuk sözler Sinclair'in kalbine çarptı. "Biliyorum. Ve onu her gün özlüyorum."

Onu özlemekte sorun yok, canım."

Caitriona'nın gözlerinden yeni yaşlar aktı ama bunlar histerik hıçkırıkları değil, sessiz gözyaşlarıydı. "Bertie'nin gitmesini istemiyorum. Bayan Pringle'ın Akademisi'ne gitsem bile Bertie'nin kalmasını istiyorum."

"Ben de onun kalmasını istiyorum," dedi Sinclair, tüm kalbiyle.

Cat gözyaşlarını sildi. "Yapacak," dedi inanarak ve Sinclair kızının haklı olduğunu tüm kalbiyle umdu. Bundan emin olacaktı.

Bertie, Andrew'a çocuk odasında bir banyo hazırladıktan sonra kendi odasına döndü. Andrew banyo yapmak istemedi ama her zamanki gibi şiddetli bir tartışmaya girmeden pes etti. Bertie onu dadıların gözetimine bıraktı ve odasına giderek yumuşak bir sandalyeye oturup iç geçirdi.

İki dakika geçmeden Sinclair kapıyı bile çalmadan yatak odasına daldı ve Bertie yeniden ayağa fırladı. "Ne oldu? Cat iyi mi?"

Sinclair soruyu anlamamış gibi ona baktı, sonra dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. "Evet, uyuyor. Aoife onun yanında."

"Güzel." Bertie elini kalbine bastırdı. "Beni endişelendirdin."

"*Seni* endişelendirdim mi?" Sinclair kapıyı çarparak kapattı ve öfkesi her halinden belli olarak ona doğru yürüdü. "Şeytan seni alsın Bertie, o uçurumdan aşağı tırmanırken ve lanet boynunu riske atarken aklından ne geçiyordu? Bir *oyuncak bebek* için mi?"

Bertie ağzı açık ona baktı. Sinclair'in yüzü lekeli kırmızıydı, gözleri öfkeyle parlıyordu. O sert, kibirli avukat ya da boş, mutsuz adam değildi; bu yeni biriydi. Sinclair Bertie'nin üzerinde yükseliyor, iri ellerini yumruk yapmış, öfkeli bir İskoç savaşçısı kendini güçlkle kontrol ediyordu.

"O bebeği ona annesi vermişti," dedi Bertie belli belirsiz. "Tabii ki onu geri almak zorundaydım." Elini yakasının içine soktu ve madalyonunu çıkardı. "Bunu bana annem verdi. Düşürmüş olsaydım o kayaların üzerinden bir çırpıda geçmez miydin sanıyorsun?"

"Hayatına değer mi?" Sinclair kükredi.

"Aptalca davrandığımı biliyorum," dedi Bertie çabucak, "ama zavallı şeyin gitmesine izin veremezdim. Cat'e ne yaptığını gördün. Annesini yeniden kaybetmek gibiydi."

"Biliyorum, ama lanet olsun Bertie, bir daha böyle bir şey yapmaya cüret etme!"

Bertie ellerini kalçalarına koydu, kendi öfkesi de yükseliyordu. "Oraya inip onu alacak mıydın? Seni kayalıklardan kazıyacağımız kesin. Ben esnekim ve nasıl tırmanılacağını biliyorum."

"Macaulay'i ve yardım edecek birkaç adamı ve halatı getirirdim," diye bağırdı. "Kendimi kenardan aşağı atıp en iyisini ummazdım."

"Macaulay insanlara bir şeyleri nasıl vuracaklarını gösteriyordu, hatırladın mı? Bahse girerim burada çalışan çocukların çoğu onunla dışarıdaydı. Biz eve vardığımızda güneş çoktan batmıştı, kurtarma ekibi kurmak için yeterli ışık kalmamıştı. Ve Dolly bütün gece o kayada asılı kalacaktı. Ya da belki bir kuş tarafından yuvasına taşınacaktı. Sence Cat bu konuda ne hissederdi?"

"Bu, onun için hayatını riske atman gerektiği anlamına gelmez!" Sinclair'in feryadı Andrew'un çıkarabildiği gürültüye rakip oldu. "Sadece Tanrı'nın lütfuyla düşmedin, yoksa şimdi kayalıklardaki cesedine bakıyor olurdum, kırılmış ve gitmiştin ..."

Sözleri boğuklaştı, nefes almak için çırpınırken göğsü sıkıştıyordu. Bertie ona doğru uzandı, kendi kalbi de acıyordu. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Sen iyi misin?"

"Hayır. Nefes alamıyorum." Sinclair geri çekildi, yatağın üzerine sertçe oturdu, nefesi boğuk soluklarla geliyordu. "Ne zaman ... olsam bu bana oluyor."

Bertie onun yanına gitti. "Bırak yardım edeyim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir dakika içinde iyi olacağım." Ama Sinclair'in nefes alıp vermesi hâlâ çok zordu ve omuzları titriyordu.

Bertie onun yanındaki yatağa oturdu. "Şimdi gözlerini kapat." Ellerini adamın sırtında gezdirdi ve omuzlarını yoğurmaya başladı. "Seni rahatlatmama izin ver."

"Yapamam. Gözlerimi kapattığımda, seni görüyorum. . . benden . . ."

"Ama ben yapmadım. Ben buradayım, tam yanında." Bertie kalçasını onunkine doğru kıvırdı. "Gördün mü? Artık sana göz kulak olmama izin ver."

Sinclair ona bakmak için başını çevirdi. "Bertie. . . lanet olsun sana."

Bertie yatakta onun arkasına tırmandı, kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Adam önce direndi, kaskatı kesildi, ama sonra onun göğsüne yaslandı, sonunda gözleri kapandı.

"Hepimiz buradayız, güvendeyiz ve bir bütünüz," dedi kulağına. "Hatırlaman gereken tek şey bu."

Adamın göğsünü okşadı ve kalbinin ellerinin altında sertçe çarptığını gördü. Nazikçe ovmaya devam etti, sıkı kaslarını yoğurdu, gömleğini sıcak teninin üzerinde yumuşattı. Bertie yanağını onun saçlarına yasladı, sıcaklığını içine çekti ve elmacık kemiğinin üst kısmını süsleyen yara izlerini öpmek için hareket etti.

Sinclair'ın nefes alıp vermesi sonunda yavaşlamaya başladı, uzun ve rahatlamış bir nefes alana kadar soluk alıp vermeleri azaldı. Bir kez öksürdü, sonra tekrar gözlerini kapadı ve Bertie'ye yaslanıp gevşedi.

Bertie onun yanağını hafifçe öptü. Teni kızarmıştı, sıcaktı, bıyıkları dudaklarında sertleşmişti.

Kız onun yanağını tekrar öptüğünde, Sinclair başını çevirdi ve öpücüğe dudaklarıyla karşılık verdi.

Bertie kıpırdamadan durdu, onun sıcak nefesi ve ağzının yumuşak dokunuşuyla ateşi yükseldi. Sinclair öpücüğü devraldı, dudaklarını ayırdı, dilini içeri soktu. Harabelerdeki rüzgârın buz gibi soğuğu, kayalar ellerini keserken, Sinclair'ın sıcaklığı altında kayboldu.

Bir sonraki öpücük biraz daha derindi, Sinclair onun yanağını kavradı. Onu yavaşça tüylü yatağın üzerine çevirdi, üzerine kaydı, nefesi artık düzensiz değildi.

Sinclair nazik elleriyle onu yavaşça soydu. Bertie de onun giysilerini çıkarmasına yardım etti, ta ki Sinclair üzerinde eteğinden başka bir şey olmadan onun üzerine çıkana kadar. Sinclair kendisini çıkarma zahmetine girmede; sadece içine girerken kıvrımlarını yukarı itti.

Yavaşça hareket etti, aralarında bir yaz gecesi gibi boğucu ve yakın bir sıcaklık oluşuyordu. Vücudu ter içindeydi, onu öperken ağzı sıcacıktı.

Eteğinin tenine muhteşem bir şekilde sürtünmesi, Sinclair'ın içinde sertleşmesi Bertie'yi sevinç dalgaları üzerinde yüzmeye gönderdi. Dalgalar onu kaldırırken parmaklarını adamın omuzlarına doladı. Kendini yine dağın yamacında gördü, ama bu kez tutunduğu yer kayalardan uzaklaştı ve aşağıya, aşağıya düştü, tıpkı oyuncak bebek gibi özgürce yuvarlandı.

Haykırdı ama Sinclair onu yakalamak için oradaydı, onu gücünün içine çekti. Kalçaları hareket ederken yüzünü saçlarına gömdü, durgun zevk yerini daha şiddetli bir ihtiyaca bıraktı.

"Seni kaybedemem," diye fısıldadı. "Asla, asla, Bertie, genç kız.

Kaybedemem." "Ben buradayım," dedi Bertie, ya da dediğini sandı.

Bana bir şey yaptın, Basher McBride. Ne kadar uzağa gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım bir daha asla eskisi gibi olamayacağım. Bir daha asla sadece Bertie olamayacağım. Senin bir parçan her zaman benim bir parçam olacak.

"Yüce Tanrım," diye inledi Sinclair. Her ikisi de ihtiyaç çılgınlıklarıyla havayı doldurana kadar itişleri daha hızlı, daha sert geldi.

Birbirlerine çarptılar, vücutları terden kayganlaşmıştı, Sinclair'in öpücükleri kızın teninde sıcaktı. Sinclair Bertie'yi kendine çekti, onu sıkıca tuttu ve yanında güvende tuttu.

Ertesi gün sakin geçti. McBride ve Mackenzie ailelerinin geri kalanı bebeğin akıbetini ve Bertie'nin cesurca kurtarılışını dinledi. Bertie'nin cesareti kadehler kaldırılarak ve hanımlar tarafından sıkıca kucaklanarak kutlandı. Hart ona yeni bir saygıyla bakmasına rağmen, "Yaptığın aptalca bir şey," diye homurdandı.

Ian ona sessizce başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi. Onun eşitlikçi teşekkürü Bertie'nin içini Mac ve Daniel'in çılgın alkışlarından daha çok ısıttı.

"Bir eş seçtiğimde tıpkı senin gibi olacak," dedi Daniel, güçlü elini onun omzuna koyarak.

"Bir mürebbiye mi?" Bertie ona sırtarak sordu. *Yoksa bir yankesici mi?*

"Dünyayı tanıyan ve ondan korkmayan biri." Daniel onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve bir o kadar da güzel. Mmm, seni tekrar öpmeme izin ver."

"Hayır." Sinclair Bertie'nin etrafından dolandı ve Daniel'a kaşlarını çatı. "Onu rahat bırak, Danny."

Daniel sadece güldü, ikisini birlikte inceledi ve Bertie'ye kocaman bir göz kırptı. "Haklısın, Sinclair Amca."

Macaulay kutlamaya ara vererek Bertie'ye tren istasyonundan gelen bir telgrafi uzattı. Bertie telgrafi şaşkınlıkla aldı, ona kimin telgraf çektiğini merak ediyordu ama kısa ve öz kelimeleri okuyunca sakinleşti.

"Ne oldu?" Sinclair okumak için eğildiğinde omzunu ısıtarak sordu o.

"Benim, baba."

Bertie hangi duyguların geçtiğinden emin değildi. Telgraf Gerry Frasier'dan gelmiyordu, Bayan Hill göndermişti ve kendisine Bayan Lang diyen bir kadının Bertie'yi aramaya geldiğini söylüyordu. Bayan Lang, Bertie'nin babasının çok hasta olduğunu ve Bertie'nin gelmesini istediğini söylemişti.

Sinclair telgrafı onun soğuk ellerinden aldı, okudu ve hemen Macaulay'e Londra'ya bilet almasını söyledi.

Bertie, Sinclair'in onu Macaulay ya da Aoife ile birlikte yalnız başına geri göndereceğini düşünmüştü ama Sinclair onunla birlikte dönmek için tüm aileyi topladı. Sinclair Cat'in alışık olduğu bir eve geri dönmesini . Tüm sempatilerine rağmen diğer aileler etrafında dolanmadan daha iyi dinlenecek ve iyileşecekti. Cat bundan rahatsız olmuştu. Yani Londra hepsi içindi.

Bertie aileleri ve şenlikleri geride bıraktığı için üzgündü ama o da Cat'in dinlenmesini istiyordu. Ayrıca babası için de endişeleniyordu. Yaşlı bunak kaba saba biri olsa bile, yine de onun babasıydı.

"Noel'de Londra da güzel olabilir," dedi Bertie Cat'e, kızı Andrew'la paylaşacağı kompartımana yerleştirirken. Andrew Sinclair'le birlikteydi, Sinclair dikkatle trenin bir kısmını keşfetmesine izin veriyordu, bu yüzden Bertie, onun isteği üzerine, önce Cat'i yatırabilirdi. Bertie, Andrew her zamanki canlılığıyla odanın içinde zıplamadan önce Caitriona'nın yerleşmesini istiyordu. Kilmorgan'da kaldığı süre onu neredeyse tamamen iyileştirmişti.

"Baban bizi bir pandomime götüreceğine söz verdi," diye devam etti Bertie. "Drury Lane'deki gösterişli olanlardan birine. Sana söyleyeyim, bu bir ziyafet olacak."

Cat pek ilgilenmeden başını salladı. Bertie, Macaulay ve Daniel tarafından onarılmış olan oyuncak bebeği Cat'in ranzasının yanındaki masanın üzerine koydu. Bebeğin porselen yüzünde büyük bir çatlak vardı ve elmacık kemiğinin bir kısmı yoktu ama mavi gözleri hâlâ parlıyordu ve gülümsemesi de aynı genişlikteydi. Cat'inki gibi koyu renk olan saçları artık sarıydı, orijinal saçları şimdi eski kalenin altındaki tepeye dağılmıştı. Eleanor, Kilmorgan'daki tavan arasında eski bir peruk bulmuş ve temizlenip taranması için hizmetçilerine, sonra da oyuncak bebek için kesmesi için Daniel'a vermişti.

Daniel ve Macaulay harika bir iş çıkarmışlardı ama bebeğin mahvolduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Yepyeni bir elbise giydirilmişti.

Sinclair bu Noel'de Cat'e, onarılamayacak kadar eski bir elbise vermişti.

Bertie bebeğin elbisesinin pas rengi eteğini düzeltti. "İşte. Biraz yırtık pırtık görünüyor ama hâlâ bizimle."

Cat sadece başını salladı. Onarılan bebek kendisine geri verildiğinde Cat bebeğe şöyle bir baktı, Daniel ve Macaulay'e kibarca teşekkür etti, sonra bebeği bir kenara bıraktı ve bir daha eline almadı. O zamandan beri bebeği yanında taşımamış ve hizmetçiye ayrılmaya hazırlanırken bebeği diğer birlikte paketlemesini söylemişti.

"Bertie," dedi Cat küçük bir sesle, Bertie Cat'in sabah giyeceği kıyafetleri hazırlamaya devam ederken. "Hepinizin deli olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama değilim. Bebeğin annem ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmedim."

"Hayır, tatlım," dedi Bertie çabucak. "Deli olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorsun. Ya da en azından bir süreliğine. Diğerleri de öyle. Ama ben öyle değilim. Onun sadece bir bebek olduğunu biliyorum."

Bertie giysileri bıraktı ve ranzaya döndü. "Bu saçmalığı kes artık Cat McBride. Ben anlıyorum, baban da öyle. Madalyonumu düşürseydim o tepeden aşağı ineceğimi açıkladım ve baban bunu yaptığım için bana hâlâ kızgın olsa da anladı."

Kedi çarşafın bir kıvrımını kıvrıdı. Saçları örgülü, beyaz geceliğiyle sıradan bir çocuk gibi görünüyordu ama gözlerinde sıradan bir çocuğunkinden daha fazla hüznü vardı. "Annem Daisy'yi bıraktı, oyuncak Daisy'yi.

-Bana göz kulak olmak için. Annem hastalandığında bana böyle söylemişti. Tam olarak anlamamıştım ama bebeği sürekli yanımda tutarsam, annemin bir parçasının da benimle olacağını düşünmüştüm. Onu düşürdüğümde, düştüğünü gördüğümde ..." Cat'in boğazı düğümlendi. "Annemin gerçekten gittiğini anlamamı sağladı."

Bertie onun yanındaki ranzaya oturdu. "Ama o hâlâ izliyor, biliyorsun, annen cennette. Anneler her zaman çocuklarına göz kulak olurlar, değil mi?"

"Annem öldüğünde ben sadece dört yaşındaydım," dedi Cat. "Ölümün ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bir daha geri gelmeyeceğini anlamam için uzun zaman geçmesi gerekti. Hatırladığım kadarıyla çok kızgındım. Gitmesine izin verdiği için babama kızgındım." O

asık suratlı görünüyordu. "Bu benim için kötü mü?"

"Hayır." Bertie, annesinin ölümüne neden olacak hiçbir şey yapmadığı açık olsa bile, yıllarını babasına öfkelenerek geçirmişti. Annesi Doğu Yakası sokaklarının çoğunu istila eden bir humma hastalığına yakalanmış ve Bertie ile babasının hiçbir bakımı onu kurtaramamıştı. "Baban, o iyilerden biri. Seni tüm gücüyle seviyor."

Müfettiş Fellows o öğleden sonra tren istasyonuna gitmeden önce Bertie'ye buna benzer bir şey söylemişti.

Fellows onu kenara çektikten sonra, "Ben de senin gibi bataklıkta büyüdüm," dedi. "Ve o bataklıkta McBride gibi bir adam kolay lokma gibi görünür. Ama değil." Üvey kardeşlerinininkine çok benzeyen keskin bir bakışla onu düzeltti. "McBride iyilerden biridir, Bayan Frasier. Bunu asla unutmayın."

Bertie başını sallayarak ona hak verdi ve tekrar evden çıkmaya başladı ama Ian Mackenzie tarafından durduruldu. Ian'ın tek söylediği "Onlara iyi bak," olmuştu. Ona ender rastlanan doğrudan bakışlarından birini atmış, sonra da veda etmeden uzaklaşmıştı.

"İyi olanlardan biri," diye tekrarladı Bertie.

Ve ben ona aşığım, diye sessizce devam etti. *Bu çok iyi adam kalbimi kıracak.*

Londra onları kömür dumanı dalgalarıyla karşıladı, her ev ısınmak için ateşlerini körükledi. Gecekondu mahallelerinde titriyor ve sobalarda, şöminelerde, varillerde ve teneke kömür kutularında bulabildikleri her şeyi yakıyorlardı. Mayfair'de ise ateşler parlak ocaklarda dans eder, hizmetçiler karınları ısıtmak için çay ve çörek getirirdi.

Sinclair, Bertie'yi babasını ziyarete götürmek için arabasını çağırdı ve onunla birlikte gelmekte ısrar etti.

Richards kutunun üzerinde sabırla beklerken, Bertie onu takip ederek dışarı çıkarken telaşla, "Sen aptalsın," dedi. "Basher McBride Whitechapel'in arka sokaklarında görülürse, işler senin için kötü gider."

Sinclair ona sadece kaşlarını çatı. "Whitechapel'daki herkesin çocuklarıma göz kulak olduğunu çok iyi bildiğinden eminim. Yalnız gitmene izin vermeyeceğim ve bu iş burada bitecek."

Ne kadar tartışsalar da onu ikna edemediler. Bertie pes etti, bütün gün sokakta durup komşular ilgiyle izlerken bu konuda kavga edebileceklerini biliyordu.

Bertie boyun eğerek onu arabaya bindirmesine izin verdi ve yola koyuldular.

Doğu Yakası, Bertie oradan ayrıldığından beri hiç düzelmemişti. Sokaklarda ve caddelerde çamur donmuş, varillerin içinde ateşler yanıyor, düzinelerce kadın ve erkek etraflarında durup sığağı içlerine çekmeye çalışıyordu. Öğleden sonrasının kasvetine güneş girmiyordu, yüksek binalar her türlü ışık kırıntısını kapatıyordu.

İskoçya'nın geniş açık alanlarından ve Kilmorgan Kalesi'nin görkemli konforundan sonra karanlık ve soğuk Bertie'yi şimdi daha çok etkiliyordu. Farklı bir şey bilmediği için burada hayatta kalmıştı ama artık biliyordu. Dışarıda bir dünya vardı, okyanuslar dolusu ve Bertie onu görmek istiyordu.

Sokaktaki genç delikanlılardan birkaçı babasının oturduğu pansiyonun önünde toplanmıştı. Araba durduğunda etrafını sardılar ve ellerini uzatırken acınası görünmeye çalıştılar. Sinclair'ın Grosvenor Meydanı'ndaki dükün evinden ödünç aldığı boksör aşığı atladı ve onları dağıtmaya çalıştı.

"Hey, bu Bertie," diye bağırdı çocuklardan biri, boksör ona arabanın kapısını açtığında. "Bu Bertie-kız, çok şık giyinmiş. İçerideki senin koruyucun mu?" Onun yanından Sinclair'e baktılar. "Bir iki şilin verebilir gibi görünüyor. Bize bir bozuk para ver, Bertie."

"Buraya neden geldiğimi sanıyorsun, bütün ekmeğimi senin ellerine bırakmak için mi?" Bertie güler yüzle sordu. "Babamı görmeye geldim. Durumu kötü."

"Seni lüks arabanla görürse düşüp ölür," dedi başkası. "Hadi ama Bertie. Biz senin eski dostlarız."

Boksör aralarına daldı, çocuklar onun dokunmasına gerek kalmadan cüssesinden uzaklaştılar. "Çekilin," diye homurdandı, aksanı onlarınki kadar Cockney aksanıydı.

"Sorun değil." Bertie elini cebine daldırdı ve bozuk paraları dağıttı. "Kötü bir niyetleri yok. O benim koruyucum değil." Bertie yanına inmiş olan Sinclair'i işaret etti. "Siz onu rahat bırakın."

Çocukların arasından geçerek eski lojmanın kapısına doğru ilerledi ve Sinclair hemen arkasından gelerek onun bir adımdan fazla ilerlemesine izin vermedi. Boksör kapıya kadar onu takip etti, sonra arkasını dönüp sokağa baktı ve çocukların onları takip etmesini engelledi.

"Neden benimle geliyorsun?" Bertie merdivenlerden yukarı çıkarken Sinclair'e sordu. "Hani tehlikeli yerlerde yüzünü göstermeyecektin?"

"Buraya yalnız girmene izin vermeyeceğim," diye hırladı Sinclair. "Seni neyin ya da kimin beklediği hakkında hiçbir fikrin yok."

Bertie ona ters ters bakarak, "En azından arabada kalırsın diye düşünmüştüm," dedi.

Sinclair kaşlarını çattı. "O zaman yanılmışsın."

Çılgın adam. Üçüncü kattaki odaların kapısı kilitliydi ama Bertie'nin anahtarı hâlâ yanındaydı. Kapıyı açtı ve içeri girdi. "Benim," diye seslendi.

Bayan Lang, siyah boyalı saçları ve sürekli kızaran yüzüyle tombul bir kadın olarak Gerry'nin yatak odasından çıktı. "Bertie," dedi içten bir gülümsemeyle. "Seni görmek ne güzel."

Kollarını açtı ve Bertie'yi iyice sarıldı. Bayan Lang her zaman biraz viski kokardı, hoşuna giderdi ve parasını biriktirdiği süslü sabundan gelen hafif bir kokusu vardı.

"O nasıl?" Bayan Lang onu serbest bıraktığında Bertie sordu.

"İyi değil. Seninle konuşmak istiyor. Bu o mu?" Bertie'nin etrafından Sinclair'e baktı.

"Bu Bay McBride," dedi Bertie biraz sert bir sesle. "İşverenim."

Bayan Lang Sinclair'i hayranlıkla inceleyerek bir aşağı bir yukarı baktı. "İyi birisin, değil mi? Bir İskoç erkeğinin olabileceği şekilde çok yakışıklısın. Burada beklesen iyi olur, ördekçik. Yaşlı Gerry seni görünce sinirlenebilir."

Sinclair mutlu görünmüyordu ama şapkasını çıkarırken başını salladı. "Ben burada olacağım, Bertie. Bana ihtiyacın olursa seslen." Ona daha iyi olacağını söyleyen bir bakış attı. Zaten biraz daha oyalanırsa hemen içeri dalabilirdi.

Bertie başıyla onu onayladı, omuzlarını dikleştirdi ve Bayan Lang'i yatak odasına kadar takip etti.

"Kremayı yutan kediye bakın." Yüzü Bertie'nin hiç görmediği kadar gri olan Gerry Frasier yatak örtülerinin üzerinden ona baktı. Onun da yüzü çizgili ve bitkin görünüyordu ama akşamdan kalma değildi. Bu gerçek bir hastalıktı.

"Nasılsın baba?" Bertie söyledi. Eldivenlerini çıkardı ve yatağın yanına giderek elini uzattı.

Babası sert parmaklarıyla onun parmaklarını kavradı. "Ölüyorum. Kendi kızımın zahmet edip beni görmeye gelmesi ne kadar güzel."

"İskoçya'daydım. Kötü olmasaydı Bayan Lang'in beni çağırmayacağını biliyorum."

"Bu kötü." Yine de Bertie'nin elini sıkan el güçlüydü. "Dışarıda birlikte olduğun o piç kurusu mu? Bir ses duydum."

"Evet, o burada. Bana tuzak kurmadığından emin olmak için."

Gerry incinmiş görünüyordu ama elini bırakmadı. "Sanki bırakacaktım gibi. Sana karşı hep iyi davrandım, değil mi Bertie-kız?"

"Hayır, tabii ki yapmadın. Beni kendin için çalmaya zorladın ve bunu yeterince hızlı yapmadığımda beni tokatladın. Sen yaşlı bir zalimsin ve senden kurtuldum." Sözlerini yumuşatarak onun elini okşadı.

Gerry'nin gözleri nemlendi. "Evet, bu doğru. Ama ben her zaman seninle ilgilendim, bunu biliyorsun. Annen gitmeden önce benden istedi. Sana kimsenin dokunmasına izin vermedim, değil mi?"

"Hayır, baba. Sen sıradan bir şövalyesin."

Gerry onun elini sıktı, gerçekten pişman görünüyordu. "Jeffrey için üzgünüm. Senin peşine düşmesini hiç istemezdim, hem de bir tetikçiyle. Bunu bilseydim, mantıklı düşünene kadar arkadaşlarımdan üzerine oturmasını sağlardım. Eğer kendini boğulmaya sürükletmeseydi, onu daha sonra kendim boğardım."

Bertie ona inanmıştı. Gerry ona her ne kadar sert davranırsa da, aynı zamanda son derece . Bertie'nin, Jeffrey babasından korkmasaydı, istese de istemese de Bertie'yi uzun zaman önce yatağına sürükleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Gerry onu daha yakına çekti. "Sana başka bir şey daha söylemem gerek aşkım. Gelmeni sadece yaşlı babanı iterken izlemen için istemedim. Seni uyarmam gerekiyor."

Bayan Lang endişeli görünüyordu ve Bertie'nin içini bir sıkıntı kapladı.

"Öyle mi? Ne hakkında?" "Peşinde kötü adamlar var, Bertie. Üst düzey kötü adamlar."

Bertie babasının yüzünü inceledi. Yalancı ve iyi bir yalancı olabilirdi ama bu kez sulu mavi gözlerinde gerçek bir korku vardı. Onay için Bayan Lang'e baktı ve Bayan Lang başını salladı.

"Ne demek istiyorsun, *üst düzey*?" Bertie sordu. "Suça yönelmiş lüks beyler mi, yoksa dünyada yükselmiş kötü adamlar mı?"

"İkincisi," dedi Gerry. "Frank Devlin gibi."

Bertie başladı. "Devlin gibi biri benden ne istiyor?" Frank Devlin çok kötü bir adamdı, ev kadınları ve sokak kızları işleterek çok para kazanıyordu, ayrıca iyi ödeme yapan müşteriler için birkaç genelev işletiyordu. Bertie ve babasıyla hiç uğraşmamıştı, onun için fazla düşük seviyedeydiler ve Gerry Bertie'ye ondan uzak durmasını öğretmişti.

Bayan Lang cevap verdi. "Bilmiyoruz. Ama biri için çalışıyor ve sizi ona götürmek istediği söyleniyor. Bu yüzden buraya gelip bizi görmenizi istedik. Böyle bir haber için bir ulağa güvenemezdik."

Bölüm 25

Bertie yatak odasından koşarak çıktı, çok sevdiği gri şapkasının altında yüzü solgundu. Sinclair'in yanından geçerken, "Gitmemiz gerek," diye atıldı.

Sinclair onu kolundan yakaladı. "Bekle. Neden? Sana ne söyledi?"

Bertie kendini onun elinden kurtardı. "Aşağıda anlatırım. Buradan çıktığımızda."

Eteklerini savurarak kapıya yöneldi ve gitti. Sinclair onu takip etmek yerine yatak odasına doğru yürüdü ve içeri girdi.

"Ona ne söylediniz?" diye sordu odadaki iki kişiye.

Bay Frasier yatağından Sinclair'e baktı. İyi görünmüyordu ama ölümün kıyısında da değildi. Hastaydı evet, ama ölümcül değildi. "Bay McBride, değil mi? Kızıma iyi bak, tamam mı?"

"Onu buraya sen getirdin," dedi Sinclair sertçe, görmezden gelerek. "Öyle değil mi?"

Senin oyunun ne?"

"Mecburduk," dedi Bayan Lang, kara gözleri endişeliydi. "Bizden başka kimsenin ona söyleyeceğine güvenemezdik. Bertie açıklayacaktır. Şimdi gitmeniz iyi olur. Basher McBride'a bir şey söylediğimizi kimsenin öğrenmesi riskini göze alamayız."

"Bütün sokak burada olduğumu biliyor," dedi Sinclair sabırsızlıkla. "Evet ama sana söyleyen biz olmayacağız, değil mi?"

"Eğer tehlikedeyseniz, gitmelisiniz."

Frasier ona güldü. "Ben bu sokakta yaşadım, erkek ve çocuk. Arkadaşlarım burada, hanımım ... tüm hayatım boyunca. Ben gitmiyorum. Kendini geliştirmeye çalıştığı için Bertie'yle gurur duyuyorum ama yaşadığım yerden uzaklaşmak için acelem yok, değil mi?" Bir hırıltılı kahkaha daha. "Kendi barımdan başka bir bara girdiğimi düşünsene. Hemen kafamı koparırlardı."

Bayan Lang adamın elini tuttu. "Ben ona göz kulak olurum. Sen de bizim Bertie'ye göz kulak ol."

"Niyetim bu," dedi Sinclair.

Frasier'ın sesi sertleşti. "Onunla kendin evlenmeyeceksen, ona iyi davranacak, körpe biriyle evlendireceksin. Anladın mı beni?"

Sinclair kapıya doğru ama öfkeden kudurmuş bir halde geri döndü. "Onu dövdün," dedi açıkça. "Onu kendin için hırsızlık yapması için kullandın - kendin yapmaktan korktun, değil mi? Ona ne olacağı konusunda söz hakkını kaybettin. Bir daha asla incinmeyecek, bunu sana kesin olarak söyleyebilirim."

"Sadece Bertie'ye söyle. ." Frasier dedi ki. "iyi bir kız olduğunu söyle. Her zaman öyleydi. Annesi gibi."

Sinclair onun üzgün bir ihtiyar olduğuna karar verdi ama Sinclair, sonunun yaklaştığını düşündüğünde pişmanlık duyan pek çok adam görmüştü. Frasier muhtemelen pişmanlık duyuyordu ama bu yaptıklarını mazur göstermezdi. "O harika bir genç kadın," dedi Sinclair. "Ve bir prenses gibi yaşayacak. Size iyi günler."

İkiliye sırtını döndü ve daireden çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Bertie onu arabada bekliyordu, boksör de yanında.

Boksör kapıyı açarken Bertie, " etmemişsin," dedi.

Sinclair içeri tırmandı ve onun yanındaki koltuğa yerleşti, vücudu Sinclair'inkine sıcacık geliyordu. Karşısına oturması daha uygun olurdu ama uygun olanın canı cehenneme. "Korkmana gerek yok, Bertie," dedi. "Sana söylediklerinin seni sarsmasına izin verme."

Bertie şapkasının tüylerini geriye doğru fırçaladı. "Tek bildiğim, çıkmak istediğim. Babam beni uyarmakla iyi etti, ama eminim Bayan Lang ona bunu yaptırmıştır. Yaşlı bunak hiçbir şeyin ona geri dönmesini istemiyor. Benim için her şey bitti."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sinclair, boksör kapıyı kapattıktan sonra Richards için arabanın tavanına vurdu. "Şimdi, seni ne hakkında uyardı?"

Bertie konuşmayı anlattı ve Sinclair giderek artan bir tedirginlikle dinledi. "Devlin'i duymuştum," dedi sözünü bitirdiğinde. "Baban haksız değil.

-O tehlikeli. Ama onun için endişelenmeyin. Müfettiş Fellows'un adamlarından birini göndereceğim..." Sinclair landau'nun buğulu camından gördüğüne inanmadığı şeyi görünce başını çevirdi. "Richards, dur!"

Sinclair koltuğundan kalkmış, Richards'ın "Oha" sesini duyduğunda bile hareket halindeki otobüsün kapısını açmıştı.

"İşte!" Bertie, Sinclair'in ceketini tuttu, sesi çığlığa dönüştü. "Ne yapıyorsun?"

Sinclair onun elinden kurtuldu ve Richards atları durdurduğu sırada botları kaldırıma çarptı.

Caddenin yukarısında bir yüz görmüştü, geçmişinden bir yüz, ama beklediği bir yüz değildi. Yüzün sahibi olan adam, işçi kasketleri ve kaba saba ceketlerle dolu bu bölgeye hiç de uygun olmayan ince bir palto ve şapka giyiyordu.

Adam hızla uzaklaşıyordu. Sinclair, hedefiyle arasına giren insan kalabalığına aldırmadan peşinden koştu. "Dur, patlatacağım seni!" Sinclair geri çekilen adama bağırdı.

Arkasında Bertie'nin botlarının tıkırtısını ve ona seslenişini duydu. Sinclair cevap vermedi. Adımlarını hızlandırdı, diğer adama ulaştı ve onu kendine doğru çekti.

Adam şaşkınlık ya da şok içinde değil, öfkeyle Sinclair'e baktı. Sinclair'in burada olacağını biliyordu, lanet olsun ona, muhtemelen onu her adımında takip ediyordu.

"James Maloney," dedi Sinclair. "Burada ne halt ediyorsun ve neden hapiste çürümüyorsun?"

Bertie, Sinclair'in adamla yüzleştiğini görünce durakladı. Beyefendiyi tanımiyordu ama iyi giyinmişti, yüzü yumuşaktı, vücudu düzgündü ve ağır işlerden dolayı eğilmemişti.

Arkasındaki boksör ona yetişti, mutlu değildi. "Arabayı korumasız bırakmayı sevmiyorum," diye homurdandı.

Bertie anlamıştı ama cevap veremeyecek kadar telaşlıydı. Sinclair kalabalıktan yana döndü ve adamı da yanına çekti. Sinclair'in yüzü sertleşmişti, gözleri parlıyordu.

Bertie ve boksör onlara ulaştığında Sinclair, "Şimdi bana burada ne yaptığınızı söyleyin," diyordu. Sinclair adamı ceketinin yakasından tuttu. "Neden İngiltere'desin ki?"

"Ne düşünüyorsun?" Adamın geniş bir İrlanda aksanı vardı. "Daisy'mi almana izin vereceğimi ve her şeyin sona ereceğini mi?"

Bertie şok içinde bakakaldı. Daisy mi? Bu adam, Sinclair'in karısının yıllar önce kaçtığı James miydi? Her şey birbirine karıştı ve Bertie bir adım öne çıktı. "Mektupları gönderiyordun, değil mi?" sordu. "O lanet olası korkunç mektupları."

"Bertie," dedi Sinclair, sesi alçak ama sertti. "Arabaya geri dön."

"Mümkün değil," dedi Bertie. "Pis bir iş parçasısın, değil mi?"

Sinclair boksöre ters ters baktı ve adam iri elini Bertie'nin omzuna koydu. "En iyisi benimle gelin, bayan."

Bertie onun altından eğildi. "*kişi o* olmalı, ve onu polislere vereceğim."

"Mektuplar mı?" James, Sinclair'e neşeli bir gülümseme verdi. "Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok." Gözleri masumdu ama Bertie yalanları görmekte iyiydi, Sinclair de öyle. James yeterince yakışıklıydı, gülümsemesinde de bir çekicilik vardı. Sinclair'in karısının bu alçağa aşık olması şaşırtıcı değildi ama hatasını kısa sürede öğrenmişti, değil mi? "Arkamda beni mektuplarla ilişkilendirecek herhangi bir şey bırakacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" James sordu.

Eğer iyi bir güven hilecisi olsaydı, yapmazdı. Kendine güvenen adamlar her zaman hafif seyahat eder, dünyevi eşyalarını küçük bir çantaya atmaya ve arkalarında hiçbir iz bırakmadan uzaklaşmaya hazırdır.

Ama sonra, *bir şey* saklamış olabilir.

"Bayan," dedi boksör. Eli tekrar kızın omzuna indi.

Bertie dönerek uzaklaştı. Bu sefer ayağı takılmış gibi yaptı ve James'in üzerine sertçe düştü. James onu itmeye çalıştığında, Bertie'nin elleri işe koyuldu.

Bertie başını çevirdi, birkaç adım koştu ve elinde bir mendil, ince bir cüzdan, bir kart kutusu ve bir saat sallayarak geri döndü.

"Acaba bütün bunların içinde ne bulacağım?" Bertie sordu.

Sinclair acımasız görünüyordu ama aynı zamanda bunu neden yaptığını da anlamış gibiydi.

James'in yumuşak gülümsemesi kayboldu, sonra hırladı ve onun peşinden gitmeye başladı.

Sinclair onu yakaladı ama James sıçradı ve Bertie'nin yapabileceği kadar ustalıkla onun elinden kurtuldu. Bertie'ye doğru koştu ve Bertie dönüp kaçtı.

Onlardan biraz aşağıda duran ve trafik yüzünden sıkışmış olan arabaya doğru ilerledi. Richards ayağa kalkmış, onları arıyordu. Bertie daha yarı yola gelmeden James onu paltosundan yakalayıp geri çekti. Şapkası kaydı, iğneleri gözünün üzerine sarktı.

Bertie boksörün ve Sinclair'in birkaç adım ötede olduğunu biliyordu ama yine de James onu kaba elleriyle çekip gürültülü bir geçide iterken bir korku hissetti. Kendine güvenen adamlar dilleriyle dövüşmeyi tercih ederlerdi, ama bunu yapmaya zorlandıklarında çok tehlikeli ve şiddetli olabilirlerdi.

James, arabanın ve özgürlüğün bulunduğu daha işlek caddeye giden yolu kapattı. "Geri ver onları, seni lanet olası küçük fahişe." Ellerini Bertie'nin paltosunun içine soktu ama Bertie aldıklarını çoktan iç ceplerine saklamıştı. Polislerden kaçmak için eşyaları nasıl hızlıca saklayacağını çok iyi biliyordu.

Sinclair neredeydi? Geçidin girişinde trafik ve insan yoğunluğu vardı ama bu küçük arter başka bir dünya olabilirdi ve sessizdi.

Korku onu harekete geçirdi. Maloney'nin üzerinde bir silah olabilirdi ve onun ölü bedeninden eşyalarını almaktan mutlu olacağından hiç şüphesi yoktu.

Ona sert bir tekme attı, sivri burunlu, yüksek topuklu botu müthiş bir silah oldu. James kükrediğinde, Bertie onu saçlarından yakalayıp arkasındaki duvara doğru sertçe çekerek takip etti.

O bağırıp kendini düzeltmeye çabalarken, Bertie uzaklaşmıştı.

James onunla sokak arasına girecek kadar çabuk toparlandı ama bu tür şeyler Bertie'yi yavaşlatmazdı. Bu ara sokaklarda doğup büyümüştü ve etrafta nasıl yılan gibi dolanacağını, takibi nasıl kaybedeceğini ve gitmesi gereken yere nasıl gideceğini herkesten iyi biliyordu.

Koşarak başka bir geçide girdi, su birikintilerinin ve kokuşmuş çamurların üzerinden atladı. Koşarken elini şapkasından ayırmıyordu. Bertie, Eleanor'un hediyesi olan bu şapkayı çok seviyordu ve onu Londra'nın pis sokaklarında kaybetmemeye yemin etmişti.

James'in arkasından geldiğini duydu, güzel ayakkabıları çamurda gıcırıyordu. Ne yazık ki o da neredeyse Bertie kadar iyi koşabiliyordu. Elbette, hayatı boyunca polisten kaçtığı için hızlı olmuştu. Erken yaşta hızlı hareket etmeyi öğrenenler en uzun süre hayatta kalanlardı.

Öte yandan, Bertie onun bu sokakları herhangi bir İrlandalı yabancından daha iyi bildiğini düşündü. Sinclair geliyor olacaktı ve James'i yakalanacağı, kaçamayacağı bir yere götürebilirdi.

Whitechapel'den döndü ve güneye, nehre doğru ilerleyen yolların ve avluların arasına daldı. "Çocuklar," diye bağırdı hızla ilerlerken. "Birini getiriyorum!"

Haber onun önünden geçecekti. Bertie uzun zamandır koşmadığı kadar koştu ama yeni botları ayaklarını sıkıyordu. Lüks ayakkabılar bu tür uçuşlar için yapılmamıştı.

Bertie donmuş pisliğin, kırık cam, taş, tahta parçaları ve ayaklarının altında ezilen diğer çöplerin arasından hızla geçti. Birbirine yakın evlerin arasında karanlık artıyor, sis sanki bir ağırlığı varmış gibi ona yapışıyordu.

Köşeyi hızla dönerek dar bir sokağa girdi, etrafında tanıdık yapılar yükseliyordu. Binalar arasındaki boşluğa açılan kapıyı açtı ve eşikten atladı, binanın girişine ulaşana kadar durmadı.

Ortadaki büyük enkaz yığınının diğer tarafına. James onun peşinden geldi. Ama köşelerden dökülen delikanlılar, sokak kabadayıları ve Bertie'nin eski dostları, Bertie'nin kaçabilmesi için hedefi vurmaya hazırды.

James yere düştü. Düşerken bir bıçak çekti ve Bertie bir uyarı çığlığı attı. Sinclair kapıdan içeri girdi ve devam etmekte olan kavgayı görünce durdu.

Birkaç kalp atışı kadar izledikten sonra Bertie'ye doğru yöneldi, öfkesi hissediliyordu.

Ve sonra her şey durdu. Gençler teker teker başlarını kaldırıp James'ten uzaklaştılar ve kapıdan çıkıp ya da kırık duvarların üzerinden tırmanıp karanlığın içinde kayboldular. Öğleden sonra, Bertie'nin James'in ayağa kalktığını, uzun bıçağının elinde parladığını görebileceği kadar aydınlıktı.

Bertie'nin arkasındaki kapıdan dört adam girdi: Frank Devlin ve her zamanki uşaklarından üçü. Devlin orta yaşlıydı ama gençliğindeki zayıflığını korumuştı. Çok uzun boylu değildi, ama kendisinin yarısı kadar olan adamları bir anda gerileten granit gibi sert bir yüzü vardı. Gözleriydi, diye düşündü Bertie. Açık mavi, soğuk ve acımasızdı ve hiçbir şekilde merhamet barındırmıyordu.

Bertie'nin Devlin'i buraya getiren şeyin tamamen tesadüf olup olmadığını düşünmesi için sadece iki saniyesi vardı ki James, "Teşekkür ederim, beyler. İkisini de istiyorum."

"olsun," dedi Sinclair. Bertie'nin elini tuttu.

Bertie ona başıyla kısa bir selam verdi. Yapılacak tek bir şey vardı. "*Kaçın!*" diye bağırdı.

Sinclair itiraz etmedi. Girdikleri kapıya doğru yola koyuldular, Bertie Devlin'in onları bu tarafta oyuna getirmek için başka kötü adamlar ayarlamamış olması için dua ediyordu.

Onlar geçerken James kendini Sinclair'e doğru savurdu. Bıçak parladı ve Sinclair tökezledi.

"Hayır!" Bertie dönüp James'e bir tekme atmaya hazırlandı ama Sinclair onu iterek ilerledi.

"Durma," dedi Sinclair şiddetle. "*Koş!*"

Bertie elini Sinclair'inkine doladı ve birlikte koşmaya başladılar. Bıçağın sadece ceketini mi yırttığını yoksa tamamen mi girdiğini anlayamadı. Tek bildiği, Devlin ve adamlarının kontrol ederken onları yakalamalarına izin vermek için oyalanmanın kötü bir fikir olduğuydu.

Bertie sokakları biliyordu ama Devlin de biliyordu. Yine de Devlin son birkaç haftadır Andrew'un peşinden koşarak kendini zinde tutmamıştı. Sinclair.

Eski asker, Bertie'yle birlikte sokaklarda hızla ama sessizce ilerliyordu.

Bertie nereye gitmeleri gerektiğini biliyordu. Nehrin yakınındaki şeritlere, gizli, dar geçitlere. Bertie saklandığı yere giden küçük patikadan kayarak geçerken, Sinclair homurtularını bastırarak onu çıkıntılı köşelerde takip etti. Bertie'nin açtığı kapının lentosunun altından geçerken Sinclair bu kez başını eğdi. "On yedi adım," diye hatırlattı ona fısıltıyla.

Saklandığı deliğin içindeydiler, kapı dış dünyaya karşı kapalı ve sürgülüydü. Bertie el yordamıyla kibrit aradı ve onları bıraktığı yerde buldu. Lambaları yaktı ve Sinclair'e döndü.

Adamın sendeleyerek derme çatma kanepeye gittiğini ve elini karnına götürerek üzerine yığıldığını gördü. Korkudan ağzı kuruyan Bertie şapkasını çıkardı ve onun yanına diz çöktü.

"Bir bakayım."

"Büyük bir yara değil," dedi Sinclair, sesi gergindi.

"Önemli değil. İnce bir bıçak bir adamı öldürebilir. Bir *bakayım*."

Sinclair ceketini açtı, frakını kenara çekti, sonra yeleğini açtı ve kanlı gömleğini ve atletini yukarı kaldırdı. Dar kahverengi deriden bir dilim ve onunla birlikte çiğ, kırmızı bir yara, yaklaşık yarım inç genişliğinde bir delik ortaya çıktı.

"İğrenç." Bertie cebinden Sinclair'in mendilini çıkardı, katladı ve yaranın üzerine bastırdı. "Stilettolar derine inebilir ve sivri uçludurlar."

"Ben de öyle hissediyorum."

Bertie dudağını ısırды. Bıçak yaraları sığ olabilir ve çabuk iyileşebilir ya da hayati bir şeyi delecek kadar derin olabilirdi. Ya da iltihaplanabilir. Her şey çok çabuk olur, mide bulandırıcıdır ve sonra adam ya da kadın artık yoktur.

"Bir doktora ihtiyacın var," dedi Bertie. "Ve yatağa."

Sinclair kıpırdandı ve bir acı sesi daha çıkardı. "Bu arka sokak bodrumunda iki şey eksik."

"Başka nereye gideceğimi bilemedim." Bertie endişeyle biraz sallandı, hâlâ yarasının üzerine bastırıyordu. "Devlin'in her yerde adamları var." Gözyaşlarını geri kırıptı.

"Bertie, her şey yolunda." Sinclair'in sesi yumuşaklaştı. Dengeleyici bir elini onunkinin üzerine koydu. " olacağız. Richards bizi arıyor ve Hart'ın

Uşak da. Bu sokaklarda dolaşan polisler bizi arayan silahlı adamları fark edecekler."

"Buradaki polislerin çoğu Devlin'in adamları," dedi Bertie karanlık bir sesle. "Onun maaşlı adamları. Muhtemelen bizi bulmasına yardım edecekler."

"O zaman Fellows'a güvenmek zorundayız." Bertie, "O da İskoçya'da," diye işaret .

"Ama çavuşu değil. Fellows'tan Çavuş Pierce'a telgraf çekerek Londra'ya döndüğümüzü ve baban tarafından çağrıldığını söylemesini istedim. Bundan memnun olmadım."

Bertie rahatlamaya çalıştı ama . "İlk kez babamın kalbi doğru yerdeydi, beni uyarıyordu. Devlin'den tutkuyla nefret ediyor, babam ondan korkuyor ve Devlin'in ticaretimizi mahvettiğini söylüyor ki bu doğru. Devlin polislerle el ele olduğu için babam gibileri tutuklamaktan mutlu oluyorlar ama Devlin ve haydutlarını rahat bırakıyorlar."

"Babanın sadece seni uyarmak istediğinden emin misin?" Sinclair sordu. "Korkusunu içine atıp seni ona getirdiği için Devlin'den para almadığına?"

Bertie başını salladı. "Eminim. Babam Devlin'den bana kızabileceğinden daha fazla nefret ediyor, bu kesin."

"Özür dilerim, Bertie." Sinclair onun parmaklarının arkasını okşadı. "Seni doğrudan sorunlarımın içine sürükledim. Görünüşe göre James, bana zarar vermesi için seni bulması için Devlin'i tutmuş. James'in uzun zaman önce bir hapisanede güvende olduğunu ya da ölüp gittiğini sanıyordum ama hapisane müdürlerini onu serbest bırakmaya ikna etmiş olmalı. Adamın her zaman tatlı bir dili vardı."

Bertie, "Güven hilecileri her şeyden kurtulmanın yolunu konuşarak bulurlar," dedi. "İnsanları o kadar da kötü olamayacaklarına inandırmakta ustadırlar. Ya da değiştiklerine. Her seferinde yalan söylerler."

Mendil kanla kıpkırmızı olmuştu. Bertie'nin korktuğu kadar çok kan yoktu ama bu yaranın önemsiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Sinclair'in muayene edilmesi ve dikiş atılması gerekiyordu. Ama işte buradaydılar, bir delikte sıkışıp kalmışlardı ve sokaklarda onları arayan adamlar dolaşıyordu. Sinclair'in yüzü gri-beyazdı, sesi ne kadar güven verici olmaya çalışsa da kuruydu ve giderek zayıflıyordu. Onlar dışarı çıkamadan burada ölebilirdi. Devlin sonunda pes edebilirdi -ne kadar para aldığına bağlıydı- ama Sinclair için çok geç olabilirdi.

Bertie kendi mendilini çıkardı ve tertemiz beyaz kumaşını yaranın üzerine bastırdı. Sinclair homurdandı, vücudu hareket ediyordu. "yakıyor muyum?"

Bertie endişeyle sordu. "Yapmamaya çalışıyorum."

"İyi gidiyorsun, aşkım. Korkmana gerek yok. Bundan kurtulacağız."

Bertie bir nefes aldı ve sıcak İskoç sesinin onun üzerine akmasına izin verdi. "Bana güven vermekte iyisin, ama bunu yapmak için bazı planlar duymayı tercih ederim."

"Düşünüyorum. Beni acele ettirme."

"Askerlik günleriyle övünen, Kuzey Afrika'da kıl payı hayatta kalan adam söylüyor bunu."

"Ben övünmem." Sinclair görünmeye çalıştı. "Andrew'a hikâyeler anlatırım."

Bertie titrek bir şekilde güldü. "Bana övünüyormuşsun gibi geldi. Tehlike karşısındaki tüm cesaretin."

"Hikayelerimi anlatabileceğim bir oğlum olması için eve dönmüş olmak içimi rahatlattı." Bertie, "Belki *bu* hikâyeyi ona anlatabilirsin," dedi.

"Yapacağım." Sinclair'in gözleri kapandı, eli onunkinin üzerinde gevşedi. Kadın onu sarstı. "Hayır! Uyanık kal."

Sinclair gözlerini tekrar açtı, loş ışıktaki gri yarıklar halindeydi. "Yaşıyorum. Merak etmeyin."

"Ama uyuyamazsın. Benimle konuşmaya devam et." Bertie'nin küçük mendili kısa sürede sıırıslıklam olmuştu. Elinde kalan tek şey James'ten aldığı bezdi. İnce ketendi, pahalıydı, köşelerine baş harfleri dikilmiş el yapımı bir kumaştı.

"Konuşmak," dedi Sinclair. "Tüm hayatım boyunca bunu yaptım. Çocukken, bir subayken, bir avukatken. Çok fazla konuştum."

"Seni konuşurken dinlemek hoşuma gidiyor." Bertie, James'in temiz mendilini kanlı deliğin üzerine bastırdı. "Aksanını ve sesinin boşlukları doldurma şeklini seviyorum. Sende ilk fark ettiğim şey bu, sesin. O mahkeme salonunda dururken, yargıcın gözlerinin içine bakarken, Ruthie'nin o zavallı kadını öldürmediğini söylerken sözlerin güçlü bir şekilde gürlüyordu. Gözlerimi senden alamadım."

Sinclair'in kaşları yukarı doğru seğirdi. "Beni gururlandırırıyorsun."

"Harika olduğunu düşünmüştüm. Ve yakışıklı. Ve nazik. Arkadaşıma yardım ettin, hayatını kurtardın. Ama sonrasında çok boş ve üzgün görünüyordun, haklı olduğun için memnun değildin. Nedenini bilmek istedim, senin hakkında her şeyi bilmek istedim. Bu yüzden seni eve kadar takip ettim."

Gözleri ısındı, ağzının kenarları seğirdi. "Saatimi çaldıktan sonra. Ve beni öptükten sonra, küçük sefil."

"Kendime yardım edemedim, değil mi?" Bertie sordu. "Yanımda sakladığım yakışıklı bir adam vardı. Senden korkmalıyım ama iinin tamamen iyi olduğunu biliyordum. Bu yüzden seni öptüm." Sırıttı. "Haklıydım. Sen her yönden iyisin."

"Hayır, değilim." Sinclair'ın gözleri tekrar kapandı. "Benim siyah bir kalbim var, aşkım."

"Yapamazsın." Bertie mendili daha sert bastırdı. "Senin *iyi* bir kalbin var, şefkatli bir kalbin. Çocuklarına bak, Ruthie gibi insanlara yardım ediyorsun. Ve bana." Adam kıpırdamadı ve Bertie'nin korkuları üzerine çöktü.

"Yapma," dedi çılgınca. "Üzerimde ölme ve beni yalnız bırakma. *Lütfen*." Mendili yaraya tutarken başını onun göğsüne yasladı ve kalbinin yavaş atışını duyunca rahatladı. "Seni seviyorum, Sinclair McBride. Sana bunu söyleyemeden beni terk etme."

Bölüm 26

Sinclair'in kafası uğulduyordu, her şey çok uzakta ve küçük görünüyordu. Keskin olan tek nokta karnındaki ağrı ve Bertie'nin sesiydi. *Seni seviyorum, Sinclair McBride.*

Bertie. Sinclair onun sıcak ağırlığını üzerinde hissetti, saçlarını okşamak için parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı. *Ben iyiyim. İyi olacağım. Sen benimlesin.*

Ağızından çıkan kelimeleri duymadı, bu da onu endişelendirdi. Bıçak o kadar uzağa gitmemişti, değil mi? Paltosunun kalın yünü ve altındaki frak bıçağı yavaşlatmıştı. Bu şey beş kat kumaşı delmek zorunda kalmıştı.

Ama bıçak keskin, ince ve keskindi. Sinclair artık parmaklarını hissetmiyordu.

"Seni seviyorum," dedi Bertie tekrar. "Beni sadece bir mürebbiye, bir yankesici ya da komik isimli bir kız olarak görürsen beni tekrar sevebilir misin bilmiyorum. Ama bu kız seni seviyor ve hep sevecek. Beni göndersen de fark etmez, seni her zaman seveceğim."

Ve seni her zaman seveceğim. "Bertie." Ağızını hareket ettirdi.

Bertie başını kaldırdı, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Ölme, Sinclair."

"Yapmamaya çalışıyorum." Sinclair dudaklarını ıslattı.

"Tekrar söyle." "Ne?" Bertie yanaklarını sildi. "Seni sevdiğimi mi?" "Evet." Sinclair içini çekti ve gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi.

Bertie onu sarstı, bu da canını yaktı, lanet olsun. "Benimle kal," dedi. "Seni eve götürmek zorundayım."

Kendi yatağı ölmek için çok daha rahat bir yer olurdu. Sonra Sinclair dişlerini sıktı. Hayır, ne burada ne de yatağında ölmeyecekti. James'in kazanmasına izin vermeyecekti. Bu adam Daisy'nin hayatını mahvetmişti; Sinclair ve Daisy'nin onu tekrar bir araya getirmesi yıllarını almıştı. James şimdi gelip Sinclair'in değer verdiği her şeyi silip atamazdı.

Gözlerini araladı. "Yardıma ihtiyacımız var," diyebildi.

"Bunu biliyorum. Ama koşup getirmen için seni burada bırakmayacağım ve artık koşamazsın. Şimdiye kadar hava tamamen kararmış olmalıydı; belki aradan sıyrılıp arabayı bulabiliriz."

"Çok fazla risk var." Sinclair dudaklarını tekrar ıslattı. "Su içme şansımız var mı?"

"Hayır. Buraya göz kulak olmak için geri dönmedim."

"Bu kiler ..." Sinclair başını çevirip etrafına baktı ve yarasını çekiştirirken inledi. Duvarlar, evlerin ucunu kapattığı küçük alanın etrafında bir üçgen oluşturuyordu. Bunun neden yapıldığı ve mevcut sakinlerin bu alanın burada olduğunu bilip bilmedikleri bilinmiyordu.

"Şu duvar." Sinclair sağ tarafını göstermeye çalıştı ve vazgeçti. "Başka bir eve mi çıkıyor?"

"Evet. Eskiden tek bir evmiş gibi görünüyor ama şimdi dairelere bölünmüş." "Duvar ne kadar sağlam? Kırıp geçebilir miyiz?"

"Deli misin sen? Gerçi ..." Bertie sözünü kesti. "Bir bakayım." Sinclair, Bertie kendisinden biraz uzaklaşırken eteklerinin uçtuğunu duydu. Onun gitmesinden nefret ediyordu, çünkü çok üşümüştü.

"Tuğla ama aynı zamanda alçı," dedi. "Diğer tarafta ne olduğunu kim bilebilir?"

Bu yataktan atlayıp onu , dedi Sinclair kendi kendine. Her an olabilir.

"Bakalım burada ne varmış." Bertie ışık çemberinin dışına çıktı ve Sinclair bir şeylerin şangırdadığını ve gümbürdediğini duydu. "Uzun zaman önce inşaatçılar ortalıkta bir şeyler bırakmışlar. Çok değerli bir şey değil."

Ya da onları eve götürüp satması için babasına verirdi, Sinclair biliyordu. Bu sokaklarda çivili olsun olmasın her şey satılabilirdi, çiviler de dahil.

"İşte bir şey," dedi Bertie, aynı anda Sinclair üstlerinden gelen sesleri duydu.

Bertie tamamen sessizliğe gömüldü. Bunu nasıl yapabildiği inanılmazdı; köşedeki kereste ya da metal tıkırtıları, kumaş sesleri, kelimeler, hatta nefesi bile yoktu. Elinde bir şeyle Sinclair'in yanına döndü ama Sinclair ne olduğunu anlayamadı.

Elini göğsüne koyarak onu sakinleştirdi ama Sinclair'e kıpırdamamasını söylemesine gerek yoktu. Üstlerinde botlar gümbürdedi ve sesler netleşti.

"Kan var," dedi bir adam kalın bir Cockney diliyle. "Damlalar halinde. Taze."

"Aşağıda." James'in İrlandalı tonu ortaya çıktı. "Öldüğünden emin olursan yirmi sterlin daha."

"Bir beyefendi ve avukat mı?" dedi daha az kalın bir ses ama hala işçi sınıfı aksanıyla. "Kanama ihtimali yok. Onu bıçakladıktan sonra sürünerek ölmesini sağlamak başka bir şey. Onu kasten vurmak başka bir şey."

"Peki. Sadece kız o zaman."

"Kız, yapabilirim. Babası yıllardır başımın belası ve kız da güzel bir et parçası."

Bertie'nin gözleri öfkeden kocaman olmuştu. "Ona güzel bir parça et vereceğim," diye fısıldadı.

Sinclair elini hareket ettirmeyi başardı; tüm kolu canlandı, içinden enerji akıyordu. "Hayır, sen şu duvara vurmaya başla. Eğer burada kapana kısılırsak, işimiz biter."

Gürültü adamların dikkatini çekecekti ama yine de mahzeni kontrol edeceklerdi. Bertie bulduğu kiriş parçasını kaldırarak arkasını döndü. Sinclair ona yardım etmek için sallanmaya çalıştı ama kendini tekrar otururken buldu.

Bertie aceleyle duvara doğru koştu. İlk vuruş için geri çekilmeden önce Sinclair'e baktı. "Seni sevdiğimi söylediğimde? Ciddiydim, biliyorsun."

Sinclair'in dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru hareket etti, kalbi sıcaklıkla dolup taşı. "Ben de ciddiym."

Bertie'nin güneşli gülümsemesi ona ısıldadı, sonra güzel, şefkatli hanımı arkasını döndü ve direği büyük bir *gürültüyle* duvara çarptı.

Bertie sert ahşap kirişi alçı duvara çarptığında, üst kattan bir bağırsık daha duyuldu ve düşmanları aşağı inmeye başladı. Merdivenlerin dibindeki kapı kilitli ve sürgülüydü ama kırıp geçebilirlerdi. Tek soru, Bertie'nin duvarı önce kırıp kırmayacağıydı, hatta kırıp kıramayacağıydı.

Saldırısından dolayı sıva parçaları yağıyor, eski badanalar saçlarına ve elbisesine kar gibi dökülüyordu. Bertie dehşete kapılmıştı ama aynı zamanda sevinçten parlıyordu. *Ben de ciddiym.*

Huysuz İskoç'tan şifreli sözler geliyordu ama Bertie bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Sinclair kolay sevmezdi ama sevdiğinde de bunu derinden yapardı.

Merdivenlere açılan kapı parçalanmaya başladığında Bertie vurmaya devam etti. Sinclair'ın ne yaptığını görmek için dönemezdi, her saniye önemliydi. Devlin'in Sinclair'i öldüremeyecek kadar titiz ya da tedbirli olması, James'in bunu yapmasına seyirci kalmayacağı anlamına gelmiyordu. Sinclair hepsiyle savaşılamayacak kadar yaralıydı ve Bertie onlara karşı asla kazanamazdı.

Hangisi daha sağlamdı, tuğla ve alçı duvar mı yoksa sağlam meşe kapı mı? Bertie bunu yakında öğrenecekti.

Onun lehine, tuğlalar oldukça eskidi ve aralarındaki harç ufalanıyordu. Sıva kısa sürede onun saldırısı altında kırıldı ve ardından bir tuğla duvardan diğer tarafa düştü. Bertie ellerini sokup bir sonraki tuğlayı aşağı çekti ve bunların arkasında bulunduğu şeyin daha fazla tuğla olmaması için dua etti.

Havayı hissetti. Kötü kokulu bir havaydı elbette ama yine de havaydı. "Bittim ben!" Tuğlalara tekrar vurdu ve daha fazla içeri düşerek ödüllendirildi. "Aşağı iniyor!"

"Kapı da öyle," dedi Sinclair.

Sesi daha güçlü geliyordu. Ama Bertie ölmeden önce toparlanan yeterince hastalık ve yaralanma kurbanı görmüştü. Ona bakmak için başını çevirdi.

Sinclair kendini minderlerden kurtarmayı başarmıştı. Küçük katlanır masayı devirmiş ve koltuk minderlerini üzerine yığılmıştı. Bir barikattı ama pek de iyi bir barikat değildi.

"Gidin!" Sinclair ona bağırdı, tam o sırada kapı patlayarak açıldı, içeriye adamlar ve parlak fenerler girdi.

Sinclair'ın elinde hantal ve siyah bir şey vardı. Bir gürültü, bir parıltı ve pis bir tabanca kokusu duyuldu. Devlin'in adamlarından biri bağırdı.

"Tabancanı getirmişsin," diye bağırdı Bertie.

"Mükemmel bir gözlem," dedi Sinclair ısırgan ses tonuyla. "Şimdi geç şuradan."

"Seni bırakmayacağım!"

"Evet, öylesin. Seni ayağımla kışından itmeden önce git."

Kendi fenerleri ve silah sesiyle kör olan odadaki adamların kendilerini yeniden ayarlamaları bir an aldı. Bertie, bunu yaptıklarında silahlı olanların ateş açacağını biliyordu.

"Bertie, lanet olsun sana." Sinclair ona doğru koşmaya başladı. Bu da onu açıkta bırakacaktı ve Devlin adamlarına fenerlerini söndürmeleri için bağıırıyordu.

Bertie açıklıktan içeri daldı. Küçükken böyle bir şeyi birçok kez yapmıştı; babası için kendini pencerelerden atmış ya da yaklaşan polislerden kaçmak için duvarlardaki deliklerden geçmişti. Bir tuğla, çamur ve balçık yığınının üzerine düştü ve odanın içinde bir borudan gelen su sesini duydu.

Bir el lambayı ona doğru iterken ışık parladı, sonra el kayboldu. Bertie nemli, çürümüş keresteler ve boncuk gözleriyle dolu bir mahzende yalnızdı. Arkasında, bıraktığı odayı dolduran gürültüler ve sesler vardı.

James'in öfkesi. "Yakalayın onu!"

Devlin, sinirli. "Elinde bir tetikçi var, seni aptal İrlandalı piç."

"Kaç tane mermisi olabilir ki?"

"Beş," dedi Sinclair açıkça. "Geriye beş kişi kaldı. Sizden beş kişi var ve ben ölü bir nişancıyım. Herhangi birinizi ıskalayacağıma dair bahse girmek ister misiniz?"

Bertie dondu kaldı, hareket edemiyordu. Lambasının ışığında, içinde durduğu mahzenin küçük olduğunu ve zemini yaklaşık bir inç su kapladığını gördü. Odanın diğer tarafındaki ahşap bir merdiven bir kapıya çıkıyordu. Muhtemelen kilitliydi ama dayanıksız görünüyordu.

Devlin dışarı çıkmalarını beklemek için diğer tarafa adam göndermiş miydi? Muhtemelen, ama o zaman Devlin hangi ev olduğunu bilebilir miydi? Buralardaki inler çok çetrefilliydi.

Sinclair bütün o adamları vurmaya hazırdı ve onlar kendisine ateş etmeden önce bunu göze almıştı. *Kaçın!* Bertie'nin zihni ona bağıırıyordu. *Yardım getir!*

Bu mantıklı olurdu ama ayakları hareket etmiyordu. Yardım çağırmaya giderse, Sinclair'i kurtarmak için asla zamanında geri dönemezdi. Devlin ya da James o zamana kadar onu öldürmüş olurdu.

Ben ne yapıyorum? Ne mi yapacağım? Bertie'nin cephaneliğinde tek bir silah vardı, elinde tuttuğu direk. Farelere saldırılarını emredemediği sürece... Bertie'nin gözleri ikinci silahına takılmadan önce, farelerin Devlin'e dehşet saçmak için içeri doluştukları baş döndürücü bir görüntü vardı.

Sinclair ateş etti ve başka bir adam acı içinde homurdandı. "Durdurun onu!" James bağırdı.

Devlin, Sinclair'e mi yoksa James'e mi, Bertie anlayamasa da, "Lanet olsun sana," diye hırladı.

Bertie odayı koşarak geçti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Fareleri sevmezdi ama onlardan korkmazdı da; onlar da Londra'nın geri kalanı gibi hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

En üstteki kapı hızla kapanmıştı ama Bertie kapıyı çekiştirdiğinde sadece kilitli olduğunu gördü. Bir kez daha çekince mandal diğer taraftaki duvardan koptu ve metal parçası ilerideki taş zemine çarptı.

Bertie kapıyı açtı ve koridora baktı. Her yer karanlık ve sessizdi ama bu evde kimsenin yaşamadığı anlamına gelmiyordu.

Bertie'nin şu anda pek umurunda değildi. Merdivenlerden tekrar hızla indi ve lambasını kaptığı gibi deliğe doğru koşmaya başladı.

Sinclair tekrar ateş etti. Bu kez James bağırdı ve haykırdı. Bertie, Sinclair'in onu ölümcül bir şekilde mi yoksa sadece sıyrarak mı vurduğunu bilemiyordu ama değerlendirme yapacak zamanı yoktu. Sinclair tüyler ürpertici *bir* inançla, "*Ben ölü bir nişancıyım,*" demişti.

Bertie delikten geri çekildi ve barikatın arkasına çömelmiş olan Sinclair'i yakaladı. Yüzündeki ifade, muhtemelen düşmanına yenik düşeceğini bilen ama beraberinde götürebildiği kadarını da götürecek olan acımasız bir askerin ifadesiydi.

Onu çekiştiren Bertie'ye ters ters baktı ama Bertie açıklama yapmak için beklemedi.

Ayağa kalkarak lambasını yukarı kaldırdı ve takipçilerine doğru fırlattı.

Devlin, ayakta kalan tek haydutu gibi küfür etti. Bertie ikinci lambayı yakaladı ve onu da fırlattı. Lambalar neredeyse boştu ama içlerinde tutuşup yanmaya yetecek kadar gazyağı vardı.

Sinclair ayağa kalktı. Bir el daha ateş etti, sonra kalan lambayı kaptığı gibi alevlerin içine fırlattı. Bir alev püskürmesiyle patladı ve ardından ateş ve duman küçük alanı doldurdu.

Sinclair'in parmakları Bertie'nin koluna dolandı ve onu deliğe doğru itti. Bertie değerli şapkasını almak için bir an durakladı, sonra da deliğe tırmandı. Sinclair onu takip etti, arkasından dalmadan önce bir kez daha ateş etmek için döndü.

O da Bertie gibi yere inip yuvarlandı ama ayağa fırlamak yerine inledi ve çamurun içine doğru kayd. Bertie ona doğru koştu. Kolunun altına girip onu kaldırdı ve yarı sürükleyerek merdivenlere götürdü. Arkalarından Devlin'in bağırdığını duydu: "Cehenneme kadar yolu var. Yukarı çıkın ve etrafı dolaşın. Onları *istiyorum.*"

Bertie, Sinclair'i çürük ahşap merdivenlerden yukarı çekti, yol vermemeleri için dua ediyordu. Sinclair'in ayağı takıldı ve sendeledi, vücudu Bertie'ninkine ağır geliyordu. Kapıyı açık bırakmıştı ve ona ulaştı ama Sinclair merdivenin tepesinde düştü.

Bertie hıçkırarak onu ayağa kaldırdı. Yarı baygındı, Bertie onu koridora doğru çekerken yeniden uyandı.

Pek bir anlamı olmasa da kapıyı çarptı ve Sinclair'le birlikte koridorda ön kapının olması gerektiğini düşündüğü yere doğru topallayarak ilerledi.

Yolun yarısında Sinclair onu durdurdu. "Bertie." Sesi biraz daha güçlüydü. Onu kendisine doğru çevirdi. "Bertie, seni seviyorum."

Bertie cevap veremeden, Sinclair onu kendine doğru çekti, tüm nezaketini yitirmişti ve onu öptü. Bertie ona yaslanmıştı, Sinclair'in elleri sertçe üzerindeydi, öpücük vahşi ve vahşiydi. Ter ve kan, korku ve endişe kokuyordu ama ağzı soğuk karanlığın içinde sıcak bir yerdi.

Ağzını kendi ağzıyla açarken dişleri dudaklarını sıyırdı. Bertie parmaklarını ceketinin içine soktu, Sinclair saçlarını yüzünden çekerken kafasına sıkıştırdığı şapka yana doğru kayd. Onu bırakırsa, umutsuzluk bataklığına yuvarlanacağını ve asla özgür olamayacağını biliyordu. Sinclair artık onun dünyasıydı ve Bertie delilik ve dehşet içinde ona tutunacak, tekrar ışığa .

Sinclair tüm gücünü Bertie'den alıyormuş gibi öpücük daha da derinleşti. Onun gücü de kızı besliyor, yılın bu son gününün acı soğuşunda ateşler onu ısıtıyordu.

Sinclair homurdandı, bocaladı ve öpüşmeyi kesti. Bertie başını kaldırdığında Sinclair'in gözlerinde acıyı gördü, gücü tükenmişti, yarasının verdiği gerginlik onu savaştan alıkoymuştu.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı.

Sinclair elini onun çenesinin altına koydu, parmakları buz gibiydi ve dudaklarını tekrar öptü. "Dışarı çıktığında koş. Hart'ın adamını bul. O sana göz kulak olur."

korku kapladı. "Seni bırakmayacağım!"

Sinclair başını salladı. "Yapmak zorundasın aşkım. Şu anda bir salyangozdan daha hızlı hareket edemiyorum, çok yavaş bir salyangozdan."

"O zaman birlikte yavaş oluruz. İki kişi bir kişiden iyidir. Bembeyaz ellerini kirletmeye cesaret edemeyecek kadar değerli bir hanımefendi değilim, en iyileriyle nasıl tekmeleyip dövüşeceğimi bilirim."

Sinclair kolunu onun omuzlarına dolayıp ağırlığını ona yaslarken ona bir bakış attı. "İskoç olmadığına emin misin?"

"Hayır. Ama ben Cockney'im ve oldukça sertizdir."

"Öylesin, çok yaşa." Sinclair onu yanağından öptü, bu da şapkasının tekrar kaymasına neden oldu.

Bertie ona koridorda yardım ederken düzeltti. Sonunda bir kapı vardı, büyük bir şeydi, sürgüyle kapatılmıştı, ama sürgüler oldukça yeniydi ve bir anahtar

kilidin içinde duruyordu. Bertie sürgüleri geriye kaydırđı, anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Eşikden tökezleyerek geçip davetkâr olmayan sokaklara geri dönerlerken Sinclair ona acımasızca gülümsedi.

Bölüm 27

Etrafta çok sayıda insan, arabalar, atlar ve seyyar satıcılar vardı. Gece kararmış ve buz gibi soğumuştı. Taşınan fenerlerden ışıklar parlıyor ya da ana cadde boyunca pencerelerden ve lambalardan loş ışıklar sızıyordu.

"Bu taraftan," dedi Bertie.

Sinclair ona yaslandı, onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama ona güveniyordu. Çok geçmeden düşüp öleceğini biliyordu; onu ayakta tutan tek şey Bertie'ydi. Tanıdığı tüm askerlerden daha cesurdu ve kimseyi geride bırakmayan bir şefkati vardı.

Soğuk acımasızdı. Onlar sendeleyerek ilerlerken kar yağmaya başlamış, botlarının altı buz tutmuştu. Sinclair'in yarası artık acımıyordu, bunu kötüye işaret olarak kabul etti.

"İşte!" Sinclair bir adamın bağırıldığını duydu.

"Cehennem ve lanet," dedi Sinclair. "Bertie, git."

Bertie ona kederli bir bakış attı ama kadın onu duvara yasladı ve başıyla onayladı. Gözleri yaşarmıştı ama anlamıştı. Burada işler farklıydı; etraflarında bir sürü insan vardı. Richards ve Hart'ın boksörünü bulmak için koştururken, haydutlar sokaktan birinin Sinclair'in ya da Bertie'nin yardımına koşmayacağına dair kumar oynamak zorunda kalacaklardı.

Bir bağırış daha yükseldi, ama bu seferkine sokaktaki insanlar cevap verdi. "Ateş!"

Bertie'nin mahzenine giden geçitten dumanlar yükseliyordu. Duvarlar ve zemin tamamen taş ve sıvaydı, yanacak pek bir şey yoktu ama duman duvarı kalın, kokusu güçlüydü.

Londralıları bir araya getirebilecek tek şey yangındı; en küçük yangın bile şehrin yarısını yok etme tehlikesi taşıyordu. Aslında iki yüz yıl önceki büyük Londra yangını buradan çok da uzak olmayan bir yerde başlamıştı. İnsanlar kovalar ve itfaiye için bağırmaya başladığında Devlin ve adamları bir kenara itildi.

Sinclair, Bertie'nin gri tüylü şapkasının kalabalığın içinde kayboluşunu izledi. Hareket edebiliyor, kalabalığın arasından kayarak kimsenin görmediği açıklıklara girip çıkabiliyordu. Onu ilk gördüğü gece, hedefini seçtikten sonra gözden kaybolurken şapkasının bu şekilde sallanışını izlediğini hatırlıyordu. Sinclair'in kalbi kabardı. Onun cesur, güçlü, sokakları iyi bilen kadını hepsini alt edecekti.

Devlin ona doğru geliyordu, James de öyle... James hâlâ ayaktaydı ama dengesiz bir şekilde hareket ediyordu. James gerçekten de piçin tekiydi. Yıllar önce Daisy'yi zorlamış, ruhu olan genç bir kadını çalıp götürmüş ve onu küçük parçalara ayırmıştı. Sinclair onu ondan kurtarabildiği için Tanrı'ya şükretti. Şimdi James bu kurtarmanın intikamını almak istiyordu ve bunun için masum Bertie'ye ve Sinclair'in çocuklarına zarar vermeye hazırdı.

Evde Bayan Hill'in gözetimi altında bekleyen Cat ve Andrew'u düşünmek onu harekete geçirdi. Sinclair, Fellows'tan polislerin evini izlediğinden emin olmasını istemişti, böylece o yokken içeri sızmaya çalışan biri olursa yönlendirilecekti.

Sinclair artık yaşayacağını biliyordu. Çocuklarını tekrar görecekti, Bertie'yi kalması için eve getirecek ve James kaybedecekti. Yine kaybedecekti. Adam sonunda kaybetmeye mahkumdu, çünkü tüm hayatı bir yalandan ibaretti. Gerçek, hatta çirkin gerçek, her zaman kazanırdı.

İtfaiye ekibi, korkunç büyüklükteki arabaları ve atlarıyla caddeden aşağı doğru ilerlerken tiz çanlar çaldı. Devlin tam zamanında sıçrayarak yolundan çekildi ve haydutlarından ayrıldı. Sinclair bu fırsatı kullanarak sokakta sendeleyerek ilerledi ve kalabalığın arasında bir parça eşya gibi kaldı.

Tekrar durduğunda Devlin'in etrafına bakındığını ve sonra tiksintiyle ellerini havaya kaldırdığını gördü. Devlin adamlarına işaret etti ve hepsi caddeden aşağıya, nehre ve daha fazla karanlığa doğru gözden kayboldular.

James Sinclair'i fark etti. Ona doğru geldi, yakışıklı yüzü kan, is ve kirle kaplanmıştı, gözleri çılgın bir öfkeyle doluydu. James kiraladığı haydutların onu zor durumda bıraktığını biliyordu ama umurunda olmadığı belliydi.

Sinclair'e doğru koştu, bıçağı lamba ışığında parlıyordu. "Lanet olası İskoç domuzu," dedi ve vurdu.

Sinclair'in silahında bir mermi kalmıştı. Ateş etti.

James'in vücudu sarsıldı ama öfkesi . Bıçak yere indi ve Sinclair çılgınca bir hamleyle bıçağın önünden çekildi. James yere düşerken darbe de gevşedi, vücudu sokakta bir yığın haline geldi. Elllerinde kovalarla yangına doğru koşuşturan kalabalık ya üzerinden atladı ya da üzerine bastı, fark etmedi bile.

Sinclair dizleri bükülmeden önce tabancasını cebine geri koymayı başardı ve James'in yanında yere yığıldı. Kollarıyla başını korudu ama o da tıpkı James gibi ezilmişti, geriye çamura bulanmış solgun etinden başka bir şey kalmamıştı.

James'in ölü mü diri mi olduğunu göremiyordu. Sinclair'in Webley'sinin açtığı yaradan kan akıyordu ve James hareket etmiyordu.

Daha fazla insan Sinclair'e çarparak ve onu hırpalayarak hızla yanından geçti, hepsi de yangın için endişelendiğinden durup iyi olup olmadığını öğrenemedi. Sinclair ironik bir mizahla, onu soymaya bile zaman ayırmadılar, diye düşündü. Tekrar güç kaybediyordu, yarasının acısı geri dönüyordu. Yanılıyordu, acının daha kötü hissediyordu. Başının uğuldamasına neden oldu ve şehir Bertie'yi de yanına alarak tekrar geri çekildi.

"Efendim!" Sinclair'in yüzünde sert bir ışık parladı ve güçlü bir el onu kolunun altından yakaladı.

Sinclair inledi ve lairdini kurtarmaya gelen Macaulay'in gök mavisi gözlerine baktı. Macaulay'in çilli yüzü ve kızıl saçları uzun bir yol gibi görünüyordu ve Sinclair şimdi Andrew'un dev gibi bir adama baktığında nasıl hissettiğini anlıyordu.

Sinclair'in diğer tarafına başka bir sıcaklık geldi. *Bertie*. Menekşe mavisi gözleriyle endişeyle ona baktı. Şapkası yine başındaydı ama burnu isle kaplıydı ve bu da Sinclair'in gülmesine neden oluyordu.

Sinclair, "Sen dünyanın en güzel kadınısın," dedi ve güldü.

Kahkahalar canını yaktı ama Macaulay ve Bertie onu bir başka güzel manzaraya, kendi arabasına doğru sürüklerken o devam etti. Hart'ın boksörü ve Richards yardım etmek için uzandılar ve dördü Sinclair'i başarılı bir şekilde arabaya bindirdiler.

Bertie de onun ardından bindi. Koltuğun üzerinde Sinclair'in yanına indi ve araba ileri doğru sarsılırken onu kollarının arasına aldı.

Dışarıda Londra'dan yaygara kopuyor, itfaiye ve Londra halkı yangını söndürmek için acele ediyordu. Arabanın içinde ise her şey sakin ve tatlıydı. Bertie Sinclair'i yumuşak göğsüne yasladı ve onun dudaklarını, yüzünü, saçlarını öptü. Ağlıyordu ama Sinclair nedenini anlamaya çalışamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Macaulay, Bayan Hill ve cerrah ona ne kadar sık yatmasını söylerse söylesin, Bertie Sinclair'ın yanından ayrılmayı reddetti. Sinclair iyileşene kadar ona kendi elleriyle bakacağını ilan etti. Ondan asla vazgeçmeyecekti.

Macaulay'ın getirdiği cerrahın Sinclair'ın yarasını temizlemesini ve dikiş atmasını endişeyle izledi. Cerrah Bertie'ye yaranın nasıl yıkanacağını ve pansumanın nasıl değiştirileceğini anlattı, sonra da Sinclair'e vermek üzere tozlar ve lapa hazırladı. Bertie, Sinclair'ın Andrew'u tedavi etmek için kullandığı Warburg tentüründen bahsetti ve cerrah bunun bir zararı olmayacağını söyledi.

Sinclair işlem boyunca kıpırdamadan yattı, cerrahın getirdiği morfini alacak kadar bile uyanmadı. Adam, Bertie'ye Sinclair uyandığında gücünü toplaması için ona biraz et suyu çalışması gerektiğini söyleyerek işini bitirdi.

Gece çok uzundu. Sinclair bir o yana bir bu yana savrulup inledi, vücudu ısındı ve sonra terlemeye başladı. Yorganı itti, sonra titredi ve Bertie ile Macaulay sabırla onu tekrar yatırdılar.

Macaulay çalışma odasındaki kanepede uyuyordu ve Bayan Hill sık sık içeri geliyordu. Çocuklar elbette babalarını görmek istiyorlardı ama Bayan Hill onu rahatsız etmemeleri ya da kazara incitmemeleri için onları uzak tutuyordu.

"Onu böyle görmemek onlar için de daha az üzücü," dedi Bayan Hill, gece yarısına yaklaşırken. "Ama hâlâ uyanık durumdalar ve sizi görmelerinde fayda var Bayan Frasier."

Bayan Hill ona sert bir bakış attı ama Bertie başını salladı. "Onu bırakamam." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Henüz değil."

Bayan Hill kaşlarını çattı, sonra nazik bir el hareketiyle Bertie'nin saçlarını düzeltti. "Anlıyorum canım. Ama onların da sana ihtiyacı var."

Bertie onun haklı olduğunu biliyordu. Cat ve Andrew babalarının ellerinden kayıp gitme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bildikleri için korkmuş ve endişelenmiş olmalıydılar. Bertie onları bununla tek başlarına yüzleştiremezdi. "Ben yukarı çıkıp iyi olduklarından emin olayım," dedi ve Bayan Hill onu onaylarcasına başını salladı.

Bayan Hill Bertie'nin yerine oturdu ve Bertie yorgunluktan bacakları güçsüz düşmüş bir halde aceleyle odasına gitti. Yüzünü yıkadı ve saçlarını düzeltti, çocuk odasına güvenle girmeye çalıştı.

Andrew ona doğru atıldı ve Bertie içeri girer girmez ona sarıldı. Cat Bertie'nin elini tuttu ve sertçe sıktı.

Cat artık oyuncak bebeği sürekli kolunun arasında için farklı görünüyordu; biraz daha dik duruyordu ve gözlerindeki acı biraz azalmıştı. Onarılmış bebek Cat'in yatağının üzerindeki rafta duruyordu, Sinclair'in yıllar boyunca Cat'e verdiği elbiselerden birini giymişti, çatlak gülümsemesi hâlâ yardımseverdi.

"Babamı kurtaracaksın, değil mi Bertie?" Andrew talep etti.

"Elbette kurtaracak," diye yanıtladı Cat onu. "Tıpkı seni ve bebeğimi kurtardığı gibi. Ona çok iyi bakacaktır." Cat'in sesi kararlıydı, küçük kardeşine güven veren bir abla gibiydi ama Bertie'ye gönderdiği bakış endişeliydi.

"Kedi haklı." Bertie, Andrew'un Sinclair'inkiyle aynı renkte olan saçlarını okşadı. "Babana iyi bakacağım, merak etme."

"Macaulay bize bir savaşta olduğunu söyledi," dedi Andrew. "Silahlarla ve her şeyle. Culloden'deki gibi."

"Öyle değil Andrew," dedi Cat her zamanki küçümsemesiyle.

"Çok cesurdu." Bertie ürperdi, Sinclair'in sokakta yere yığılışını nasıl izlediğini hatırladı, Macaulay ve kendisi onu almaya geldiklerinde zar zor tepki verebilmişti. Yine kanaması vardı, kan giysilerini, eldivenlerini ve arabanın koltuğunu boyamıştı.

Her iki çocuk da ona sarıldı, sonra Cat geri çekildi ve yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Geri dönüp ona göz kulak olmalısın. Öyle değil mi Andrew?"

Andrew gözlerini sıkıca kapadı ve Bertie'ye daha sıkı sarıldı. Kedi onu dürttü ve Andrew sıçradı.

"Evet, babama göz kulak olmalısın," dedi hızla, sanki Cat ona bu cümleyi prova ettirmiş gibi.

"Andrew'la ben ilgilenirim," dedi Cat. "Onu yatağına yatıracağım."

Andrew dehşete düşmüş gibi görünmemeye çalıştı. Bertie ikisini de öptü. "Teşekkür ederim. Söz veriyorum, iyileşir iyileşmez sizi çağıracağım."

Saatler sonra, en kötüsünden korkuyordu. Sinclair uykusunda mırıldanarak yorganı itti. Bertie bandajını değiştirdi, sıcak olan yarasını yıkadı. Tentürü ya da tozları içmesi için onu yeterince uyandıramadı, bu yüzden acı içinde daha fazla savruldu.

Saatler beşi gösterdiğinde nihayet sustu. Sinclair'in teni nemliydi ama kavurucu bir sıcak hissetmiyordu ve nefes alıp vermesi daha düzenli hale gelmişti.

Bertie onun yanına kıvrıldı ve buruşuk çarşafı üzerine çekti. Küçük bir dua etti, sonra gözleri daha fazla açık kalmadı ve uyudu.

Sinclair uyandı, hareket etti ve küfretti. Acı karnından omurgasına doğru yayıldı ve dişlerinin arasından bir nefes tısladı.

Yavaşça gevşedi, kendini tamamen hareketsiz bıraktı. İşte böyle. Eğer böyle kalırsa, acı sadece biraz dayanılmaz oluyordu.

Yanında yumuşak bir nefes sesi duydu ve dikkatle başını çevirdi. Bertie yanındaydı, başını koluna yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Saçları dağınıktı, alnındaki bukleler nemliydi. Burnunda küçük bir leke dışında is kalmamıştı ve dudakları uykusunda ayrılmıştı.

Eğer Sinclair'ın canı bu kadar yanmasaydı ve vücudunu hareket ettirebilseydi, yuvarlanır ve o güzel kırmızı dudakları öperdi. Sonra saçlarını geriye tarar ve onun üzerine kayarak bacaklarını ayırır ve ev etraflarında uyurken onunla tatlı, derin bir aşk yaşardı.

Ancak Sinclair'ın canı yanıyordu, bu yüzden tek yapabildiği ona bakmaktı. Kötü bir şey değildi. Ateş ışığı boğazına değdi, elbisesi boynundan açıktı ve madalyonunun zincirinde parlıyordu.

Güvendeydi. O güvendeydi. James ölmüş ya da ölmek üzereydi, Devlin muhtemelen daha kârlı bir oyunun peşine düşecek ve Jeffrey de Dartmoor'a gönderilecekti.

Güvenlik. Huzur. Bertie bunu hiç bilmiyordu ve Sinclair'ın bunu öğrenmesi uzun zaman almıştı. Bertie'nin hayatının geri kalanında buna sahip olmasını sağlayacaktı. Mahkemede ayakta durmaya, kendi adına konuşmayı bilmeyenler için konuşmaya, masumlara yardım etmeye ve suçlulara karşı dava açmaya devam edecekti. Yargıç olmak için çalışmaya devam edecek, Yaşlı Monty ve komitesini kendisine kürsüde bir pozisyon sunacak kadar mutlu edecekti. Sonra da her gece eve, Bertie ve çocuklarının yanına dönecekti. Pastoral. Sinclair yine de bu kadar sıradan bir hayatı uzun süre kaldıramayacağını biliyordu. Bu rutine sadece kederini gömmesine yardımcı olduğu için tutunmuştu - işine kendini kaptırmak, kederini asla dışarı çıkarmak zorunda kalmaması anlamına geliyordu ve ona bak.

Bertie'yle birlikte o bodrumda, adamlar onu öldürmeye hazır bir şekilde kapıdan içeri girdiklerinde ona bol bol bakmıştı. Sinclair bunun asla olmayacağından emin olacak ve hayatını onunla ve çocuklarıyla dolu dolu yaşayacaktı. Onları Bertie'nin sürekli bahsettiği Noel pandomimine götürecek ve

Sonra da tatilin geri kalanı için ait olduğu yere, Highlands'e döneceklerdi.

Sinclair sağ elini çok fazla acı duymadan hareket ettirebiliyordu. Bertie'nin saçlarını hafifçe düzeltti, yumuşak sıcaklığını seviyordu. Bertie hayattı ve o da hayatı tüm gücüyle istiyordu.

Bertie kıpırdandı, gözleri fal taşı gibi açıldı. İlk şaşkın bakışı yavaşça dağıldı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sinclair de gülümsedi.

Bertie'nin gözleri büyüdü ve dik oturdu. Eli önce alınına, sonra yüzüne gitti, sonra da hafifçe göğsüne indi. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat bir şey." Sinclair'in sesi kısık çıkınca yüzünü buruşturdu. "Peki ya sen? Savaşçı bir kadın gibi ateş topları fırlatıyor ve duvarları aşıyorsun. Boadicea'nın senin atalarından biri olduğuna bahse girerim. Ama bahse girerim o asla bu kadar güzel olmamıştır."

Bertie'nin yanakları kızardı. "Çok , değil mi? Bahse girerim bandajını değiştirirken o kadar da çekici olmayacaksın." Bertie doğruldu ve komodinin üzerindeki bir yığın beze uzandı.

Sinclair bir kahkaha attı. "Hiçbir zaman iyi bir hasta olmadım genç kız, ama bana bakarken seni baştan çıkarmayacağıma söz veremem. Tekrar hareket edebilene kadar önerdiğim hiçbir şeyi yerine getiremeyeceğimin bilincinde olarak." Sinclair'in nefesi kesildi ve yanlış yöne doğru seğırdi. "Lanet olsun."

"Kıpırdamadan yat." Bertie bandajları kaptı ve yatağın etrafında koşturdu. "Sana zarar vermemeye çalışacağım."

Köşedeki leğene doğru ilerledi, sonra sırtı titreyerek durdu ve tekrar döndü. "Lanet olsun, seni kesin kaybedeceğimi düşünmüştüm." Gözyaşları yanaklarından süzülürken ona doğru koştu, yatakta onun üzerine eğildi ve kollarını dikkatlice ona doladı.

Sıcak bir iyilik. Sinclair güçlü elini kaldırıp kızın saçlarından geçirdi ve onu öpebilmek için başını nazikçe geriye çekti. Bunu yapabiliirdi
-Çok fazla hareket etmediği acı öpüşüyordu.

Bertie gevşedi ve onun yüzüne dokundu. "Hayatta kaldığın için teşekkür ederim." Sinclair gülümsemeye çalıştı ama kalbinde Tanrı'ya, Bertie'ye teşekkür ediyordu,

Ve inatçı bünyesi onun elinden kayıp gitmesine izin vermediği için. "İyileşene kadar bekle, cadaloz," dedi. "Sana bütün gece hayalini kurduğum şeyi göstereceğim, eğer zayıflatıcı bir acı içinde olmasaydım şu anda neler yapardım."

"Öyle mi?" Bertie'nin sözleri yumuşaktı ama gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Belki de *senin* hakkında ne hayal ettiğimi sana gösteririm."

Sinclair'in kalbi daha hızlı atıyor, uzun süredir soğuk olan vücuduna sıcaklık yayılıyordu. "O zaman bir randevu planlayalım." Sinclair Bertie'nin yüzünü okşadı, onun yumuşak tenini, gülümsemesini, haftalar önce Sinclair'i keder hapishanesinden çıkarıp yeniden dünyaya dönmesini sağlayan güzel gözlerini sevdi.

Bertie ona sıırttı. "Çok doğru," dedi. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Bölüm 28

Bir hafta sonra Sinclair yatağından kalkıp hareket edebildi ve gücünü yeniden kazanmaya başladı. Bertie onu endişeyle izliyordu, çocukları da öyle; Bayan Hill, Macaulay, hizmetçiler, Peter, aşçı ve arabacı da cabası. Sinclair şımartılmaya ihtiyacı olmadığını söyleyerek homurdanmaya başladı ama onu rahat bırakmayı reddettiler.

Müfettiş Fellows ve çavuşu ikinci hafta Sinclair'i ziyaret etti ve Sinclair Bertie'yi kalması ve Fellows'un söyleyeceklerini dinlemesi için davet etti. Çavuş Pierce onun orada olması konusunda kararsız görünüyordu ama Sinclair onun James'in önemli bir rol oynadığını biliyordu. Odada olmayı hak . Ayrıca, Sinclair onun yakınında olmaktan hoşlanıyordu.

"James Maloney vurulmaktan kurtuldu," dedi müfettiş, sesi her zamanki gibi kuruydu. "Dirençli bir adam. Ama Doğu Yakası'nda yaşayanların ona karşı büyük bir husumeti var; birçok tanık onun sizi takip ettiğini, bıçakladığını, boğuştuğunu ve daha birçok şey yaptığını gördüklerini iddia etti. Bazıları onun yapmış olamayacağı şeylerle ilgili hayallere daldı. Görünüşe göre Maloney'nin düşeceği ve Doğu Yakası sakinlerinin konuşması gerektiği söylentisi yayıldı."

"Devlin, muhtemelen," dedi Bertie. "Beni ya da babamı sevmez ama yabancıardan daha da çok nefret eder, özellikle de başını belaya sokanlardan. James'in parasının buna değmeyeceğine karar vermiş ve ona karşı cephe almış olmalı."

Sinclair, "Bertie'nin de pek çok arkadaşı var," dedi.

"Doğru," dedi Fellows. "Maloney'i saldırı, adam kaçırmaya teşebbüs, bilinen bir suçluya para ödemek, zorlama ve daha pek çok şeyden içeri tıkabiliriz. Muhtemelen mektuplar aracılığıyla size ıstırap çektiği için de, gerçi bunu kanıtlamakta zorlanabiliriz. Ancak, Bayan Frasier'ın Bay Maloney'nin paltosunun içinde bulduğu şeylerle, onu diğer güven oyunları ve şantajla ilişkilendirebiliriz. Görünüşe göre birkaç kimliği ve onu Fransa, İngiltere ve Prusya'daki kurbanlarla ilişkilendiren belgeleri varmış. Ben

onları incelemekten keyif alıyorum." Fellows nadir gülümsemelerinden birini takındı. Bir dolandırıcıyı yakalamayı çok severdi.

Sinclair derin bir gürültüyle, "Bu sefer yerinde kaldığından emin ol," dedi. "Tekrar ortaya çıkıp benim ve ailemin hayatını zindan etmesini istemiyorum."

"Korkmayın," dedi Fellows. "Davam ona karşı çok sağlam olacak ve en iyi savcüyı bulmak için nüfuzumu kullanacağım. O avukat sen olamayacağın için üzgünüm ama çok iyi bir tanık olacaksın."

"Bu gerçekten bir zevk olacak," dedi Sinclair. "Rahmetli eşimin ve Bertie'nin adı bu işin dışında kaldığı sürece."

Fellows, "Elimde mektupları onun gönderdiğine dair sağlam bir kanıt olmadığına göre," dedi, "bu konu gündeme gelmeyecek. İnan bana, kendini düzeltmek için başka bir sürü şey yaptı. Çok çekici biri ama jüriler üçkâğıtçıları sevmez; hepsi bir şekilde kandırılmıştır ya da kandırılmış birini tanıyorlardır ve eminim ki en azından bu adamın hak ettiğini bulmasını sağlayacaklardır."

Fellows kısa bir süre sonra evine, karısına dönmekten ve davasını toparlamaktan mutlu bir şekilde ayrıldı.

İçeri giren bir sonraki ziyaretçi Sinclair'in kayınbiraderi Edward'dı. Bertie yine oradaydı ama bu görüşmede olmak istediğinden emin değildi. Edward onu çok çabuk ayağa kaldırmıştı. Yine de Sinclair'i daha da kötüleştirmedikten emin olmak için orada olmayı tercih ederdi.

Sinclair Edward'ı çalışma odasında kabul etti. Sinclair resmi olmayan bir takım elbise giymişti, karnı bandajlarla şişmişti ve Edward içeri girdiğinde koltuktan kalkmadı. Bertie, Sinclair'in yazışmalarını ona okuyor ve cevap olarak ne söylemek istediğini not alıyordu. Sinir bozucu Edward içeri girdiğinde Bertie masasının başında, kalemi hazır bekliyordu.

Edward bakışlarını onun üzerinde gezdirdikten sonra Sinclair'e dikti ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir kavgaya karıştığını duydum," dedi Edward soğuk bir sesle. "Bataklıkta bir yerde. Onun onurunu savunuyordun, değil mi?"

Sinclair Edward'a sert avukat bakışlarını yöneltti. "Eğer Bayan Frasier hakkında medeni bir dil kullanmazsan, *sana* karşı onun onurunu savunacağım ve kazanacağım."

"Ben kavga etmem," dedi Edward. Burnunu çekti.

Sinclair sabırsız bir hırıltıyla, "Umurumda değil," dedi. "Eğer ona hakaret etmeye devam edersen, bu kanepeden iner ve burnuna yumruğu indiririm. Ne istiyorsun?"

"Nasıl olduğunu görmek için tabii ki."

Elbette, diye düşündü Bertie. Bir adamı düştüğünde tekmelemeye geldim, daha çok.

"Endişenizi takdir ediyorum," dedi Sinclair. "Artık gidebilirsiniz."

"Ben daha çok çocuklar için endişeleniyordum," dedi Edward onu görmezden gelerek. "Sen yatalak olduğun için karım ve ben çocukların bakımını üstlenmemizin en iyisi olacağını düşünüyoruz. Andrew'un okulunu ayarlayın, Caitriona'ya uygun bir mürebbiye bulun. Tatillerde onları ziyaret edebilirsiniz elbette. Bir avukata danıştım, bana böyle bir şeyin mantıklı ve uygulanabilir olduğunu söyledi. Anneleri yok ve babaları da onlara bakacak durumda değil. Benim tarafımdan iyi bakılacaklar."

Sinclair kıpırdamadan oturdu ve Edward bitirene kadar dinledi. Sinclair nasıl olup da kükreyerek koltuktan fırlamamıştı, Bertie bilmiyordu.

Sinclair makul bir sesle, "Ben de bir avukata danıştım," dedi ama Bertie bunun ardındaki öfkenin ısırgını duydu. "Bildiğiniz gibi pek çok avukat tanıyorum. Ailelerin kız ve erkek kardeşlerin çocuklarını yanlarına almaları yaygın olsa da, ebeveynler hayatta ve ehilse bu tamamen anne ve babanın tercihidir. Margaret artık olmadığı için onun adına ben konuşacağım. Hayır, çocuklarım seninle yaşamayacak, Edward. Cat ve Andrew'un başlarını eğmek için bir makara sistemine ihtiyaç duyan katı boyunlu ukalalara dönüşmesine izin vermeyeceğim. Çocuklarım reşit olmadan bu fani dünyadan göçüp gidersem, onlara ya kardeşlerimin -Elliot, Patrick ya da Steven- ya da kız kardeşim Ainsley'nin bakacağından çoktan emin oldum. Kardeşlerimin hepsinin bol miktarda parası ve iyi bir sosyal statüsü var ve onlarla birlikte Cat ve Andrew için endişelenmenize asla gerek kalmayacak."

Edward'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Kız kardeşimin çocuklarının Mackenzie'lerle ilişkilendirilmesine izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın? Kız kardeşim deliler gibi mutlu ve çocuklarına iyi bakılıyor." Sinclair daha dik oturdu. Yüzünü buruşturmadı ama Bertie ağzının etrafındaki çizgilerin gerildiğini gördü. "Sen yeğenlerin için endişelenmiyorsun, Edward. Kendi konumun için endişeleniyorsun. Margaret mutluluğu bulmak için kaçarak seni utandırdı ve sen de Cat ile Andrew'u Davies kalıbına geri sokarak dünyaya şunu göstermek istiyorsun

Senin yolun doğru. Sana da, karına da lanet olsun. Çocuklarım benim ve benimle kalacaklar."

"Tembel küçük olmak için mi?" diye sordu Edward. "Ayrıca kız kardeşimle doğru bir şekilde evlenip evlenmediğin konusunda da bazı soru işaretleri var, bunu hep biliyordum."

"Şüphenez varsa size ruhsatı gösteririm." Sinclair'ın sesi sertleşti. "Evlilik doğrudu. Kendi yeğenini piç etmek için bu kadar aceleci olmayacağını düşünmüştüm. Ama seni mutlu etmeye karar verdim." Sinclair bakışlarını Edward'dan ayırmadan arkasına yaslandı. "Asıl itirazınız çocuklarımın evde eğitim görmesi gibi görünüyor. Paskalya'da Andrew'un Harrow'a başlayacağını ve Cat'in de ülkenin en iyi kız okullarından biri olan Bayan Pringle'ın Select Academy'sine kaydolduğunu bilmenizi isterim. O da Paskalya'da başlayacak."

Edward şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Bertie'ye sert bir bakış fırlattı. Bertie ona sakince baktı, bu ifşaat onun için sürpriz değildi. Sinclair bu konuyu onunla -ve Cat ve Andrew'la- uzun uzun tartışmıştı. Cat en çok çizim dersleri almak istemişti. Bertie'ye şaşırtıcı resimlerinden birkaçını daha göstermiş ve Mac Amca'sının bunlardan bazılarını görmesine izin vermeyi utangaç bir şekilde kabul etmişti. Mac onlara bakmış, sessizce hayrete düşmüş ve Cat'e büyük bir yeteneğin başlangıcı olduğunu söylemişti. Bu da Cat'in Bayan Pringle'a gitme ve en iyi öğretmenlerle çalışma kararını kesinleştirmişti.

"Ya Bayan Frasier?" Edward sordu.

"Çocuklarımın artık bir mürebbiyeye ihtiyacı olmayacak. Bütün bunlar sizi iki haftada bir evime koştaktan ya da karınızın gözyaşı salonlarında beni rahatsız etmesinden alıkoyacak mı?"

Edward hâlâ şaşırmış görünüyordu ama sinirlenecek bir şey bulamayacak türden bir adam değildi. "Sanırım bunu yapmak zorunda," dedi ekşiyerek.

Sinclair, "Çocukları elbette tatillerde ve okul ikramları için ziyaret edebilirsiniz" dedi.

Edward homurdanır gibi bir ses çıkardı ve Sinclair'e sertçe başını salladı. "Pekâlâ o zaman. İyi günler."

Arkasını döndü ve odadan çıktı, Macaulay'i kapının dışında Edward'ın şapkasını ve paltosunu tutarken buldu. Edward'ın Macaulay'den rahatsız olduğu, iri yarı İskoç'tan çekinmesinden belliydi. Macaulay Edward'ı merdivenlere doğru sürükledi, neredeyse paltosu ve şapkasıyla onu kovalıyordu.

"Kapıyı kapat, Bertie." Sinclair yorgun bir sesle minderlere geri yaslandı.

Bertie masadan kalkıp kapıyı kapattı ama öfkesi yatışmamıştı. "Sen kendini kötü hissederken buraya gelip seni azarlamaya hakkı yok." Bertie kapıya baktı ve Edward'ın merdivenlerden aşağı kaçtığını hayal etti. "Daisy'nin ondan kaçmasına şaşmamalı."

Sinclair bir kahkaha attı. "Onunla ilk karşılaştığımda tamamen anlamıştım. İlk başta kaçmak için yanlış adamı seçmişti."

"Seni bulduğu için çok şanslı," dedi Bertie. Kapıdan çıktı ve kanepenin önünde durdu. "Sana sormak istediğim bir şey var. Cat ve Andrew artık uzaklara gideceğine ve bir mürebbiyeye ihtiyaçları olmayacağına göre ..." Bir nefes aldı. "Ben kalmak istiyorum. Bugün olduğu gibi mektup yazmanıza yardım edebilirim. Ya da Bayan Hill'e yardım edebilirim. Ya da aşçının yardımcısı olabilirim, ya da botları boyayabilirim."

Sinclair yüz ifadesini değiştirmeden onu izledi. "Neden benim köhne evimde kalmak istiyorsun? Dışarıda kocaman bir dünya var. Onu görmek istediğini sanıyordum."

Bertie yutkundu, yüreğinde küçük bir acı vardı. "Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, gidecek hiçbir yerim yok. Bayan Lang babamın yanına taşındığından beri, benim için fazla yer yok. Ona geri dönmek istediğimden değil. Eğer burada kalamazsam, en azından kardeşlerinden birinin mürebbiyesi olmama yardım edebilir misin? Ya da kâhya veya aşçı yardımcısı?"

Sinclair sözünü kesmeden bitirmesine izin verdi ama onu dikkatle izledi. "Hayır, Bertie. Sana kardeşlerimin evlerinden birinde bir yer ayarlamayacağım. Bence burada kalmalısın. Hangi *sıfatla*, bunu tartışmalıyız."

Bertie'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Katılıyorum. Bunu tartışmalıyız. Uzun uzadıya."

Sinclair ona baktı, kayınbiraderinin ona yaptığından çok daha hoş bir incelemeydi bu. Sonra başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Konuşmamız gereken ilk şey kıyafetlerin."

"Giysilerim mi?" Bertie koyu gri elbisesine baktı, East End macerasında üzücü bir şekilde yırtılan elbisesinin yerine yeni bir elbise almıştı. "Kıyafetlerimin nesi varmış?"

"Daha fazlasına ihtiyacınız olacak. Çok daha fazlasına." Sinclair gözlerini biraz araladı, gözlerinde mizah parlıyordu. "Sanırım önce bir gelinlik. Kız kardeşlerim ve baldızlarım içinde o kadar güzel olacağın bir şey bulsunlar ki papazın önünde durduğumuzda tüm repliklerimi unutayım."

Bertie'nin nefesi onu terk etti. Oda, tıpkı dans ettikleri balo salonunda olduğu gibi dönmeye başladı ve Bertie düşünemez hale gelene kadar gittikçe hızlandı. "Sinclair McBride," dedi, sesi cızırtılıydı. "Gözlerini aç ve bana bak."

Sinclair yaptı, yakışıklı yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" diye sordu.

Sinclair omuz silkti. "Gelinlik, kilise, papaz, yeminler - hepsini bir araya getirirsek, sanırım tam olarak söylediğim şey bu." Sinclair tüm kayıtsızlığını kaybetti ve keskin bir bakışla onu iğneledi. "Ne cevap vereceksiniz Bayan Frasier? Unutmayın, yemin altındasınız."

"Lanet olsun sana." Bertie, titreyen bacakları altında ezilme tehlikesi geçirerek odanın öbür ucundan ona doğru ilerledi. Yarasına dikkat ederek kanepede onun yanına diz çöktü. "Emin misin? Sen ve ben tam olarak aynı değiliz."

"Tanrıya şükür," dedi Sinclair hararetle. "Bana itilen kadınlar tahta gibi, ifadesiz ve izin almadan evet ya da hayır demekten korkuyorlar. Siz açık sözlü, dürüst, cesur, hayat dolusunuz ve çocuklarım sizi seviyor. *Ben* de seni seviyorum. Yaratıcımızla buluşmaya gitmeden önce sana bunu söylediğimi hatırlıyorum." Sinclair iri elini kızın yanağına koydu, parmakları sıcacıktı, yarasının soğukluğu gitmişti. "Seni seviyorum, Roberta Frasier. Benim Bertie'm."

Bertie kendini hissetti. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "O zaman evlen benimle. Evlen benimle ve hepsinin canı cehenneme."

Bertie başını salladı, boğazındaki yumru o kadar sıkıydı ki konuşamıyordu. Sinclair'in gri gözlerinde boşluk yoktu, kasvet gitmişti. Parçalanmış adamın parçaları tekrar bir araya gelmişti, Sinclair dünyayı ele geçirmeye hazırды.

Birlikte yüzleşeceklerdi.

Bertie elini onun elinin içine koydu ve onu öpmek için kendini yukarı çekti. Sinclair başını okşadı ve onu öptü, dudakları Bertie'nin dudaklarında güçlüydü, ağzı onu arıyordu. Öpüşme devam etti, Bertie tam olarak ne olduğunu anladıkça mutluluktan kızardı. Sinclair'le evlenecek ve onun karısı olacaktı, tüm günleri boyunca onun sıcak bedenini yanında hissedecekti.

Öpücüğünü geri çekti ve onun gözlerinin içine baktı, kalbi gülümsemesinin içindeydi. "Evet. Sizinle evleneceğim Bay McBride."

"Yaşasın!" Bertie'nin kapattığından emin olduğu kapı açıldı ve arkasındaki kitaplığa çarptı. Andrew bağırarak içeri koştu. Cat de onu takip etti, gözleri Bertie'nin onda hiç görmediği kadar heyecanla parlıyordu.

"Babam Bertie ile evlenecek!" Andrew avazı çıktığı kadar bağırdı. Koşarak salona çıktı, tekrar bağırdı ve sonra hızla içeri döndü. "Bertie annemiz olacak!"

"Seni duyduk Andrew," dedi Cat büyük bir kızgınlıkla.

Sinclair elini onlara doğru uzattı. "Siz ikiniz buraya gelin. Bertie'ye bir öpücük verin."

Andrew onlara doğru uçarak kendini Bertie'nin kucağına attı. Cat de onlara katılınca kanepeler birden kalabalıklaştı. Andrew önce Bertie'nin sonra da babasının yanağını öptü, sonra geri çekilip Sinclair'le erkekçe tokalaştı.

Cat Bertie'ye sarıldı. "Teşekkür ," diye fısıldadı.

Bertie onu kendine çekti. "Benim için zevkti, tatlım."

"İskoçya'ya gideceğiz," dedi Sinclair. "Ve orada, Highlands'deki evimizde evleneceğiz." Uzun bir nefes verdi, sonra Bertie'ye öyle sevgi dolu bir bakış attı ki, gözyaşlarına boğulacağından korktu. "Siz etrafta koşuşturup gürültü yaparken ben orada daha iyi iyileşebilirim. Tüm McBride klanını davet edeceğiz ve Mackenzie'leri de çağıracağız."

"Yaşasın!" Andrew yine bağırdı.

Sinclair bu delici ses karşısında irkildi ama kolunu Bertie ve Andrew'u da içine alacak şekilde uzattı. "Ailem olmadan yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Ve ne aile ama." Bertie yine güldü. "Arsız ve gürültücü, her zaman tartışıyor ya da sizi bir konuda rahatsız ediyor."

"Eğer sessiz ve uysal olsalardı, bir şeylerin yanlış gittiğini anlardım." Sinclair doğrulup oturdu. "Şimdi git. Toplanmaya başlayın. Biz gidiyoruz."

Andrew tekrar neşelendi. Şezlongdan fırladı ve kapıya doğru yöneldi. Cat önce Bertie'ye, sonra Sinclair'e bir kez daha sarıldı ve kardeşinin peşinden koştu. Adımlarında daha fazla sıçrama vardı, yüzünde bir mutluluk kızarması vardı.

"Ne aile ama," diye tekrarladı Sinclair Bertie'nin sözlerini. Onu kendine yaklaştırdı. "Ne güzel bir eş seçmişim. Bana cehennem , değil mi?"

"Öyleyim." Bertie, Sinclair'in kolunun kıvrımına gömüldü ve onu kaldırdı. Bir öpücük daha almak için yüzünü ona doğru çevirdi. "Hiçbir şey yanınıza kalmayacak, Bay Basher McBride."

"Başka türlü olmasını istemezdim," dedi Sinclair usulca. Sonra onu öptü ve Bertie onun sıcaklığında kendini kaybetti.

Sonsöz

Düğün fotoğrafında Bertie beyazlar içinde, dantel duvağı kalçalarına kadar inmiş, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sinclair onun yanında dimdik duruyor, kolunu tutuyor ve ağırbaşlı görünmeye çalışıyordu. Caitriona mutlu çiftin önünde bir sandalyede oturuyor, Andrew ise sandalyenin yanında ayakta duruyor, yanında da büyük bir köpek oturuyordu.

Köpek, Ian ve Beth Mackenzie'nin hediyesiydi; onların malikânesinden gelen, hantal ve asi bir köpek yavrusuydu. Andrew Noel ziyaretinde ona aşık olmuştu ve böylece köpek de Bertie ve Sinclair'e Sinclair'in Highland'deki evine yaptıkları yolculukta katıldı.

Mart ayıydı, yaylalar baharın açık yeşilini yeni yeni gösteriyordu. Bertie, Sinclair'in evini görür görmez çok sevmişti. Üç katlı büyük bir taş yapı olan ev, Kilmorgan gibi on sekizinci yüzyılın sonlarında inşa edilmişti ama Kilmorgan'ın yaklaşık onda biri büyüklüğündeydi ve bu da Bertie için sorun değildi. Ev onun için oldukça büyüktü ve etrafta dolanıp Sinclair'e ya da çocuklara yakın olmak istemiyordu. Duvarlar düz taştandı, yüksek pencereler ve kırmızı boyalı panjurlar vardı, çatı pencereleri arduvaz çatıdan dışarı bakıyordu.

Ev, etrafında yeşil tepelerin yükseldiği soluk mavi bir gölün kıyısında yer alıyordu. Koyunlarla dolu otlaklar gibi çiftlikler de köyün etrafındaki vadiyi dolduruyordu. Uzun tüyleri yüzlerine dökülen şişman inekler etrafta, hatta köyün sokaklarında ve Sinclair'in evinin ön kapısında dolaşıyordu. Ospreyler gölün üzerinde süzülüyor ve suyun ortasında gerçekten de baloncuklar kaynıyordu. Bertie ve Andrew'un kendi canavarlarına dikkat etmeleri gerekecekti.

Düğün köyün yakınındaki şapelde yapıldı ve McBride'lar -Steven ve hamile olan eşi Rose; Juliana ve Elliot ile Elliot'ın kızı Priti ve bir yaşındaki oğulları Patrick; ve daha yaşlı olan Patrick McBride, eşi Rona ile birlikte. Hart'tan Ian'a tüm Mackenzie'ler eşleri ve büyüyen çocuklarıyla törene katıldılar. Müfettiş Fellows ve Leydi Louisa da gelmişti; Fellows, Louisa'nın ve Şubat ayında kendilerine gelen yeni doğmuş kızlarının etrafında korumacı şekilde duruyordu.

Bertie onu her gördüğünde daha da güzelleşen Daniel Mackenzie, Ainsley ve Cameron'la birlikte geldi. Artık yirmi yaşındaydı, enerji doluydu ve geleceği için planlar yapıyordu.

Düğün kahvaltısında başlayan eğlence tüm gün ve gece boyunca sürdü Sinclair, Bertie'ye şenliklerin sabaha kadar süreceğini söyledi.

Köyden gelen kemancılar ve davulcular canlı İskoç ezgileri çalıyor ve topluluk dans ediyordu. Bertie dansları bilmiyordu ama Sinclair onu dansların içine çekti ve dans ederken ona öğretti. Daniel da yardım etti, onun coşkusu neredeyse Bertie'nin ayaklarını yerden kesiyordu.

Neredeyse tüm beyefendilerle dans etti -Elliot, Steven, hatta Patrick, Cameron, Mac, Daniel yine. Bertie onu salonda Eleanor'la yakalamış olsa da, Hart'ın hiç katılmadığını söylediler, ikisi kendi özel valslerinde birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Ian da dans etmedi ama Beth ve çocuklarının katılımını izlerken yüzünde saf bir sevgi ifadesi vardı.

Bertie yorulduğunda Ian'la birlikte oturdu, Sinclair Ainsley'i başka bir çemberin içine soktu. Daniel'la dans ederken Ian'ın bakışları Beth'in üzerindeydi; Danny onu etrafında döndürürken Beth gülüyor, yanakları pembeleşiyordu.

"Bana söylediğini yaptım," dedi Bertie müzik eşliğinde Ian'a. "Kaldım."

Ian ona baktı, artık duvağı olmayan fildişi elbisesine baktı. Bertie konuşacağını düşündü ama tekrar karısına ve dansçılara döndü.

"Hatırlamıyor olabilirsin," diye devam etti Bertie. "Andrew yaralandığında beni kenara çekmiş ve onlarla kalmam gerektiğini söylemiştin. İyi bir tavsiyeydi. Kalbime koydum."

"Hatırlıyorum." Ian'ın sözleri onunkileri yarıp geçti.

Bertie bekledi ama Ian bitirmişti. "Şimdi anlıyorum," dedi Bertie. "Onlara göz kulak olmam için bana ihtiyaçları olduğunu kastettiğini biliyorum ama benim de onlara ihtiyacım var. Bu her iki taraf için de geçerli."

Ian ona baktı, sanki neden onunla konuşmaya devam ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Konu kapanmıştı.

"Sadece teşekkür etmek istedim," dedi Bertie. "Beni düşünmeye sevk ettiniz. Minnettarım, hepsi bu."

"Onları seviyorsun." İfade kel ve düzdü, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Bertie'nin bakışları Sinclair'e kaydı, lamba ışığında parlayan açık renk saçları kız kardeşininki kadar sarıydı. İri bir adama göre zarıftı, dans ederken eteği baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

"Bu konuda haklısın," dedi Bertie. "Onları tüm gücümle seviyorum."

Ian tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bekledi. "Birkaç yıl önce olsa onları sevdiğini nasıl anladığını sorardım. Şimdi sormama gerek yok." Bakışları tekrar Beth'e yöneldi ve Bertie onun dünyasının değiştiğini gördü.

Bertie de Sinclair'e baktığında aynı ayarlamayı hissetti. Onun dünyası kaotik, bazen korkutucu ama her zaman belirsizdi. Sinclair kesinlikli ama donukluk değil. Asla öyle değildi.

Sinclair, Ainsley'yi belinden tutup döndürerek tekrar ana çembere katılırken göz göze geldi ve ona sıırttı. Minnettarlık ve sevginin yanı sıra günahkâr bir vaat gülümsemesiydi bu. Geldiklerinden beri pek yalnız kalamamışlardı ama dün gece geç saatlerde Sinclair, Bertie'nin yatak odasına girmiş ve onunla hızlı ve sessiz bir sevişme yaşamıştı. Etraflarındaki ev dolu olduğu için sessiz olmak zorunda kalmışlardı ama karşılaşmanın sıcaklığı hâlâ üzerindeydi.

Dans sona erdi. Ian hemen Beth'i bulmak için köşeden ayrıldı. Sinclair, Ainsley'yi Elliot'la derin bir sohbe dalmış olan kocasının yanına götürdü ve Bertie'nin yanına geldi.

"Damadın gelininin bekaretini bozması için yatak odasının kapısında bekleyen bir İskoç geleneği vardır," dedi ona. "Yanında da bolca içki ve bağırış çağırış."

Bertie bocaladı. "Ah, canım."

"Kardeşlerime ve Mackenzie klanına bunu denememeleri gerektiğini söyledim. Bu yüzden onlar fark etmeden kaçamazsak, bizi yatak odamıza kadar neşelendirmek isteyeceklerdir."

"Evet, yapalım." Bertie'nin yüzü yandı. "Lütfen."

Sinclair ona dudaklarından hızlı bir öpücük verince dansçılardan bir çığlık yükseldi. Kesinlikle izleniyorlardı. "Önce sen git. Seni gören herkese bir bahane uydur. Ben de sana katılacağım. Rahat ol."

"Oh, bilirsin, sıvışıp gitmekte çok iyiyimdir." Bertie ona göz kırptı. "Bunun için yetiştirildim."

Sinclair güldü. "Çok güzelsin." Bertie ısındı. "Dalkavuk."

Onun burnunun ucunu öptü. "O zamana kadar."

Sinclair, arkadaşları ve kayınbiraderleri tarafından yakalanmasına izin vererek kendinden geçti. Bertie hanımlarla birkaç dakika konuşup güldükten sonra gerekli yere gitmek için izin istedi. Kendi evinde yolunu bulabileceğini söyleyerek, kendisine eşlik edilmesini reddetti.

Balo salonundan çıktıktan sonra bir yan geçide girdi ve merdivenlerden yukarı tırmandı. Sinclair'le paylaşacağı yatak odası birinci kattaydı, evin bir köşesini kaplayan bir süitti. Loch manzaralı hoş bir yerdi.

Salon loştu ama yatak odasının dışındaki oturma odası da yatak odası gibi aydınlıktı. Bertie kapıyı kapattı ve odanın ortasında bir an durup nefesini boşalttı. Vücudu uğulduyordu - tüm danslar, kahkahalar ve yorgunluk onu yakalamıştı.

Evliydi. Bayan Sinclair McBride. Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Cat ve Andrew kendi çocukları olacaktı. Hazır bir aile.

Bertie oturdu ve ellerini fildişi eteğinin üzerinde gezdirdi. Mackenzie ve McBride hanımlar Bertie'yi sade mürebbiye kıyafetinden Kùlkedisi elbisesine dönüştürürken bir kez daha eğlenmişlerdi. Bertie ipek ve tùlden oluşan katmanları ve altındaki kombinezonları kaldırdı ve Beyaz Atlı Prensini beklerken çoraplarını çıkardı.

Çok geçmeden içeri girdi, yatak odasının kapısını kapatıp kilitledi. Kapıya yaslandı ve rahat bir nefes aldı.

"Asla kaçamayacağımı düşündüm. Mackenzie ve McBride erkeklerinin hepsi karılarına deliler gibi aşık; beni kendi karımla yalnız bırakacaklarını sanırdım."

"Dalga geçmeyi seviyorlar, ailen seviyor."

"Onlar artık senin de ailen," dedi Sinclair karanlık bir sesle. "Seni tebrik mi etsem yoksa üzüntümü mü ifade etsem bilemiyorum."

"Benim için fark etmez. Her zaman büyük bir ailem olsun istemişimdir." Bertie ayağa kalktı, onun geniş elini ve karnının alt kısmına yerleştirdi. "Yakında daha da büyüyecek."

Sinclair hiç şaşırmadan ona baktı, avucu kumaşın üzerinde sıcacıktı. "Bana ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum."

Bertie kaşlarını çatı. "Ah, kahretsin seni, ben de bayılıp düşersin diye umuyordum. Kim söyledi sana?"

"Hiç kimse." Sinclair'in omuz silkmesi çıldırııcıydı. "İnsanları gözlemlemekte iyiyimdir, bir kadının sabahları hasta olup günün geri kalanında at gibi yemesinin ne anlama geldiğini bilirim."

"Bir at mı?" Bertie ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne demek at?" Söndü. "Muhtemelen haklısın; artık hep açım. *Kocaman* olacağım."

"Umarım öyledir. Senin ve oğlumuzun ya da kızımızın sağlıklı olmasını istiyorum." Sinclair gülümsemesini kaybetti ve ona yaklaştı. "Mutlu olmanın ne demek olduğunu unutmuşum, Bertie. Baştan sona gerçekten mutlu olmayı. Hayatıma yeniden kahkaha kattığın için teşekkür ederim."

Bertie elini onun göğsüne koydu ve kalbinin atışını hissetti. Nefes alamadığı zamanki gibi çırpınmıyor, ateşlendiği zamanki gibi garip çarpıntılar. "Seni ilk gördüğümde," dedi, "seni gülümsetmeyi her şeyden çok istedim."

Sinclair onu şimdi bir tane ile ödüllendirdi. "Ve o zamandan beri bunu yapıyorsun."

Bertie elinin karnından aşağıya, eteğine doğru kaymasına izin verdi. "Görünüşe göre gülümsemekten fazlasını yapıyorsun."

"Yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun?" Sinclair ellerini kadının omuzlarına koydu ve parmaklarıyla kavradı. "Düğün gecemde, gelinliği içinde güzel karımla birlikteyim. Sarhoş ve mutluyum ama duyarsız değilim."

Bertie eteğinin altındaki sert şeyi sıktı. "Bunu görebiliyorum. Daha doğrusu hissedebiliyorum."

"Artık konuşmak yok." Sinclair yakınına eğildi. "Ben hayatımı konuşarak kazanıyorum."

Bu gece sadece *seni* istiyorum."

"Bana sahipsin," diye fısıldadı Bertie. "Sonsuza dek. Seni seviyorum, Sinclair."

"*Bunu* tekrar tekrar söyleyebilirsin." Ona sokuldu. "Ben de seni seviyorum, Bertie."

Bertie, Sinclair önce onun güzel kıyafetlerini sonra da kendi kıyafetlerini yavaşça çıkarırken onu sevdiğini bir kez daha söyledi. Onu yatağa kaldırıp önünde diz çökerek vücudunu öpmeye başladığında da söyledi. Ve yine öne doğru eğilip onu içtiğinde, ateş ışığı çıplak sırtını ve saçlarının altın rengini öptüğünde.

Sinclair onu yatağa yatırdı, üzerine çıktı, siki kalçasına sertçe dayanırken, göğsünü ağzına aldı, yaladı, emdi. Sinclair onun içine girdiğinde Bertie *seni seviyorum* dedi, gözleri onunkilere odaklanmıştı ve Sinclair onları birbirine kenetleyen sallanma hareketine başladığında bir kez daha söyledi.

Kendinden geçme duygusu onu dans etmekten ve onun karısı olduğu gerçeğinden daha yükseğe çıkardığında bunu haykırdı. Sinclair üzerine yığılıp onu terden kavrulmuş bedenine sardığında Bertie alçak sesle mırıldandı. Sinclair onun yüzünü, saçlarını, boğazını öptü ve Bertie bunu ona fısıldadı.

Sinclair her seferinde, "Ben de seni seviyorum, Bertie," diye cevap verdi. "Ben de seni seviyorum."

Birlikte uzanmışlar, birbirlerine sarılmışlar, bir olmuşlar. Tamamlandılar.

Sevgili okuyucu,

Umarım Sinclair ve Bertie'nin hikâyesini beğenmişsinizdir! Onlar yazması harika bir çiftti.

Mackenzie'lerin aile destanı devam ediyor: Bir sonraki romanı, Çalınan Mackenzie Gelini'ni ve 2015'te bir başka novellayı ve novellaların ciltsiz olarak bir araya getirilmiş baskı versiyonlarını izleyin. Önümüzdeki öykülerde Mackenzie ailesinin geçmişini, bugününü ve geleceğini keşfediyor olacağım.

Bu arada, lütfen Mackenzie serisinin ilk romanı olan ve her şeyin başladığı Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği'ne bir göz atın! Dünyanın "deli" olduğuna inandığı Ian Mackenzie ve onda herkesin anladığından çok daha fazlası olduğunu gören genç dul Beth Ackerley ile tanışın.

*Teşekkürler ve en iyi dileklerimle,
Jennifer Ashley*

LONDRA, 1881

Sir Lyndon Mather, söz konusu kâseyi parmak uçları arasında tutan Ian Mackenzie'ye, "Ming kâsesini bir kadının göğsüne benzetiyorum," dedi. "Şişen kıvrım, kremsi solgunluk. Sizce de öyle değil mi?"

Ian, göğsünün bir kâseye benzetilmesinden gurur duyacak bir kadın düşünemiyordu, bu yüzden başını sallama zahmetine girmede.

Narin kap erken Ming döneminden kalmaydı, porselenin rengi yeşile çalıyordu, kenarları o kadar inceydi ki ışık görünüyordu. Üç gri-yeşil ejderha dış yüzeyde birbirini kovalıyor, dört kasımpatı da dipte süzülüyor gibiydi.

Küçük kap sadece küçük, yuvarlak bir göğsü kavrayabilirdi, ama Ian'ın gitmek istediği yer bu kadardı.

"Bin gine," dedi.

Mather'ın gülümsemesi hastalıklı bir hal aldı. "Şimdi, lordum, arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Ian, Mather'ın bu fıkre nereden kapıldığını merak etti. "Bu kâse bin gine değerinde." Hafifçe yontulmuş kenarını parmakladı, tabanı aşınmıştı.

Yüzyıllar boyunca kullanılmaktan.

Mather şaşırılmış görünüyordu, mavi gözleri aşırı yakışıklı yüzünde parlıyordu.

"Bunun için bin beş yüz ödedim. Açıkla kendini."

Açıklanacak bir şey yoktu. Ian'ın hızla hesap yapan zihni on saniye içinde her varlığı ve kusuru kavramıştı. Eğer Mather parçalarının değerini anlayamıyorsa, porselen koleksiyonu yapmakla hiç işi yoktu. Mather'ın koleksiyon odasının diğer tarafındaki cam vitrinde en az beş sahte parça vardı ve Ian, Mather'ın hiçbir fikri olmadığına bahse girdi.

Ian burnunu sırlara dayadı ve Mather'ın evindeki yoğun puro dumanından arta kalan temiz kokuyu beğendi. Kase hakikiydi, güzeldi ve onu istiyordu.

Mather paniklemiş bir sesle, "En azından bunun için ödediğim parayı ver," dedi. "Adam bana bunu kelepirci fiyata aldığı söylerdi."

"Bin gine," diye tekrarladı Ian.

"Kahretsin dostum, evleniyorum."

Ian *Times*'daki duyuruyu kelimesi kelimesine hatırladı, çünkü her şeyi kelimesi kelimesine hatırlıyordu: *Suffolk, St. Aubrey's'den Sir Lyndon Mather, dul bir kadın olan Bayan Thomas Ackerley ile nişanlandığını duyurur. Düğün bu yılın Haziran ayının yirmi yedisinde St. Aubrey's'de sabah saat onda yapılacaktır.*

"Tebriklerimi sunarım," dedi Ian.

"Kase için aldığım parayla sevgilime bir hediye almak istiyorum."

Ian bakışlarını kâsenin üzerinde tuttu. "Neden ona kâsenin kendisini vermiyorsunuz?"

Mather'ın içten kahkahası odayı doldurdu. "Sevgili dostum, kadınlar porselen hakkında ilk şeyi bilmezler. Satın aldığı tüm süsleri taşımak için bir araba, bir takım ve bir dizi hizmetçi isteyecektir. Bunu ona vereceğim. Güzel bir kadın, kurbağa gibi bir aristonun kızı, her ne kadar dişleri dökülmüş ve dul olsa da."

Ian cevap vermedi. Dilinin ucunu kâseye dokundurdu ve bunun, eşleştirilmiş takımlarla on arabadan çok daha iyi olduğunu düşündü. İçindeki şırselliği görmeyen her kadın aptaldı.

Ian kâsenin tadına bakarken Mather burnunu kırıştırdı ama Ian sırtın gerçekliğini bu şekilde test etmeyi öğrenmişti. Mather, biri onu sırılsıklam boyasa bile gerçek bir sır olduğunu anlayamazdı.

"Kendine ait bir serveti var," diye devam etti Mather, "Barrington denen o kadından miras kalmış, fikirlerini kendine saklamayan zengin bir yaşlı kadın. Bayan Ackerley, onun sessiz arkadaşı, payına düşeni aldı."

O zaman neden seninle evleniyor? Ian düşünürken kâseyi elinde evirip çevirdi ama Bayan Ackerley yatağını Lyndon Mather'la yapmak istiyorsa, yatağında yatabilirdi. Tabii yatağı biraz kalabalık bulabilirdi. Mather, Ian'ın kardeşlerine övünerek anlatmayı sevdiği ihtiyaçlarını karşılamak için metresi ve diğer birkaç kadın için gizli bir ev tutuyordu. *"Ben de sizin kadar çökmüş biriyim,"* demeye çalışıyordu. Ama Ian'a göre, Mather tensel zevklerden Ming porseleninden anladığı kadar iyi anlıyordu.

"Bahse girerim benim gibi kendini işine adanmış bir bekârın bu işe girmesine şaşırırsınız, ha?" Mather devam etti. "Kendi payıma düşeni bırakıp bırakmadığımı merak ediyorsanız, cevabım hayır. Gelip bana katılabilirsin."

her zaman, biliyorsun. Sana ve kardeşlerine de davetiye gönderdim."

Ian, Mather'ın hanımlarıyla tanışmıştı; boş gözlü kadınlar, onlara verdiği para karşılığında Mather'ın eğilimlerine katlanmaya hazırdı.

Mather purosuna uzandı. "Diyorum ki, bu gece Covent Garden Operası'ndayız. Gelin nişanlımla tanışın. Fikrini almak isterim. Porselenlerde olduğu gibi kadınlarda da mükemmel bir zevke sahip olduğunuzu herkes bilir." Kıkırdadı.

Ian cevap vermedi. Kaseyi bu cahilden kurtarmak zorundaydı. "Bin gine."

"Sen sert bir adamsın, Mackenzie."

"Bin gine ve seninle operada görüşürüz." "Oh, çok iyi, ama beni mahvediyorsun."

Kendini mahvetmişti. "Dul eşinin bir serveti var. İyileşeceksin."

Mather güldü, yakışıklı yüzü aydınlandı. Ian, Mather gülümsediğinde her yaştan kadının kızardığını ya da hayranlık duyduğunu görmüştü. Mather çifte yaşamın ustasıydı.

"Doğru, çok güzel. Ben şanslı bir adamım."

Mather uşağını ve Ian'ın uşağı Curry'yi çağırdı. Curry, Ian'ın ejderha kâsesini dikkatle içine yerleştirdiği, içi samanla kaplı ahşap bir kutu getirdi.

Ian böyle bir güzelliği örtbas etmekten nefret ederdi. Son bir kez daha dokundu, Curry kutunun kapağını yerine koyarak konsantrasyonunu bozana kadar bakışları üzerinde sabit kaldı. Kafasını kaldırdığında Mather'ın uşağa konyak doldurmasını emrettiğini gördü.

Ian bir bardak aldı ve Curry'nin kendisi için Mather'ın masasına koyduğu banka cüzdanının önüne oturdu.

Ian konyağı bir kenara bıraktı ve kalemini mürekkebe batırdı. Yazmak için eğildi ve ucunda mükemmel, yuvarlak bir küre halinde asılı duran siyah mürekkep damlasını gördü.

Damlacığa baktı, içindeki bir şey mürekkep topunun mükemmelliğine, onu uçtan asılı tutan parlak viskoziteye şarkı söylüyordu. Küre mükemmeldi, parlıyordu, bir harikaydı.

Mükemmelliğinin tadını sonsuza dek çıkarabilmeyi diledi ama bir saniye içinde kaleminden düşüp kaybolacağını biliyordu. Eğer kardeşi Mac bu kadar zarif, bu kadar güzel bir resim yapabilseydi, Ian bunun kıymetini bilirdi.

Mather'ın "Lanet olsun, gerçekten delirmiş, değil mi?" dediğini duyana kadar orada oturup mürekkep damlasını ne kadar süre incelediğini bilmiyordu.

Damlacık aşağı, aşağı, aşağı düşerek sayfaya sıçradı ve siyah bir mürekkep sıçraması içinde ölüme gitti.

"Sizin için yazayım o zaman, lordum?"

Ian, çocukluğunu Londra'da yankesicilik yaparak geçirmiş genç bir Cockney olan uşağının sade yüzüne baktı.

Ian başıyla onayladı ve kalemi bıraktı. Curry banka cüzdanını ona doğru çevirdi ve taslağı büyük harflerle özenle yazdı. Kalemi tekrar batırdı ve Ian'ın mürekkebi görmemesi için ucunu aşağıda tutarak Ian'a geri verdi.

Ian, Mather'ın bakışlarının ağırlığını hissederek adını özenle imzaladı.

"Bunu sık sık yapar mı?" Ian ayağa kalkıp Curry'yi kâğıdı lekelemesi için bırakırken Mather sordu.

Curry'nin elmacık kemikleri kırmızıya boyandı. "Kol yapılmadı, efendim."

Ian kadehini kaldırdı ve konyağı hızla içtikten sonra kutuyu eline aldı. "Operada görüşürüz."

Çıkarken el sıkışmadı. Mather kaşlarını çattı ama Ian'a başıyla selam verdi. Kilmorgan Dükü'nün kardeşi olan Lord Ian Mackenzie sosyal olarak ondan üstündü ve Mather sosyal rütbenin son derece farkındaydı.

Arabasına bindiğinde, Ian kutuyu yanına koydu. İçindeki kâsenin yuvarlak ve mükemmel olduğunu, kendi içindeki bir boşluğu doldurduğunu hissedebiliyordu.

Araba yağmurlu sokaklarda ilerlerken Curry karşı koltuktan, "Bunu söylemek bana düşmez," dedi. "Ama adam tam bir piç. Çizmelerinizi silmeniz için uygun değil. Onunla ne işin var ki?"

Ian kutuyu okşadı. "Bu parçayı istiyordum."

"İstediginizi elde etmenin bir yolunu bulmuşsunuz, hata yok lordum. Onunla gerçekten operada mı buluşacağız?"

"Ben Hart'ın locasında oturacağım." Ian bakışlarını Curry'nin bebek masumiyetindeki yüzünde gezdirdi ve güvenli bir şekilde arabanın kadife duvarına odaklandı. "Sör Lyndon Mather ile nişanlanmış dul bir kadın olan Bayan Ackerley hakkında bulabildiğin her şeyi bul. Bana bu gece anlat."

"Oh, öyle mi? O piçin nişanlısıyla neden bu kadar ilgileniyoruz?"

Ian parmak uçlarını tekrar kutunun üzerinde hafifçe gezdirdi. "Onun mükemmel bir porselen mi yoksa sahte mi olduğunu bilmek istiyorum."

Curry göz kırptı. ", şef. Ne bulabileceğime bakacağım."

Lyndon Mather yakışıklı ve çekici biriydi ve Beth Ackerley Covent Garden Opera Binası'nda onun kolunda yürürken gözler ona çevrildi.

Mather'ın saf bir profili, ince, atletik bir vücudu ve kadınların parmaklarını geçirmeye can attığı altın sarısı saçları vardı. Davranışları kusursuzdu ve tanıştığı herkesi büyülüyordu. Hatırı sayılır bir geliri, Park Lane'de lüks bir evi vardı ve yüksek tabakanın en yüksekleri tarafından kabul ediliyordu. İkinci bir koca arayan beklenmedik servet sahibi bir hanımefendi için mükemmel bir seçim.

Beth, Mather'ın lüks locasına yaşlı teyzesi ve refakatçisinin arkasından girerken, *beklenmedik bir servete sahip bir hanımefendi bile yalnız kalmaktan sıkılır*, diye düşündü. Mather'ı birkaç yıldır tanıyordu, teyzesi ve işvereni yakın arkadaşları. Çok heyecan verici bir beyefendi değildi ama Beth heyecan istemiyordu. *Dram istemiyordu*, kendi kendine söz vermişti. Bir ömür boyu yetecek kadar dram yaşamıştı.

Beth artık rahat etmek istiyordu; bir ev dolusu hizmetçiyi nasıl idare edeceğini öğrenmişti ve belki de hep özlemini çocuklarına sahip olma şansını yakalayacaktı. Dokuz yıl önceki ilk evliliğinden hiç çocuğu olmamıştı ama zavallı Thomas yeminlerinden ancak bir yıl sonra ölmüştü. O kadar hastaydı ki, veda bile edememişti.

Sir Lyndon'ın locasına yerleştiklerinde opera başlamıştı. Sahnedeki genç kadının güzel bir soprano sesi ve onu yansıtabileceği geniş bir vücudu vardı. Beth kısa sürede müziğin coşkusuna kendini kaptırdı. Mather her zaman yaptığı gibi onlar girdikten on dakika sonra locadan ayrıldı. Tiyatrodaki gecelerini önemli herkesi görerek ve onlarla birlikte görünerek geçirmeyi severdi. Beth buna aldırmadı. Yaşlı matronlarla oturmaya alışmıştı ve bunu ışıltılı sosyete hanımlarıyla saçma sapan şeyler konuşmaya tercih ediyordu. *Sevgilim, duydun mu? Leydi Marmaduke'un elbisesinde iki yerine üç santim dantel varmış. Bundan daha bayağı bir şey düşünebiliyor musun? Ve pilileri gevşekti, sevgilim, kesinlikle gevşekti.* Ne kadar önemli bir bilgi.

Mather'ın teyzesi ve arkadaşı *La Traviata*'nın konusunu anlamaya çalışırken, Beth kendini yelpazeledi ve müziğin keyfini çıkardı. Beth onların tiyatroya gitmeyi önemsemediklerini düşündü ama East End'de büyüyen bir kız için bu sıradan bir şey değildi. Beth müziği çok severdi ve kendini vasat bir müzisyen olarak görmesine rağmen müziği her şekilde özümserdi. Önemli değil, başkalarının çaldıklarını dinleyebilir ve bundan keyif alabilirdi.

Mather tiyatroya, operaya, müzikallere gitmeyi severdi, bu yüzden Beth'in yeni hayatında bol bol müzik olacaktı.

Keyfi, Mather'ın gürültülü bir şekilde locaya dönmesiyle bölündü. "Hayatım," dedi yüksek bir sesle, "sana *çok* yakın arkadaşım Lord Ian Mackenzie'yi getirdim. Ona elini ver, sevgilim. Kardeşi Kilmorgan Dükü, biliyorsun."

Beth, Mather'ın arkasından kutuya giren uzun boylu adama baktı ve tüm dünyası durdu.

Lord Ian iri bir adamdı, vücudu kaslıydı, kıza uzanan eli çocuk derisinden bir eldivenin içinde kocaman duruyordu. Omuzları geniş, göğsü genişti ve loş ışık koyu renk saçlarına kızıl dokunuşlar yapıyordu. Yüzü de vücudu kadar sertti ama gözleri Ian Mackenzie'yi Beth'in tanıdığı diğer tüm insanlardan ayırıyordu.

İlk başta adamın gözlerinin açık kahverengi olduğunu düşündü ama Mather onu neredeyse Beth'in yanındaki sandalyeye ittiğinde gözlerinin altın sarısı olduğunu gördü. Ela değil, konyak gibi kehribar rengindeydi ve sanki üzerlerinde güneş dans ediyormuş gibi altınla beneklenmişti.

"Bu benim Bayan Ackerley'im," diyordu Mather. "Ne düşünüyorsun, ha? Size Londra'daki en güzel kadın olduğunu söylemiştim."

Lord Ian Beth'in yüzüne hızlıca bir göz attıktan sonra bakışlarını kutunun ötesinde bir noktaya sabitledi. Hâlâ Beth'in elini tutuyordu, sıkıca kavramıştı, parmaklarının baskısı acı vermekten biraz uzaktı.

Mather'a *ne* katılıyor ne de katılmıyordu, *biraz kabaca*, diye düşündü Beth. Lord Ian göğsünü tutup Beth'i Camelot'lu Elaine'den bu yana en güzel kadın ilan etmese bile, en azından kibar bir cevap vermeliydi.

Onun yerine taş gibi bir sessizlik içinde oturdu. Hâlâ Beth'in elini tutuyordu ve başparmağı eldivenin arkasındaki dikiş izlerini takip ediyordu. Başparmağı tekrar tekrar hareket etti, sıcak, hızlı desenler, basınç Beth'in uzuvlarına ısı yayıyordu.

Beth hızla, "Eğer size benim Londra'daki en güzel kadın olduğumu söylediyse, korkarım çok aldandınız," dedi. "Sizi yanılttıysa özür dilerim."

Lord Ian'ın bakışları kızın üzerinde gezinirken, kızın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi.

"Zavallı kadını ezme Mackenzie," dedi Mather neşeyle. "O senin Ming kâselerinden biri gibi kırılgan."

"Porselene karşı bir ilginiz mi var, lordum?" Beth söyleyecek bir şeyler aradı. "Sör Lyndon bana koleksiyonunu gösterdi."

"Mackenzie en önde gelen otoritelerden biri," dedi Mather biraz da kıskançlıkla.

"Öyle misin?" Beth sordu.

Lord Ian ona bir kez daha baktı. "Evet."

Ona Mather'ın oturduğundan daha yakın oturmuyordu ama Beth onun farkındalığıyla çılgılık atıyordu. Eteklerine değen sert dizini, başparmağının elinin üzerindeki sert baskısını, *bakışlarının* ağırlığını hissedebiliyordu.

Bir kadın bu adamla rahat edemez, diye düşündü ürpererek. *Bolca dram olurdu.* Bunu adamın vücudundaki huzursuzluktan, kendisinininkini kavrayan büyük, sıcak elden, kendisinininkiyle tam olarak buluşmayan gözlerden hissetti. O gözlerin sonunda üzerinde durduğu kadına acımalı mıydı? Yoksa onu kıskanmalı mıydı?

Beth'in dili . "Sir Lyndon'ın çok güzel şeyleri var. Yüzlerce yıl önce bir imparatorun elinde tuttuğu bir parçaya dokunduğumda ... hissediyorum. Emin değilim. Sanırım ona *yakın* hissediyorum. Oldukça ayrıcalıklı."

Ian ona çıplak bir an bakarken altın kıvılcımlar parladı. "Koleksiyonumu görmeye gelmelisiniz." Hafif bir İskoç aksanı vardı, sesi alçak ve pürüzlüydü.

"Seve seve, eski dostum," dedi Mather. "Boş olduğumuzda bakarım."

Mather opera gözlüklerini kaldırarak iri göğüslü sopranoyu inceledi ve Lord Ian'ın bakışları ona kaydı. Lord Ian'ın saklanmayan ifadesindeki tiksinti ve yoğun hoşnutsuzluk Beth'i ürküttü. O daha konuşmadan Lord Ian ona doğru eğildi. Vücudunun sıcaklığı keskin bir dalga gibi ona dokundu, tıraş sabunu ve erkek baharatı kokusunu da beraberinde getirdi. Bir erkeğin kokusunun ne kadar baş döndürücü olduğunu unutmuştu. Mather her zaman kolonya sürerdi.

"Onun göremeyeceği bir yerde oku."

Lord Ian'ın nefesi Beth'in kulağını sıyırdı ve içinde dokuz uzun yıldır dokunulmamış olan şeyleri ısıttı. Parmakları dirseğinin üstündeki eldivenin açıklığının altından kaydı ve kâğıdın katlanmış kenarının çıplak kolunu sıyırdığını hissetti. Lord Ian'ın altın rengi gözlerine baktı, bakışlarını tekrar kaçırmadan önce göz bebeklerinin genişlemesini izledi.

Doğrulup oturdu, yüzü pürüzsüz ve ifadesizdi. Mather Ian'a dönerek şarkıcı hakkında bir yorum yaptı ama hiçbir şey fark etmedi.

Lord Ian aniden ayağa kalktı. Sıcak baskı Beth'in elini terk etti ve o da tüm bu süre boyunca elini tuttuğunu fark etti.

"Şimdiden gidiyor musun, eski ?" Mather şaşkınlıkla sordu. "Kardeşim bekliyor."

Mather'ın gözleri parladı. "Dük mü?"

"Kardeşim Cameron ve oğlu."

"Oh." Mather hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ayağa kalktı ve Ian'ın koleksiyonunu görmesi için Beth'i getirme sözünü yeniledi.

Ian iyi geceler dilemeden boş sandalyelerin yanından geçip locadan çıktı. Beth'in bakışları, boş kapı arkasından kapanana kadar Lord Ian'ın sırtından ayrılmadı. Kolunun iç kısmına baskı yapan katlanmış kâğıdın ve altında oluşan ter damlasının farkındaydı.

Mather Beth'in yanına oturdu ve nefesini üfledi. "İşte canım, bir eksantrik gidiyor."

Beth parmaklarını gri tafta eteğinin içinde kıvırdı, eli Lord Ian'ınki olmadan soğuktu. "Eksantrik biri mi?"

"Bir şapkacı kadar deli. Zavallı adam hayatının çoğunu özel bir akıl hastanesinde geçirdi ve şimdi sadece kardeşi dük onu tekrar dışarı çıkardığı için özgürce dolaşıyor. Ama endişelenmeyin." Mather Beth'in elini tuttu. "Ben olmadan onu görmek zorunda kalmayacaksınız. Bütün aile rezil durumda. Ben olmadan hiçbirisiyle konuşma hayatım, tamam mı?"

Beth gönülsüzce bir şeyler mırıldandı. En azından Mackenzie ailesini, Kilmorgan'ın kalıtsal Düklerini duymuştu, çünkü yaşlı Bayan Barrington aristokrasi dedikodularına bayılırdı. Mackenzie'ler, Beth'in yağmurlu gecelerde Bayan Barrington'a okuduğu skandal sayfalarının çoğunda yer almıştı.

Lord Ian ona tamamen deli gibi gelmemişti ama daha önce tanıştığı hiçbir erkeğe benzemediği de kesindi. Mather'ın eli onunkinin içinde gevşek ve soğuk hissederken, Lord Ian'ın elinin sert baskısı onu uzun zamandır hissetmediği bir şekilde ısıtmıştı. Beth, Thomas'la hissettiği yakınlığı, onunla yatakta geçirdiği uzun, sıcak geceleri özliyordu. Mather ile aynı yatağı paylaşacağını biliyordu ama bu düşünce onu hiç heyecanlandırmamıştı. Thomas'la yaşadıklarının özel ve büyümlü olduğunu ve bunu başka bir erkekle hissetmeyi bekleyemeyeceğini düşünüyordu. Öyleyse Lord Ian'ın hafif fısıltısı kulağına dokunduğunda neden nefesi hızlanmıştı; başparmağını elinin arkasında gezdirdiğinde neden kalbi daha hızlı atmıştı?

Hayır. Lord Ian dramdı, Mather ise güvenlik. Güvenliği seçecekti. Seçmek zorundaydı.

Mather beş dakika boyunca hareketsiz kalmayı başardı, sonra tekrar ayağa kalktı. "Lord ve Leydi Beresford'a saygılarımı sunmalıyım. Sakıncası yok, değil mi canım?"

Beth otomatik olarak, "Tabii ki hayır," dedi.

"Sen bir hazinesin, sevgilim. Sevgili Bayan Barrington'a her zaman senin ne kadar tatlı ve kibar olduğunu söyledim." Mather Beth'in elini öptü, sonra da kutuyu terk etti.

Soprano bir aryaya başladı, notalar opera binasının her yerini dolduruyordu. Arkasında, Mather'ın teyzesi ve arkadaşı başlarını yelpazelerin arkasında birleştirmiş, fısıldaşıyorlardı.

Beth parmaklarını uzun eldiveninin kenarından geçirdi ve kâğıt parçasını çıkardı. Sırtını yaşlı kadınlara döndü ve sessizce notu açtı.

Bayan Ackerley, dikkatli ve düzgün bir elle başlamış.

Kardeşim Kilmorgan Dükü'nün yakından tanıdığı Sör Lyndon Mather'ın gerçek karakteri konusunda sizi uyarma cesaretini gösteriyorum. Size Mather'ın Strand'ın hemen dışında Temple Bar'ın yakınında bir ev tuttuğunu ve burada her seferinde birkaç kadınla buluştuğunu söylemek istiyorum. Kadınlara "sevgililerim" diyor ve kendisini köleleri olarak kullanmaları için yalvarıyor. Bunlar sıradan fahişeler değil, ona katlanacak kadar paraya ihtiyacı olan kadınlar. Düzenli olarak buluştuğu kadınlardan beşini listeledim, eğer onları sorgulamak isterseniz ya da dükle konuşmanızı sağlayabilirim.

*Ben kalıyorum,
Saygılarımla, Ian
Mackenzie*

Soprano kollarını açarak aryanın son notasını vahşi bir kreşendoya yükseltti, ta ki bir alkış patlamasında kaybolana kadar.

Beth mektuba baktı, opera salonundaki gürültü boğucuydu. Sayfadaki sözcükler değişmemiş, bembeyaza karşı acı verici bir siyahlıkta kalmıştı.

Nefesi keskin ve sıcak bir şekilde ciğerlerine geri doldu. Hızla Mather'ın teyzesine baktı ama yaşlı kadın ve arkadaşı alkışlıyor ve "Brava! Bravo!"

Beth ayağa kalktı ve kâğıdı tekrar eldiveninin içine soktu. Yastıklı sandalyeleri ve çay masalarıyla küçük kutu, el yordamıyla masaya doğru ilerlerken eğiliyor gibiydi.

Kapı.

Mather'ın teyzesi şaşkınlıkla ona baktı. "İyi misin canım?" "Sadece biraz havaya ihtiyacım var. Burası çok kapalı."

Mather'ın teyzesi eşyalarını karıştırmaya başladı. "Kokulu tuzlara ihtiyacın var mı? Alice, bana yardım et."

"Hayır, hayır." Beth kapıyı açtı ve Mather'ın teyzesi arkadaşını azarlamaya başlarken aceleyle dışarı çıktı. "Ben gayet iyi olacağım."

Şükürler olsun ki dışarıdaki galeri terk edilmişti. Soprano popüler biriydi ve katılımcıların çoğu sandalyelerine sabitlenmiş, hevesle onu izliyordu.

Beth galeri boyunca aceleyle ilerlerken şarkıcının yeniden başladığını duydu. Görüşü bulanıklaştı ve eldivenindeki kâğıt kolunu yaktı.

Lord Ian ona böyle bir mektup yazarak ne demek istemişti? Mather onun eksantrik biri olduğunu söylemişti; açıklaması bu muydu? Ama mektuptaki suçlamalar bir delinin saçmalıklarıysa, Lord Ian neden Beth'in kardeşiyle buluşmasını ayarlamayı teklif etmişti? Kilmorgan Dükü İngiltere'nin en zengin ve en güçlü adamlarından biriydi. 1300'lere kadar uzanan İskoçya soyağacında Kilmorgan Dükü'ydü ve babası da bizzat Kraliçe Victoria tarafından İngiltere soyağacında Kilmorgan Dükü yapılmıştı.

Böylesine yüce bir adam Beth Ackerley ve Lyndon Mather gibi önemsiz kişilerle neden ilgilenir ki? Şüphesiz hem o hem de Mather bir dükün dikkatini çekmekten çok uzaktı.

Hayır, mektup çok tuhaftı. Bir yalan, bir uydurma olmalıydı.

Ve yine de . . . Beth, Mather'ı akıllıca bir şey yapmış gibi kendisine bakarken yakaladığı zamanları düşündü. Doğu Yakası'nda büyümek, babasına sahip olmak Beth'e bir güven hilecisini on adımda fark etme yeteneği vermişti. Acaba Sör Lyndon Mather'da işaretler vardı da o mu görmezden gelmeyi tercih etmişti?

Ama hayır, bu doğru olamazdı. Mather'ı, yaşlı Bayan Barrington'a eşlik ettiği zaman yakından tanımıştı. O ve Bayan Barrington, Mather'ın arabasına binmişler, onu ve teyzesini Park Lane'deki evinde ziyaret etmişler, müzikallerde onlara eşlik etmişlerdi. Mather, Beth'e karşı zengin ve yaşlı bir kadının refakatçisi olmanın gerektirdiği nezaketten başka bir davranışta bulunmamıştı ve Bayan Barrington'ın ölümünden sonra Beth'e evlenme teklif etmişti.

Bayan Barrington'ın servetini miras aldıktan sonra, alaycı bir ses ona hatırlattı.

Lord Ian *tatlılarla* ne demek istedi? *Kendisini köle olarak kullanmaları için onlara yalvarıyor.*

Beth'in balina kemiğinden korsesi çok sıkıydı ve şiddetle ihtiyaç duyduğu nefesi kesiyordu. Gözlerinin önünde siyah noktalar yüzüyordu ve kendini sabitlemek için elini uzattı.

Güçlü bir kavrama dirseğinin etrafını sardı. "Dikkatli ol," diye homurdandı İskoç bir ses kulağında. "Benimle gel."

Baş döndürücü, *baştan çıkarıcı destan* @ tire
Mackenzie cms devam ediyor...

NEW YORK TIMES'İN ÇOK SATAN YAZARINDAN

JENNIFER ASHLEY

*The Wicked Deeds of
Daniel Mackenzie*

Daniel Mackenzie ailesinin zenginlik, yakışıklılık ve yetenek konusundaki ününe yakışır şekilde yaşamaktadır. İngiltere'nin en ünlü ruhani medyumlarından Violet Bastien'le tanıştığında iki şeyi hemen anlar: Bayan Bastien'in bir sahtekâr olduğunu ve ondan çılgınca etkilendiğini...

"Mackenzie'leri seviyorum-RVBry onlardan biri."

-Sarah Maclean, New York Times çoksatan yazarı

"Ashley arzuladığım türde kahramanlar yazıyor."

-Elizabeth Hoyt, New York Times çok satan yazarı

jerinnersromances.com
facebook."m/jermiferashleyallyscinjaxesashleygardner
facebook.comJoveAlwaysBooks
penguin.com

M1480T0414

Tonlama sırasında uygunsuz uç...

NEW YORK TIMES'IN ÇOK SATAN YAZARINDAN

JENNIFER 7kSHLEY

*The Seduction of
Elliot McBride*

Juliana St. John çok düzgün biri olarak yetiştirilmiştir. Uzun bir nişanlılık döneminden sonra düğün günü gelip çattığında, Juliana kendini mihrapta terk edilmiş bulur.

Alaycı kalabalıktan kaçarken, ilk aşkı olan uzun boylu, tutkulu İskoç Elliot McBride'a rastlar. Alaycı tavrı ona bir fikir verir ve Elliot'tan kendisiyle evlenerek onu belirsiz bir gelecekte kurtarmasını ister...

Acımasız bir hapisten kaçan Elliot, İskoçya'ya döndüğünde çok zengin ama acı çeken bir adamdır. Şimdi Juliana'nın İskoç Dağlık Bölgesi'ndeki yarı yıkık malikanesini restore etmek, Elliot'ın kırık kalbini onarmaya çalışmak ve belki de bu arada aşk için ikinci bir şans bulmakla meşguldür.

"AsHey arzuladığım kahramanların türlerini yazıyor."

-Elizabeth Hciyt, New York Times çok satan yazarı

jenni ersromantes.tom facebook.c'
m/L'iveAlwaysBix'ks penguin.com

M1317T0510

Bir !-(e)(-)(-)fecQt tr . .

USA TODAY'İN EN ÇOK SATAN YAZARINDAN

JENNIFER ASHLEY

The Duke's Perfect Wife

Leydi Eleanor Ramsay, Hart Mackenzie hakkındaki gerçeği bilen tek kişidir. Bir zamanlar nişanlısı olan bu kadın, Hart'ın içini dökebileceği tek kadındır.

Hart her şeye sahiptir; düklük, zenginlik, güç, nüfuz, istediği her şey ve her kadın onu istemektedir. Ancak Hart, kardeşlerini önce acımasız babalarından, sonra da dünyadan korumak için çok şey feda etmiştir. Aynı zamanda kayıplar da vermiştir: Karısı, bebek yaştaki oğlu ve çok geç fark etmesine rağmen tüm kalbiyle sevdiği kadın.

Şimdi Eleanor, Hart'ın uzun zaman önce çekilmiş skandal çıplak fotoğraflarıyla birlikte Hart'ın kapısında yeniden ortaya çıkmıştır. Onun mavi gözlerindeki meydan okumadan etkilenen ve büyüleyici, saçma olmayan kararlılığından tahrik olan Hart, genç aşkının onu mahvetmeye mi ... yoksa kurtarmaya mı geldiğini merak eder.

penguen.com

M1053T0Z12

NEW YORK TIMES'IN ÇOK SATAN YAZARINDAN
JENNIFER ASHLEY

The Mackenzies Series

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI
LxOY ISABELLAS SKANDAL EVLİLİĞİ WORD
CAMERON'UN BİRÇOK Sİ NSİ
D UKE'LER MÜKEMMEL YAŞAM
BAŞTAN ÇIKARILMASI LLIOT MCORIDE
DANIEL M ACKENZ IE'NİN HASTALIKLI EYLEMLERİ

Proise {veya Mnckenzie's serisi

"Hepimizin hayalini kurduğu

kahraman."

Elizabeth Hoyt, Now York Times'ın en çok satan

"romana bayılıyorum; yürek parçalayıcı,
komik, dürüst ve gerçek."

-Eloisa James, New York Times çoksatan yazarı

"Seksi, tutku dolu bir aşk romanı
Şafak sökene kadar okumaya devam et."
-Julianne MacLean, 1-/SA Today çoksatan yazarı

jennifersromances.com
Facebook.cooi/LoveAlwaysBooks
penguin.com

M1310AS0513

VISIT PENGUIN.COM

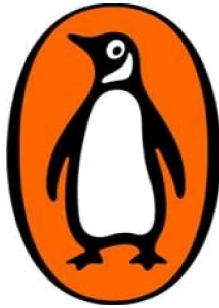
Hakkında daha fazlasını
arıyorum
okuduğun kitap?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

